

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

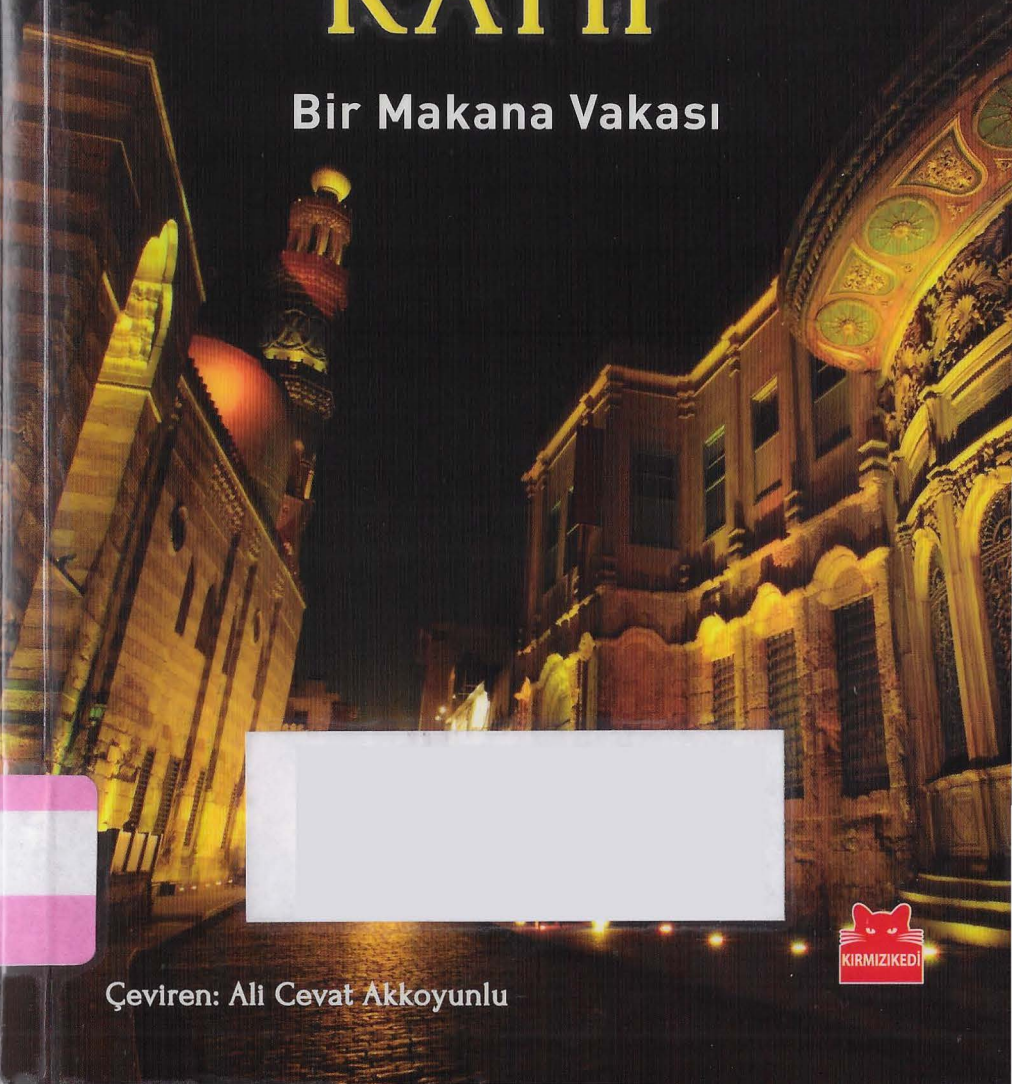
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Parker Bilal

KAHİRE'DE

KAYIP

Bir Makana Vakası

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Parker Bilal

2012’den bu yana Parker Bilal mahlasıyla yazan Jamal Mahjoub Sudanlı bir babayla İngiliz bir anneden 1960’ta Londra’da doğdu. Ailesi aynı yıl önce Liverpool’a, kısa bir süre sonra da Sudan’ın başkenti Hartum’a taşındı. Mahjoub, Sudan’daki İtalyan Katolik okulu Comboni Koleji’nde okudu. Daha sonra Galler’deki Atlantic College’da bir burs kazandı ve İngiltere’deki Sheffield Üniversitesi’nde jeoloji öğrenimi gördü. 1988’de Danimarka’ya taşındı, Århus’ta çevirmen ve serbest yazar olarak çalıştı. Mahjoub’un eserleri pek çok dile çevrildi ve Avrupa’da olumlu eleştiriler aldı. 1993’te *The Cartographers Angel* ile The Guardian/Heinemann Afrika Kısa Öykü Ödülü’nü kazandı. 2001 yılında İtalyan La Cultura del Mare Ödülü’nde finalist oldu. 2004’te *Raşid’in Dürbünü* isimli eseriyle Fransız Prix de L’Astrolabe Ödülü’nü aldı. Hayatını Barselona’da sürdürmektedir.

Ali Cevat Akkoyunlu

1949 yılında İstanbul’da doğdu. Saint-Joseph Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi’nden sonra Viyana’daki Diplomatische Akademie’de lisansüstü eğitimini tamamladı. 25 senelik ticaret hayatının ardından 1999 yılında kendini emekli eden Akkoyunlu, tarih, polisiye ve gerilim türünde 40’tan fazla eseri dilimize kazandırdı. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 404

Polisiye: 13

Özgün adı: *The Golden Scales: A Makana Mystery*

Kahire'de Kayıp: Bir Makana Vakası

Parker Bilal

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

© Parker Bilal, 2012

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Selçuk Uygur

Son Okuma: Serra Tüzün

Kapak Fotoğrafı: © Shutterstock

Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı AM Heath and Company Limited, Authors' Agents ve Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-9908-20-7

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi B Blok

Harmidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77

Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

PARKER BİLAL

**KAHİRE'DE
KAYIP**

Bir Makana Vakası

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Nasıl da küçük timsah
Kuyruğunu parlatır,
Nil sularını altın
Pullarından çağlatır!
Ne keyifle sırtır,
Pençelerini gerer,
Gülen ağzı açıktır
Balıklara buyrun der!*

Lewis Carroll

“Bırakın çağırana çağrılan
Çağrının içinde yitsin”

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

---

* Kısmet Burian'ın çevirisiyle.

Giriş

Kahire, 1981

Parlak ışık gözünü kamaştırdı, sanki eski bir lanetle çarpılmışçasına, bir an kör olduğunu sandı. Liz Markham karşısındaki insan kütlesince durdurulmuş gibi geriledi. Kalbi gümbürdeyerek koşmaya başladı. Çocuğu oralarda bir yerdeydi, o çılgınlığın içinde kayıptı.

Tökezledi. Arkasında birinin anlamadığı bir şeyler söylediğini işitti. Birkaç kişi güldü. Her açıdan onu yakalayan, üzerine dikilmiş gözlerden kaçarak koşmasını sürdürdü. Peşinden birinin geldiğinden emin, arkasını yoklayarak otelden uzaklaştı, turistlerden ve çaycılardan oluşan kalabalığı sabırsızca itip kakarak, her şeyi iterek, masaları devirerek, bardakları ve tepsileri düşürerek, şaşkın çığlıklar, küfürler duyarak. Aldırmıyordu. Şu anda düşündüğü tek şey Alice'ti.

Bütün yanlışlık nerede başladı? Hayatı, bu seyahat? Kahire'ye vardığı andan beri olup biten her şey beklediğinin tam aksiydi. Uçaktan adımını attığı ve bunaltıcı sıcağın darbesini yediği, giysilerinin sırtına yapıştığı dakikadan bu yana. Eylülün sonuydu ama, Tanrı aşkına, sanki temmuz ortasında İspanya gibiydi. Oysa zamanında ne kadar da güzel bir fikirdi: Londra ve onun bıkkınlık verici alışkanlıklarıyla eski yardakçılarından uzaklaşmak. Arınmak, yeni bir hayata başlamak için fırsat. İyi de, adam hakkında gerçekten ne biliyordu? Alice'in babasıyla ilk karşılaştığında adam çarşıya takılan, ıvır zıvır satan uyuşuklardan biri gibiydi ya da en azından öyle görünüyordu. Arkadaşıyla Liz ve Sylvia'nın peşine takılmış, seslenip durmuşlardı. Başlangıçta sinir bozucuydu, ama giderek oyuna, yarışmaya döndü. Sylvia her an yarışmaya hazırdı. Peki neredeydi şimdi Sylvia? Gitmişti. Kaza ve Acil ünitesinin soğuk, kişiliksiz koridorunun çıkmazında son bulan bir ambulansın aceleci mavi feryadında süpürülerek. Liz sonunun öyle olmasını istemediğini biliyordu.

Adam ne kadar sevimli, ne kadar güven vericiydi oysa. Üç hafta boyunca birbirlerinden ayrılamaz olmuşlardı. İşin burada noktalanması gerekirdi ama noktalanmamıştı. Liz kaygısızdı. Ne zaman değildi ki? Bütün hayatı tedbirsiz dürtülerle doluydu. Adamın ona kenti nasıl gezdirdiğini, önlerinde kapıların nasıl ardına kadar açıldığını hatırladı. Hoşuna gitmişti. Sanki biriymiş, sanki önemli insanlarmış gibi. Kalabalık bir kahveye ya da restorana girdiklerinde onlar için hemen bir masa temizleniyor, insanlar saygıyla başlarını eğiyorlardı. Adamda uyuşturucu da vardı, üstelik bolca vardı ve bu, o günlerde hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Uzun sürmeyecekti. Beş yıl önceydi. Hayatını değiştireceğini düşünmemişti ama değiştirmişti.

İngiltere'ye dönüp hamile olduğunu anlayınca, yıllardan beri ilk kez kendine çekidüzen verdi. İçki yok, uyuşturucu yok. Temiz hayat. Riski göze almak istemeyeceğini bilecek kadar çok korkunç şeyler –parksız doğan çocuklar– görmüştü. Uzun sürmedi, ama yine de hiç yoktan iyiydi. Bir başlangıç, isterse yapabileceğinin kanıtı. Alice hayatında başına gelenlerin en güzeliydi. Buna değdiğini, küçük bir çocukla ilgilenmenin bütün güçlüklerine –hiddetle tepinmeler, durmadan bir şey istemeler– rağmen Alice'in annesini daha iyi bir insan olmayı istemeye zorladığını biliyordu. Oysa bunu Londra'da başaramayacaktı. Gereğinden fazla ayartma, gereğinden çok açık kapı. Sonra birden, karanlıkta açılan bir pencere gibi, uyandı. Kahire. Yeni bir hayat. Neden olmasın? Adam, "Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, Liz, bana gel," dememiş miydi?

Tüm çevresinde minik figürler dönüyordu. Maymun krallar veya köpek, şebek, timsah ya da kuş biçiminde tanrılar; hepsi de yeşil taştan ya da obsidyenden yontulmuş. Mücevherlerle tıka basa doldurulmuş bir vitrin, gümüş haçlar – *ankh*, yaşam simgesi. Minyatür piramitler, bazıları iki elinle kaldıramayacağın kadar büyük, kimileri kulağından sallandıracağın denli küçük. Turkuvaz böcekler. Satranç tahtası dolu bir başka vitrin. Parlak ışıklı oklar saçan gümüşümsü mavi sedef. Çılgın bir panayır.

"Alice!"

Zihni şahlanarak koşmayı sürdürdü. Döndü, teneke testilerden bir kuleyi başının üzerinde dengede taşıyan bir kadına çarptı. Kendi çevresinde döndü. Hiçbir şey hatırladığı gibi değildi. Ne sokaklar, ne gürültü ne de kötü bakışlı adamlar. Bambaşka bir ülke gibiydi. Beş yıl önce bu kadar kör olabilir miydi? Aklı bunları fark etmeyecek kadar havada? Çarşayı Alaattin'in parıltılı harikalarla dolu mağarası gibi anımsıyordu. Şimdi gördükleri göz boyamak amacıyla tasarlanmış, sıra sıra ucuz ıvır zıvır, beceriksizce taklit edilmiş eserlerdi. Ruhu tatmin etmekten ziyade insanı kandırmak için. Çarşı kelimenin tam anlamıyla midesini bulandırıyor. Geceyi klozetin üzerinde iki büklüm geçirdiği için başlangıçta midesinin kabul etmeyeceği bir şey yemiş olacağını düşünmüştü. Oysa konu yemek değildi, uyuşturucuydu; daha doğrusu uyuşturucu eksikliği. Uzaklaşma belirtileri. Alice'in doğumundan beri ilk kez gerçekten temizdi. Kızı kolunu çekiştirirken ateşli ve güçsüz, ama bu durumu sürdürmeye kararlı, yatakta yatıyordu.

Burada gördüğü tek iyilik kızına gösterilecek sıcak yakınlıktı. Sanki onda bir şey görmüşler, Alice'in buraya ait olduğunu fark etmişler gibi. Gittikleri her yerde insanlar altın saçlı küçük kıza bakıp gülümsüyordu. Genç yaşlı fark etmeksizin bütün kadınlar gıdaklayıp yanaklarından makas alıyor, örgülerini çekiştiriyordu. Erkekler ellerini uçan kuşlar gibi sallayarak çeviriyor, başının etrafında gezdirerek neşeli çılgınlık attırıyorlardı. Küçük kız insanlar için bir değişiklikti. O anlar, Liz'in kendi kendine her şeyin iyi olacağını söylediği anlardı. Bir de ötekiler vardı: Meydandan bir ezan sesi daha yankılanırken korkudan odayı uykusuzca arşınladığı, kollarını kaşıdığı, ellerini gırtlığına götürdüğü, bunaltıcı havada soluk almak için uğraştığı dakikalar. Yapmak istediğinin imkânsız olduğunu düşündüğü anlar. Onu asla bulamayacaktı; hem üstelik bulduğunu varsayalım, ya sonra? Bu rolü oynamaya devam etmenin bir sınırı olacağını hissetmeye başlamıştı. Alice de yanında huzursuzdu. Annesinin güç durumunda, umarsız olduğunu fark ediyormuş gibi. Durmadan sorular sorarak, hareketsiz bekleyerek, kucağa alınmak isteyecek, anasına yapışarak, bir ağırlık gibi onu çökerterek.

Sonra, önceki öğleden sonra, bir adam doğrudan Liz'e yaklaşmıştı. Hiç tereddütsüz. Onu izlemiş miydi? "Sana yardım edeyim." Genç kadını loş bir mekâna açılan dar bir kapıya götürdü. Duvarların yüksek yerlerindeki aralıklardan ince ışık okları düşüyor, cıllanmış pirinçlerden ve lekeli aynalardan yansıyor. Uzak duvarın dibinde oturan adam dışında ıssız bir mekân. Adamın kalın, yamru yumru çizgileri Liz'e yıllar önce biyoloji laboratuvarında kesip parçaladığı boğa kurbağasını hatırlattı. Şiş yüzüne neredeyse gömülmüş gibi duran gözleri sert siyah perçinleri andırıyordu. Saçları yağlanmış, sımsıkı geriye taranmıştı. Eski zamanlardaki doğulu bir kral gibi tüm bedeninden kokulu bir hava yayılıyordu. Önündeki masanın üzerinde, Güneş Tanrısı Ra'nın gökte batıya doğru yol alan diski gibi, dövülmüş tunçtan dev bir yuvarlak tepsinin içinde bir mandalina yığını vardı.

Çok büyük bir yer olamazdı, ama kapıyla adamın dibinde oturup beklediği duvar arasındaki mesafe Liz'in gözünde sonsuza uzanıyor, yürürken çekip ufaldığı, odanın durmadan büyüdüğü hissine kapılıyordu. Adamın arkasındaki gölgelerde hareket belirtileri gördü. Soldaki tezgâhın arkasında iki mağanda dikiliyordu. Kötü görünüşlüydüler, ama Liz bu tipi tanıdığından pek korkmadı. Adamın başının üzerindeki aynada kendi yansımasını seçti; loş ışığa rağmen korkunç görünüyordu. Saçı düz ve cansızdı, yüzü de terli ve her gece otel havlularını siyaha boyayan sokak isiyi kaplı. Kırmızı halkalarla çevrili gözleri yumurta gibi şişmişti. Adamın işaretine uyup oturdu. Alice yanına yapıştı. Adamın kırışan çirkin yüzünde kanını donduran bir tebessüm belirdi.

"Merhaba, küçük kız," dedi İngilizce. Elini kızına doğru uzatmış, parmakları şişkin hurmalar gibi. Alice kendini geri çekti, annesine daha da yapıştı. Berikinin yüzündeki tebessüm kayboldu. Parmaklar çekildi. Siyah gözler Liz'e döndü.

"Söyle bana, o adamı neden mutlaka bulmak istiyorsun?"

"Tanıyor musun onu?"

"Evet, elbette. O benim ... ortağım."

İngilizcesi pek kötü değildi. Aslında, bunda şaşacak pek bir şey de yoktu. Han el-Halil'de herkes en aşağı bir yabancı dil ko-

nuşuyordu. Gerçek bir Babil Kulesi gibi.

“Ortak?” dedi Liz. Böyle bir kelime kullanmanın tuhaf olduğunu düşündü. “Onu nerede bulurum?”

“Benim yanımda çalışır. Daha doğrusu, çalışırdı. Şimdi ... kendi işini kurdu.”

Gülümsemeye niyetli bir ifadeyle dişleri gözükmeye Liz soğuk bir ürperti hissetti. Gülümsemesi kaybolurken gözlerini genç kadınınkinden ayırmadan önündeki yığından bir mandalina alıp küçük kıza uzattı. Beriki küçük dilimleri keyifle emerek yemeğe koyulurken, Liz kızının henüz tanıştıkları bir yabancıya bu kadar güvenmesinden rahatsız oldu.

“Bu Mısır’a ilk gelişin değil.”

Liz başını salladı, adamın araştıran gözlerinin bedeninde dolaştığını, dibine kadar kemirdiği tırnaklarında oyalandığını hissetti. Bakışında ham bir açlık, saklayamadığı bir umutsuzluk vardı. Kıt kaynaklarının sonuna gelmek üzereydi. Sabrı tükeniyordu. Duvarlara tırmanıyordu. Bir de Alice vardı, sürekli ilgi isteyen, Liz’in veremeyeceği güvenceleri arayan. Bütün bunlara ufak da olsa bir anlam kazandıracak tek şey adamı bulmaktı. Yardım edecek biri olduktan sonra kimin yardım ettiği umurunda bile değildi. Karanlık, gömülü gözler Liz’in gözleriyle buluştu.

“Bu çocuğun babası o mu?”

Liz vereceği her bilginin onu biraz daha adamın avucuna sokacağını hissederek tereddüt etti, ama başka seçeneği de yoktu. Yardımını isteyecekse ona güvenmek zorundaydı. Başını onaylar gibi salladı.

Adam arkasına yaslanıp, “Ah,” dedi. “Öyleyse bu gerçekten değerli bir çocuk.”

“Değerli mi?” Kolunu koruyucu bir hareketle Alice’in beline doladı. “Anlayamadım.”

“Bana güvenmiyorsun,” dedi adam gülümseyerek. Soru sormuyordu ve Liz adamın sesinin altındaki çelik tınısını sezdi.

“Seni tanımıyorum.” Adamı kırmak istemiyor, ama artık güçle nefes alıyordu. Bu yaptığının büyük bir hata olduğunu anlamaya başlamıştı.

“Tanıyacak ne var ki? Ben mütevazı bir insanım. İsteddiğine sor.” Uzanıp aldığı ikinci mandalınayı parçalara böldü. Liz bir şey yapamadan adamın kızını beslemesini izledi; içinde inanılmaz bir gitme arzusu vardı, ama kendinde gidecek gücü bulamadı.

“Buraya gerçekten ne aramaya gelmiştin?” Derine gömülmüş gözler yukarıya doğru kırpışıp genç kadını hazırlıksız yakaladı. “Paraya ihtiyacın varsa bana söylemen yeter.” Yine o dişlek sırtışı. “İnsanlar yardım edeceğimi bildikleri için hep buraya gelir.”

“Para değil.”

“Ya? Öyleyse başka bir şey.”

Ani bir hareketle uzanıp Liz’in bileğini tuttu, neredeyse hiç efor harcamadan sıkıca kavradı. Genç kadın bileğini kurtarmaya çabaladı, başaramadı. Adam hiç zorlanmadan bluzun uzun kolunu tutup dirseğin üzerine kadar sıyırdı. Acımasız gözler gammaz izleri aradı. Liz umarsızca kıvrandı. Adam gördüklerinden tatmin olunca bileğini bıraktı. Genç kadın kolunu çekti, sızlayan bileğini ovuşturdu. Gözlerini koskocaman açmış, olanları sessizce izleyen Alice’in ağzından bir mandalina parçası düştü. Annesinin kucağına tırmandı.

Liz sesinin titremesini önlemeye çalışarak, “Buna hakkın yok...” diye söze girmeye çalıştı. Yararsızdı, ama adam anlayışla başını eğdi.

“Burası Kahire. Herkes herkesin ne yaptığını bilir.” Elini tüm çevreyi kapsayacak şekilde döndürdü. Doğruydı. Burada hayat sokaklarda yaşanıyordu. Bir zamanlar eski pencerelerdeki ahşaptan oyulmuş müşrefiyelere hayran olup, sokaktaki bazı kadınların yüzlerini kapatan peçelerine şaşmamış, gözlerinin sıcak maşalar gibi kendi incecik giysilerini altına baktığını hissetmemiş miydi? Bu gizlilik tutkusunu, mahremin değerini şimdi anlayabiliyordu.

Kısıp sesle, “Benim kızım o,” diye fısıldadı.

“Tabii ya.”

“Onun için her şeyin en iyisini istiyorum.”

“Bundan daha doğal bir şey olamaz.” Adam başını eğdi.

Liz o zaman özür diledi, Alice'i kucagına çekip kaçmayı başardı. Aynı günün akşamında otelde odasının kapısı vuruldu. Saat geçti, uykuya dalmıştı ve yataktan yarı uykuda kalktı. Etrafına bakmak için kapıyı hafifçe araladı. Koridorda en fazla on iki yaşında gösteren bir erkek çocuk dikiliyordu. Kirli görünüşüne, şişmiş şekilsiz kulağına rağmen akıllıca bakıyordu. Saatler gibi gelen, ama aslında sadece birkaç saniyelik bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

"Evet? Ne istiyorsun?" dedi Liz.

Çocuk tek kelime bile etmeden bir zarf uzattı. Liz'in alıp elinde çevirdiği zarf kalın ve ağırdı. Üzerinde hiçbir yazı yoktu. Ne bir isim, ne bir adres. Hiç. Gözlerini kaldırdığında, çocuk gitmişti.

Alice nemli saçları terden alınuna yapışmış, keyifle uyuyordu. Yatağın kenarına ilişip zarfı açtı. İçinde bir banknot tomarı vardı. Dolar. Bir sürü dolar. Sayamayacağı kadar çok. Hızla karıştırdı: Ellilikler, yüzlükler, onluklar, yirmilikler, düzensiz, karmakarışık. Bir şey daha vardı, zarfın dibinde bir şey. Paraları yatağın üzerine bıraktı, zarfı ters çevirip içinde kalanları avucuna boşalttı. Bükülmüş bir kâğıt parçası. Ne olduğunu biliyordu. Yüreğinin çarpmaya başladığını hissetti. Damarlarında akan korkuydu, heyecandı, ikisinin karışımıydı. Bunun ne olduğunu biliyordu. Kaçmak için buraya geldiği şey. Gerçekten kaçmış mıydı? İlk dürtüsü kâğıdı atmak oldu. Aklından bile geçirme Liz. Tuvalet atıp sifonu çek. O niyetle ayaklandı, banyonun yolunu tuttu. Kapıyı arkasından kilitledi, parmaklarının arasında bükülü kâğıt, kilitli kapıya yaslandı. Tek yapması gereken, günde bir kere almaktı... Oysa yorgundu. Kolları ve bacaklarındaki sızıdan, gözlerinin dibindeki can sıkıcı ağrıdan yorgundu. Yokusuzluktan ve bitkinlikten.

Tuvaletin kapağını indirip üzerine ilişti, kâğıdı açtı. Nabzının hızlandığını hissederek içindekilere baktı. Parmağını bandırıp diline götürdü. Yine de avucundaki o tek kahverengi iplikte, önünde uzanan yıkım yolunu görüp bir an tereddüt etti. Sonra umutsuzluk, güneşi kapatan kalın bir bulut örtüsü gibi geri gelince başka seçenek kalmadı. Yere diz çöktü, eroini tuvalet

kapağının üzerine yaydı, kâğıdın kenarıyla ince şeritlere ayırdı. Büküp boru şekline getirdiği kâğıdın ucunu sol burun deliğine sokup eğildi. Sıcak bir banyoya girer gibi. Kendini ağırlıksız ve özgür hissederek geriye kaydıldı ve duvara doğru yığıldı. Zaman durdu. Biri emniyet halatını kesince mavi dünyanın karanlık boşluğa doğru süzülmesini izledi.

Gözlerini tekrar açtığı anda dışarısının aydınlık olduğunu fark etti. Zihni karışık ve bulanıktı. Debelenip ayaklanırken gözüne yerdeki boş kâğıt ilişti. Kâğıdı kenara fırlatıp kapının tokmağına sarıldı. Gördüğü ilk şey bıraktığı yerdeki, yatağın üzerindeki paralar oldu. İkincisi de görünürde Alice'in olmadığı.

Pencerelere, dolabın içine, yatağın altına baktı. Her hareketi kaçınılmaz gerçekten önce anlık, saçma bir umut doğuruyordu. Sonra koşmaya başladı. Koridorlarda, merdivenlerden aşağıya, çarşının dar sokaklarında. Çocuğunun adını haykırarak, inanmayarak, şokta, uyuşmuş gibi koştu. Alice. Düşecek hale gelene kadar yürüdü. Artık yolunu da kaybetmiş, çılgına dönmüştü, kendini parçalar halinde yansıyor, aynalı cam veya parlak metal kırıklarında bölünmüş görüyordu. O geçip giderken etrafta takılan, kapı kasalarına dayanıp bekleyen erkekler bir oyun oynuyormuş gibi durmadan sesleniyordu.

"Merhaba, hoş geldin!"

"Nerelisin?"

Karanlık bir aralıktan esen soğuk hava ensesindeki tüyleri diken diken etti. Birisi tarafından izlendiği duygusuyla arkasına döndü ve kendini Ölümler Dünyası'nın bekçisi çakal Anubis'in öfkeli gözlerine bakar buldu. Daha doğrusu, altın varakla süslenmiş, kendisiyle aynı boydaki fildişi yontuyla.

Alice bu kâbusun içinde bir yerde saklanıyor olmalıydı ... ama nerede? Koşarak bir köşeyi döndü, ardından bir diğerini, durmadı, sola koştu, sonra sağa, sonra yine sola. Soluklanmak için durakladı, arkasına baktı, oysa artık hangi yoldan geldiğinden de emin değildi. Her yer aynı görünüyordu; tezgâhlar, dar sokaklar, yerdeki sebze kabukları, atılmış gazeteler. Bir köşe daha ve kendini hiç kimsenin istemeyeceği süprüntülerle

dopdolu bir dükkânın önünde buldu. Eski paslı bakır tepsiler, ahşap masalar, daha önce hiç görmediği bir dilden harflerle kaplı tuhaf levhalar. Kirişlerden eski gaz lambaları sallanıyordu. Yüzlerce yıllık. Ovulursa içinden cin fırlayacak gibi. Gölgelerden ayağını sürüyen bir adam çıktı. Liz adamın pörsümüş yüzüne, hiyeroglifleri andırır çizgilerine baktı. Çok eski bir ışıkla dolu, içlerinde kendi kaderini görür gibi olduğu gözler. Adam bir sıra kirli sarı diş göstererek gülümsedi. Liz gözlerini sıkıca yumdu, sonra ağzını açıp, "Alice!" diye haykırdı.

1

Kayıp
1998

Bölüm Bir

İyimser biri olan Makana sabah uyanıp kendini hâlâ suyun yüzünde bulmanın hep güne iyi bir başlangıç olduğunu düşünüp şaşırırdı. Bir *awama* üzerinde yaşamanın getirdiği küçük bir yaşam keyfi. Ona bir tekne gözüyle bakıyordu ama elbette değildi; gerçek bir tekne değil, paslı bir iskeleye öylesine çivilenmiş, kontrplaktan uyduruk bir şey. Yine de düşüncesi güzeldi. Bir gün isterse palamarları kesip dünyayı gezebileceğini bilmenin rahatlığı güzeldi. Gerçekte, o zamazingonun bir taş gibi dibe gitmesi çok daha muhtemeldi. *Awama* sadece dünyanın dışarıda kalması için duvarları olan bir saldı. Bir düş. Zekânın bir oyunu. Ama bizi hayata bağlayan hep o küçük, önemsiz şeylerdir, derdi kendi kendine.

Böylesi güvenilmez bir araç üzerinde bir daha gün yüzü görüp göremeyeceğini bilmeyen, uyandığında kendini yüzerken ya da (daha iyisi mi, daha beteri mi?) uykuda boğulmuş bulup bulmayacağını merak ederek, böylesine deliksiz uyku uyuyabilecek çok az insan vardır. Öte yandan, Makana da çoğu insanlardan değildi. Böylesi kaygıları hiç dert etmezdi. Meret bir gece batarsa yapacağı pek fazla bir şey olmayacağını; bunun bir şekilde de kurtuluş anlamına gelebileceğini uzun zaman önce kabullenmişti. Üstelik, bu konuda pek seçeneği de yoktu. Bir *awama* üzerinde yaşamanın riski, onun gibi maddi durumu sallantıda biri için hayatın gerçeği idi. Dahası bu çürük evin kirasını dört aydır ödemediği gibi, yakın bir gelecekte cebine para girmesinin küçük ihtimal olduğunu söylemek için falcıya da gerek yoktu. Gönül rahatlığı o sabah kaldıramayacağı bir lükstü.

Yalnız bir insandı. Arkadaş olduğu birkaç kişiyi sürgündeki vatandaşlarının arasından seçmişti: Yazarlar, ressamalar, müzisyenler, baskıcı bir rejimin tehlikesini yaşamaktansa, ülkelerini terk etmek zorunda kalmış kadınlarla erkekler. Onlarla pek sık görüşmese de birlikte olmaya değer veriyor, berikiler de onun çevrede bulunmasından hoşlanıyorlardı.

Çoğu gün, Makana'nın yetinmek zorunda olduğu tek şey Nil'in batı kıyısı boyunca uzanan asfaltta sonu gelmeden akıp giden trafikti. Kirli kepenklerini ardına kadar açmaya karar verse, başını kaldırıp sarsak sığınağının çevresinde dönen, uçan metal parçacıklarını görebileceği gerçeğini unutmuş görünüyordu.

O sabah üst güverteden aşağıya bakıp tek gerçek komşularını, ev sahibesi Umm Ali ve ailesini gördüğünde ağır trafiğin uğultusu bütün gücüyle duyuluyordu. Aile suyun kenarından çamurlu bir dalga gibi yükselip, dağılmaya yüz tutmuş toprak dolguya tehlikeli bir şekilde tutunan, ahşap kasalardan ve yassılmış benzin bidonlarından yapılmış bir kulübede yaşıyordu. Dev bir okaliptüs ağacının uzun ve sarkık dalları koruyucu bir el gibi üzerlerine açılmıştı.

*Awama'*nın Umm Ali ailesinin eline nasıl geçtiğini tam olarak çıkaramamıştı. Adı geçmeden hiçbir sohbetin tamamlanmış sayılmayacağı merhum kocayla, *rif*'in karanlık bir köşesinde, geldiği köyle, bir sürü erkek ve kız kardeşle, bir toprak parçasıyla ve ailesini terk edip gitmiş kumarbaz bir babayla ilgili uzun ve karmaşık bir öykü vardı. Bu süreci anlama umudunu kaybedeli uzun zaman olmuştu ve genel kural olarak konunun uzağından geçmeyi yeğliyordu. Hareket ettirilemediği ve anlaşılan parçalanıp odun olarak kullanılmak dışında bir kazanç getirmeyeceği için Umm Ali yüzen evi kiraya vermeyi kararlaştırmıştı. Çocuklarıyla birlikte teknede de yaşayabilirdi tabii, ama ya paraya Makana'dan da fazla ihtiyacı vardı ya da aracın su yüzünde kalacağına onun kadar güvenmiyordu. Yine de ödemelerindeki düzensizliğe rağmen onu tek kiracısı olarak tutmaktan mutluluk duyduğu sürece Makana'nın da şikâyet edecek bir şeyi olamazdı. Bazen hep birlikte bu kibrit çöpüne açık denizdeki başıboş bir sala tutunur gibi sarıldıkları duygusuna kapılıyordu.

Günün seçeneklerini gözden geçirince, sobanın üzerindeki pirinç çaydanlıkta kalmış kahve çekirdeklerini ısıtmaya karar verdi. Musluktan damlayan suyun çaydanlığı doldurmasını beklerken nehre baktı. Mutfak niyetine kullandığı minik bölme o kadar dardı ki, içeri girdiği gibi geri geri çıkması gerekiyordu. Çok

hızlı dönse, kahvesi açık pencereden balıklara uçardı. İmkânlar basitti: Bir küçük gaz tüpüyle bir de paslı halka. Gaz önemli bir masraf kapısı olduğundan, yaktığı zaman bir mumdan çok daha az sıcaklık vermesine rağmen, sakınarak kullanıyordu. Bulanık sıvının kaynamasını beklerken, günün ilk sigarasına izin vermemi erteleyerek bütün bu zahmete değip değmediğini merak etti.

Sıvı fokurdamaya başlayıp, daha lezzetli olacağı yönünde hiçbir belirti göstermeyince kahvesini bir fincana boşaltıp üst katın yolunu tuttu. Aşağıdan paslı basamaklarla çıkılan üst güverte açık bir alandı. Tarihin bir anında düşüp kaybolan, bir daha da yenilenmeyen arka duvarın eksik olması sınırsız bir nehir manzarası demekti. Zamanının çoğunu burada geçiriyordu. Soğuk havada bile burada, açıkta yatmayı yeğlerdi. Eski alışkanlıklar zor kaybolur; içeride kafeslenmeye dayanamıyordu. Eşya yıllar içinde derlediği sıradan bir koleksiyon gibiydi. Bir zamanlar bir ressama ait olan, üzeri kurumuş boyalardan kalın lekelerle dolu sehpa bir masa. En keyifle oturduğu, ayaklarını sehpa olarak kullandığı küçük plastik sandığa dayayıp uyumaktan hoşlandığı eski ve yıpranmış bir hasır koltuk. Güvertenin üzerinde dağınık duran bir dizi karton koli dosyalarla ve düzensiz gazete yığınlarıyla –arşivi– doluydu. İçlerindeki kâğıtların uçmaması için kolilerin üzerine taşlar yerleştirilmişti, oysa kâğıtların nehir esintisinde çırpınması kuru yaprak dolu bir ormanı andırıyordu.

Buradan bakınca, kentin bütün görkemiyle doldurduğu bir manzarası vardı. Piramitler orada, güneyde bir yerlerde, yüzlerce yıllık bir mezarlık tozundan daha şişkin, içinden soluk bir güneş huzmesinin ayaklanmaya çalıştığı dalgın bir duman bulutunun altında gömülü olmalıydı. Ahşap küpeştenin üzerine tırmanıp yukarıya baktığında, kırık dişlerden çirkin bir dizi gibi sıralanan, göğün o köşesini tıkayan yüksek bir apartman karmaşası görecekti. İnsanlar her gün pencerelerinden dışarıya bakıp hangi çılgının akıntının sürüklediği tahtalardan böylesi bir yığın üstünde yaşamayı düşünebileceğini merak ederken, o da onlara bakıyor ve kendine göre bir şeyler merak ediyordu.

Bu kentte hâlâ yabancı gibi hissediyordu kendini. Gözlerinin

önünden akıp giden nehir yedi yıl önce kaçmasına ve pek de dönmeyi düşünmemesine rağmen yine de evi olarak gördüğü Hartum'la incecik bir bağ gibiydi. O konuda fazla seçeneği olmamıştı. Ya git ya da öl, misali.

Yedi yıl boyunca, arkadaş ve tanıdıkları sayesinde hayatta kalmasını sağlayacak ufak tefek işler bulmuştu – Kahire'de kimsesi tanımazsan, hiçbir yere varamazsın. Genellikle müşterileri onu yerel birinden daha ucuza ve daha güvenle çalıştırabilecekleri kanısındalardı. Buna rağmen, son aylarda iki yakasını bir araya getirmede zorlanıyordu. İşler kurumuştur, kimsede para yoktu ve Makana durum yakında düzelmezse başka bir çeşit kazançlı iş bulmayı düşünmek zorunda kalacağını farkındaydı. İhtiyaçları abartılı değildi, tek kusuru tütündü; onun dışında da gezginci bir sufiyi utandıracak denli kanaatkâr bir hayatı vardı.

Önünde bir çeşit iş imkânı için mevcut tanıdıklarını bir kez daha ziyaret etmek istiyordu. Bir de uzun zamandır ödenmeyen kiralar konusunda sabrı tükenmeye başlayan Umm Ali'ye rastlamamak.

Uzaklardan bir yerden onu bu ana çağıran bir ses duydu. Nihayet kımıldayıp ev sahibesini atlatamayacağını fark edince bu sefer ne bahane uyduracağını düşünmeye koyuldu. Kadının bütün öyküleri daha önce işitmiş, bazılarını da birkaç kez duymuş olması muhtemeldi. İcini çekerek güvertenin kenarına yürüdü ve soluk, pejmürde giysilere bürünmüş, saçlarını kirli bir eşarpla bağlamış ufak tefek, mutluca tombul kadına baktı. Umm Ali kucak dolusu patlıcanı geniş göğsüne dayamış, çamurlu arsada yalınayak dikiliyordu.

Harun el-Reşid'in sarayında, gelen konuğun adını bildiren bir teşrifatçı görkemiyle, "Ziyaretçin var, *ya başmühendis*," diye şakıdı. Makana kadının bir şeyden heyecanlandığını görebiliyordu. Sesindeki delişmen tizlik Umm Ali'nin para kokusu aldığını gösteriyordu ki bu, para kadının cebine girmeden önce onun ellerinden geçeceğinden hiç de fena sayılmazdı. Elini şükranla sallayarak alt güverteye indi. Kamara kapısından geçerken yaşam alanının daraldığını fark etti.

Nasır'ın Asvan üzerindeki Yüksek Barajı Nil'in yıllık taşkınlarına son vermişken, özellikle kuru mevsimlerde nehir seviyesi iyice azaldığında Makana'nın zeminine pek düz denemezdi. Dünyaya tuhaf bir eğimden bakmak anlamına gelse de, Makana bu durumun o kadar da kötü olduğu kanısında değildi. Oysa bu kez zemini etkileyen, daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi.

Kamaranın ortasında duran adamın doğumdan beri iyi beslendiği açıktı. Hatırı sayılır bir bel çevresine ve üzerinde nispeten küçük ama kusursuzca yuvarlak bir baş duran kalın bir boyna sahipti. O baş kocaman bir tepeden aşağıya yuvarlanmaya hazır bir taşı andırıyordu. Makana bütün o iriliğin altında güçlü kaslar olduğu kanısındaydı. Adam sanki tekneyi kahvaltı niyetine yiyebilecekmiş gibi duruyordu. Üstelik üzerinde takım elbise vardı. *Awama*'ya takım elbiseliler pek ayak basmazdı. Umm Ali'nin neden heyecanlandığını anlamaya başladı. Adamın üzerindeki, devlete ait alışveriş merkezi Ömer Efendi'nin rafından alınan takımlara benzemiyordu. Bir yerlerde Makana'nın da bir takım elbisesi olmalıydı. Oysa bu adam sanki her an kütlesiyle dikişleri patlatacakmış gibi huzursuz görünüyordu. Yüzündeki ifadenin çamurlu bir tarlaya gidip gelen eşiğin üzerinde kendini çok daha rahat hissedeceği belliydi. Görünüşüne bir incelik katmak için o aptalca küçük bıyığı bırakmıştı ama pantolonundaki lekeler sabah kahvaltısında ülkenin geri kalanı gibi zeytinyağlı bakla tanesi yediğini gösteriyordu.

“Şu tarafa doğru gitmeniz bir sakıncası var mı?” diye sordu Makana. “Dışarıda fazla ağırlık olunca tekne yan yatıyor da.”

Goril Makana'nın yüzüne ruhsuzca bakmayı sürdürdü. Ya söyleneni anlamamıştı ya da ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu. Kalın kaşlar öfkeyle çatıldı ve sanki derin bir metafizik açmaz düşünürmüş gibi gözlerini dikti. Öylesine ürkütücü bir ifadesi vardı ki Makana elindeki yanık kibritle parmağını yaktı. Adam yumruklarını sımsıkı sıkıyordu; söze ancak fiziksel şiddetin hükümsüz kaldığı anlarda başvurduğu apaçıktı. Ancak ikisi de bir söz etmeye fırsat bulamadan eşikte yeni biri beliriverdi.

Üzerindeki takım elbise tümüyle farklı bir sınıftandı, Ömer Efendi'den alınmadığı kesindi. Paris veya Londra'nın zarif butiklerini düşünmek daha yakın bir tahmin olacaktı. Makana o takımın parasıyla bütün deniz evini alabilir, Umm Ali'yi mutlu bir kadın olarak köyüne gönderebilir, elinde hâlâ gardırobunu tümüyle yenileyecek bozukluk kalabilirdi. O takımın içindeki adam ince ve doğuştan zarifti. Makana ince ve zarif yüz hatlarından yumuşak bir dalgayla arkaya taranmış saçlarına bakarak altmışlarında olacağını düşündü. Beriki açıklayamadığı bir nedenle kendini hayvanat bahçesindeki maymun kafesinin içinde buluveren bir adam merakıyla çevresine bakındı. Sonra parmaklarını şaklatınca iriyarı olanı döndü ve tek kelime etmeden çıktı; özellikle zemin tahtalarının rahat bir soluk aldığı düşünülürse, gitmesi iyi bir şeydi. İriyarı olanın bomboş ifadesinin aksine yeni gelenin yüzünde Makana'nın tebessüm değil, hoşnutsuzluk olduğunu fark ettiği tatsız bir gülümseme vardı. İçtiği her neyse, içinde tütün bulunduğu kokusundan anlaşıyordu. Makana yana doğru bir adım attı ve saf utanç yüzünden günün değerli ikinci Cleopatra'sını pencereden dışarı fiskeledi.

"Neden bu dramatik giriş?"

"İşi bu," dedi ince adam dalgınca. "Yanılmıyorsam yalnızsın?" Elini havada çevirdi. O elde çok altın vardı. Makana'nın mutfağında adamın kol saati büyüklüğünde bir tava bulunuyordu. Bu saat gorilin varlığıyla ilgili bütün can sıkıcı sorularını cevaplamaya yetti. Eğer bu kadar altın sergileyerek etrafta dolaşacaksan iri bir arkadaşa ihtiyacın vardır.

"Yalnızım. Bütün bunların nedenini açıklayacak mısınız?"

İnce adam teknenin içini gördükten sonra çıkıp gitmekte acele ediyor gibiydi.

"Ben sadece habercilik yapıyorum. Bay Hanefi bizzat açıklar." Makana ağzını açmadı. Aptal gibi görünmek istemiyordu.

"Gidip giyineyim," dedi.

Yattığı kamaraya girip en iyi gömleğini buldu, kapının arkasındaki çividen ceketini alıp tozunu silkmeye koyuldu, sonra vazgeçerek içini çekip giydi.

Umm Ali, eteğinde patlıcanlarıyla *awama'*dan yola giden patikada peşlerinden gelirken, "Her şey yolunda mı, *ya başmühen-dis?*" diye sordu.

"Her şey yolunda, teşekkür ederim."

"*Elhamdülillah.*" Makana'yla konuşuyor ama gözlerini her türlü kalleşliği yapabileceğinden emin olduğu ötekinden ayırmıyordu.

"Allah seni korusun."

"Ve inayetini senden ve çocuklarından esirgemesin Umm Ali."

Ziyaretçinin arabasını bulmak güç değildi. Yola çıktıklarında, iyice bakabilmek için duran hurda arabalar bir kuyruk oluşturmuş, otomobile kaba bir yorum akımı yönlendirilmişti. Ucuz takımlı iri adam umursamazca direksiyonun arkasına geçti. Makana arabanın çok sessiz olduğu ve modelini belirleyecek bir işaret taşımadığı için Mercedes'in "hayalet" adı verilen modelinden olduğunu düşündü; oysa otomobiller hakkındaki bilgisi en az piramitler kadar çağdışıydı. Büyük beyaz arabanın içine girdiklerinde kapı kilitleri otomatik olarak kapanınca Makana "hayalet" için bir olası neden daha buldu. Otomobilin karanlığı içinde havalandırma ve renkli camlar dışarıyla tüm bağı kesti. Başka bir boyuta geçmek gibiydi: Hiçbir şeyin insana fiziki ya da başka bir şekilde dokunamayacağı bir ruh dünyasına girmek gibi. Yumuşak koltuğa yerleşirken, zenginler böyle yaşıyor demek, diye düşündü. Herkesin gözünden ırak.

Bölüm İki

Yolda giderlerken, Makana görüşmek için çağırıldığı adam hakkında bildiklerini toparlamaya çalıştı. Saad Hanefi bilmediği bir ad değildi; Mısır'da yaşayıp birer çift göz ve kulağa sahip herkesin bildiği bir isimdi. Umm Ali *awama'*sında bu adın

telaﬀuz edildiğini duysa bayılıp düşerdi mutlaka. Saad Hanefi Mısır'ın en zengin adamlarındandı. Aynı zamanda da en etkili-
lerinden biri. Girişimleri bir dizi yabancı otomobil acenteliğinde
hatırı sayılır ortaklıklardan dondurulmuş gıda tesislerine, sigor-
ta şirketlerinden önemli gayrimenkullere kadar çeşitli alana ya-
yılıyordu ... bir de, hepsinden önemlisi, bir futbol takımına.

Anlaşılan, bu dünyada ulular ve ilahların arasında kendine
bir yer edinmek istiyorsan, kendi futbol takımına sahip olmak
şansını çok artırıyor. Takımlardan çoğu kentin şu ya da bu
semtiyle özdeşleşirken, Hanefi DreemTeem milyonların özlem-
lerini temsil ediyordu: Sunduğu aslında buydu, herkesin pay-
laşabileceği bir düştü. Ayda bir tekrarlanan çekilişle bir talihliye
apartman dairesi veriyordu. Televizyonda, müjdeyi aldıkların-
da insanların çığlıklar atmasını, bayılmasını izleyebiliyordun.
Bağırıyor, uluyor, yere devriliyorlardı. Saçlarını yoluyor, zıpla-
yıp duruyorlardı. İnsanlar Hanefi'nin takımını inanabilecekleri
bir şey istedikleri için tutuyordu.

Gazetede yazılanlara bakılırsa, adamın yaşamöyküsü de ma-
sal gibi bir şeydi. Ülkedeki toz duman içinde havada uçuşan çoğu
öykü gibi, bunun da gerçekten çok mitos olduğunu iddia eden
muhaliflere rağmen, hikâye durmadan tekrarlanıyordu. Gazeteler
insanların inanmak istedikleri –hatta bu zor zamanlarda ihtiyacı-
nı duydukları– bir masal olduğu için basıyordu öyküyü.

Efsaneye göre, şimdi krallar ve cumhurbaşkanlarıyla aynı
sofrada oturan, yemeğini gümüş tabaklarda yiyen, evinin suyu
altın musluklardan akan bu adam hayata Nil Deltası'nın küçük
ve çamurlu bir köyündeki sıcak bir fırından tuğla ayıklayarak
başlamıştı. Elleri küçük olduğu ve atik davrandıkları için bu işte
çocuklar kullanılır. Büyüklerin eli yanar. Hanefi on üçüne gel-
diğinde hurda metal toplamak için Kahire sokaklarını arşını-
lıyordu. Sonunda, çok çalışarak ve talihinin de yardımıyla, diye
devam ediyordu öykü, evler almaya, kendi inşaat şirketini kur-
maya başlayacaktı.

Bu masalın Hanefi'nin adi bir *baltacı* ya da kabadayı olarak
göründüğü karanlık bir anlatısı daha vardı ama sayısız tek-

rarın sonunda bu efsane de biçim değiştirmiş, yumuşamıştı. Zenginlerden alıp yoksullara veriyor, deniyordu. Yirmisine gelmeden küçük bir serseri çetesini yönetiyordu. Tüccarları soyuyor, depolara giriyorlardı. Birinin dövölmesini, hatta öldürölmesini istiyorsan, bunu belirli bir ücret karşılığında üstleniyorlardı. Hanefi, diyorlardı, hiçbir zaman yakalanmaz, çünkü insanlar ona sadık kalır. Karanlık yollardan edindiğı serveti daha yoksullara dağıtıyor, bunun karşılığında da o mahallelerin sakinleri onu bir kahraman gibi görüyor, hayatları pahasına koruyorlardı. Kiralarını karşılayamayan aileler evlerinde oturmaya devam ederken, kirayı imkânları ölçüsünde ödüyordu. Çocuklar asla aç karnına yatmıyordu. Gidip bir yardım isteyene her zaman iyilik yapardı. Hasta, ilaca ya da doktora muhtaç bir çocuğun varsa onunla da ilgilenirdi. Saad Hanefi'ye herkes borçluydu, yetkililer bile. Polis müfettişleri evlerine döndüklerinde kapılarında Kurban Bayramı için gönderilmiş semiz bir koyun bulurlardı. Ve polis müfettişleri zaten hiç fazla para kazanmadıkları için Hanefi'nin kanunun o tarafında da bunca sadık dostu olması doğaldı. Yirmilerine geldiğinde bir koruma çetesini yönetiyor, ilgilendiğı gayrimenkullere sahip olmak için kas gücü kullanıyordu. Önerdiği fiyatı kabul etmeyenlere yaptıklarıyla ilgili bir sürü karanlık öykü vardı. Damdan düşen ya da tren tekerlekleri altında kalan inatçı mal sahipleriyle ilgili öykülerdi bunlar.

Yetmişli yıllarda, Sedat iktidarda ekonomiyi liberalleştirir, bu sırada arkadaşlarını zenginleştirirken Hanefi de yarı saygın bir işadamı olarak ilk adımlarını atıyordu. Kısa sürede kentte büyük alanlara sahip oldu, eski villaları endişe verici bir hızla yıkmaya, koskoca blokları havaya uçurmaya başladı. Anlatılanlara inanılacak olursa Heliopolis'in büyük bölümü onundu. İlk günlerinde olduğı gibi aynı sert yöntemlere başvuruyor, yeni edindiğı siyasal destek önüne çıkan yasaları ezip geçmesine izin veriyordu.

Hanefi her ne kadar karanlık başlangıcıyla arasına mesafe koymaya çabalasa da, geçmiş i sabahları kentin üzerinde asılı duran *şabur* gibi inatçıydı. DreemTeem yeni halkla ilişkiler makyajının bir parçasıydı. Yüzü her yerdeydi, ilan panolarından

saygın bir aile reisi gibi bakıp gülümsüyor, kâseler dolusu dumanı tüten *ful medamas* veya *taamiye* dağıtıyordu. Kendini ulusun babası gibi göstermek isteğiyle halkın masasına yiyecek koyuyordu. Hanefi bir kurumdu, dalkavukluğun kendilerini bir yere götüreceğine inanan –üstelik götürüyordu da– bir sürü yalaka gazetecinin tekrar tekrar belirttiği gibi, panoramanın piramitler kadar ulusal bir parçasıydı. Gazeteler Hanefi’nin avucunun içindeydi; sponsorluğu olmasa bütün televizyon programları yayından kalkardı. Bugün başkanlığa adaylığını koysa, diyordu insanlar, ferah ferah kazanırdı... Tabii mevcut başkanın onayladığı varsayılırsa. Saad Hanefi düş satıyordu, daha doğrusu tek bir düş: Gerçekleşme ihtimali güneşin göğün bir ucundan diğerine yelkenle gitme olasılığından daha düşük olmasına rağmen, herkesin bir sabah uyanıp kendini dünyanın tepesinde, zarif bir sarayda bulabileceği düşü.

“Pek alışılmış biri değilsiniz Bay Makana.”

Dikkatini yanında dimdik oturan adama çevirdi. Takım elbisesi zevkli adamın hareketleri de zarifti. Sürdüğü pahalı tıraş losyonunu soluyunca toplantıya hazırlanmak için biraz daha fazla zaman ayırması gerektiğini düşündü.

“Adımı nereden duydunuz?”

“Ah, eski bir tanıdığımız sizden çok övgüyle bahsetti.” Zayıf adam Makana’nın ondan bir kez daha hiç hoşlanmamasına neden olacak şekilde gülümsedi.

Nehir kenarından hızla güneye doğru ilerlerken goril klaksonunu tıpkı kırbaç şaklatır gibi kullanıyor, yolun diğer ahalisini sağa sola dağıtıyordu. Burasının bir zamanlar Hıdiv İsmail’in özel mülkünün bir parçası olduğu hatırlanırsa, Hanefi imparatorluk merkezinin Orman botanik bahçelerine hâkim olması son derece uygundu. Bina yerçekimi kurallarına meydan okuyormuş gibi havada asılı görünen beton ve camdan bir kuleydi. Göğe yükselen yeşillikli basamaklar gibi sıra sıra dizilen balkonlar asma ve eğreliotlarıyla kaplıydı ve insanın aklına Babil’in Asma Bahçeleri’ni veya buna benzer eski bir harikayı getiriyordu. Böyle bir yerde yaşayan insanların eninde sonunda kendilerini tanrılar

gibi göreceklerini düşünmek güç değildi. Binanın öteki daireleri yaşlı diva ve sinema yıldızlarını, şu veya bu çeşit yönetici ve kodamanı, bir de adaletten kaçan tek tük diktatörleri barındırıyordu. Çadırlarını Saad Hanefi denilen muammanın aşağısında, bir çıkıntıya kurmaktan hoşnut, daha düşük varlıklar. Üst katlar bizzat ona ayrılmıştı. Yoksulluğa batmış bir kentten yükselen parıltılı bir lüks kulesi. Bulutlarda bir masal şatosu. Makana binayı biliyordu. Önünden defalarca geçmiş, başını kaldırıp diğer herkes gibi yukarıdan bakınca hayatın neye benzediğini merak etmişti. Bir gün cevabını bulacağını asla düşünmeden.

Nehir boyunca yaklaşırken, binanın bir ortaçağ şatosuna ne kadar benzediğini fark etti. Memlûk döneminden kalma bir *burç*. Oysa bu günlerde onları kaygılandıran işgalci bir ordu değil, her gün kapının önünden görev duygusuyla geçmekten gün gelip bıkabilecek milyonlarca aç insandı. Bina isimsiz ve kendi açısından eksiksizdi. Komşuları bir sürü dört yıldızlı otel ve sokağın karşısında, yaklaşık iki yüzyıl önce aynı sahraya ordugâh kurmuş öteki imparatorluğun tozlu ve köhne yadigârı hayvanat bahçesinde, Hıdiv'in birkaç meyus hayvanıydı.

Sessiz araba sokakta duraklamadı; tam tersine, geniş bir yay çizerek kocaman bir kuş gibi rampadan aşağıya yöneldi, bir bariyerin ve dikkatli bir güvenlik görevlisinin önünden geçerek yeraltı garajına girdi. Her iki taraftaki duvarlar boyunca otomobiller sıralanıyor, tam ileride de son derece geniş bir asansör görülmüyordu. Asansöre yaklaşırlarken, sürücü bir düğmeye bastı.

Makana, "Açıl susam, açıl" diye mırıldanırken kapılar kayarak açıldı ve uzun beyaz araba bekleyen asansöre girdi. Kimsenin kılını kıpırdatmasına gerek kalmadan binanın içinde sessizce yükselmeye başladılar. Asansör durunca Makana arabadan indi, zayıf adamın peşinden geniş bir salona açılan kapıdan geçti. Daha ziyade, buluta basmak gibi bir duyguydu. Süt beyazı mermer levhalar her yöne doğru uzayıp gidiyordu. İnsan bu salonda deve sırtında başını eğmeden dolaşabilirdi. Mineli seramikten iki dev leopar kapının iki yanında nöbet bekliyordu. Dünyanın parasına sahipsen zevkli olmanın gerekmeyeceğini hatırlatmak ister gibi.

“Bu taraftan.”

Makana adamı uysalca izlerken, bir taraftan da cilalı taş üzerinde ayakkabılarının ne kadar tozlu ve eski durduğunu düşünüyordu. Çatı katı at nalı biçimindeydi, bir taraftaki pencereler geniş bir teras boyunca kıvrılıyordu. Salonun ortasında tavan kocaman bir kubbe şeklinde yükselmiş, tepesinden de camdan dev bir avize sallandırılmıştı. Biraz ötedeki kayar cam kapılardan berrak mavi sudan oval bir biçim görülüyordu. Havuz alanı Roma taklidi sütunlar, Grek yontularıyla doldurulmuş, başlarına da paralel sıralar halinde kırmızı mermer sfenksler bırakılmıştı.

Çeşitli seviyelere bölünmüş, hepsi aynı tarzda –seramik yaratıklar, firavun dönemi giysilerine bürünmüş Nubiyalı hizmetliler, Milli Müze’de kilit altında bulundurulmaları gerekiyormuş izlenimi yaratan taştan İsis ve Osiris heykelleri, bunlara uygun sedirler, koltuklar, televizyonlar, barlar, yemek masaları, hatta bir de rulet çarkı– geniş bir salondan geçtiler. Sadece mobilya bile Makana’nın mütevazı evini batıracak ağırlıkta olmalıydı.

Salonun uzak köşesinde, altına çifte maun kapı yerleştirilmiş geniş bir kemere vardılar. Kapının her iki tarafında da korkunç görünümlü, eli palalı birer Arap savaşçısı heykeli dikiliyordu. Yaklaşırlarken kapılar açıldı ve Makana kendini dev boyutta bir çalışma odasında buldu. Duvarlarda cam kutulara konulup üzerlerine etiketler yapıştırılması gereken parçalar doldurulmuş raflar ve arada bir tozunu almak dışında insan eli değmemiş benzeyen, her biri yeni ve temiz kitaplarla dolu dolaplar sıralanmıştı. Raflar arasındaki kaplamaya eksiksiz bir aslan postu çivilenmiş, duvardaki bir oyuğa da bir dizi çerçeveli fotoğraf dizilmişti. O fotoğraflar çiçekbozuğu yüzlü, ufak tefek, şişman ve çirkin bir adamı dünyanın en tanınmış başkanları, başbakanları, hanedan mensupları ve Arap şeyhlerinden bazılarıyla, ölçü eksik olmasın diye araya serpiştirilmiş birkaç sahne yıldızıyla birlikte gösteriyordu. Aynı adamı bir grup futbolcunun yanında, İngiliz ve Arap harfleriyle bezenmiş DreemTeem amblemleri bir formayı elinde kaldırırken de görmek mümkündü. Bej deriden uzun bir kanepe odanın sol yanını kaplıyor, uzak uçtaysa abanozdan

yapılma, altından dev kaideleri fil hortumlarıyla süslenmiş kocaman bir çalışma masası dikiliyordu. Masanın üzerinde de yine aile portreleriyle dolu başka çerçeveler. Siyah-beyaz fotoğraflardan birinde çok daha genç ve çok daha zayıf, fırça bıyıklı Hanefi, iriyarı bir kadın ve değişik yaşlarda üç kızla birlikteydi. Birkaç yıl sonra çekilmiş bir sonraki resimde Hanefi çok geniş bir güneş gözlüğü takıp ekose bir ceket giymiş, bir erkek çocuğunun elini tutmuş, yanına da ince bir kadın almıştı. Üçüncü resimdeyse büyümüş dört kızıyla birlikteydi.

“Bütün bu resimler biraz eski gibi.”

Zayıf adamın yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi.

“Maalesef Bay Hanefi’nin iki evliliği de yarım kaldı. İlk eşi yıllar önce vefat etti, ancak Bay Hanefi’nin kızlarıyla mükemmel bir ilişkisi var.” Parmağıyla iriyarı kadınla üç kızın bulunduğu siyah-beyaz fotoğrafı işaret ediyordu.

Makana son resimdeki dört kızı yakından görebilmek için eğilip baktı. Aralarında hatırı sayılır bir yaş farkı var gibiydi. Dikkatini bir sonraki fotoğrafa, küçük bir erkek çocuğun elini tutan kadına çevirdi.

“Peki ya bu?”

“İkinci eşi ve tek oğlu. İkisi de trafik kazasında trajik biçimde öldü.”

“Bu konuda pek talihli değil gibi.”

“Sakıncası yoksa...”

Makana zayıf adamın eliyle yaptığı işarete uydu ve peşinden giderek parlak yapay çimle kaplı, yükseltilmiş bir terasa açılan kapıdan geçti.

Saad Hanefi tatlı hayatın bedelini ödemiş görünüyordu. Fotoğraflardaki ufak tefek, çirkin adam elindeki golf sopasını sakarca sallamaya koyulmuştu. Sopa serseri bir saatin düzensiz ibresi gibi bir iki kez ileri geri gitti, sonra da minik beyaz topa hızla çarparak havaya fırlattı. Top terasın üzerinden, nehre doğru yitip gitti. Saad Hanefi topu bulmaya hiç niyetlenmeyince, Makana çok yüksekte düşen bir golf topunun ne kadar zarar vereceğini düşünmeye çalıştı. Hanefi bir sonraki atışına hazırlanırken,

zayıf adam Makana'ya işaretle hareket etmemesini belli etti. Beyaz eldivenli bir hizmetkâr yeni bir topu yerleştirmek için eğildi. Hanefi sopayı dener gibi bir iki kez salladı, sonra gerilip vuruşunu yaptı. Nişanı bu kez de yanlıştı; top çarpık bir açıyla havalanarak hizmetkârın eğilmesine neden oldu, Grek yontularından birinden bir parça kopardı, sonunda da uzak taraftaki pencerenin camına çarparak parçaladı. Hanefi kendi beceriksizliğine kızarak elindeki golf sopasını bir kenara fırlattı.

Tükürür gibi, "Bu oyunu hiç beceremeyeceğim," derken, gizlemeye gerek görmediği küçümsemeyle Makana'yı tepeden tırnağa süzdü. "Bu, o mu?"

Zayıf adam başını belli belirsiz sallayarak, "Bu, Bay Makana," dedi.

Tanıştırma için daha fazla zaman harcanmayacaktı. Hanefi öne düşüp, yeniden çalışma odasına döndü. Yardımcısının sunduğu havluyu alarak alnını kuruladı. Yüzü yumru yumru, sık-kın ifadeliydi. Bir tutam bıyığı ve başında kalmış tek tük saçları mürekkebimsi bir lacivert karasına boyanmıştı. Cildinde uzun zamandır çamurlu sularda bekletilmiş gibi tuhaf bir grilik göze çarpıyordu. Masanın üzerindeki soğuk içecek tepsisine uzandı, bir bardak dolusu meyve suyunu bir dikişte bitirip etli dudaklarını şapırdattı.

"Aileniz var mı Bay Makana?" Cevap gelmeyince, gözlerini kaldırdı. Elindeki bardağı usulca bırakıp golf eldivenlerini çıkarmaya koyuldu. "Bana kendinizle ilgili bir şeyler anlatın."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bu Gaber bir zamanlar polis olduğunuzu söylüyor... Bu ülkeye siyasal nedenlerle geldiğinizi. Doğru mu?" Sesi beton karıştırıcıda durmadan dönen çakıltaşlarını andırıyordu.

"O konuda fazla seçeneğim olmadı."

"Kendinizi idealist biri olarak tanımlar mıydınız Bay Makana?" Hanefi'nin yüzündeki katı tebessümde en ufak bir sıcaklık yoktu.

Beriki gözlerini ısrarla Hanefi'nin gözlerine dikerek, "Nereye varmak istediğinizi anlayabildiğimden emin değilim," dedi.

“Sudan’la Mısır kardeştir, tabii; onun için bu ülkede her zaman iyi karşılanırsınız; ama bana çalışan herkes siyasal görüşlerini kapıda bırakır. Bu konuda bir sorun görüyor musunuz?”

“Henüz hayır,” dedi Makana.

Hanefi’nin yüzündeki küçümseme, karşılıklı meydan okumadan hoşlanan bir adamın ifadesiydi. Makana’yı ölçüp biçmek için birkaç saniye daha bekledi, sonra da çalışma masasının arkasına geçip yüksek arkalıklı bir koltuğa yerleşirken parmağını alçak bir iskemleye doğru şaklattı. Makana gösterilen yere oturdu.

“Oyuncularımdan biriyle sorunum var.”

Makana futbola karşı özel bir ilgi duymazdı. Ona göre topa vuran bir insan herhangi bir başkasından farklı değildi ama çoğu insanın aynı fikirde olmadığını da farkındaydı. Bir oyuncunun sorun kaynağı olabileceği şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti.

“Sorun nedir?”

“Gitti. Kayboldu.”

Makana bekledi. Hanefi gözlerini üzerine dikmiş, bakıyordu. Söylediklerinin daha fazla etki yaratmaması canını sıkmış gibiydi.

“Herhangi bir oyuncudan bahsetmiyorum. Bu dediğim, Adil Romario.”

Adil Romario’nun adını Makana bile duymuştu. DreemTeem oyuncusunun yüzü her yerdeydi, ihtiyar Hanefi’den bile daha fazla ortalıktaydı. Dünyada Adil Romario’nun Allah’ın insan dişleri için seçtiğinden de beyaz, geniş bir tebessümle desteklemediği hemen hiçbir şey yok gibiydi. Otomobiller, alkolsüz içecekler, telefonlar, giyim ... bir de çocukların anne babalarının parasını çarçur edip şişmanlamalarından başka hiçbir şeye yaramayan bütün o tuhaf abur cubur.

“Ülkenin en tanınmış yüzlerinden biri. Nasıl kaybolur?”

Hanefi, “Bilseydim, sizden yardım istemezdim,” diye homurdandı.

“Ne zamandır kayıp?”

Gaber söze girdi. “On gün önce, buraya akşam yemeğine gelecekti. Hiç görünmedi. O günden beri bütün idmanları kaçırdı, yatmak için eve de gitmemiş.”

“On gün uzun bir zaman. Dünyanın herhangi bir yerine gitmiş olabilir.”

“Pasaportunu almamış,” dedi Gaber. “Arabası da kayıp.”

“Yani, hâlâ ülkede olduğunu düşünüyorsunuz. Aramak için neden bu kadar beklediniz?”

“Basın gibi ufak bir sorunumuz var.” Gaber ellerini kenetleyip açtı. “İtibarımız sarsılır. Bütün ülkenin bu konuda tahminler yürütmesini istemiyoruz.”

Makana’nın gözleri ondan gizledikleri bir ipucu bulabilmek için iki adamın arasında gidip geliyordu.

“Anlaşılan onu geri istiyorsunuz?”

Hanefi, “Bu ne biçim bir soru?” diye hırladı. “Tabii geri istiyorum.”

“O zaman, anlamadığım bir şey...”

Hanefi derin bir soluk aldı. Kendini dizginlemek için büyük çaba harcadığı apaçıktı. Gaber bir şey söylemek için ağzını açtı, ama yaşlı adam elinin bir hareketiyle onu susturdu. Öne doğru eğildi, güdük parmaklarını masanın üzerine yaydı.

“Hiç kimsenin bugün bulunduğum yere birkaç düşman edinmeden ulaşamayacağını bildiğinizden eminim Bay Makana. Kimseye güvenemem. Şu kadarcık zaaf göstermeye göreyim, sırtlan sürüsü gibi üzerime saldırırlar.”

“Dediklerinizden, bunun ilk kayboluşu olmadığı anlamını çıkarıyorum.”

Hanefi’nin yüzü bitkince bir ifadeyle karardı. Gaber yere bakıyordu. Başını salladı.

“Ama hiç bu kadar uzun sürmedi.”

“Böyle kaybolduğu zaman, nerelere gider?”

Cevap yine Gaber’den geldi. Hanefi enerjisine hâkim olamıyor gibiydi.

“Adil gibi bir oyuncu büyük baskı hisseder. Anlamak güç değil. Bazen bir yerlere gitmek ihtiyacı duyuyor. Kıyıda bir yere, dalmak için Şarm-el-Şeyh’e gider, bazen de Afrika’ya... Belki Mombasa’ya. Onu kimsenin tanımadığı, dinlenip gevşeyebileceği yerlere. Ama her seferinde bir not bırakır ya da haber verir.”

Gözlerini Makana'ya dikti. "Bizi hiç bu kadar zaman habersiz bırakmamıştı."

"Bu dedikleriniz geçen zamanı hâlâ açıklamıyor." Makana yazı masasının gerisinde oturan güçlü adamın kaba hatlarını hiç saklamadan inceliyordu. "Peki bir olay mı oldu? Bir tartışma ... para konusunda bir anlaşmazlık?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı," diye homurdandı Hanefi.

"Pekâlâ, öyleyse bana neden kaybolduğu konusunda ne düşündüğünüzü anlatsanız?"

"Hiçbir fikrim yok."

Makana usulca ayaklandı. Öteki ikisi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Bu iş için doğru insan olduğumdan emin değilim."

Hanefi, "Oturun yerinize!" diye hırladı. "Kim olduğumu bilmiyor musunuz?"

"Ben ve şu pencerenin dışındaki yetmiş milyon."

"Beni geri çevirmeden önce çok dikkatli düşünmeniz gerekir."

"Bu bir tehdit mi?"

Arkasından Gaber'in sakin sesini duydu. "Sizin durumunuzdaki birinin böylesi bir teklifi geri çevireceğini düşünemezdim."

Makana dönüp ona baktı. Bu adamdan daha da az hoşlanacağını düşünemezdi ama yanıldığını şimdi anlıyordu. Bütün bu anlatılanlarda gerçek olmayan bir şeyler vardı. İçgüdüğü arkasını dönüp gitmesini haykırırken, "Bana her şeyi olduğu gibi anlatmazsanız size yardım edemem ki," dedi.

Hanefi bir süre dudağını kemirdikten sonra yumuşadı, eliyle Makana'ya iskemleye oturmasını işaret etti.

"Pekâlâ, tamam. *Maaliş*. Oturun." Derin bir soluk aldı. "Tartıştık."

Makana otururken, "Ne konuda?" dedi.

"Aptalca bir konu, incir çekirdeğini doldurmaz." Masanın üzerine yaydığı parmaklarına baktı. "Sağlığım hakkında tartıştık."

"Sağlığınız mı?"

“Çocuk benim için kaygılanıyor... Sağlığım için. Adil biraz rahatlamam, bu kadar çok çalışmamam gerektiğini düşünüyor. Oysa bugünlerde neredeyse hiçbir iş yapmıyorum. Gaber kişisel işlerimden çoğunu üstleniyor, şirket de kendi başına gidiyor. Adil tatil yapmamı, Kenya’da safariye çıkmamı istiyordu, anlıyor musun? Hayvan vurmaya. Ben!” Gülünce, birden duygusal bir ihtiyara benzemişti. “Ömrümde tek bir gün tatil yapmadım. Hayvanları vurmaya, orospuları kovalamaya kalksam kendimi tanıyamazdım...” Omuz silkti. “Her neyse, konu bu. Tartıştık. Evine gitti, ertesi gün yoktu. Onu ne bir daha gördüm ne de bir haber aldım. Benim hatamdı, hatalı olduğumu biliyorum. İnsanların hep söylediklerimi yapmalarına alışığım.”

Tevazu, Makana’nın bu adamdan bekleyeceği son şeydi.

“Konuyu fazla dillendirmeme isteğinizi anlıyorum, ama neden polisteki dostlarınızdan birini aramıyorsunuz? Cebinizde onlardan, ağızlarını tutacak insanlardan yeteri kadar olmalı.”

Hanefi Makana’ya boncuk boncuk baktı. Sonra ayaklandı, açık kapıların yanına yürüdü, küçük idman sahasına, terasına, ötedeki kente –büyükçe bir bölümü kendinindi– baktı. Bütün hayatları boyunca çalışan ve bir kez bile böylesi bir manzarayla karşılaşamayan bir sürü insan olmalıydı; ama belki de Hanefi’nin durduğu yerden bakınca manzara cennetten çok hapishaneyi andırıyordu.

“Ne kadar az kişiye güvenebileceğimi bilerseniz şaşardınız Bay Makana.”

Ardından uzun bir sessizlik oldu. Makana Gaber’e baktı; Gaber patronunun sözüne devam etmesini bekliyor gibiydi.

“Onu bulduğumda, Adil küçük bir çocuktü. Özelliği neydi, bilmiyorum...” Geniş yüzü tebessüm benzeri bir ifadeyle bölündü. “Beni güldürüyordu. Hepsi bu. Küçük bir çocuk. Bana kendimi hatırlatıyordu. Hiçbir şeyden korkmazdı. Doğal bir yetenek. Yabani. Onun için ‘disiplin’ kelimesi abesti. Aklım bana problem olabileceğini söylüyordu, yüreğimse tam tersini. Her zaman içgüdümle hareket etmişimdir ve Adil konusunda da yanılmadım. Takımımızın yıldızı oluverdi.”

Konuşması, Hanefi'nin gözde oğlundan bahsettiği hissini veriyordu. Gaber konuşmaya katılmadan önce ayak değiştirdi.

"Hanefi DreemTeem bölgenin en parlak ticari futbol kulüplerinden biri, aynı zamanda da en başarılılarından. Taraftar kitlesi yalnız bu ülkeyle sınırlı değil. Tüm Ortadoğu'dan sponsorlarımız var."

"Yani Adil'i kaybetmek imajınıza zarar verir, öyle mi?"

"Sadece imajımıza değil. İşlerimiz yatırımcılara bağlı. Elbette," gırtlakını temizledi, "Adil'in sağlığı için kaygı duymamızın asıl nedeni bu değil."

Makana, "Elbette değil," diye onayladı. "Sanırım herhangi bir kaçırma belirtisi, fideye talebi falan olmadı?"

"Hiç olmadı."

"Tehdit falan?"

"Bilebildiğimiz kadarıyla hayır." Gaber emin gibiydi.

"Bana oğlumu getirecek misiniz?"

Makana dikkatini yaşlı adamın yüzünü büyük bir ıstırap duyuyormuş gibi buruşturarak durduğu pencereye çevirdi.

"Daha ücretten bahsetmedik."

Hanefi, "Bana karşılıksız yardım edecek çok kişi var," diye homurdandı; masasının başına dönerken yine eski görüntüsüne bürünmüştü. Oturup bir çekmecedен kâğıt ve kalem alırken kötücül küçük gözleri yeniden Makana'ya dikildi. Elindeki tombul bir dolmakalemdi. Büyük çekler yazacağın cinsten.

"Bu kâğıda bir sayı yazacağım. Adil'i bulmadan geçirdiğiniz her hafta, o sayıyı ikiye böleceğim." Makana adamın uzattığı kâğıt üzerindeki sayıya baktı.

"İnsanlar sizin için çalışmaya bayılıyor olmalı."

"Motivasyonu satın almak kolaydır Bay Makana; sadakat ise bambaşka bir konu."

Makana ayaklandı. "İzninizle. Her geçen dakika yoksullaşıyorum."

Hanefi sıkı bir tokalaşma için elini tutarken birden uzandı, Makana'nın omzunu yakalayarak kendine çekti. O yaştaki biri için şaşılacak kadar güçlüydü. Makana kurtulmanın imkânsız

olduğunu anladı. Hanefi'nin saçına sürdüğü yağın kokusu burununu dolduruyor, gözündeki şiş damarları görüyordu. Sonra adamın parmakları gevşerken, Hanefi'nin yüzünden farklı bir gölge seçti. Ne olduğunu anlamaya çabaladı.

Hanefi gözlerini uzaklara dikerek, "Birileri oğlumun üzerinden bana ulaşmaya çalışıyor," diye fısıldadı. "Ama Saad Hanefi'yi korkutacak adam daha anasından doğmadı. Onları bulacak ve böcek gibi ezeceğim." Makana'nın elini aniden bıraktı, yeniden pencereye döndü.

"Gaber ihtiyacınız olan her şeyi verir." Gündük parmağını havaya kaldırdı. "Makana, bana karşı dürüst olun, hayatınız son-suza dek değişsin."

Beyaz mermer bulutlardan geçerken, Gaber Makana'ya kocaman kahverengi bir zarf uzattı.

"İçinde gerekli bütün ayrıntılar var. Adresler, telefon numaraları falan. Bir de benim imzamla şirket işlerinin her seviyesine erişmenizi sağlayacak takdim mektubu var. O mektupta Adil'in biyografisini yazmakla görevlendirildiğiniz yazılı. Canınızı sıkkan biri olursa, beni aramalarını söylersiniz."

"Biyografi mi? Kimin aklına geldi?"

"Benim."

Makana'nın gözü tavanda yansıyan ışığa tam o zaman ilişti. Dikkatini terasın ortasındaki yüzme havuzuna çevirdi. Hanefi'nin çocuklarından biri olduğunu tahmin ettiği yirmili yaşlarda bir kız havuzda yüzüyordu. Güçlü, iyi bir yüzücü. Kızın öteki taraftan çıkmasını ve sfenkslerin arasında gözden kaybolmasını izledi. Döndüğünde, başka bir asansörün önünde onu bekleyen Gaber'i gördü.

"Kızlardan biri mi, yoksa son eşi mi?"

"O Soraya, Bay Hanefi'nin ikinci eşinden olma tek kızı." Gaber iç geçirdi. "Aklınızın çelinmesine izin vermeyin Makana. Hayatınız değişebilir derken Bay Hanefi şaka yapmıyordu. Bu işte başarılı olursanız Hanefi Şirketler Grubu'nun güvenlik bölümünde kadrolu bir iş bulmanız kolaylaşır. Bay Hanefi sadık ve çalışkan insanların ödüllendirilmesi gerektiğine inanır. Bir daha

asla para için kaygılanmanız gerekmez.”

“Ne zamandan beri yanında çalışıyorsunuz?”

“Çok uzun zamandan beri,” dedi Gaber.

“Çalışılması güç biri olmalı.”

“Bay Hanefi’nin farklı özellikleri vardır; ama sizin de göreceğiniz gibi adil biridir.”

Gelen asansör çıkarken kullandıklarından daha dardı ama açılan kapıların ardında ufak bir arabayı park edecek kadar yer vardı. Gözlerini Gaber’in gözlerine dikti.

“Elbette bu çok cömert bir teklif ama başlangıç giderlerim için biraz paraya ihtiyacım olacak.”

Beriki gözünü bile kırpmadan elini ceketinin iç cebine soktu ve daha küçük bir zarf çıkardı. Makana zarfın içinde banknotlardan kalın bir deste gördü.

“Bitince bana haber verin.” Tokalaşmak için elini uzattı. “Bu işi olabildiğince hızlı çözümlemek konusunda size güveniyoruz. Bu sorun Bay Hanefi’nin sağlığını da etkiliyor. Her gün önemli.”

Asansör Makana’yı hızla ve sessizce zemin kata indirdi. Asansör kapısı açıldığında kendini bir lobide, göbeği yemek keyfini ele veren üniformalı bir güvenlik görevlisiyle karşı karşıya bulunca düş kırıklığına benzer bir şey hissetti.

“Söylesene,” dedi kapıya kadar eşlik eden görevliye, “Bu binada bir daire kaçadır?”

Beriki Makana’ya endişeyle baktı. “Cevabını duymak isteyeceğinizi pek sanmam, efendim.”

“Haklısın,” dedi Makana. “Düşününce, istemediğimi anladım.”

Sokağa çıktığı anda, kaldırımında aceleyle yürüyen biriyle çarpıştı; gözlüklü bir gençle. Delikanlı hızla ayaklandı, bir özür mırıldanıp uzaklaşmadan önce Makana’yı ısrarla süzdü. İnsanlar böyle bir yerden çıktığında bile sana farklı bakıyor diye düşündü Makana. Sokak hatırladığından daha sıcak, daha gürültülü ve daha tozlu göründü. Sanki bütün yaşadıkları bir düşmüş gibi gördüklerine gerçekdışı bir renk katıyordu.

Artık bir taksiye binebileceğini hatırlaması için on, on iki

adım atması gerekti; yolun kenarında bekleyip elini kaldırdı. Sarsak arabaya binerken Hanefi'nin elini tutup sıkıca kavradığı an gözünün önüne geliverdi. Adamın yüzünde gördüğü ifadeyi şimdi anlıyordu: O ifade korkunun gölgesiydi.

Bölüm Üç

Talihindeki bu ani parıltıya rağmen Makana böylesine tanınmış bir müşteriyle çalışmak konusunda hâlâ kararsızdı. Hanefi'nin ününün farkındaydı ve onun acımasız ve tehlikeli olabileceğinden emindi. Öte yandan, bu işi kabul etmek dışında pek başka seçenek de göremiyordu. Dahası, Adil Romario'yu bulmasını istemeleri de merakını gıdıklamış, Hanefi'nin bu konuda verdiği cevaptan pek tatmin olmamıştı. Adamın birçok düşmanı olduğu, bu nedenle herhangi bir zaaf belirtisi göstermekten hoşlanmayacağı açıktı ama o çapta bir adamın korkularına boyun eğerek bu kadar uzun süre hayatta kalmayacağı da kesindi. Öte yandan, birinin Hanefi'nin düşmanlığını kazanacak denli çılgın olacağını düşünmek de güçtü; özellikle bunca ünlü olduktan sonra. Siyasetçilere sözünü dinletebiliyordu. Başkan'ın, ya da halk arasındaki lakabıyla Firavun'un devletle ilgili konularda ona danıştığı söyleniyordu. Dürüst insan görüntüsünün bu kadar yükseklerle ulaşması ne denli onur verici gelirse gelsin, Makana işin içinde başka bir şey olduğu kanısındaydı. Hanefi bir şeyden korkuyordu; polisteki tanıdıklarından hiçbirine açılmayacağı kadar büyük ve karanlık bir şeyden korkuyordu.

Ezbekiye Meydanı'ndaki arada bir gittiği bir yere uğradı. Dışarıdan görüldüğü haliyle bir üstgeçidin altında, tek gözlü bir adamla kalabalık ailesinin işlettiği minicik bir baraka. Günün yirmi dört saati açıktı ve bir kapı aralığından daha geniş değildi. İçeride her zaman biri bulunuyordu. Dökülen binanın içerilerine doğru uzanan raflarında mumdan kibrite ve pile, ampulden

hortuma, elektrik kablosundan tıkanık muslukları açmak için kullanılan pompalara kadar insanın ihtiyaç duyabileceği hemen her şey sıralanmıştı. Akla gelebilecek her türlü adet ve edevat. Sonu yokmuş görünen, dipsiz bir mağaza. Dükkân sahibi ya da oğullarından biri gölgelerin içine dalıp dakikalarca kayboluyor, ardından elinde müşterinin aradığı ısıtıcı ya da dişçi pensesiyle beliriveriyordu.

Kayadaki o minik yarıktan giderek daha acayip aletler çıkarmalarını saatler boyunca izlemiş olmasına rağmen Makana'nın istediği hiç de öylesine karmaşık değildi. Şimdi de geniş tezgâha dayanmış, telefona uzanmıştı. Goumri yuvarlak kadranı üzerindeki asma kilidi çıkardı. Beriki kilitle uğraşırken, Makana da arkasındaki kirli duvara raptiyelenmiş bir Adil Romario posteri gördü, daha önce farkına varmamış olmasına şaşıtı. Poster yeşilimsi renkli bir çeşit içeceğin reklamıydı. Dapdaracak kot giymiş bir kızın hortumdan çıkan suyla ıslattığı Adil Romario yüzünde o parlak tebessümle başparmağını kaldırmıştı.

Goumri Makana'nın bakışını izleyip, "İnsanlar adını her şeye verebileceğini söylüyor," dedi. "Onun yerinde olsam ve benden Başkan denen o eşiğin yanında dikilmem istense bir an bile tereddüt etmezdim."

Makana bir saatini Hanefi'nin durumunu aydınlatabilecek en ufak bir bilgiye sahip herkesi aramakla geçirdi. Sıradakilerin ilki *El Ehram* gazetesinden tanıdığı Nebil'di. "Saad Hanefi ve Adil Romario hakkında ne bulabiliyorsan araştırmanı istiyorum."

"Bakıyorum basamakları tırmanmaya başlamışsın."

"Düşünceni kendine sakla."

"Yoksa bu, bu sefer paramı alacağım anlamına mı geliyor?"

"Vatandaş sorumluluğu anlayışına ne oldu?"

"Bugünkü enflasyonda gördüklerinden farksız – anlayışım da çekti."

Tanıdığı insan hakları avukatı Amir Medani uzun uzadıya Hanefi'nin siyasal ilişkilerinden bahsetti. "Bütün hükümeti arka cebinde taşıdığını söyleyebilirim. İnşaat projelerinden biri için yasanın değişmesini istese, tek yapması gereken telefonu kaldırmak."

Kimileri Hanefi'nin düşman kazanmakta usta olduğunu anlattı. Gazetecinin biri onun hakkında kötü bir şeyler yazsa, birkaç gün, bazen birkaç saat içinde kendini işsiz bulabilirdi. Bank Mısır'daki bir tanıdığı Hanefi'nin Mısır Borsası'nın en güçlü oyuncularından biri olduğunu söyledi. "Hisse senedi istiyor-san..." Makana öneriyi kibarca geri çevirdi.

Ardından aç olduğunu hissetti ve mali durumundaki ani düzelmenin ve cebinde yatan para destesinin verdiği huzurun gerektiği gibi kutlanmasına karar verdi. Kapatma zamanı gelmiş ufak tefek borçları vardı ama öncelik kendine adam gibi bir yemek ısmarlamak olmalıydı. Aswani'nin lokantasına yürümek on dakikasını aldı.

Her zamanki gibi mekânın üzerinde yorgun bir kasvet havası asılıydı. Issız madeni masaların üzerinde bir pervane tembelce dönüyor, beyaz floresan ışıkların vızıltısı her çeşit etin çelik tep-silerde dinlendirildiği soğutuculara girip çıkmak isteyen sinek-lerin taşkınlığını tamamlıyordu. Ufak tefek, şişman biri paytak-ça yürüyerek yaklaştı. Ali Aswani uçları sağa sola birer tavşan kulağı gibi uzanan palabıyığının dışında her bakımdan dev bir ördeği andırırdı. Makana lokantanın arka tarafında hem rahatsız edilmeyeceği hem de kapıyı görebileceği bir masa seçti.

Masaya yürürken iyice buruşmuş bir günlük gazete kaptı. Çeşitli bakanların, Başkan'ın eşinin falan yaptıklarıyla ilgili gü-zellemelerle kaplı baş sayfayı görmezden gelerek spor sayfala-rını açtı. Orada DreemTeem'in puan sıralamasında aşağılara kaymakta olduğunu okudu. Bir köşe yazarı bu düşüşün ardın-daki nedenlere değiniyordu; yoksa takım içindeki hoşnutsuz-luk dedikoduları doğru muydu? Peki, ya en gerek duyulduğu sırada takımın yıldızı neredeydi? Makana gazeteyi bitirdikten sonra Gaber'in verdiği dosyayı dikkatle okumaya girişti. İçinde Adil'in bir stüdyoda çekilmiş fotoğrafları vardı; bir kulüp duva-rında göreceğiniz cinsten resmi fotoğraflar. Makana daha önce de kayıp kişilerle ilgilenmişti ama hiçbiri bu kadar tanınmış de-ğildi. Genellikle insana bulanık bir resim ya da tarihi geçmiş bir pasaport fotoğrafı verirlerdi; oysa burada onlarca reklam fotoğ-

rafı vardı. Bir de Adil Romario'nun bir deri bir kemik çocuktan kaslı bir sporcuya, şöhrete yükselişini izleyen kalın bir tomar gazete kupürü. İlk yazılar yeteneklerini övüyor, onu doğal bir dâhi olarak tanıtıyordu. Böyle birçok makalenin yanında, Adil Romario'nun onayladığı ürünleri belirten destelerle reklam gördü. Birden Hanefi Yatırımcılık'ın Romario'ya ne denli bağımlı olabileceğini merak etti.

Çok geçmeden Aswani dilimlenmiş pideler, tahin pekmez ve yeşil *girgir* yapraklarından bir salata tabağıyla beliriverdi. Şişe dizilmiş köfteler ızgarada cızırdamaya başlamıştı bile. Makana kendine buraya gelme ayrıcalığını tanımayalı epey zaman olmuştu. Son birkaç aydır burada yemek yemenin altından kalkacak durumda değildi; Aswani'nin yemekleri hesaba yazmaktan mutlu olacağını bilmesine rağmen borçlarının kabarmasından kaygı duymuştu. Oysa bugün farklıydı, üstelik Aswani de farklıydı bunun, ellerinde tabaklarla yaklaşırken yavaşladı, müşterisini inceleyebilmek için başını yana yatırdı.

“Çalışmaya mı başladın?”

“Borçlarımdan bir kısmını bile ödeyebilirim.”

Aswani yorgun bir soluk boşaltarak tabakları masaya bıraktı. “Gidip televizyon ve radyo istasyonlarına haber vereyim,” dedi. “Böylesi bir haber ilgilerini çekebilir.”

“Param olduğunda borçlarımı ödediğimi biliyorsun.”

Aswani, “Haklı olabilirsin,” diye cevap verdi. Ellerini geniş kalçalarına dayayarak gözlerini yukarıya, tavana diktikten sonra başını salladı. “Yok, o kadar uzun zaman geçti ki,” dedi. “Hatırlayamayacağım.”

“Git hesap defterini getir, icabına bakayım.”

“Yemin ederim, senin için bugün iki Mağrip duası okuyacağım,” diye mırıldandı Aswani, dönüp paytak adımlarla uzaklaşırken. Makana yemek sırasında okumayı sürdürdü. Buradaki yemekler basit, ama güzeldi. Dışarıdan bakınca pek bir şeye benzemiyordu ama aşçı kendi yemeyeceği bir şey pişirmeyeceğine yemin edip dururdu. Geniş bel çevresi en iyi reklamı olmalıydı. Her ağzı dolu yakalandığında –sıkça ağzı dolu yakalanıyordu–

“Görünüşü kurtarmak için sadece burada yiyorum,” derdi. “Çıta gibi incecik bir aşçıya kim inanır ki zaten?”

Makana dikkatini yeniden Hanefi konusuna çevirdi. Bu sabahki görüşmede ona tuhaf gelen bir iki şey olmuştu. Birincisi, onu bulmayı nasıl başardıkları konusu vardı. Makana çok ünlü olduğuna, ondan başka kimsenin seçilmeyeceğine inanacak kadar gerçeklerden kopuk değildi. Gaber birileri tarafından tavsiye edildiğinden söz etmiş, ama birilerinin kim olduğunu söylememişti. Bir de Hanefi’nin gözlerinde gördüğü korku vardı. Yıldız oyuncusuna ne kadar değer verdiğini bunca tekrarlamasına rağmen o korku kendini korumakla ilgili olabilir miydi? Adam kendi yakın çevresinden kimseye güvenemeyeceğini ima etmişti. Bunun anlamı Adil’in kaybolmasında her şeyden kaçmak isteyen bir delikanlıdan çok daha fazlası olduğuydu. Yoksa Adil’in başı biriyle, daha doğrusu birilerinin karısıyla belaya mı girmişti? Bir ticari rakip ya da diyelim bir diplomat veya siyasetçi eşiyile? Sonra bir de tartışmaları konusu vardı. Hanefi, Adil’in ondan tatile gitmesini istediğini anlatmıştı. Bunun bir anlamı olabilir miydi?

Aswani dönünce başını kaldırdı, adamın elinde ne şişe geçirilmiş nefis kebapları, ne de hesap defteri adını verdiği sayısız kâğıt şeridine dolanmış kirli ipi görmeyince keyfi kaçtı.

“Oturmamın bir sakıncası var mı?” dedi Aswani karşısındaki boş iskemleyi göstererek; cevabını beklemeden de oturdu. Makana sırtını dayayıp bekledi. Ali kafasındaki küçük yuvarlak takkeyi geriye itti. “Aklımı kurcalayan bir şey var.” Kocaman parmaklarını bıyığının ucuna doladı. Savaş alanında, bir strateji üzerinde kafa patlatan bir Türk paşasını andırıyordu. “Şurada, köşede oturan *afranji* kadını görüyor musun?”

Lokantanın diğer tek müşterisi uzak tarafta oturan, kahverengi tuğla duvarın önünde neredeyse görünmez olan Avrupalı bir kadındı. Zayıf ve kemikliydi, kırklarında olmalıydı ve görünüşüyle talihin yüz çevirmeye başladığı birine benziyordu. Öncelikleri arasında kişisel hijyenin yer almadığı belliydi. Saçları dağınık, giysileri kirli. Aynı anda hem tırnaklarını kemiriyor

hem de sigarasını t  t  r  yordu.

“Ne olmuş ona?” dedi Makana, pideyi sosa batırıp çığneme-
ye koyuldu.

“Bak, biliyor musun, tuhaf bir şey bu... Onu daha önce de g  r-
d  m. Bu, ilk sefer değil.”

“Belki de a  cılı  ından hoşlanıyordu. Hep yalnız mı geliyor?”

“Hep.”

Makana bir daha baktı. Kadın kendi kendine konuşuyor gi-
biydi. Mırıldanarak başının üzerindeki havaya bakıyor, sonra da
masada, önünde duran deftere bir şeyler   iziktiriyordu. Makana
izlerken kadın birden yazdıklarını öfkeli kalem darbeleriyle ka-
ralamaya, sayfanın bir ucundan diğerine çizgiler çizmeye koyul-
du.

“Yazar bu kadın,” dedi Makana. “Lokantanı yazdığı rehber-
e alacak. G  z açıp kapayınca kadar yabancı müşteri akınına u  -
rayacaksın.”

“*Ya salam,*” dedi Aswani. “Ne dedektifmi  sin ama.” Dirsek-
lerini masaya dayayarak   ne eğildi. “Buraya her tür insan gelir.
  nan bana en delilerini bile gördüm, ama hiçbiri beni bunun ka-
dar huzursuz etmedi. Anamın mezarı üzerine yemin ederim.”
Makana’nın koluna yapıştı. “Bir şey yapmasından korkuyorum.”

“Nasıl bir şey yapmasından?” Gözlerini abartarak a  mı  tı.

“Bilmiyorum.    imde   yle bir his var. Bana kalırsa ... kaybol-
mu   gibi görünüyor. Avrupalı bir kadın başını belaya sokarsa ne
olur, bilir misin? Hepimiz için kötü olur.”

“Anlıyorum.” Makana kolunu kurtarıp yeni bir pide parçası-
na uzandı. “Benden istediğin nedir?”

Aswani başını yana yatırdı. “Belki onunla iki laf edersin.”

Makana sessizce yemeği     nemeyi sürdürürken, söze de-
vam etti. “  ngilizce falan konuştuğuna göre ne yaptığını sorabi-
lirsin mesela. Eğer düzgün biriye, tamam o zaman, kimse zarar
görmez. Ama başına bir şey gelirse kıyamet gününe kadar vic-
dan azabı   ekerim.”

“Söylesene Ali, her m   terin i  in böyle kaygılanır mısın?”

“Kaygıland  ğımı biliyorsun,” dedi adam ayaklanırken.

“Şimdi gidip köftelerine bakayım, bugün ne istersen yiyebilirsin. Hesaba falan da yazılmayacak.”

Makana iç geçirerek iskemlesini itti. Bu saatten sonra bedava bir yemeğe ihtiyacı yoktu, oyalanacak bir şeye de; ne var ki Ali ona güç zamanlarında yardım etmişti ve eğer bununla mutlu olacaksa, Makana’nın da azıcık bir gayret göstermeye itirazı olmazdı.

Kendini aptal gibi hissederek, “Özür dilerim,” dedi. Masanın üzeri tütün ve kırılıp bölünmüş sigaradan geçilmiyordu. Kül her yana dağılmıştı. Makana konuşurken kadın yeni bir sigara yakıyordu. Önünde bir sürü defter, tomar tomar da kâğıt vardı. Kadına bakıp dostça gülümsedi. “Canınızın bir şeye sıkıldığını gördüm de...” Kendini süzme salak gibi görürken, konuştuğu sırada yaklaşımının kolaylıkla ters anlaşılabileceğini fark ediverdi. “Bir şekilde yardımım dokunabilir mi?”

Kadın eliyle yüzünün önündeki dumanı üfledi. Gözleri soğuk bakışlarla Makana’ya dikildi. “İngilizcen çok iyi.”

“Şey... Teşekkür ederim.” Kadına doğru hafifçe eğildi.

“Onun için sana kaybolmanı söyleyince hemen anlayacaksın, değil mi solucan herif?”

Makana’nın yüzü artık biçimsiz bir maskeye dönüşmüştü. Yine de bir adım gerileyip, başını zarifçe eğmeyi becerdi. “Çok iyi anladım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Sonra topuklarının üzerinde dönüp yemeğinin başına gitti. Kadının canı cehenneme. En azından Ali’nin istediğini yapmıştı... Yapmıştı ama kadını yakından görünce aşçı dostunun yanılmadığını da anlamıştı. Kadında tuhaf bir şeyler vardı; kaçık olduğu apaçık belliydi. Aswani ızgaranın yanından aceleyle geldi, elinde Makana’nın ödülü, yeni pişmiş kuzu şişten kocaman bir tabak vardı.

“Nasıl hallettin?” Sesi alçaktı.

Makana en iyi tadı ızgaradan gelir gelmez veren köfteye uzanarak, “Onun için kaygılanmana gerek yok,” dedi. “Bana kalırsa kendini pekâlâ idare edebilecek biri.”

Aşçı ne yapması gerektiğini tümüyle unutarak endişeyle kalakaldı. Sonra mutfağa doğru gitmeye davrandı.

“Ali?” Makana adama seslenirken parmağıyla da işaret ediyordu.

“Kusura bakma.” Elindeki tabağı masaya bıraktı, yüzünde hâlâ aynı kaygılı ifadeyle kayboldu. Makana yemeğe girerken elindeki dosyaya döndü; ancak dikkati sadece birkaç dakika sonra dağılacaktı.

“Biraz önce olanlar için beni bağışla.”

İngiliz kadın hiç tereddüt etmeden Makana’nın karşısındaki iskemleye yerleşti.

“Davranışımın hoş görülecek tarafı yoktu. Özür dilerim. Ben... İşte...”

Başı eğikti. Makana içinden şansına küfrederek elindeki dosyayı kapadı.

“Aç mısın?”

“Değilim, teşekkür ederim,” dedi kadın. “Az önce yedim.”

“Bir şey içmek ister misin? Çay ya da kahve?” Tabaklardan bazılarını kenara itip sigaralarına uzandı.

“Çay iyi olur.”

Makana Awsani’ye işaret etti. Kadın ellerini iskemlesinin oturağına kenetleyerek oturmuş, gözlerini masaya dikmişti. Makana başta kadının bir çeşit zihinsel rahatsızlıktan, muhtemelen depresyon gibi bir şeyden mustarip olduğunu düşünmüştü ama şimdi bakınca sadece son derece mutsuz olduğunu görebiliyordu.

“Kitap mı yazıyorsun?”

“Kitap mı?” Kaşlarını çattı. “Ha, şu. Hayır, sadece olan biten her şeyi yazmaya çalışıyorum.”

Makana karşısındakini daha yakından incelemeye koyuldu. İlk düşündüğünden daha yaşlı görünüyordu, ama bu görüntüsü apaçık üzüntüsünün sonucu da olabilirdi. Bir kuş kadar siskaydı, gözleri kırmızı ve şişti. Dudaklarının köşesi gerginlikten çizik çizikti. Sigarasından asabi nefesler çekiyordu. Kadının otantiklik peşinde Mısır’a gelmiş gözü pek seyyahlardan olduğunu düşündü. Rehberli turlardan ve piramitlerden, *felluka* gezilerinden, dansözlü gecelerden asla hoşlanmayacak olan turistlerden olmalıydı. Bunun gibiler 19. yüzyıl Avrupalısının dünyanın

bu bölgesine duyduğu hayranlık ruhuyla, Flaubert'in ya da bir başka romantğin peşinden gelir buralara. Gerçek Mısır'ı görmek, insanlarla tanışmak, onların arasında seyahat edip yemeklerini onlarla birlikte yemek isterler. Dünyanın akışkan sınırlarla yönetilen, herkesin özgür ve eşitlikçi bir ortamda mutlu yaşadığı bir ruh hali olduğu hayalini korumaya çabalarlar. Arka ceplerinde sihirli bir muska gibi taşıdıkları serbest geçiş ayrıcalığını, pasaportun yanı sıra gelen seyahat çeklerini ve kredi kartlarını özenle görmezden gelirler. Gerçek bir tecrübe, zaten "olan biten her şeyi yazmak" gereği de buradan kaynaklanır. Kadın gözüne düş kırıklığına uğramış, aynı zamanda da son derece üzgün görünüyordu.

Çay geldi. Aswani Makana'nın bakışlarını yakaladı, sessizce çekilmeden önce başını kısaca sallayarak şükran duygusunu belirtti. Makana iç geçirdi. Bütün yaşamı arkadaşlara ve tanıdıklara iyilik etmekle geçebilirdi. Çarşının bir köşesinde, bir tuhafılık gibi ortaya çıkabilirdi. Çocuklar parmaklarıyla gösterir, ona gülerdi. Ağır geçmişe benzer bir sürenin ardından kadın konuşmaya başladı. Başı bir tarafa eğik olduğundan sanki masanın bir köşesine hitap ediyormuş gibiydi.

"Yıllar önce buraya küçük kızıyla, Alice'le gelmiştim."

Gelişigüzel bir şekilde, kesik kesik konuşuyordu. Bütün bedeni ürperdi, içine ciğer dolusu duman çekerken kemikli elini yüzüne götürdü. "Hemen karşı tarafta, meydana bakan bir otelde kalıyorduk." Omzunun üzerinden bir baş işareti yaptı. Makana çayını yudumladı. Kadın gözlerini kaldırdınca bakışları karşılaştı. "Sonra bir gün kayboluverdi."

Makana bardağını masaya bıraktı. "Nasıl oldu bu?"

"Yatak odasıındaydı." Sanki bu hareket anlattığı öykünün sonunu değiştirecekmiş gibi, başını tekrar tekrar salladı. "Bilmiyorum. Bir dakika önce oradaydı, uyuyordu, bir dakika sonraysa..." Konuşmak için harcadığı gayretten bitkin düşmüş gibiydi. Masanın üzerinde kenetlenmiş ellerine bakarak uzunca bir süre sessiz bekledi. "Onu hiç bulamadılar."

"Kaç yaşındaydı?"

Kendine hâkim olmaya çalışıyor, ne var ki çenesi açılıp açılıp kapanıyordu.

“O sırada dört yaşındaydı.”

“Uzağa gitmiş olamazdı.”

“Hayır.” Başını kaldırıp Makana’nın gözlerine baktı. “Ama gitti işte. Onu bir daha göremedim.”

Makana uzun bir süre sessiz kaldı. Bütün bunların basit bir rastlantı olduğunu, daha önce hiç görmediği bu kadının Makana ya da geçmişi hakkında hiçbir şey bilemeyeceğini düşünüyordu.

“Bu anlattığın ne zamandı?”

Kadın konuşmaya başladı, ardından bir hıçkırığı boğmak için elini ağzına götürdü, gözlerini sımsıkı yumdu. Sol gözünden sızzan bir damla çenesinden aşağıya kayd, masaya düşmeden önce orada bir süre asılı kaldı.

“Bu sonbaharda on yedi yıl olacak.” Yeni bir sigara aranıyordu. Paketi boşalmıştı. “Sedat’ın öldürüldüğü dönem. Onu hatırlıyorum.” Makana, Cleopatra paketini masanın üzerinden kadına doğru itti. “Sana tüm bunları neden anlattığımı bilmiyorum,” dedi kadın. “Birbiri ardına her yıl buraya dönüp onu bulmayı beklemek biraz gülünç. Ama işte çocuk sahibi olmanın tek gerçeği de bu – asla vazgeçemiyorsun.”

“Anlıyorum,” dedi Makana. Kendini ne denli zorlarsa zorlasın, başka bir şey söylemeyi beceremeyecekti.

“Gerçekten de anlıyor musun?” Bütününü o günlerin anılarına dalmış gibi, başının üzerine ağız dolusu duman üfledi. “Çılgın gibiydim. Daireler çizip koşuyordum. Başım dönüyordu. Sonunda polis geldi ve her şey boşunaydı. Hiçbir şey işe yaramadı. Hep birdenbire ortaya çıkacağını, arkama dönünce onu orada, yüzünde o bildiğim arsız tebessümle bulacağımı sanıyordum. Hiç de öyle olmadı.”

“O zaman ne yaptın?”

“Ne yapabilirdim ki? Sonunda eve döndüm. İngiltere’ye döndüm ve devam etmeye çalıştım. Ama olmuyor işte, insanın peşini bırakmıyor.” Elini dağınık saçlarından geçirdi. “Birkaç yıl boyunca duruma katlanamadım. O kadar korkunçtu ki. Sonra

biraz iyileştim. Uzun zaman aldı ama nedeninin o olduğuna, Alice olduğuna gerçekten inanıyordum; iyileşmemi ve gelip onu bulmamı istiyordu sanki."

"Sen de öyle mi yaptın?"

"Son birkaç yıldır düzenli olarak buraya geldim, bir şeyler çıkacağını umarak eski izleri sürdüm." Bir süre karşısındakini dikkatle inceledi. "Çocuğun var mı?"

Makana durakladı. "Bir kızım var."

Kadın sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Sonra da gülümsedi. "Nasıl oluyor da bu kadar güzel İngilizce konuşuyorsun?"

"Karım," dedi Makana, bu kez sadece bir an durakladı. İlk engeli aştıktan sonra kolaylaşır. "Muna. Londra Üniversitesi'nde lisansüstü öğrenim yaptı. Bitkibilim." Birden rahatsız olarak durakladı. "Uzun zaman önceydi."

"İnsanlar yapacak bir şey olmadığını, en iyisi bunu profesyonellere bırakmak olduğunu söylüyor. Hiç öyle değil ama. Çocuğun onlar için öteki çocuklardan farksız. Polis... Büyükelçilik." Omzunun üzerinden açık kapıya ve meydandaki işığa baktı.

Makana derin bir soluk daha aldı, ardından da eşyasını toplamaya girişti, kupürlerle fotoğrafları dosyaya yerleştirdi, dosyayı da bir zarfa koydu.

"Çarşıda herkes tanıyor beni. Her seferinde aynı soruları soruyorum, başlarını sallayıp gülümsüyorlar, sağlığımı soruyorlar ama bana söyleyecek bir şeyleri olmuyor. Orada birilerinin bir şey bildiğini biliyorum. Bundan eminim. Sokakları, tezgâhları, zanaatkârları dönüp duruyorum. Alice'in arkasında beklediği gizli bir kapıyı kçırdığım duygusundan bir türlü kurtulamıyorum."

Kadın sustu. Makana kendi paketine uzanınca, içinde hiç sigara kalmadığını gördü. Paketi avucunda sakince buruşturdu.

"Dinlediğin için teşekkürler." Gürültüyle burnunu çekti, ardından kalkmaya davrandı. "Zamanını aldığım için başışla. Yemeğin soğumuş olmalı."

Makana da kalkıp gitmeye davranırken bir güdüyle durakladı, elini cebine sokup kartvizitini çıkardı. Kadına uzattı.

“Bir konuda yardım gerekirse beni ara.”

Kadın kartı bakmadan, dalgınca aldı. “Teşekkürler. Bazen Alice’i hayatta tutmanın tek yolunun olanlardan bahsetmek olduğunu düşünürüm. Baba olduğuna göre sanırım sen de anlar-sın, öyle değil mi?”

Makana gülümsedi, ama bir cevap vermedi.

“Sana daha önce söylediklerim için de özür dilerim.”

“Gerçekten önemi yok.”

“Hayır. Bağışlanacak gibi değil.”

Kapıya doğru yürüyen, sonra da gözden kaybolan tuhaf ve mutsuz kadını izledi. İçindeki duyguların boşalıp tükendiğini hissetti. Adil Romario’yla ilgili bütün düşünceler aklından uçup gitmişti. Ayaklandı ve sarsak adımlarla açık havaya çıktı.

Bölüm Dört

Hâlâ yanındaydılar. Hep yanında olduklarına inanmak ister-di ama bunun doğru olmadığını da biliyordu. Son zamanlarda, anıları zamanla soldukça, sanki onunla vedalaştıklarını hisset-meye başlamıştı. Ama bugün değil. Şimdi varlıklarını her za-mankinden daha güçlü hissediyordu. Burada, yanındaydılar, bu kalabalığın içinde, yüzleri çevresindeki bu yabancılar denizinin üzerinde inip çıkarak, sesleri kulaklarında.

Baba!

İçgüdüleriyle dönerek, hatasını çok geç fark ederek çocuğa bak-tı. Hep geç fark ederdi zaten. Uzaklaşan bir kadının bir an görü-nen sırtı, elinden tuttuğu küçük kız, kızın Makana’ya bakarken bükülmüş yüzü. O kocaman kahverengi gözleri, kulaklarının çevresinden örgülerle sarkan gür saçları bir an için yüreğine ses-lendi, imkânsıza inandırdı, kızın Nasra olabileceğini fısıldadı. Ona seslenmeyi engellemek için yapabileceği tek şey, buydu.

İngiliz kadından ve kaybından uzaklaşmak ihtiyacının dür-

tüsüyle yüreği eski öfkesini boğucu sıcakta kavrulana dek damarlarına, kaslarına basarken, dünya yüzüne düşen bir göktaş gibi alanı hızla geçip çarşının dar ve kalabalık aralıklarına dalar-ken, kendini içeriye çekilmiş hissetti.

Bütün gürültüsü ve şiddetiyle Kahire onun için hep yabancı kalacaktı. Akşam karanlığında nehrin üzerine mavi ve tembel üfleyen tozlu ağaçlar ve açık avlulara sahip, tek katlı evlerden oluşan küçük bir kentten gelme biri için burçları ve kuleleriyle dev beton uçurumlar doğadışı bir görüntüydü. Burada ağaçlar bir alacakaranlık dünyasına, şimdi içinde dolaştığı dünyaya ait çıplak, külümsü gölgelerdi. Hayalet kente uygun, hayalet ağaçlar. Sığınacak yer verdiği için bu metropole şükran duyuyordu, onu kabul ettiği ve yeniden başlama fırsatı tanıdığı için de öyle; oysa bu hep güç bir ilişki olmaya mahkûmdu. Tüm tarihi zıtlıklarla saplantılı olan bu kent. Gece ve gündüz. Yaşayanların dünyasının ölülerinkinden, Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldığı. Nehirden evrene yaşam akışı. Höyüklerden, *mastaba*'lardan, mezarlardan, piramitlerden bir yığın ... yüzyıldan yüzyıla, hanedandan hanedana.

Son yedi yıldır Makana yaşamayı yeniden öğrenmenin yavaş sürecinden geçiyordu. Kötü bir kazadan sonra iyileşen, kollarını bacaklarını yeniden kullanmayı öğrenen, işin temelini her seferinde sadece bir adım atarak kavrayan, hayata geri dönen, bir hiçlik gibi yeni yaşamına uymaya çalışan bir kazazede gibi. Bilinmedik bir dünyada, huzursuz bir ruh. Spazmodik, düzensiz ve genellikle beklenmedik yönlerden gelen iş bir kurtarıcıydı. Nasıl yapılacağını bildiği tek şeyi yapıyor ve bu kendini yaşayanların dünyasına, insanların korkuları ve umutlarına, zaaflarına ve arzularına bırakmasına izin veriyordu. Başa çıkmayı bildiği iş. Yeniden gölgeler dünyasına kaydığını hissetmesi, aradaki uzun boş dönemlerdeydi. Bazen en ufak bir yağmur belirtisi göstermeden, aylar boyu uzayan kuraklıklara dönüşen antraktlar. Onu neredeyse umutsuzluğa sürükleyecek sonu gelmez aylaklıklar. Anıların sürünerek beynine doluştukları, ölülerin bütün ağırlıklarıyla göğsüne yığıldığı, yataktan kalkacak kadar güçlü

bile bulmasını önledikleri anlar, işte bunlardı.

Makana daha önceki hayatında polis memuruydu. İyi bir polis. Bir müfettiş. Şimdi ona başka bir çağmış, farklı bir yaşamış gibi geliyordu. O kadar uzak, o kadar eskiydi ki, bazen tüm bunları düşününde mi gördüğünü merak ederdi. Kötü bir hayatı olmamıştı. Önüne çıkan olaylar genellikle basmakalıp aşk cinayetleriydi. Kısacık bir anda hem katilin hem de kurbanın hayatlarını sonsuza dek değiştirecek şiddet patlamaları. Çoğu cinayet önceden düşünülmenden, planlanmadan işlenir. İnsanlar en yakın olduklarını öldürürler: Sevdiklerini, karılarını ya da kocalarını, kardeşlerini veya komşularını. Bir öfke anında, kızgınlıkla kavranmış bir mutfak bıçağı, tuğla, çekiçle, ya da kafalarına bir yastık bastırıp, karşı koyacak gücü kalmayınca kadar tutarak öldürür. Uyurken gazyağına bulayıp bir kibrit çakar, avluda dikilip panjurların ahşap kanatları arasında çakan alevleri izler. Daha fazla devam edemeyecekleri için öldürürler. Taciz, nefret, sessizce ıstırap, hiddet, kıskançlık... Makana suçluları bulurdu. İtiraf edene kadar yıpratırdı. Çoğu zaman fazla uğraşmak da gerekmezdi. Üstleri başları kan içinde polis karakoluna koşar, ıstıraptan ve pişmanlıktan kendi yüreklerini koparıp çıkarmaya uğraşırlardı. İnsanın nasıl bir yaratık olduğunu merak etmeye başlardın.

Tüm bunlar çok daha yaygın bir şiddet sahnesinin önünde gerçekleşiyordu: İç savaş mantıksız olduğu kadar da sonsuzdu. Kazananı değil, sadece kaybedeni vardı, hem de yüz binlerce. Köylerini ve evlerini yitirenler, topraklarını ve sürülerini, çocuklarıyla anne babalarını, kocalarını ve karılarını. Arada bir, bu şiddet bir polis müfettişinin hayatına da taşardı. Cepheden dönen bir asker yokluğunda karısının yeniden evlendiğini öğrenir. Savaşta bir kolunu kaybetmiş olması süngüyle bütün bir aileyi katletmesini engellemez. Makana hayatında bu kadar çok kan görmemiştir, bütün ev kan kokar. Eğilip yatak odasının eşiğinden atlarken yüzünün önünde sineklerden bir perde.

Esneklik ve sabır; işini yapması için gerekli iki kilit erdem bunlardı. Hırsızlıklar ve kaçakçılık çeteleri vardı – Eritre sınırın-

dan ya da Kızıldeniz'den getirilen kaçak alkol ve tütün. Bazen de silah gibi, daha ciddi şeyler. Ekonomi iflas etmişti. Dükkânlar boş, temel ihtiyaç maddelerine bile ulaşmak güçtü. Şeker ve ek-mek fiyatları gösteri yürüyüşlerine neden olurdu. Basit bir polis memurunun bir haftalık maaşı ancak bir kilo domatese yetiyordu. İşler kötüydü, siyasetçilerse kötünün de ötesinde. Kafalarını kuma gömer, palavra sıkıp dokunaklı laflar ederlerdi. İnsanlar bir şekilde yolunu bulurdu. Mücadeleyi sürdürür, birbirlerine yardım ederlerdi. Haftada bir sabahın dördünde kalkman, yakıt istihkakını almak için benzin istasyonunun önünde kuyru-ğa girmen gerekirdi. Hep beraber giderler, kızı Nasra beklerken şekerleme yapmak için arka koltuğa geçerdi. Makana ve Muna pompalar açılana kadar geceyi arabada konuşarak geçirirdi. Bu konuşmalar ona flört ettikleri dönemi hatırlatıyordu. Benzin kuyruğunda geçirilen geceler birlikte oldukları özel zamanlar oldu.

Sonra bir sabah ülke uyanıp yeni bir rejimin geldiğini, tüm sorunlarının çözümünün İslam'ın daha sıkı uygulanmasında yat-tığını öğreniverdi. Sözde Milli Kurtuluş Hükümeti bütün sınıf ve etnik köken sınırlarını kaldırmayı, dini iman güneşi altında herkesi eşit kılmayı vaat ediyordu. "Kurtuluş?" diye düşündü Makana. "Nasıl bir kurtuluş?"

"Buna politika denir," demişti o zamanki komiser yardımcısı Mek Nimr. "Polisliğe asla politika karıştırma."

Mek Nimr için her şey öylesine basitti ki. Geriye dönüp bakınca, Mek Nimr'i o zaman biraz daha dinlemek belki de daha faydalı olurdu, diye düşünüyordu. Mek Nimr olan biteni üstün-den çok daha berrak görebilmişti. Fırsatlardan yararlanmak konusunda atikti. Makana tehlikeyi çok geç oluncaya kadar fark edemeyenlerdendi.

Yeni rejimle birlikte her şey değişti, cinayet işi bile. Polisliğe asla politika karıştırma... Ama artık her şey politikaydı. Makana'nın departmanı sadece polislik konusunda hiçbir şey bilme-mekle kalmayıp, öğrenmek de istemeyen, dediğim dedik Binbaşı İdris'in emri altına verilmişti. Öğrenmeye zamanı yoktu zaten.

Binbaşı İdris için önemli olan tek şey doğru formları doldurmak, onun dışında da ellerini kirletmemekti. Parti üyesi olarak basamakları tırmanmaya başlamıştı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Suçluları yakalamanın öncelik olmadığı kesindi. Dua etmek öncelikti. Öncelik, üstlerini memnun etmekti. İdris'le birlikte, Makana'nın nereden geldiklerini anlayamadığı bir sürü benzer adam çıkageldi. Makana'nın daha önce hiç görmediği insanlar. Yasaya karşı gelenleri kovalamaktan çok, rejimin muhtemel muhaliflerini kovmakla ilgili görünüyorlardı.

Değişenler sadece formaliteler değişti, bizzat suçun doğasıydı. Yolun kenarında, kafasında bir kurşun gömülü bir kurban, ya da çölün ortasında ciğerleri su dolu birini bulur, kendi kendine bunun nasıl olduğunu sorardın. Kimse öğrenmek istemiyordu oysa. Binbaşı İdris'in birkaç kez hatırlattığı gibi, "Akıllı adamsın, Makana. Bu işler bizim elimizden çıktı dediğim zaman, kafanı daha fazla takmana gerek kalmadığını anlayacak kadar akıllı-sın."

Muna ona mantıklı davranmayı kabul ettirmeye uğraşırdı. Gece avluda oturmuş, duvarın ötesinden komşuların konuşmalarını duyacakları korkusuyla karanlıkta fısıltıyla konuşurlardı. Herkes muhbirlerden korkuyordu. O dönemin bir başka simgesi daha.

"Her zaman mantıklı düşünmek istiyorsun," diye belli belirsiz azarladı kocasını. "Senin için her şeyin mantıklı bir anlamı olmalı."

"Yoksa suçluları yakalamaktan vazgeçip onları korumam mı gerekiyor?"

"Bir uyarı bu. Görmüyor musun?"

"Başımı başka tarafa çeviremem."

"Neden?"

"Çünkü yasayı koruyorum. Benim işim bu. Bana yasanın ancak buraya kadar gittiğini, öteye geçmeyeceğini söyleyemezler. İdris salak değil."

"İdris sana yardım etmeye çalışıyor. Olanlara onun dediği gibi bakarsan, çok daha iyi durumda olabilirsin."

Böylesi günlerde karısının yüzünü hâlâ hatırlıyordu – kocasına görmediğini gösterebileceğine inandığı için kuvvetle tartışıyordu, üstelik çoğunlukla haklıydı da. Mesajını iletemediğini gördüğünde de, sanki ileride artık etrafta olmayacağı, kocasının da onu hatırlayacağı günleri tahmin edebiliyormuş gibi, yüzünde kayıp bir tebessüm belirirdi.

Güzel bir evlilikleri vardı. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Yaşamları yumuşak, pürüzsüz bir yolda ilerliyordu. Tek güçlükleri bir aile kurmaktı. Kadının hamile kalması beş yıl sürdü. Nasra sonunda geldiğinde, neredeyse Muna'nın hayatına mal olacaktı. Birbirlerine bir daha böylesi bir şey yaşamamak için söz verdiler. Buna değmezdi. Kızı küçük zaferlerine göre adlandırdılar: Nasra. "Tek çocuk mu?" diye soruyordu insanlar. Onlar da gülümsüyor ve "Bu durumda bir tane de yeter," diyorlardı.

Makana kendi kendine, kadere, doğruyu söylemek gerekirse Tanrı'ya da inanmadığını söylerdi. Peki öyleyse, bir şekilde önceden yazılmamışsa, olayların sıralanmasını nasıl açıklardın? Nerede başladığını bilemiyordu; ancak çevresindekilerin değişmeye, dönüşmeye, elinden kaymaya başladığı anı kesinlikle hatırlıyordu.

Asla bulamayacağını bildiği bir çocuk yüzü arayarak eski çarşının yüreğine daldı.

Bölüm Beş

Dedikodu sayfalarına bakılacak olursa, Adil Romario, Lulu Hamra adlı otuz yaşlarında bir artistle romantik bir ilişki yaşıyordu. Genç kadın dairesindeki XIV. Louis stili kanepesine kurulmuş, renkli taşlarla bezeli yaldızlı bir kutudan tavuk tüyü yolar gibi kâğıt mendil çekiyordu. Makana'nın gelişine şaşırdığını söylemişti. Ancak gizliden gizliye de gururu okşanmış gibiydi. Lulu Hamra'nın yıldızı epey zamandır eskisi gibi ışık saçmıyordu.

“Durmadan yeni aktrisler, bir rol için ne istenirse yapacak genç kızlar buluyorlar.” Ne ima ettiğini doğru anladığından emin olmak için gözlerini Makana’ya dikmişti. Adil Romario’ya gelince, onu hâlâ seviyordu tabii. Akan rimelini durdurmak için gözlerinin kenarını ustaca silerken, “Ama benim kalbimi kırdı,” dedi. “Adil çok şey olabilir, ama sanatçı değildir. Kendi geleceğinin sinemada olduğuna inanıyor. Zaten bugünlerde kim öyle düşünmüyor ki? Ona, ‘Bunun için sanatçı ruhun olması gerekir,’ dedim. Dedğim gerçektir, ama dürüstlüğü bana sevgisini kaybettirdi.” Hatırı sayılır göğüsleri endişeyle kabardı. “Görüyorsunuz işte, kalbim ikiye bölündü.” Makana sanki olayların gerisinde kalmış gibiydi. Lulu’nun bildiği kadarıyla Adil’in ona ilgisi kaybolmuştu. Hıçkırıklarının arasında bu ilişkinin ayrıntılarının basına sızdırılmaması için güvence istiyordu. “Benim durumumdaki bir kadın itibarını düşünmek zorundadır.”

“Şöhretinizin lekelenmediğinden eminim.” Makana inandırıcı olmak istemiş, ancak fena halde başarısız olmuştu. “İlişkiniz ona film dünyasında bir geleceği olmadığını söyleyince mi sona erdi?”

“Sona mı erdi? Bu gözyaşlarının gerçek olmadığı nasıl düşünülebilir?” Gerçekten gücenmiş görünüyor, Makana da özür dilemeye çalışıyordu.

“Ben sadece film kariyerine ne olduğunu öğrenmek istemiştim.”

“Onun ne yaptığını kim bilebilir? Bütün kaygılarının peşinden koşamam.” Lulu Hamra öfkeyle soluyup burnunu yeni bir kâğıt mendile gömdü. “Ona duymak istemediğini söyledim, o da beni terk etti.” Turkuvaz ve siyah halkalarla ağır makyajlı gözleri kısınlınca bir yarığa benzedi. “İhaneti sırtüstü karşılamam ben. Kime isterseniz sorun. Beni terk eden her erkek sonunda pişman olur.”

“Bu çok anlaşılır bir tepki. Üzülmüştünüz.”

“Kim bilir?” Burnunu çekti. “Belki de fazla ileri gittim.”

“Tam olarak ne yaptığınızı sorabilir miyim?”

Lulu durakladı, kısa aralıklarla beş mendil birden çekti. “Bu

kentte büyük etki sahibiyim. Kime isterseniz sorun. Lulu Hamra kendini kullanmaz. Kimsenin onunla konuşmamasını sağladım.” Başını geriye atarak saçlarını omuzlarına düşürdü, sonra ellerini çırttı. Anında ufak tefek bir hizmetkâr göründü.

“Şimdi kahve içelim lütfen.” Lulu kirpiklerini kırpıştırarak ona bakınca, Makana genç kadının aslında öğle yemeğini düşündüğünü hissetti.

Ayağa kalkarken, “Özür dilerim,” dedi. “Ama gitmem gerek.”

Lulu Hamra “Bir kahveye bile kalmaz mısınız?” diye kibarca murladı. “Hangi gazetede çalıştığınızı söylemiştiniz?”

Makana not defteriyle oyalanarak soruyu duymazdan geldi.

“Piyasada onunla ilişkisi olabilecek herhangi birini biliyor musunuz?”

“Bildiğim ya da benimle tanışıklığına değer veren kimse yok. Bir kadının gururu vardır, anlıyorsunuz değil mi?”

Makana sokağın güvenliğine çıkınca gerinip ciğerlerini havayla doldurdu, ceplerini yoklayıp çakmağını aradı, bulamadı. Durdu ve içgüdüyle döndü; bir an için çakmağını Lulu Hamra’nın evinde unuttuğuna ve almak için geri dönebileceğine inanmıştı. Fikir neredeyse aklına geldiği gibi gidiverdi, ancak döndüğü zaman tuhaf bir şey fark etti. Yaklaşık elli metre gerisinde ince bir adam hızla bir aralığa dalmıştı. Beceriksizce bir hareketti. İnsanları izlemekte pek tecrübeli olmayan birinin yapacağı cinsten bir yanlışlık. Makana yürümeye koyulurken aklının bir yerine yazdı. Yirmilerinin sonunda. Bir Mısırlı için fazla koyu renkli. Boğazından bileklerine kadar ilikli, uzun kollu beyaz-bej kareli bir gömlek giymiş. Kaldırımında oturan kör bir çocuktan yeni bir çakmak aldıktan sonra bir taksi durdurdu. Arka pencereden baktıysa da bej gömleğe rastlayamadı. Belki de hayal görmeye başlıyordu.

Adil Romario’nun çatı katı Garden City’de, camlı bir kuledeydi. Dediğim dedik bir hizmetçi başta Makana’yı içeriye almak istemedi. Bir yabancıyı toplumsal sıralamanın hangi basamağına yerleştireceğini bakar bakmaz bilen birinin gözleriyle onu yuka-

rıdan aşağıya şöyle bir süzdüğünde Makana'nın üstlerde yer almayacağı açıktı.

İnanmadığını belli eden bir sesle, "Bay Gaber'in gönderdiğini söylediği sen misin?" diye sordu.

"Telefon mu etti?"

"Sana her konuda yardım etmem gerektiğini söyledi." Ellerini kavuşturup onaylamıyormuş gibi söylendi: "Sakın gözümü senden ayıracağımı sanma."

Makana habersiz gelmiş olmayı yeğlerdi. Birkaç adım gerisinden gelen, dokunduğu her şeyi bazı parçaları cebine atmasını bekliyormuşçasına düzelten kadınla odaları gezerken dairenin denetime hazırlık olarak baştan aşağı toplandığını, kadının da bu gelişini denetime yordugunu gördü.

"Adil'in yanında uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Neredeyse üç ay oldu. Bay Adil'in şikâyet etmek için nedeni olmadı. Bana her konuda güvenir. Her zaman çok çalıştım. Kime istersen sorabilirsin."

Kime sorabileceğini pek bilemiyordu. Elbette adamın gerçek adı Adil Romario değil, Adil Muhammed Adli'ydi, ama Kahire'de istediğin sokağa bir taş at, adı Muhammed olan birine çarpması kesindir. Mısır'da oyuncuların, uluslararası üne sahip futbolcuların adlarını alması geleneği vardı. Bu isimler arkadaşlar arasında, belki en sevilen oyuncu için lakap olarak başlar. Sonra gazeteciler bu lakabı benimser, yeni isim de Mısırlı oyunculara ve oyunlarına bir samimiyet ve elbette bir çekicilik katar. Bir Maradona vardı, bir Pele, bir Zidane, vs. Bir de kimse- nin Makana'ya tam açıklayamadığı bir nedenle Beckenbauer olarak bilinen bir kaleci vardı.

Duvara asılı, siyah-beyaz çerçeveli büyük moda fotoğrafları Adil Romario'nun bembeyaz dişlere sahip, kameraya bir kibir ve hınç karışımıyla bakan epey boş bir delikanlı olduğu kanısı veriyordu. İnsan neden etrafını kendi resimleriyle doldurmak istesin? Dişçiye son gidişini hatırlayamayan Makana insanların dişlerinin gerçekten böyle mi parıldadığını, yoksa işin içinde bir fotoğraf hilesi mi olduğunu merak ediyordu.

Adil, Hanefi öyküsünün merkeziydi. Tozlu bir sokakta top tekmeleyen küçük bir çocuk günün birinde varlıklı bir hayırseverin gözüne takılır. Her çocuğun düşüdür bu. Hanefi yerel yetenekleri yetiştirmek için bir okul kurmuştur. Okul yoksul çocuklara yuva olur. Çocukları eğitmesi için uzman antrenörler getirir. Televizyon kanalları böyle öykülere bayılır. Çocuklar şanslılarsa ve çok çalışırlarsa kendilerine DreemTeem’de yer bulurlar. Ne var ki insanların hatırladıkları tek örnek Adil Romario’dur.

Koridorda daha yeni bir fotoğraf Adil’i resmi gece kıyafeti ve papyonla bir çeşit gala gecesinde gösteriyordu. Giysilerden mi, yoksa resmin kalitesinden mi bilinmez, sanki içkidenmiş gibi yüzü şiş, gözleri fazla açık görünüyordu. Hanefi, Adil’in yanında durup kolunu omzuna dolamış, balık yakalamış şişko bir kedi gibi sırtıtmıştı.

Daire Adil’in kişiliği hakkında pek bir şey anlatmıyordu. Adamın futbol ve sinema dışında fazla ilgilendiği bir şey yok gibiydi. Raflar dolusu DVD vardı ve filmlerin çoğunda hareketli roller oynayan, tabancalarını sallayıp tehditkâr görünen uzun boylu, esmer ciltli erkek oyuncular öne çıkıyordu. Yoksa Lulu Hamra’nın da dediği gibi, Adil sinemada bir başka hayat için mi çalışıyordu? Makana banyoda kolonya ve tıraş losyonlarından geniş bir sırayla karşılaştı. Emin olmak için bazılarından birkaç damlayı havaya sıktı, şişelerden birinden çıkmış gibi beliriveren hizmetkârın karanlık bakışlarına neden oldu.

“Kaybolduğunu perşembe günü bildirdin. Onu en son ne zaman görmüştün?”

“Oh, ondan bir hafta önce. Belki de daha fazla.”

“Bir hafta? Buraya her gün geldiğini sanmıştım.”

“Oh, evet. Her gün. Çoğu zaman yapacak bir şeyim olmasa da Bay Adil ısrar eder. Her şeyle ilgilenirim. Temizlik gerekiyor sa yaparım. Çamaşırı yıkarım. Bazen yemek de pişiririm, ama genellikle dışarıda yer.” Bir hizmetkârdan çok düş kırıklığına uğramış bir eş gibiydi.

“Kaybolduğunu fark etmen neden bu kadar uzun sürdü?”

Kadın başını mağrurca kaldırdı. “Bay Adil’e göz kulak ol-

makla görevli değilim. Çoğu zaman onu görmediğim günler olur. İsteddiği gibi gelir gider, geceyi nerede geçirdiğini sormak da haddim değildir.”

“Öyleyse Bay Gaber’i aramanın nedeni neydi?”

Kapının yanındaki büyük cam kâseyi göstererek, “Bu,” dedi. Ceplerinde gereğinden fazla para olan insanlara bir kısmından kurtulmak için güzel fırsatmış gibi görünen o tuhaf şeylerden bir yenisi. Adil Romario evi bunun gibi zimbirtılarla doldurması için birine para veriyor olmalıydı.

“Nedir bu?”

“İşte, Bay Adil arabasının anahtarlarını hep buraya bırakır. Evdeyse, uyuyor olabilir diye fazla gürültü yapmamam gerekir.”

Makana, Gaber’in verdiği dosyada Adil’in gümüş renkli bir dörtçeker, bir Cherokee Jeep kullandığını okuduğunu hatırladı.

“Yani bazen evde olsa da onu görmezsin, öyle mi?” Kadın başını evet der gibi salladı. Makana sözünü, “Perşembe günü anahtarların yerinde olmadığını fark ettin,” diye sürdürdü. “Onu en son ne zaman görmüştün?”

“Oh, bilemiyorum. Belki de ondan bir hafta önceydi.”

“Bir hafta? Peki ya anahtarları şu kâse de son görmen?”

“Ondan da iki üç gün önceydi.”

Kısacası, Adil Romario neredeyse iki haftadır kayıp olabilirdi.

“Bana onun arkadaşlarından bahset.”

“Hayatının o tarafıyla hiç işim olmaz.”

Makana kadının yüzüne baktı. “Buraya ona yardım etmek için geldim.”

“Güzel ama ben olanları görmek için para almıyorum.” Sonra elini başının arkasına, başörtüsünün düğümüne götürdü ve çenesiyle yan odadaki bir şeyi işaret etti. “Sanırım adlarını oradaki deftere yazıyor.”

İnce siyah adres defteri çalışma odasındaki masanın üzerinde, sanki Makana bulabilsin diye bırakılmışa benziyordu.

“Bay Gaber geleceğimi bildirmek için telefon mu etti?”

“Hayır... Bay Gaber uğradı.”

Kısacası, Gaber sahneyi hazırlamıştı. Apartman dairesini, hatta

dedektifin bulması için özenle yerleştirilmiş bu adres defterini de. Oturdu. Kendini talimata uyan bir aktör gibi hissediyordu. Başını kaldırıncı kapının eşiğinde dikilen, halılardan birini veya herhangi bir başka şey yürüteceğinden emin görünen hizmetkârı gördü.

“Bana bir kahve yapabilir misin?” Aslında canı kahve falan istemiyordu ama biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Kadın gö-nülsüzce döndü, koridorda yürüyerek, her adımını protesto gibi yere vurarak gitti. Makana adres defterinin sayfalarını karıştırıp masanın üzerine bıraktı. Her tanıdığını araştırmak bir haf-tasını alırdı. Sonra çekmeceleri denedi. Çalışma masasının sağ tarafında, üst üste sıralanmış üç çekmece. En üstteki kilitliydi. Ceketinin iç cebinden, gerektiğinde çok işine yaramış ince ve sağlam bir çakı çıkardı. Çakıyı açtı, bıçağın ucunu çekmecenin kilit mekanizmasının altına soktu. Kilidin dili kurtulana kadar manivela gibi kullandı. Düş kırıcı bir av oldu. Kayarak açılan çekmecenin içinde eski bir fatura yığınının başka bir şey yoktu. Su. Elektrik. Yeni bir televizyon. Bunların altında, deri kaplı bir Kuran. Kuran’ı bir kenara koydu, elini çekmecenin dibine, tıktırtı çıkaran bir şeye uzattı. Parmakları bir avuç küçük deniz kabuğuna değdi. Çevirirken, avucuna birkaç kum tanesi düştü. Pürüzsüz yüzeyleri yumuşak, giderek silinen halkalarla kaplı kabuklar. Birini cebine attı, çekmeceyi kapatmak üzereyken gözü Kuran’a ilişti. Sayfalarını karıştırınca, yarısının birbirine yapışık olduğunu fark etti. Kutsal kitabı açtığında ortasının oyulduğunu gördü. O boşluğa kalın bir banknot destesi yerleştirilmişti. Adil Romario hizmetçiye bütünüyle güvenmiyordu anlaşılan. Kadın döndüğünde para yığınını gördü. Fincanı masaya öylesine şiddetli bıraktı ki, altındaki tabağa birkaç damla kahve döküldü. Gözleri çekmecedeydi.

“Nasıl oldu bu?”

“Biraz fazla kuvvet kullanmışım,” diye gülümsedi Makana. “Sıkışmış sandım.”

“Gelip insanların eşyasını öyle kıramazsın.”

Kahve şaşılacak kadar güzel görünüyordu ama kadın içine

bir ölçü fare zehri katmış olsa da şaşmayacaktı. Bir yudum alıp bir sigara yaktı.

“Burada sigara içemezsin.”

“Bir cam aç ya da Bay Gaber’e telefon et; eminim Adil’in kayb olduğunu neden bu kadar geç haber verdiğini o da merak edecektir.”

Kadın tek kelime etmeden döndü ve odadan çıktı. Adil ona güvenmemişti, Makana da güvenmiyordu.

Dikkatini masanın üzerindeki telefona çevirdi. İçinde etkinleştirilmiş bir telesekreter düzeneği bulunuyor, sayaçta yirmi bir mesaj kaydedildiği görülüyordu. Bandı geri sarıp hepsini tek tek dinledi. Altısı kulüpten, Makana’nın yardımcı antrenör olduğunu tahmin ettiği birindendi. Beşi Gaber’e, dördü de Soraya adlı birine, Hanefi’nin küçük kızına aitti. Genç kızın sesi endişeliydi. “Adil, neredesin? Lütfen, hiç bu kadar uzun olmamıştı.” Hanefi’den hiç mesaj yoktu. Arayanlardan birçoğu ceptelefonunu aradıklarını, ama cevap alamadıklarını söylüyordu. Üçü kendini Mimi diye tanıtan bir kadındandı. Sesi çılgın gibiydi. Adil’i görmek istiyordu. Son aramasında adını vermese de Makana onu sesinden tanıdı. “Lütfen, bana bunu neden yaptığını söyle?” diye yalvarıyordu. “Ne yaptım ki?” Sonra uzun bir sessizlik ve bir hıçkırık, ardından da telefonun kararlı bir sesle kapanması.

Geriye kalan mesaj doğru düzgün bir mesaj değildi. Bir telaş hali de taşıyordu. Bip sesine cevap olarak uzun bir sessizlik. O kadar uzun bir sessizlik ki, Makana bir an için telefonun ucunda kimse yok sandı. Ardından solukları duydu, yavaş ve dengeli. Sonunda bir ses, “Adil?” diye meraklandı ve sustu. Ne bir isim, ne bir kimlik ne de bir mesaj. Arayan buna rağmen, sanki Adil kimin aradığını bildiğini, telefonu açmadığını düşünüyormuş gibi beklemişti.

Makana yeniden adres defterine uzanıp baştan sona inceledi. Mimi adının çevresine bir daire çizilmiş, altına da çizgi çekilmişti. Yanı sıra da karalanmış bir dizi numara. Birbiri ardına hepsini denedi, ancak tümünün bağlantısı kesikti. Adres de yazmıyordu.

Adres defterindeki isimlerle epey oyalandı, telefonla aradıktan sonra adların yanını işaretledi. Hiçbiri haftalardan beri Adil’i

görmemiş, sesini işitmemişti; bazıları da aylardan bahsediyordu. Tüm başarısına rağmen, Adil Romario'nun fazla yakın ve düzenli arkadaşı yok gibiydi. Makana'nın konuştukları genellikle akıllı bir karış havada cinsindendi. Vurdumduymaz, playboy tipler, medya gözdeleri, kadın olsun erkek olsun, tiz sesli sinema ünlüleri ya da televizyon gazetecileri. Makana'ya yeni hiçbir şey anlatmadılar. Böylesi dostlar varken, insanın kaybolduğu ancak birinin telefon etmesiyle meydana çıkar.

Makana hizmetçiye bir daha rastlamadan evden çıktı. Ön lobide kapıcıyı, bildiğimiz *bawab*'ın haşlanmış ıspanak rengi üniformasını giymiş, gelişmiş modelini yakaladı. Beriki Makana para zarfını çıkarana kadar konuşmakta gönülsüzdü. "Fazla açılan biri değildir, her zaman naziktir, ama böyleleri nasıldır, bilirsin. Bizim gibilerden farklı bir dünyada yaşarlar." Yandaki mekândaki eve servis yapan çocuklar ellerinde pizza kutusu tutan patenli maymun logolu, kırmızı bir üniforma giyiyordu. Tavandaki hoparlörlerden yayılan müziğin yavan elektronik tınısı neredeyse sohbete bile izin vermeyecek kadar yüksekti.

"Onun kim olduğunu biliyoruz, elbette biliyoruz."

"Düzenli müşterimizdir."

"Bir dergi için mi? Televizyonda çalışan bir arkadaşım var da. Belki tanırırsınız."

Makana çıkmaya davranırken biri, "Yıldız olmak falan güzel de, insan böyle birinin arada bir de olsa gülümsemesi gerektiğini düşünüyor," diye ekledi.

Bölüm Altı

DreemTeem Futbol Kulübü sanki üzerine bomba düşmüş gibiydi. Eski stadın üzerine yepyeni ve dev bir bina inşa ediliyordu. Vinçler havada sallanıyor, kompresörler toprağı dövüyordu. İskeleler takırdıyor, kocaman kamyonlar yerdeki derin çukura

dalıp çıkarak havaya karabiber kıvamında bir toz savuruyordu. İnşaatın yanında, yarım daire biçimli bir yapı Hanefi Şirketler Grubu'nun genel merkezini barındırıyordu.

Makana, Adil'in takım arkadaşlarından bazılarıyla görüşme umudundaydı. Gaber onun adına takımın teknik direktörü Guido Clemenza'yla bir randevu ayarlamıştı. Makana görüşmeye on dakika erken geldi. Buna rağmen Clemenza onu fazladan bir kırk dakika daha bekletti, sonunda çıkageldiğinde de konuşmaya pek hevesli görünmedi.

"Sizi uyarmalıyım," diye girdi söze, "Oyunculardan pek yardım görmeyeceksiniz."

Clemenza İtalyan'dı, yanık tenli, tel fırçadan dikilen sert kulları andıran dikenli gri saçlı, iriyarı bir adamdı. Bir futbol takımına teknik direktörlük yaptığı düşünülürse, bir sağlıklı yaşam timsali olduğu pek söylenemezdi. Konuşmaları sırasında durmadan sigara tütürdü.

"Nedenmiş?"

"Gazete okumuyor musunuz? Hepsi en az onun kadar ilgiyi hak ettiklerini düşünüyor."

Makana gazetede takım içi çekişme hakkında okuduğu yazıyı düşündü.

Clemenza dilini dişlerinin arasında gezdirip, "Gaber sizi Romario'yı bulmakla görevlendirdiğini söyledi," dedi. "Oysa ben buna anlam veremiyorum. Eğer oynamak istemiyorsa neden peşini bırakmazlar ki?"

"Ben ise geri gelmesini istersiniz diye düşünmüştüm."

"Bir daha düşünün. Değeri abartılıyor. Bana sadece daha az yetenekli, ama daha hevesli oyuncular verin." Acımasız gözleri bir şahininki kadar keskin olmakla birlikte hiçbir şey açıklamıyordu.

"Hanefi farklı düşünüyor gibi."

Clemenza komplo kuruyormuşçasına gülümsedi. "Bu onun kulübü, Hanefi istediğini düşünebilir."

"Adil Romario olmayınca takım başarılı değil sanki."

"Bizim eksiklerimiz motivasyon, Romario değil. İnsanlara dünyayı vaat ediyorsunuz, sonra biri çıkıp bütün zaferi sahiplenir."

veriyor. Oyuncular ne kadar sıkı çalışırlarsa çalışsınlar, haklarının hiç teslim edilmeyeceğini düşünüyorlar. Kazanmak ya da kaybetmek, bu durumda onlar için arada hiç fark yok." Bir süre sigarasını tüttürdü. Bir şeye karar vermeye çalışır gibiydi. "Hanefi'nin sizi görevlendirmesinin sebebi ne?"

"Bunu ona soracaksınız. Neden içimde Adil için fazla üzülmüyorsunuz gibi bir his var?"

"Birbirimizden hoşlandığımızı iddia edecek değilim," diye homurdandı adam. "Bu da sır değil. Herkes bilir."

"Tartıştınız mı?"

"Fazla umutlanmayın. Oyuncular yarış atı gibidir. Özenle muamele etmeniz gerekir, yoksa bacaklarını kırarlar. O suyun üzerinde yürüyebildiğini sanan, kendini beğenmiş herifin teki."

"Hanefi onu kayırdığı için mi?"

"Adil DreemTeem'in halka dönük yüzü. Yokluktan gelip yıldızlara erişen çocuk."

"Ve takım bakımından?"

Sert bir baş hareketi. "Artık takım içinde Adil'in yüreği yok. O bir ayak bağı, bir primadonna. Tamam, topu ağırlara takıyor, ama bunun için topu gümüş tepsi üzerinde sunmanız gerek, üstelik on seferin dokuzunda da içine ediyor. Ham yetenek insanı ancak buraya kadar taşır."

"Öyleyse oyuna yüreğini koymuyor mu?"

"İşte bunda haklısınız. Şimdi sizden ayrılmam gerekiyor." Clemenza ayaklandı. Kapıda bir kadın belirmiş, bir televizyon melodramındaki gibi işaretler yapmaya girişmişti.

"Son bir soru: Aklınıza Adil'in kaybolmak istemesi için bir neden geliyor mu?"

"Ayda ne kadar gün varsa, o kadar neden geliyor aklıma. Söylüyorum size, o antrenman sahasına ayak bastığım her sefer orada oyuncu görmek beni şaşırtıyor. Artık bu ülkede kimse çalışmak istemiyor. Herkes her şeye bedava sahip olmak niyetinde."

Sözünü bitirince çekip gitti. Makana gerindi ve pencerenin yanına yürüdü. Giza'da, nehrin hemen kenarındaki büyük ve

modern bir binanın toplantı salonundaydı. Burası Hanefi imparatorluğunun merkeziydi ve Makana bir tarafta piramitlerle Büyük Sfenks'i, öbür yanda da kentin ufuk çizgisini görebiliyordu. Durduğu yerle nehrin arasında bir gün Hanefi'nin amiral gemisi olacak yeni stadyumun inşaat sahası uzanıyordu.

Temeller atılmış, içteki ovalin çevresine sütunlar dikilmeye başlanmıştı. Sütunlardan bazılarının tepesinde masif taş figürler görünüyordu. Bunlar eski kralların, Ramses ve Tutmosis'in ve diğerlerinin heykellerini andırır gibiydi. Heykellerin yüzünde Makana'ya acayip, ama aynı zamanda da tuhaf denecek kadar tanıdık gelen bir şey vardı.

Dışarıda, asansörlerin yanında, danışma masasının ardında bir kız oturuyordu.

"Bir sonrakini çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Makana yaklaşırken.

"Ah, bir düşüneyim..." Elini belli belirsiz salladı. "Önce gidebileceğim bir tuvalet var mı?"

Kız erişiminin böylesi bir ayrıcalığa izin verip vermediğini anlamak için Makana'yı süzdükten sonra razı oldu. Koridoru işaret ederek, "Sonuna kadar gidip sağa dönün," dedi.

Makana tebessümle teşekkür etti, kızın gösterdiği yönde yürümeye koyuldu. Tuvaletin kapısına vardığında, hiç durmadan devam etti. Koridorun ucunda, merdivenlere açılan bir kapı vardı. Merdivenden indi ve kulübün eski idman sahasına ulaştı. Bir levha aşağıyı, oyunculara ait bölgeyi gösteriyordu.

Hanefi'nin takımının kurulmasına ufak bir servet yatırılmıştı. Onun parasıyla Avrupa standardından düşmeye yüz tutan tanınmış oyuncular alabiliyor, böylelikle de oldukça uluslararası bir kadro kuruyorlardı. Takımda Hollandalı ve Britanyalı oyuncular, birkaç İspanyol ve İtalyan vardı. Tabii çoğu gençlik çağını kapatmıştı. Bazıları çoktan iniş yolunu yarılama ile birlikte ülkedeki takımlarla başa çıkacak kadar profesyoneldi ve adları taraftarlarca biliniyordu. Bir de Senegal'den, Nijerya'dan, Kamerun'dan gelme Afrikalı oyuncular vardı. Elbette takımın çoğunluğu Mısırlıydı. Makana oyunculardan Zamalek ve El-Ahli gibi ünlü

kulüplerde oynamış olanlarını tanıyordu. İçlerinden ikisi milli takıma seçilmişti. Bunlar yerel taraftar tabanını ayakta tutuyordu. Omzuna bir spor çantası atmış soyunma odasından çıkan da bunlardan biriydi, Makana'nın geçen yıllardan hatırladığı Ahmad Essam adlı uzun boylu ve sessiz bir adam.

"Essam?" Elini uzattı. "Afrika Kupası'nda attığın golü izledim. Ne goldü ama!"

"Teşekkürler." Makana'nın elini tutup sıktı. Tünelden birlikte geçip güneşe çıktılar. "O golü hatırlayan pek kalmadı." Essam sanki arada bir yaşanan kısa zafer anları on yıllardır süren düzenli yenilgiler yüzünden yavaş yavaş unutulmaya terk edilmiş gibi bezgin görünüyordu.

"Zambiya'ya karşı atmıştın."

"Güzel günlerdi. İnsanlar o günlerde futbola gerçekten değer veriyordu. Artık herkes kendisi için oynuyor."

Makana yeni stadyumu işaret ederek, "O kadar da başarısız sayılmazsınız," dedi.

"Tabii, şimdi her şey değişim." Essam'ın yüzünde tebessümün izi yoktu. "Birini mi arıyordun?"

"Seninle Adil Romario hakkında konuşmaya geldim."

"Benimle mi?" Spor çantasını omzunda bir daha tartıp gözlemini Makana'ya dikti. "Burada olman bile yasak, öyle değil mi?" Yeniden yürümeye koyuldu.

"Bak, iznim olmasaydı burada bulunamazdım, anlıyor musun?"

Essam duraklayıp Makana'ya baktı. "Öyleyse ne yapıyor-sun?"

"Takım hakkında bir kitap yazıyorum. Beni Hanefi tuttu."

"Ne? Bütün takım hakkında mı?"

"Bütün takım hakkında."

"Sahi mi?"

"Elbette. İhtiyar aslında takımın daha fazla motivasyona ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Her şey bir iki ünlü ismin çevresinde toplanırsa büyük takım olunmaz."

"Ya da bir ismin."

“Ya da bir ismin.” Makana defterini ve kalemını çıkarırken başını onaylar anlamda salladı. Uzun boylu futbolcu duvarın dibine park edilmiş yıpranmış bir kırmızı Mazda’yı işaret etti. Arabanın yanına yaklaşp kapısına yaslandılar.

“Pekâlâ, öğrenmek istediğın nedir?”

“Evet, tüm bunlar şimdilik arka plan malzemesi. Oyuncular arasındaki dinamikleri hissetmem gerek. Böylesi yüksek profilli bir takımın parçası olmak nasıl bir duygu, gibi.”

“Dinamikler öyle mi?”

“Örneğın seni ele alalım. Muhtemelen takımdaki en tecrübeli oyuncusun. Sanırım ötekiler gidecekleri yönü anlamak için sana bakıyor.”

“Bazen.”

“Bana kalırsa çok kolay olmamalı.”

Essam omuz silkerek, “Değil,” diye doğruladı. Sonra da, “Bacaklarım beni bırakıyor,” diye devam etti. “Bugünlerde genç oyuncuların geri kalmamak için iki kat çalışmam gerekiyor.”

“Öyleyse bana Adil Romario’yu anlat.”

“Gerçeğı?”

“Gerçeğı.”

“Sorun nedir biliyor musun? Kimse bizleri görmüyor. Demek istiyorum ki, beni ele alalım. Ben de tıpkı onun gibi çok çalışarak yükseldim. Babam *fellahtı*. Milli takımda oynadım. Sonra bu çocuk çıkageliyor ve birden takımın yıldızı oluyor.”

“Buna kim karar verdi ... Clemenza mı?”

“Neredeyse her maçta yeni kadro deniyor, hiçbirinde de doğru bulamıyor. Sonuçta kaybediyoruz. Daha iyi oyunculara sahip olmamıza rağmen öteki takımlara yeniliyoruz.”

“Öyleyse nasıl oluyor da Adil bütün ilgiyi kendinde topluyor?”

“Çünkü artık hiçbir şey oyunla ilgili değil. Sadece oyun dışındakiler sayılıyor. Bilirsin işte, o aktrisle ya da bu şarkıcıyla birlikte görülmeli, parfüm veya patates cipsi reklamlarında oynamalı.”

“Bugünlerde idmana bile gelmediğı söyleniyor.”

Öteki adamın yüzünde bezgin bir tebessüm belirdi. "Arada bir yapar bunu. Çekip gider. Kimse açıklama istemez, açıklama da yapılmaz. Clemenza onunla kozunu paylaşmaya cesaret edemez."

"Kaybolduğunda nereye gider?"

"Bilmiyorum. O gösterişli arabasına biner ve bir yerlere gider."

"Gümüş Cherokee mi?"

"İşte o." Kendi Mazda'sını pis bakışlarla süzdü. Makana Adil'in evindeki çalışma masasında bulduğu deniz kabuklarını hatırladı.

"Deniz kenarında, gitmekten hoşlandığı bir yeri var mı?"

"Varsa bile ben duymadım," dedi Essam, gözlerini uzakta bir yere dikerek. "Aramızda kalsın, kendini fazla eğlenceye verdi. Partiler, kızlar... Oyunu hiç ciddiye almıyor, artık almıyor."

"Takıma önem vermiyor mu sence?"

"Takım ha?" Essam acı acı gülümsedi. "Bana sorarsan şu anda Avrupa'da, o büyük kulüplerden birine imza atıyor."

"Hanefi buna ne der?"

"Duyduklarım doğruysa Adil ihtiyarı parmağında oynatıyor-muş."

"Neden Avrupa?"

Essam Makana'nın yüzüne deliymiş gibi bakakaldı. "Dünyada Avrupa'nın büyük kulüplerinden birinde oynamayı düşlemeyen tek bir futbolcu yoktur. Mesele sadece para değil. Birkaç yıl sonra bir pasaporta kavuşur, özgür olursun."

"Bay Makana?"

İki erkek başlarını kaldıırınca önlerinde duran, ellerini ince kalçalarına dayamış, yirmi yaşlarında gösteren uzun boylu bir kadınla karşılaştı. Antrasit grisi zarif bir takım giymiş, uzun kestane saçlarını omuzlarına bırakmıştı.

"Adım Soraya Hanefi." Makana'nın elini kuvvetle sıktı. Genç kadın sanki onu nereye yerleştireceğinden pek emin değilmiş gibi yüzüne kararsızca bakıyordu. "Oyuncularımızdan bazılarıyla tanışmışsınız bile. Nasılsın Ahmad?"

Essam bir selam homurdanarak cebinde arabasının anahtarını aramaya koyuldu. Soraya Makana'ya döndü.

"Sizi kaybettik sanmıştık."

Mazda kapkara bir duman öksürdü, gürültüyle sarsılarak geri geri çıktı. Makana Soraya'nın peşinden ana binaya doğru yürüdü.

"Dün neredeyse karşılaşıyorduk. Havuzda yüzen siz değil miydiniz?"

Genç kadının yüzünden karşısındaki adama güvenip güvenemeyeceğini bilmiyormuş gibi bir kuşku ve merak karışımı okunuyordu.

"Her gün yüzmeye gayret ediyorum."

Soraya Hanefi'de, onun iki katı yaşında bir kadından beklencek bir güven vardı. Güzel olmaktan çok etkileyiciydi, üzerine diktiği gözlerle Makana'da yarattığı huzursuzluğu daha da pekiştiriyordu. Asansöre bindiler, hiç konuşmadan toplantı odasına çıktılar.

Makana'ya oturmasını söyleyip, şirketi tanıtan kısa bir konuşma yaptı. Makana grubun düşündüğünden çok daha büyük olduğunu anladı. Hanefi Gıda fasulye ve bamya yetiştiriyor, dünyanın dört yanına ihraç etmek için donduruyor ya da kutuluyordu. Birleşik Devletler'den ithal ettikleri buğdaydan makarna üretiyordu. Hanefi Otomotiv Kore'de üretilen otomobil ve minibüslerin montajıyla meşguldü. Bir de sigorta şirketi vardı. Ancak en büyük bölüm grubun inşaat şirketi idi. Hanefi İnşaat kentteki kulelerden Birleşik Arap Emirlikleri'nde villa komplekslerine, Kızıldeniz ve Yukarı Mısır'da lüks otellere kadar her şeyin inşaatını yapıyordu.

Genç kadın konuşmasını bitirince arkasına yaslandı, karşısındakini ölçüp biçmeye girişti.

"Kadınların yanında pek rahat değilsiniz."

Makana sigaralarını ararken, "O kadar da eski kafalı değilim," diye itiraz etti. Soraya Hanefi'nin yüzündeki ifadeden paketi cebine koymasına gerektiğini gördü, öyle de yaptı.

"Size karşı dürüst olacağım Bay Makana, babamın sizi neden

görevlendirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kentte bir sürü iyi araştırmacı var. Çoğu polis gücümüzde geçirilmiş, uzun yıllara dayanan bir tecrübeye sahip. Hepsi tanıdığımız insanlar. Kentin girdisini çıktısını bilirler. Tanıdıkları çoktur. Oysa siz, bütünüyle yabancısınız.”

Makana, Soraya Hanefi’nin babasının erken yıllarına dair ne kadar bilgisi olduğunu merak etti. Adamın ikinci karısının kızı olarak, o her şeyi bütünüyle anlayacak yaşa geldiği zamana kadar bütün tatsız olayların özenle silinmiş olacağına kuşku yoktu. Gangsterlerin yerini alan bankacılar. Kabadayılarının yerine polis müdürleri. Kızcağız varlıklı bir babası olduğunu düşünerek büyümüştü. Uygunsuz ilişkilerle ilgili herhangi bir imanın babasının rakiplerince uydurulmuş kötü niyetli söylentiler olarak bir kenara itildiği, korunaklı bir yaşam.

“Size babanızın neden benden yardım istediğini söyleyemem. Bunu ona sormanız gerekecek; ancak kendince sebepleri olduğuna inanıyorum.”

Soraya’nın sivri çenesi bir an için kalktı, ardından genç kadın sanki şimdilik bu kadarının yeteceğini kendine söylemek istiyormuş gibi Makana’ya bakıp başını kısaca salladı.

“Babam iyi bir nedeni olmadan hiçbir şey yapmaz. Bu nedenler hakkında en ufak bir fikrim yok, ama eğer bir işe yarayacaksa sizinle her bakımdan işbirliğine hazırım.”

Makana masanın altından bacaklarını uzatıp gerdi. “Öyleyse bana ondan bahsedin... Adil’dan.”

“Öğrenmek istediğiniz ne?”

“Her şey. Neyle ilgilenir, arkadaşları, alışkanlıkları. Bu aşamada her şey yararlı olur.”

Soraya Hanefi kucağında kavuşturduğu ellerine bakarak, “Pekâlâ,” dedi, “Adil’i hatırlayabildiğim ilk günlerden beri tanırım. Küçük yaşta yalnız kaldım. Annemle abim bir otomobil kazasında öldü. Babamın ilk evliliğinden olan ablalarım benden çok büyük. Yalnız bir çocuktum. Adil, Hanefi Spor Akademisi’ne kabul edilen ilk çocuklardandı. Çocukken, birlikte çok zaman geçirdik.” Adil’dan bahsederken sesi yumuşuyordu.

“Anlıyorum,” dedi Makana. “Sizin için bunlar çok güç olmalı.”
“Hepimiz için çok güç.” Üşümüş gibi, kollarını omuzlarına doladı.

“Ailenin içine böyle aldığına göre, babanız herhalde onu çok sevmiş.”

“Babam da benzer bir geçmişten geliyor. Sanırım Adil’de kendinden bir şey gördü. İsteddiği bir şey olunca da peşinden gider.”

“Ya siz, siz de karakter olarak babanıza benzer misiniz?”

Soruya şaşırmış göründü. “Bunun soruşturmanız için bir önemi var mı?”

“Şu sırada her şeyin önemi var.”

“Pekâlâ.” Soraya Hanefi kollarını kavuşturup Makana’nın gözlerinin içine baktı. “Evet, babamın o huyunu aldığımı söyleyenler var.”

“Peki, babanızın iş girişimlerindeki yeriniz tam olarak nedir?”

Genç kadının yüzünde bir öfke ifadesi belirip hemen kayboldu.

“Babam gençleşmiyor Bay Makana. Giderek daha fazla sorumluluk üstleniyorum. Nihayetinde şirketi devralmayı bekliyorum.”

“Böylesi bir durum sizi bu ülkede gerçek istisna haline getirmez mi?”

Soraya başını yana yatırıp gözlerini kıstı. “Bir kınama hissediyorum.”

“Hiç değil.” Makana durumu telafi etmeye çalıştı. “Ama yine de sizin yaşınızdaki bir kadının bir şirketi yönetmesini çatık kaşla karşılayacak çevreler olabileceğini tahmin ediyorum.”

“Bu ülkede bu dini saçmalıklarla çağın gerisinde kaldık, özellikle de şu sıralar. Bazıları ortaçağda yaşamak istiyorsa bırakın yaşasınlar. Bu benim kaygı duyacağım bir konu değil.”

“Adil’in ailesi, annesiyle babası? Onlarla bir ilişkisi var mı?”

“İkisi de öldü ama Adil ölümlerinden önce onlarla bütün bağlarını koparmıştı. Zorlu bir çocukluk geçirmiş. Ailesi çok yoksulmuş. Sık sık hayatını babamın kurtardığını söylerdi.”

“Ne demek istemiş olabilir?”

“Sanırım doğumundaki koşulların ona pek fırsat sunmadığını. Babam önünü açmamış olsa büyük ihtimalle suçla dolu, ya da en iyi ihtimalle ağır yoksulluk içinde bir yaşamı olacaktı.”

“Ailesiyle tüm bağlarını kopardı demiştiniz, değil mi?”

Soraya Hanefi parmaklarını masanın üzerinde kenetleyerek bir süre suskun kaldı. “Sanırım onları küçük görüyordu.”

“Küçük mü görüyordu? Bu fazlasıyla sert değil mi?”

“Aşırı olduğunu sanmıyorum. Okula vermemelerini, daha küçük yaşta tarlalarda çalıştırmalarını asla bağışlamadı. Akademiye ilk geldiği zaman okuma yazma bilmiyordu. Özgür biri olmakta, bir daha asla o dünyaya dönmemekte kararlıydı. İradesine hep hayranlık duydum. Kendi deyimiyle, bir karanlıklar dünyası.”

Makana’nın içinde bir bilmeceyle uğraştığı duygusu vardı. Her şeye sahip bir erkek. Hayat Adil’i zorlu koşullardan alıp şöhrete ve servete kavuşturmuştu. Ülkenin en güçlü insanlarından birinin korumasında yaşıyordu. Peki, ilanlarda ve reklam spotlarında tebessüm eden o yüzün ötesinde Adil Romario kimdi? Sanki içinden geldiği karanlıkta kaybolmuş gibiydi. Dalgınlıkla sigaralarına uzandı. Bu kez Soraya’nın hoşnutsuz bakışını görene kadar birini dudaklarına yerleştirmeyi bile başardı. Paketi yeniden masanın üzerine bıraktı.

“Bunlar gerçekten yararlı olacak mı?” Genç kadının sesinden tam tersini düşündüğü açıktı.

“Bana Adil’in kaybolmalarını anlatın. Nereye gider?”

“Anlaması o kadar da güç değil.” Omuzlarını silkti. “Büyük baskı altında. Maçlar, reklam çekimleri... Bazen fazla ağır geliyor. Basıncı düşürmek zorunda kalıyor.”

“Babanız tartışıklarını anlattı – Adil’in onu bir tatile, safariye falan göndermek için ısrar ettiğini.”

“Mümkündür.” Yeniden omuzlarını kaldırıp indirdi; ancak bu kez daha durgunca.

“Biraz tuhaf gelebilir ama Adil’in bir nedenle babanızı buradan uzaklaştırmak isteyebileceğini düşünür müsünüz?”

“Nasıl bir nedenle?”

“Babanızı korumak istemiş olabilir.”

“Babamı neden korumak? Babamın tehlikede olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Mümkün. Olanların yayılmasını istemediği için bana geldiğini söylemişti. Ama belki de başka bir nedeni vardır. Belki de çevresindeki insanlara güvenmiyor.”

Genç kadının gülmesini, söylediklerini saçma bulup kulak asmasını beklerken Soraya’nın kendi içine döndüğünü, masanın cilalı ahşabının damarlarını incelediğini gördü.

“Böyle bir şirketi başkalarının ayağına basmadan kuramazsınız. Babamın bir sürü rakibi var.” Heyecansız, yumuşakça konuşuyordu. “Ama sizin dediğiniz gibi, çevresinden bir kişinin, şirket içinden birinin ona karşı çalışıyor olması fikri saçma.”

Toplantı odasından çıktılar, yeni stadyum da dahil, inşaat halinde ya da tamamlanmış projelerin maketlerinin sergilendiği kabul bölümüne geçtiler.

“Sonunda böyle mi olacak?”

Soraya çeşitli özellikleri işaret edip, “Evet,” dedi. İş kulüple ya da ülkenin gençliği içindeki mükemmelliği bulup çıkaracak Hanefi Spor Akademisi’yle bitmeyecekti. Yanında apartmanlar ve bir otel, nehir boyu gezinti alanıyla bir konut sitesi, dükkânlar ve restoranlar da olacaktı. Devasa bir proje. Saha, çevresinde yükselen kıvrımlı duvarların ortasında oval biçimli dev bir alandı. Meydanda yürüyen minik maket insanlar, uzaktaki bir köşede de gökdelenlerin ucu görünüyordu. Çevresi sütunlardan bir çerçeveye, sıralanmış on iki firavun figürüyle, Makana’nın daha önce de gördüğü dev Ramses heykelleriyle mimlenmişti. Hepsinin ortak bir özelliği olmasına gözü takılarak şaşırdı. Daha yakından görebilmek için eğildi.

“Hepsinde babanızın yüzü var.”

Soraya, “Evet,” diye güldü. “Böyle olmasını istedi.”

“Peki ya bu ne?” Makana başka bir maketi, yamaçlar, ağaçlar ve yapay göletler içine zarifçe yontulmuş bir villalar dizisini işaret etti.

“Bu da Hanefi Cenneti,” dedi genç kadın. “Şimdilik pilot proje, sayısının artacağını umduğumuz projelerin birincisi.”

“Sahi mi?” Daha yakından görebilmek için eğildi.

“Evet,” diye devam etti kadın. “Çok lüks ve bütünüyle kendine yeterli olacak. Kentin kirinden ve gürültüsünden uzak, bir sükûnet vahası. Sizce de insanların temiz hava solumaya, sakin ve huzurlu yaşamaya hakkı yok mu?”

“Bedelini ödeyebiliyorlarsa.”

Tam da ondan bekleyeceği yersiz bir cevapmış gibi Makana’ya bakıp gülümsedi.

“Bu küçük çöl parçalarının da bir romantik esinti kattığını sanıyorum?”

“Orası golf sahasına ait.”

“Tabii ya,” dedi Makana; bunu daha önce neden düşünmediğine şaşıyordu.

Sonunda toplantıdan çıkınca büyük bir keyifle bir sigara yak-tı. Gökyüzü loşlaşıyor, amber rengine bürünüyor, üzerinde kırmızı ve mavi öfkeli çizgiler geziniyordu. Yansıyan yapay beyaz ışık noktacıları değersiz incilerden yapılmış bir gerdanlık gibiydi. Araştırmasının ilk günü bitmek üzereydi ama pek bir şey başarmadığı kanısındaydı. Birileri Hanefi’ye ulaşmak için Adil Romario’yu kullanıyorsa, olası kuşkuluların sayısı yüzleri, hatta binleri bulabilirdi. Kızgın bir takım arkadaşı ya da aile üyesi... Makana, Hanefi için hangisinin daha tehlikeli olacağını tahmine çalıştı. Soraya’yla karşılaşması zihnini hâlâ meşgul ediyordu. Genç kız onu meraklandırıyordu ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar verememişti.

Bölüm Yedi

Amir Medani’nin bürosu beton üstgeçitlerin altında ezilip bükülmüş gibiydi. Topraktan fırlayan dev dokunaçlar gibi havayı bölüp parçalıyor ve kent merkezinin eski ve köhne binalarının çevresinde birbirlerine sarılıyordu. Bu sonu gelmez gri borular

boyunca, dengesiz tekerlekler üzerinde giden hurda metalden durmak bilmeyen bir nehir akıyordu. Makana'nın baktığı pence-re öylesine kirliydi ki neredeyse hiçbir şey görülmüyordu. Yolun öbür tarafından bir ışık yanınca genç bir kadının belirmediğini, yüzü aralarından uçan araçların farlarıyla aydınlanırken saçını fırçaladığını gördü.

"Biliyor musun, bana hakkımı vermeni beklemiştim," diye sızlandı Amir Medani.

Çalışma masasının ardına oturmuş, eliyle gevşek hatlarını sıvazlıyordu. Yüzünde her zaman gecenin ortasında uyandırılmış, nerede olduğunu anlamaya çalışan bir adam ifadesi olurdu.

"Hakkını elimde hâlâ bir şey varken alman gerekir," dedi Makana. "Bunu bir daha ne zaman göreceğimi bilemem."

Amir Medani önündeki notlara parmağıyla vurduktan sonra onları topladı ve açtığı çekmeceye attı. Makana bütün cömertliğine rağmen avukatın maddi imkânlarının da en az kendininkiler kadar kıt olduğunu farkındaydı. Kazandığı tek para dünyanın çeşitli bölgelerindeki insan hakları örgütlerinden, bir Birleşmiş Milletler kuruluşunun arada bir gönderdiği destekten geliyordu; hepsi bu kadar olmalıydı. Bunun karşılığında işkence ve benzeri kötü davranışlara karşı olduğu kadar Kahire'de sıkışıp kalmış, çoğu sefalet içindeki milyonlarca Sudanlının durumuyla ilgili tek kişilik bir savaş yürütüyordu. Siyasi çevrede güçlü bağlantıları vardı ve bürosunu kaplayan kâğıt yığınlarına bakınca kapıyı bile nasıl bulduğu kuşkulu olmasına karşın Helsinki ve Stockholm'deki konferansları kaçırmıyor, dünyayı bu sorunlara eğilmeye çağırıyordu.

"Aslında sana telefon etmeyi düşünüyordum."

Makana pencerenin başından ayrılırken Amir bir sigara yak-tı, yakar yakmaz da bir duman bulutunun gerisinde kaybolup öksürüğe boğuldu. Eliyle dumanı dağıttı, göğsünü yumrukladı. Soluğunu toparlamayı başarınca gözlüğünü alınının üzerine itip Makana'ya baktı.

"Seninle temasa geçmeye çalışan biri oldu mu?"

"Nasıl biri örneğin?"

“Eski günlerden biri.” Amir eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. “Herhangi biri.”

“Kulağına çalınan nedir?”

“Bunun hiçbir anlamı da olmayabilir.”

Makana bundan kesinlikle bir anlamı olduğu sonucunu çıkardı. Amir Medani paranoya derecesine varacak ölçüde ketumdu. Söylemesi gerektiğine kesinlikle inanmıyorsa, hiç kimseye hiçbir şey anlatmazdı.

“Sanhourî’yi duydun mu?” Sigarayı tablaya bıraktı, ellerini ensesinde kavuşturup arkasına yaslanınca altındaki koltuk ağırlıktan gıcırdadı.

“Ne olmuş Sanhourî’ye?”

“Evinin balkonundan düşmüş. Haberin yok muydu?”

“Son zamanlarda insanlarla pek temasım olmadı.” Masanın üzerindeki kalem açacağıının kolunu dalgınca çevirdi. “İntihar değildi, mi demek istiyorsun?”

“Mesele de bu ya; kimse bilmiyor. Tahmin edebileceğin gibi, ailesi yıkıldı.”

Makana, Sanhourî’yi hiç de iyi tanımadığını, adamın daha ziyade Amir Medani’nin siyasi çevresinden olduğunu hatırladı. O çevrenin üyeleri durmadan ülkelerine dönmekten, iktidarı paylaşmak için rejimi zorlamaktan bahsederlerdi ama konuşmalarından hiçbir sonuç çıkmıyor gibiydi ve Makana da onlardan uzak durmaya çalışırdı. Zamanı geldiğinde vatana dönecekti. O güne kadar tek düşündüğü şimdi, burada hayatta kalabilmektir.

“Polis koruması altında değil miydi?”

“Ben de onu diyorum ya.” Amir ani bir hareketle öne doğru eğildi, altındaki koltuk o denli itiraz etti ki kibritlik kereste olma tehdidi açıktı. “Mısırlılar koruma programına son verdi.”

“Son mu verdi? Neden?”

“Nasıldır bilirsin. Ne zaman bir buhran olsa Mısırlılar bizi suçlar.”

Üç yıl önce Etiyopya’nın başkentinde Başkan Mübarek’e karşı yapılan suikast girişiminin gerisinde Sudanlı İslami radikaller olduğu ortaya çıkınca Başkan Sudan’a sırt çevirmişti. İki ülke

arasındaki açık sınır anlaşmasına son verilmiş, Sudanlılar da herhangi bir yabancı statüsüne indirilmişti.

“Sanhourî'nin öldürülmesine izin vermiş olabilirler mi?”

Amir Medani sanki cevabı orada bir yerde yazılı bulmayı umuyormuş gibi gözlerini duvarın üzerinde gezdirdi.

“Sende en çok hoşuma giden şey şu dolambaçlı zihnin. Mısırlılar Hartum'daki rejime resmi olarak karşılar, özellikle de Addis Ababa'daki olaydan sonra, ama Mısır İstihbarat Servisi içinde İslamcı davasına sıcak bakanlar da var.”

“Öyleyse tanık da yok?”

“Tanık yok. Sekiz kat aşağıya.” Sanki gözünün önünde gerçekleşiyormuş gibi, başını belli belirsiz salladı. “Yoldan geçen bir minibüsün önüne düşmüş, geriye korkunç bir manzara kalmış.”

“Yani balkonlardan uzak mı durayım?”

Amir içini çekti. “Senin de tehlikede olman mümkün.”

Makana mıknaatıslı bir Eiffel Kulesi'ne –Amir'in Sudan'da hapisaneden çıktıktan sonra Avrupa'da geçirdiği yılların hatırası– takılı ataşlarla oynuyordu. İşin içinde bir kadın, iki de çocuk olduğunu duymuştu.

“İyi de ben Sanhourî gibi siyasetçi değilim. Bütün bu işlerle en ufak bir ilişkim yok. Politikadan uzak durduğumu biliyorsun.”

“Ama düşmanların var. Seni ölü görmek isteyecek insanlar.”

“Mek Nimr'i kastediyorsun?”

“Bugünlerde büyük adam olmuş. En azından ben öyle duydum.”

Makana gömlek cebindeki pakete uzandı. Aklına Lulu Hamra'nın evinin dışındaki görüntü geldi. Onu izlediğinden emin olduğu, bej kareli gömlek giymiş adam. Mek Nimr tarafından gönderilmiş olabilir miydi?

“Sence Mısırlılar Sanhourî'nin öldürülmesine göz yummuş olabilirler mi?”

Dışarıda, koridorda tiz sesli bir kadınla kendini savunma işini yüzüne gözüne bulaştıran silik sesli bir adam arasında bir tartışma başlamak üzereydi.

“Benim tek söylemeye çalıştığım dikkatli olman.” Amir sigarasının ucunu dikkatle inceledi. “Güya onu Devlet Güvenlik Teşkilatı koruyacaktı. Pek başarılı oldukları söylenemez, değil mi?”

Makana çıkmaya davranıp, “Yüksek yerlerden uzak durmaya çalışırım,” dedi.

Koridora çıkınca, kocası olduğu belli utangaç adamı paylayan iriyarı kadının etrafından dolaştı. Adam Makana geçerken ona yalvarır gibi baktı. Kadının sesi peşinden sokağa kadar geldi. Sokak, arapsaçına dönmüş kent merkezinde tokuşup korna çalan bir araba kalabalığıyla dolmuştu. Çiftler giysi ve ayakkabıların sergilendiği aydınlık vitrinlere bakarak yürüyordu, giysi ve ayakkabıları giyen mankenler sopa gibi ince ve süt kadar soluktu. Avrupalı modeller. Yoldan geçenlerden herhangi birini o kıyafet içinde düşünmek bile tuhaftı ama insanlar yine de bu gösterişli düşler bulvarlarında rahatlıyor gibiydiler.

Nabil onu Felfela’da bekleyecekti. En büyük devlet gazetesi *El Ahram*’daki arkadaşı göbeği geniş, saçları seyrelmeye yüz tutmuş ufak tefek bir adamdı. Önünde bir sandviç yığını, tezgâhın başına dikilmiş, sanki her an aşırı şişmanların yemek yemesini yasaklayacak bir düzenleme çıkacakmış gibi aceleyle atıştırıyordu. Makana bir köşede daha sakın bir yer buldu ve Nabil’in tıkınmasını bekledi. Beriki lokmalar arasında kalın bir zarf uzattı.

“Aslında bir seçki bu,” dedi Nabil, çiğneme sırasında bu kadar sözcüğü çıkaracak kadar bir boşluk yaratarak. “Sana bunun iki katını da getirebilirdim. Gazeteler adama bayılıyor.”

Makana zarftaki fotokopileri çıkarıp karıştırmaya koyuldu. Çoğunu zaten biliyordu. Adil Romario bir hiçten çıkıp gelmişti. Başka bir geçmişi yoktu, daha önce başka bir takımda da oynamamıştı. Hanefi Spor Akademisi’ndeki hayatın bir tarifi vardı. Seçme günleri vardı ve seçicileri etkileyecek kadar iyi olan herkese Akademi’de bir yer öneriliyordu. Bunun anlamı yaşayacak bir yer, eğitim ve düzenli yemekti. Yeterince sıkı çalışanlar DreemTeem’e giderdi. Adil anlaşıldığı kadarıyla Akademi adına hayır işlerine çok zaman ayırmış, kenti, ülkeyi boydan boya ge-

zerek küçük çocuklara gerçekten karar verirlerse nelere ulaşabileceklerini göstermeye çalışmıştı.

Nabil çığnemeye ara verdi, parmağıyla dokunduğu kâğıdın üzerinde yağlı bir iz bırakarak, "Bütün sorunun kaynağı burada," dedi.

"Sorunun mu?"

"Biliyorsun işte, öteki oyuncuların Adil'den nefret ettikleri söylentileri."

Makana gözlerini önündeki kâğıdın üzerinde hızla gezdirdi. Daha önce gördüğü kısa yazının aslında bu makaleye atıfta bulunduğunu fark etmişti. DreemTeem'i içeriden parçalayan çekışmenin içyüzü hakkında kapsamlı bir haber sözü veren Sami Barakat adlı bir gazeteciydi. Denilenlere göre takım içindeki rekabet daha önce görülmemiş düzeylere ulaşmıştı. Arkadaşları Adil Romario'nun düşük performansı karşısında küplere biniyorlardı. Barakat yazısını, "Takım patronun gözde çocuğuna kurban ediliyor," diye özetlemişti.

"Sami Barakat kim?"

"Tanımıyorum, ama gazetecilikte uzun soluklu olmayı tasarlamadığı kesin," dedi Nabil. "Dediğime mim koy, çok geçmez, Hanefi onu kulağından tuttuğu gibi attırır."

Makana iyice aydınlatılmış çevresine bakınmak için okuduğuna ara verdi. Akın akın insan girip çıkıyordu. Öğrenci grupları, gençler, yaşlılar. Yalnız erkekler ayakta, gözlerini yiyeceklerine dikmiş, hızlı hızlı çığniyorlardı. Amir Medani'yle sohbetinden beri daha dikkatli davrandığını fark etti.

"Bütün bunların anlamı ne?"

"Ağzı sıkılık."

"Ben sadece sordum." Nabil peçeteyle dudaklarını sildi, etiketinde Adil Romario'nun resmi bulunan yarım teneke pembe içeceğini dikti.

"Nedir içtiğin?"

Nabil tenekeye bakıp kaşlarını çatı. "Ananas ve kavun." Uzattı. "Denemek ister misin?"

Makana duymazdan geldi. "Bunların çoğunu görmüştüm,"

dedi. "Sinemaya olan ilgisi hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

Nabil yine ağzı dolu, kâğıt yığınının uzanıp karıştırmaya koyuldu, aradığını bulana kadar çevreye yağlı kırıntılarla bir soğan dilimi saçmayı becerdi. Bulduğu, Adil'le ilgili başka bir ayrıntılı incelemenin kenarına sıkıştırılmış, kalın harflerle yazılmış kısa bir nottu ve büyük bölümü utanmadan yapılan spekülasyona dayanıyordu:

Mısır'ın yüreğini yerinden oynatan Adil Romario güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgiye göre beyazperdede şöhrete hazırlanıyor. Deneyimli yönetmen ve yapımcı Salim Farag'la birlikte, kendine ait bir şirket kurup Faraga Films adını vermiş. Sinema meraklıları, burayı gözden kaçırmayın!

"İşte bu daha iyi," dedi Makana, bir taraftan kâğıtları toplayıp kaldırırken. "Ama daha fazlasına ihtiyacım var ve ailesiyle ilgili ayrıntılar bulmanı istiyorum. Kimlermiş, nerede otururlarmış." Gaber'den aldığı zarftan birkaç banknot çıkardı. Nabil'in yüzünü buruşturduğunu görünce, sertçe, "Sana bildiklerimi anlatman için para vermiyorum," dedi. "Daha önce görmediğim bir şeyler getir bana."

Bu dünyadaki son seferini yapıyormuşçasına zangırdayan bir taksiyle eve dönerken, yeni sahip olduğu zenginliği Umm Ali'yle paylaşmayı daha fazla geciktiremeyeceğine karar verdi. Tek nedeni cömertlik değildi. Ev sahibesi Makana'nın batmakta olan sarayına elektrik sağlayan kablo bağlantısını kesme yöntemini deneyip başarılı olmuştu. Elektrik hattı anayoldan aşağıya dönüyor ve nehir kıyısındaki kontrplak kulübenin menziline dikilmiş bir direktteki kofraya giriyordu. Kadının sevimli yumurcaklarından en küçüğü sarsak dama tırmanıp kabloyu çıkarabilirdi. Kadıncağz bu önleme sadece kiranın çok geciktiği dönemlerde başvururdu. Elbette, Umm Ali böylesi bir misillemede bulunduğu asla kabul etmezdi. Sadece aralarında Makana'nın maddi durumu dip yaptığı zaman, elektriğinin kesileceği yönünde adı konmamış bir anlayış hâkimdi. Elektrik ilk kesildiğinde Makana

dağıtım merkezinde bütün bir sabah geçirmiş ama hatta hiçbir sorun olmadığını öğrenmişti. Elinde gerekli tutarla ev sahibesine yaklaştığında bir mucize oluyor, elektrik birden bağlanıyordu, hatta bazen saniyeler içinde.

Hanefi'nin kocaman arabasının yolun kenarına yanaştığını gördüğü andan itibaren olacakları tahmin etmiş olsa da Umm Ali kiracısının avucuna saydığı banknotları sevinçle karşıladı. Neşesini saklamakta zorlanıyordu.

Sıcak bir tebessümle, "Sana bu akşam bir torba turşu daha getireyim," dedi. Umm Ali turşularıyla gurur duyuyordu. Öte yandan Makana'nın sadece turşuyla beslendiğine inandığı aylar da olmuştu.

"Elektriği bir kontrol etsen?"

"Hemen, *ya başmühendis*, sözünü etmen bile gereksiz."

Döndü ve insanın kanını donduracak bir çılgılık atınca kulübenin dışında, yerde kedi gibi uyuyan ufaklık fırladı ve dama tırmanıverdi.

"Senin gibi önemli biri evinde ışık olmadan yaşayamaz. Yoksa insanlar seni nasıl bulur?" Kendi kendine konuşarak parayı göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve mutlu bir kadın gibi uzaklaştı.

Makana üst güvertede okuma lambasının geri gelmiş sulu aydınlığına kurulup tüm malzemesini, Gaber'in dosyasıyla Nabil'in zarfını atlamış olduğu bir şey var mı diye yeniden gözden geçirdi.

Adil Romario'nun daha ilk günlerinden yıldız tozu olmuş, yirmi birinde ülkenin en gözde bekârı seçilmişti. Görkemli çevrenin içinde birçok fotoğrafı vardı: Mısır'ın gelişen film sektöründen aktörler, yönetmenler ve yapımcılar. Parlak gecelikler içinde, sanki hayatları buna bağlıymış gibi gülümseyen kadınlar. Yaşlı ve ihtiyar erkeklerle daha genç ve daha yakışıklılar. Yıldızların parıltılı hayatı. Adil Romario bunların her biriyle resim çektirmiş gibiydi.

Makana'nın gözü bir fotoğrafa takıldı. Resmi bir an inceledi. Adil gülümseyen bir grup insanın ortasında durmuş. Ünlü futbolcunun yanında resim çektirdikleri için ağzı kulaklarında

birçok yaşlıca adam. Bir tarafında her zamanki gibi görünen Gaber dikilmiş, yanında da lacivert takım elbiseli, ufak tefek, dikkat çekmeyecek birisi. Rahatsız görünüyor. Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmayan adamlardan. Makana adamı hatırladı. Adını bilmesede geçmişten bir çehre. Kupürleri dikkatle katlayıp ceketinin cebine yerleştirdi.

Gecenin bir anında dalıp gitmiş olmalıydı. Gözlerini gökyüzüne dikerek kentin karnaval parıltısı üzerinden yıldızları seçmeye çalıştığını hatırlıyordu ama ardından gözleri kapanmıştı anlaşılan. Tekrar açtığında suyun üzerinden esen serin gece yelini hissetti. Çevresindeki dünyayı dinleyerek, uzunca bir süre kımıldamadan kaldı.

Birden doğruldu. Bir şeylerin yolunda gitmediğinden emin-di. Aşağıda biri dolaşıyordu. Olabildiğince sessiz davranmaya çalışarak koltuğunun yanında bulundurduğu uzun boru parçasını kavradı. Merdivenin tepesinden uzanıp dolgu sahile baktı. Umm Ali'nin kulübesinden ışık sızılmıyordu. Hiçbir kıpırtı olmadığı gibi, yukarıdan geçen yolda da fazla trafik yoktu. Tek bir araba yaklaştı, arkasından popüler bir şarkının ezgilerini sürükledi, sessizliğe gömülüp kayboldu.

Basamakları dikkatle inerek alt güverteye ayak basınca, kulak kabartmak için durakladı. Nehirden serin bir esinti geliyordu. Teknenin iki yanına usulca vuran suyu duydu. Her adımını dikkatle atarak dışarıdan dolaşmaya başladı. Sonra donup kalıverdi. Bir ışık huzmesi önündeki pencere kepenklerinin kanatçıklarını yalayıp geçmişti. İçeride, elinde feneriyle biri dolaşıyordu. Makana uzunca bir süre durup bekledi. Sonra *awama* o alışkın olduğu uzun ve yorgun anlardan birini tekrarlayıp gerindi. Gövdenin içinde bir yerde başlayan, sonra da ürperti gibi bütün tekneye yayılan bir gıcırta.

İzinsiz konuk hazırlıklı değildi. Fener duyulur bir tıkırtıyla söndü. Makana sol eliyle kapıyı açarken boru parçasını sağ eliyle sıkı sıkı kavradı. Üzerine gelen karartıyı görmekten çok hissetti. Boruyu salladı, bir şeye çarptığını duydu. Bir homurtu işitti,

ardından adamın biri bütün ağırlığıyla yüklenerek Makana'nın sırtını bölmeye çarptı. Ahşaptan yükselen itiraz gıcirtısını işitti. Debelenerek ayaklandı, kalkmaya davrandı. Öteki adam hızlı hareket ediyordu. Küpeştenin üzerinden kendini nehir kıyısına bıraktı, gölgesi kıyı boyunca uzanan boylu kamışların ve otların arasında kayboluverdi. Makana *awama'*nın kış tarafına ulaştığında görülecek bir şey kalmamıştı. Mehtap yoktu, sadece yukarıdaki yolun ışıkları görülüyor, onlar da aydınlıktan çok gölge yapıyordu. Bir süre sonra, uzakta bir yerde çalıştırılan bir motorun sesini duydu.

Kamarasına dönüp içerisini kontrol etti. Ziyareti gösterecek az şey vardı. Davetsiz misafir bir şey aramış, çok sessiz davranmıştı. Basit bir hırsız mı? Öyleyse bu ilk olmayacaktı. Ne var ki bunun ardında farklı bir şey olduğu duygusunu sıyrıp atamıyordu. Işığı söndürüp basamakları tırmanmaya başlarken telefonun çaldığını duydu ki, haftalardır çalışmadığı düşünülürse bu da mucize gibi bir şey olmalıydı. "Yine mi Umm Ali?" diye düşündü ahizeyi kaldırırken. Daha adını söylemeye fırsat bulmadan bir ses kulağına haykırmaya girişti.

"Neden bu kadar geç açtın? Sakın bana uyuduğunu söyleme. Çabuk giyin. Şimdi seni alması için araba gönderiyorum."

Birkaç dakika bile geçmeden yaklaşan bir siren sesi duydu. Çıkıp baktığında köprüünün üzerinden yaklaşan yanar döner ışıkları gördü. Soluğunu boşaltarak ayaklandı, ceketini yeniden giydi. Yola çıktığında polis arabası görüşüne girmişti bile.

Bölüm Sekiz

Canavar yanar döner ışıklar ve sirenlerle kent merkezine, Han el-Halili'deki El-Hasaneyn Otel'i'ne varmaları on dakikadan az sürdü. Makana bütün bunları neye yorması gerektiğini hâlâ anlayamamakla birlikte, Okasha'nın gerekmedikçe onu

böylesine dramatik bir biçimde çağırmayacağını düşünüyordu. Sokakların gecenin bu saatinde ıssız olmasına rağmen arabanın ışıkları ufak bir kalabalık toplamayı başarinca, Makana'ya kapıya kadar eşlik eden polis memuru yolunun üzerindeki insanları sağa sola ititirmek, hem kaygı verici hem de etkisiz bir sesle haykırmak fırsatından hoşlanmışa benziyordu.

Otelin daha iyi günler gördüğü kesindi. Makana asansörle şansını denemeyip merdivenden tırmanırken basamaklardan yükselen iğrenç çürümüşlük kokusunu soludu. Üçüncü katın sahanlığında onu tanıdık bir sima bekliyordu. Cinayet Masası'ndan Müfettiş Wasim Okasha gür siyah saçları geniş alından sıkıca geri taranmış, kalın bıyıklı, geniş omuzlu ve uzun boylu bir adamdı. Koyu ciltli yüzü yassı yüzeylerden ve yumru lu kemiklerden meydana gelmiş gibiydi. Tık naz bir çetin ceviz olarak ocak soğuşundan korunmak için ağır polis paltosunun altına gri bir yün gömlek giymişti. Elinde cepte telefonunu tutuyordu. Konuşmasını bitirince telefonu Makana'nın yüzüne doğru salladı.

"Bunlardan birini ne zaman alıp başımızı bir sürü dertten kurtaracaksın?"

"Söyledim sana, ben alana kadar bunların modası geçer."

Açık kapıdan küçük otel odasını inceledi. Bir sürü mavi tulumlu adam içeriye girip çıkıyordu. Havada bir kimyasal kokusu, bir de bütün kötü anıları geri getiren bir başka koku daha vardı. Okasha'ya bakınca, berikinin yer açmaları için adamlara dönüp parmak şaklattığını, sonra da kendisine peşinden girmesini işaret ettiğini gördü. Yüzleri beyaz maskelerle kaplı laboratuvar teknisyenleri öfkeli bir ifadeyle bir yana çekildiler.

Koltuk yan yatmış, devrilip kalmıştı. Koltuğa bağlı kadın oturur durumdaydı. Elleri arkasına bükülmüş, kanlı bir havlu parçasıyla bağlanmıştı. Ayak bilekleri de koltuğun ayaklarına benzer parçalarla bağlanmıştı. Makana'nın gözüne ilk çarpanlar bunlar oldu. Henüz kadının yüzünü göremiyordu. Avrupalı olması gerek, diye düşündü. Yüzünde, kollarında ve uyluklarında yoğun çürükler olan vücudu alacalı maviye kesmişti. Üzerinde

ön tarafı kan lekeli sarı bir tişört ve beyaz çamaşır vardı. O kadar. Boynunu mavi izlerden bir gerdanlık çeviriyordu. Çevresinde dönünce kadının gözlerinin açık, dilinin de sert ve kızıl bir gaga gibi çıkık olduğunu fark etti. Ağzının ve burnunun etrafına si- nekler üşüşmüştü. Yüzüne daha yakından bakabilmek için çö- meldi. Ölüm, yirmi dört saatten kısa bir süre önce Aswani'nin lo- kantasında konuştuğu kadını neredeyse tanınmayacak hale sok- muştı. Hayatın solduğu gözler artık donuk cam gibiydi. Camın ötesindeki yıldızları arar gibi, kör bakışları pencereye dikilmişti.

"Kardeşlerimiz turizm işinde giderek daha yaratıcı oluyor," dedi Makana.

"İşkence yeni. Patologlar işlerini tamamlayıncaya kadar her- hangi bir cinsel dürtüyü yok sayamayız."

"Başka ne olabilir peki?" dedi Makana odada çevresine baka- rak. "Hırsızlık mı?"

"Kadın uyuyormuş gibi. Biri zorla içeriye girmiş."

"Ölüm nedeni?"

"Boyun kırılması, derim. Biri onu boğmaya kalkmış, kadın direnmeye çalışırken devrilmiş. Bang." Okasha ellerini birbirine vurdu.

"Kaza mı yani? Neden işkence yapsınlar ki?"

Okasha omuz silkerken komodini işaret etti. "Para ve pasa- port hâlâ duruyor. Bir de bunu bulduk." Elindeki plastik torbayı Makana'nın gözlerinin önünde salladı. İçinde kartviziti vardı. Makana yerdeki ölü kadına bakıp konuşmalarını hatırladı.

"Buraya kızını aramaya gelmiş."

Okasha onu susturmak için elini kaldırdı. "Dur biraz, koku- dan nefes alamıyorum. Aşağı gidip birer çay içelim." Odadakilere döndü. "Hiçbir şeyi gözünüzden kaçırmamaya çalışın, çünkü kaçırsanız hayatınızın geri kalanını Tahrir Meydanı'nda trafik polisi olarak geçirmeniz için elimden geleni yaparım."

Hepsi itaatkâr bir sesle, "*Hadir, ya başmühendis,*" diye mırıl- dandı.

Makana kapıyı inceliyordu. Kilidi ileri geri oynatınca doğra- madaki izleri gördü. Kapı o kadar sık zorlanmıştı ki üflenerek

bile açılabilirdi. Okasha insanları omuzlayarak çıkmaya çalışıyordu.

“Seni buraya bize dedektiflik dersi vermek için getirtmedim. O kapıyı bir çocuk bile üzerine işeyerek açabilirdi. Gel haydi.”

Aşağıdaki resepsiyon bölümünü dolduran kalabalığı iterek çıkmaya davrandı. Aralarında birkaç gazeteciyle foto muhabiri de vardı.

“Yallah! Bu insanları buradan uzaklaştırın. Sivillerin cinayet mahallini kirletmesini istemiyorum.”

“Ne zaman yukarıya çıkmamıza izin vereceksiniz?”

“Kim yaptı bunu, *ya Kaptın?*”

“Kim mi yaptı?” Okasha gazetecilere dönerken berikiler istemedi de olsa birer adım geriledi. “Söylüyorum bak, fail aranızdaki çakallardan biri çıksa şaşırmam. Resimlerinizi de burada çekebilirsiniz, çünkü bundan daha fazla yaklaşmayacaksınız. Sabah olunca bir açıklama yapılacak, her zamanki gibi. Şimdi, adamlarım işlerini yapmakla meşgul ve içinizden herhangi birinin canlarını sıktığını işitirsem bu cinayeti başka gazetelerden okumak zorunda kalırsınız. Anlaşıldı mı?” Bir elini kaldırdı ve yanında Makana’yla kalabalığın içinden geçerken önünde Hz. Musa gibi bir yol açıldı.

Yedi yıl önce buraya düştüğünde onu ilk müşterileriyle, polisçe rafa kaldırılan, daha fazla zaman ve imkân ayıramayacak dosyaların sahipleriyle tanıştıran Okasha olmuştu. Makana’nın gelişinden kısa süre sonra tanışmışlardı. Okasha her zamanki dobra yaklaşımıyla, doğruca Makana’nın kaldığı otele çıkagelmmişti. O otel de bundan öyle pek farklı değildi. Kendi deyimiyle, “Bir yanlış anlama olmaması için,” durumunu açıkça ortaya koymuştu.

Makana’nın odasını arşınlar, her köşesini incelerken, “Gözümüzü senden ayırmamamız istendi,” dedi. “Siyasal bir geçmişin olduğu için ve ülkelerimizin kardeşliği hakkındaki bütün sözlere rağmen, sizlere zerré kadar güvenmediğimiz için. Ama aslını sorarsan ülkedeki o adamların yaptıklarını da pek beğenmiyorum. Demek istiyorum ki, nasıl oluyor da hepimizin

Müslüman olduğumuzu hatırlamaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorlar? Yoksa dualarımızı etmiyor, cumaları camiye gitmiyor, Ramazan'da oruç tutmuyor muyuz? Bunlar o adamlar için yeterli değil mi? Bana bir Müslüman'ın bir diğerinden daha iyi olduğunun nerede yazdığını göster, altına imzamı atayım. Doğrusunu istersen, hiçbirimizin birbirimizi yargılamaya hakkı yok, o nedenle senin hakkında bir yargıda bulunmayı reddediyorum."

Makana karşısındakinin ne olduğunu pek çıkaramadan, gösteriyi sessizce izlemişti.

"Orada yaşadığın hangi yüzyılsa, buraya, çağdaş dünyaya döndüğüne göre, bunu bir iyi niyet belirtisi olarak alıyorum; bu da ne zaman ihtiyacın olursa sana yardım edeceğim demek." Makana'ya doğru eğilip kurt gibi sırtıtmıştı: "Her şey güvene bağlı."

Okasha o günden beri ara sıra Makana'yı kollayacaktı. O dönemlerde basit bir dedektifken hızla yükselmişti. Kaba ve bazen ahlaki açıdan kuşkulu yöntemleri oldukça etkiliydi. Makana geçen yıllar boyunca Okasha'yı memnun etmekle kendi çıkarını gözetmek arasındaki dengeyi korumak için elinden geleni yaptı. Bu çaba bazen sonuç verecek, bazen de başarısız olacaktı.

Fishawy'nin o saatte kapalı olması Okasha'yı durdurmadı. Üzerinde battaniyeye sarınmış bir gölgenin uyumaya çalıştığı banka bir tekme attı.

"Kalk ve çalışmak zorunda olanlara çay yap."

Hem küçük bir çocuk hem de yaşlı bir adam olduğu meydana çıkan gölge uyandı, kapıları sarsarak açtı, ocağı yakmaya koyuldu. Okasha sırtını duvara vererek yerleşti.

"Herkes bana İngiliz kadının deli olduğunu söylüyor. Yalnız yaşıyor, öldürülüyor. Buraya kadar oldukça basit. Sonra senin kartını buluyorum ve işin içinde sandığımdan daha karmaşık bir şeyler olmalı, diye düşünüyorum. Nereden tanıyorsun onu?"

"Bir lokantada tesadüfen karşılaştık. Her tuttuğu ters gidiyormuş. Yıllar önce kaybolan kızını bulmaya geldiğini anlatıyordu."

“Bu dediğin ne kadar önceymiş?”

“Sanırım on yedi yıl dedi.” Makana aralarındaki konuşmayı hatırlamaya çalıştı. “Yıllardan beri kızını bulmak için buraya dönüyormuş.”

“Neden? Kız ya ölmüştür ya da dönemeyecek kadar uzaktır.”

Makana usulca, “Kızı,” dedi. “Belki çocuğun olsa, anlardın.”

Okasha derin bir soluk alıp yavaşça boşalttı. Makana onunla böyle konuşabilecek çok az insandan biriydi ama Okasha nedeninden pek emin değildi. Oysa bu sefer biliyordu.

“Pekâlâ.” Özür yerine elini havada şöyle bir salladı. “Kızını bulmaya geldi. Öyleyse şimdi bana birilerinin onu neden işken-ceyle öldürmek isteyeceğini anlat.”

“Yalnızdı. Tümüyle yalnız. Sanki bu dünyada hiç kimseyi tanımıyormuş gibi.”

“Öyleyse tekrar soruyorum, neden? Teknisyenler saldırıya uğrayıp uğramadığını anlatacaktır, ama bana pek cinsel bir nedeni varmış gibi gelmiyor. Hırsızlık da değil. O zaman neden?”

Sonunda çay geldi, ihtiyar adam bardakları esneyerek masaya bıraktı.

“Tam zamanında,” dedi Okasha. Bardağın dibinde derin bir tabaka oluşana kadar şeker koymayı sürdürdü. Sonra karıştırmaya girişti.

“Sen ne dersen de, yalnız seyahat eden bir kadının başı her zaman derde girer. Ama bu... Söylüyorum sana, bu cinayette zorlanacağız.”

Bölüm Dokuz

Ertesi sabah, Makana kent merkezinde, Tevfikiye’de, Mustafa Kemal Meydanı civarındaki binanın loş kemerlerinin altındaki pejmürde ön kapısından girerken vakit öğleye yaklaşıyordu.

Burası pek de sinemacılıkla özdeşleştireceği cinsten bir adres değildi. Görkemli olacağına, belirgin bir terk edilmişlik ve sahip-sizlik egemendi. Kayıtsız bir *bawab* ayaklarını sürüyerek bir an görünüp, ön lobinin gizli kuytusunun gölgelerince emilmiş gibi, tek kelime etmeden kayboldu. Makana asansöre bir göz atınca zifiri karanlıkta yolunu bulmak için bir eliyle duvarı yoklayarak merdivenden tırmanmayı yeğledi. Merdiven boşluğu mezar karanlığına gömülmüştü. Üçüncü kata varınca çaktığı kibriti yıllardır temizlenmemişe benzeyen, soluk levhaya tuttu. Levhanın altındaki düğmeye basıp bekledi. Uzun bir bekleyişten sonra açılan kapının ardında kırklarında, ufak tefek bir kadın belirdi. Kalın bir pudra ve makyaj tabakası altında kalmış yuvarlak ve şiş yüzüyle sorgular gibi bakıyordu. Kadının gözleri onu sabırsızlıkla süzer, yüzüne de bir küçümseme ifadesi yerleşirken, Makana'nın burnuna güçlü bir eski giysi ve ucuz parfüm kokusu doldu. Kadın sanki karşısındakinin dert yaratacağı kanısındaydı.

"Evet?"

"Bay Farag'la görüşmeye geldim," dedi Makana.

"Randevunuz var mıydı?"

"Randevu mu gerekiyor? Beni Saad Hanefi gönderdi."

Söylediği ad kadın için fazla bir şey ifade etmiyor olmalıydı. Ağır rimelli kirpiklerini kırpıştırıp bir süre Makana'yı süzdükten sonra masasının başına dönüp ahizeyi kaldırdı, kaldırır kaldırmaz da yerine bıraktı. Uzun bir koridorda paytakça yürümeye koyuldu. Makana kadının koridorun öteki ucundaki kapıdan girip kaybolmasını izledi. Kadın birkaç dakika sonra yeniden görüldü, tüm koridoru geçerek yerine oturana kadar tek kelime etmedi.

Biraz önce geldiği yönü işaret ederek, "Sizi bekliyor," dedi.

Koridorun sonundaki büro karanlık ve tozluydu. Havası puro dumanıyla, çürümüşlüğü'n nemli ve mide bulandırıcı kokusuyla ağırlaşmıştı. Muhtemelen on yıllardır açılmamış panjurlardan sadece ince ışık huzmeleri girebiliyordu. Makana arkasında gevşek, titrek gıdılı, düzensiz gri sakallı şişman bir adamın oturduğu masanın üzerine dağılmış kâğıt yığınlarını seçebiliyordu.

Adam Makana'nın girdiğini görünce ayaklandı, derin derin soluyarak masanın çevresinden dolandı. Uzattığı el bir balık gibi yumuşak ve nemliydi.

"Salim Farag. Girin, girin. Demek Hanefi'nin yanında çalışıyorsunuz, öyle mi?"

Davranışı teklifsiz ve aşırı samimiydi. O kadar yakın duruyordu ki, Makana'ya hareket edecek yer kalmamıştı. Bürodaki tıkiş tıkiş mobilyanın üzeri her çeşit eşyayla doluydu. Farag birden geriledi, kara kaşları mengene gibi bitişti.

"Yoksa avukat mısınız?" Makana başını hayır demek için sallayınca, pelte kıvamındaki yüzü yeniden gevşedi. "Hayır, avukata benzemiyorsunuz. Aslında harika bir insan sarrafıyım. Lütfen oturun. Sizin için ne yapabilirim?"

Makana çevresine bakındı. Farag bir koltuğun üzerindeki kâğıt yığınını kucakladı, sonra kavrayışını yitirdi ve yığın zaten dolu olan kanepenin üzerine devrildi.

"Adil Romario'yla ilgili."

"Neden daha önce söylemedin?" Keyifle güldü. "Arkadaşım başını bu sefer hangi derde sokmuş?"

"Ben de siz açıklarsınız diye düşünmüştüm."

Berikinin masasının üzerinde tabla rolü üstlenmiş boş film kutusunda yanan puroya doğru uzattığı eli yarı yoldayken havada dondu.

"Avukat değilsin, öyle ya?" Ucuz purosunu alırken sesinin tonu değişti, hızlı ve gergin nefesler çekip Makana'yı inceledi. "Öyleyse Hanefi'nin beni korkutmak için gönderdiği köpeklerden misin?"

"Sanki birini bekliyormuş gibisiniz."

"Benimle oyun oynama." Öne doğru eğilip parmağını Makana'ya uzattı. "Söyleyeyim bak, öyle kolay korkmam."

"Oyun falan oynamıyorum, onun için bu tiyatroyu kesseniz?"

"Kimsin sen?" Farag'ın sarkık altdudağı bir köpeğinki gibi titredi.

"Sana Hanefi'nin yanında çalıştığımı söyledim."

"Herkes Hanefi'nin yanında çalıştığını iddia edebilir."

“Tek yapmanız gereken telefonu kaldırıp kendisine sormak.”

Farag telefona sanki sokmaya hazırlanan zehirli bir yılanmış gibi baktı. Dokunmaya bile yeltenmedi. Makana çevresini araştırıyordu. Film bir tarafa, buradan herhangi bir yaratıcılık çıkmasına inanmak gücü.

“Merak ediyorum da, Adil’le ne çeşit bir ilişkiniz var?”

“Seni neden ilgilendirdiğini anlamadım, ama gizli bir şey değil. İş ortağıyız.”

“Adil gibi birisi sizinle neden ortaklık kursun?”

Farag soruya alındıysa da belli etmedi. Belki de böylesi sözlerle alışıktı.

“Adil futboldan kaçmak istiyor. Her oyuncunun kaçmak isteyeceği bir zaman gelir. Adil de yirmi sekiz yaşında. İki yıl sonra dizleri onu taşımamaya başlayacak. Çocukluğundan beri top oynuyor. Üstelik, futbolda para da yok, ciddi para yok.”

“Yüzü her yerde. Pek darda gibi görünmüyor.”

“O dediklerin fındık, fıstık.” Bileğine altın görüntüsü solmuş sahte Rolex’ini taktığı iri elini umursamazca salladı. “Gerçek para sinemada.”

Makana bir şey atlamadığından emin olmak için çevresine baktı. Tıklım tıklım dolu loş oda, tozlu kâğıt yığınları... Farag’ın oynadığı oyun her neyse, gerçek ya da değil, para getirir gibi görünmüyordu.

“Bir de benim açımdan görmeye çalışın. Hanefi endişe ediyor. Ona bir şeyler anlatmam gerek.”

Söyledikleri Farag’ın düşünmesine neden oldu. Güçlkle yutkundu, ağzından çıkardığı puroyu dikkatle inceledi.

“Bamya yetiştirip çuvallara tıkmaya benzemiyor, *enta fahim*?”

“Anlıyorum ama Adil’in şu anda nerede olduğu konusunda bir fikriniz olup olmadığını öğrenmem gerek.”

“Bak, anası filan değilim. Adil koca adam oldu. Kendini idare edecek yaşta.”

Makana başka bir yol denedi. Duvarda, hiçbir otuz yıldan yeni görünmeyen pis posterleri işaret etti.

“Adil’in başarılı olacağına gerçekten inanıyor musunuz?”

Farag neşelenerek, “Tabii,” diye sırttı. “Neden olmasın? Yakışıklı bir erkek ve etrafta bir film yıldızı için her şeyi yapabilecek kızlar var, anlıyor musun?”

“Dediğinizi anladım. Pekâlâ söylesenize, gerçek bir iş üzerinde mi çalışıyordunuz yoksa hava cıva mıydı?”

“Oh, evet, tabii.” Farag sanki ağına birini düşürmüş gibi doğruldu. “Senaryomuz hazır. Birkaç sahnesini bile çektik. Görmek ister misin?” Belki de umutsuz projesine Hanefi’nin para yatırmasını umuyordu. Masanın üzerini karıştırdı, sonunda bir uzaktan kumanda buldu. Makana’nın sağında bir ekran canlandı. Bir sarma sesi, birkaç tıkırtı. Birbirini kovalayan, düzensiz dikey çizgiler, ardından da görüntüye benzer bir şey. Makana bir yatakta birbiriyle oynayan iki kız seçti. Boğuk bir küfür, arkasından ileri sarılan bandın sesi. Sonra yeni tıkırtılar, takırtılar.

“Ah evet, şimdi oldu.”

Bu kez görüntüde iyi aydınlatılmış bir evin bir odası vardı. Güneş ışınları uzaktaki parlak bir şeyden yansımıştı. Kamera beceriksizce odanın içinde dolaştı.

“Adil’in evi mi?”

“Hayır, Vronski’nin... Yapımcı ortaklarımdan biri. Hah, işte.”

Makana dikkatini ekrana verince bir kapının açıldığını, içeriye Adil’in girdiğini gördü. Uzun ve incedi, tertemiz beyaz gömlek ve tiril tiril beyaz kot pantolon giymişti. Çarpıcı değildi, ama yakışıklı denecek kadar iyi görünüyordu. Ne var ki oyunculuk yetenekleri konusunda çok eksiği olduğu açıktı. Güneş gözlüğünü çıkarmış, odanın içinde ne yaptığının farkında olarak, beceriksizce dolaşıyordu. Transa girmiş bir insan misali söylenen hareketleri yapıyor gibiydi. Bir şey arıyor olmalıydı: Çekmeceleri açıp duruyordu. Arkasından bir ses duyunca gözlerini teatral bir aşırı şaşkınlıkla açarak döndü. Kötü oyunculuğu daha da bozan, sahnenin kötü bir titremeli hezeyan geçiriyormuş gibi sallanan biri tarafından çekilmesi, görüntünün durmadan oynamasıydı. Makana kameramanın kimliğini tahmin ederken, aynanın önünden kısa bir geçiş söz konusu kişinin Farag olduğunu doğruladı. Ekranda beliren kadın zarif, genç ve oldukça

güzeldi. Elinde, sanki ısırmasından korkuyormuş gibi tuttuğu bir tabanca vardı.

Güvensiz bir sesle, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bana söz verileni almaya geldim." Adil Romario sözlerini büfede bir sandviç ısmarlayan yorgun bir adamın enerjisiyle söylüyordu. Çoğunu tökezlemeden götürdüğü uzun bir mono-loğa girişti. Aslında monolog da değildi, ama elindeki kâğıttan okumakta zorlanan bir insan gibi kesik kesik konuşuyordu.

Makana, "Kız kim?" diye sordu.

"Mimi Maliki. Yeni biri. Henüz meşhur değil. Ama olacak. Şu yüze bir bak!"

Farag kendi eserinden büyülenmiş gibi, purosunu unutarak, çenesi düşmüş, büyük bir dikkatle ekrana bakıyordu.

Makana aradığı adamın anlık görüntüsü tarafından çekildiğini hissetti. Adil'in hiç de etkileyici olmayan performansında her hareketi, her işareti gözlüyor, kafasının içinden neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Orada ekranın tanrısı olmaya kararlı, öfkeli bir genç buldu. Fazla yeteneği olmaması zaten yıldızlığa erişmiş biri için öyle büyük bir engel sayılmazdı. Adil Romario'nun yüzünün hayran kalabalığının yüreklerine işlemiş olması Makana'ya bunca eziyete ne gerek olduğunu düşündürüyordu. Rol yapmaktan hoşlanmadığı açıktı. Peki, öyleyse? Sadece para mı? Üstelik neden bu adamla?

"Bu Mimi'yi nasıl bulurum?"

"Ah, özür dilerim. O konuda yardımcı olamam. Profesyonellik meselesi."

"Karşılığını veririm." Zarfa uzandı.

"Konu para değil. Sadece ilkeler."

Farag Makana'nın gözüne ilkelere büyük önem verecek biri gibi görünmüyordu. "Kes," diye bağırان bir ses duyunca yeniden ekrana döndü. Kamera unutulmuş olmalıydı ki, film bir süre daha devam etti. Kameramanın elinden sarkarak, odanın içinde baş döndürücü bir tur attı, bir an için uzakta deniz görünüverdi. Sahne kararırken, Makana bir başka kadın gördü. Sanki davetsiz girmek istemiyormuş gibi, kapının eşiğinde durmuştu.

Senaryoya dahil olup olmadığı belli değildi. Üzerinde hizmetçi formasını andıran koyu renk bir etekle beyaz bir bluz vardı. Ardından ekran karardı.

“Hiç fena değil ha? Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Bu işin uzmanı değilim.” Makana ayaklandı, masanın üzerinden kartını uzattı. “Adil’den haber alırsanız beni aramanızı isterim.”

Farag sırtınca, mısır rengini almış dişleri göründü. “Bay Hanefi için neler yapmam ki,” dedi, yapış yapış bir sesle.

“Bandı birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyim?”

Farag kaseti makineden çıkarırken, “Tabii, neden olmasın,” dedi. “Bir sürü kopyası var.”

Makana yanından geçerken kadına baktı, beriki başını hızla çevirdi.

Bölüm On

Farag’ın bürosunun karşısında, sokağın öbür tarafında, birinin duvara oyulmuş karanlık bir delikten çay ve kahve sattığı bir gazete kulübesi bulunuyordu. Adamın bir çıkıntıya yerleştirilmiş, işleyen bir telefonu da vardı. Oyuğun ağzının badanası durmadan sıvazlayan ellerden, altından geçirilen sayısız çay bardağıyla kahve fincanından kömüre kesmişti. Makana evinin numarasını tuşlayıp bırakılan mesajları dinledi. Birini, buluşup buluşamayacaklarını soran Soraya Hanefi bırakmıştı. Bir diğerindeyse Okasha mesajı alır almaz telefon etmesini istiyordu. Sonunda ona ulaştığında sesi sanki hızla giden bir ekip arabasının içinden geliyormuş gibiydi.

Okasha siren sesini bastırarak, “Çok geciktin,” diye haykırdı.

“Sorun nedir?”

“Senden reddedemeyeceğin bir iyilik isteyeceğim.”

“Daha ne olduğunu bile söylemedin.”

“Önemi yok. Yine de reddedemeyeceksin... Aswani’deki kız arkadaşınla ilgili. Londra’dan, Scotland Yard’dan iki dedektif geliyor.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Makana. “Kadın polis miymiş?”

“Hayır, ama babası lord muymuş, neymiş. Şimdi beni iyi dinle – işin içinde siyaset olmasa da ölü bir İngiliz kadını zaten yeterince dert olur. Her neyse, demek istediğim, buraya gelmelisin.”

“Bana ihtiyacın yok senin.”

“Zaten çocuğunun kaybolduğunu anlatarak zevahiri kurtarmamı sağladın. Üstelik İngilizcen yardımcım olacak salaklarınkinden çok daha iyi. Zaten önemli bir şey değil, basit bir formalite. Gelecekler, bir süre tepemizden bakacaklar, sonra da bilinen raporlarını yazıp yöntemlerimizin piramitler kadar eski olduğundan dem vuracaklar.”

“Ben hâlâ...”

“Bir şey anlamaman gerekmiyor, tek yapmanı istediğim, buraya gelmen. Mesele adamların üzerinde iyi etki bırakmak.”

Öğlen saatine ve turizm sezonunun en hareketli dönemleri olmasına rağmen, Tahrir Meydanı’nda, Hilton Oteli’nin çevresindeki bölge hiç olmadığı kadar sakindi. Yolun karşı tarafında, Milli Müze’nin önünde duran tek bir otobüsten bir avuç gözü pek insan boşaldı. Makana taksiden inerken, Okasha’nın bir parmağını kaldırmış, yaklaştığını gördü. “Pekâlâ, söyle bakalım, babası lord falan olduğuna göre, neden burada değil de, pasaklı bir otelde kalıyordu? Hilton’da böyle şeyler olmaz.”

“Belki de Mısır halkına daha yakın olmak istedi.”

“Şuraya bak.” Okasha otelden tek başına çıkan bir batılının etrafını sarmak için koşuşturan küçük çocuk kalabalığını gösteriyordu. Hepsi bağırıp çağırıyor, adamın yüzüne papirüsler sallıyordu. “Bir yıl önce fotoğraf çektirmek için on pound istiyorlardı. Bugün bir pounda on resim çektirirsin.” Kuşatma altındaki adam önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru kaçmaya davrandı, yüzüne bir panik ifadesi yerleşirken vazgeçti, aceleyle otele sığındı.

Lobi ıssızdı. Kapitone ceketler giymiş iki Çinli sigara içip gülüşür, nehrin önünde birbirlerinin resimlerini çekerken bir Fransız grubu kahve içiyor, abartılı el hareketleri yapıyordu. Bunun dışında, sanki herkes bir şeyler olmasını bekliyormuş gibi havada bir sessizlik vardı. Garsonlar meşgul görünme gayretini bir kenara bırakmış, cansız çiftler gibi dikilmişlerdi.

Okasha baştan savma bir selam vererek metal dedektörünün yanından azametle geçerken, “Şaka gibi,” dedi. “Ülke hiç bu kadar güvenli olmamıştı, ama insanlar gelmiyor işte.”

“Onları suçlayamazsın.”

Yukarı Mısır’da, Luksor’daki tarihin en korkunç terör saldırısından bu yana ancak iki ay geçmişti. Silahlı bir grup Hatşepsut Tapınağı’na saldırmış ve çoğu turist, altmış iki kişiyi katletmişti. Hepsini kurşuna dizdikten ve emin olmak için ikisinin karnını deşip kafalarını kestikten sonra tepelere kaçtılar. Güvenlik güçleri en az katillerin öldürdüğü kadar teröristi vurmayı başardı. İslamcılar daha sonra, yakınlardaki bir mağarada bulundu. Bir çeşit intihar ritüelinden sonra çember halinde oturur durumdaydılar. Mısır’a gelen yabancı ziyaretçi sayısı o günden sonra baş aşağı devrilerek turizm alanında büyük bir durgunluğa neden oldu.

“Bir bakıma işlerimizi kolaylaştırmış oldular,” dedi Okasha. “Artık herkes İslamcılardan nefret ediyor.”

İnsanların masasından yiyecekleri ekmeği al, zaman geçirmeden sana karşı dönerler. Nil nasıl ülkenin can damarıysa, kıyılarını süsleyen eski tapınaklar da yaklaşık sekiz milyon Mısırlının günlük nevalesiydi. Olumlu tek görüş, Luksor saldırılarının davalarının önemsizleştirildiğine inanan bir grubun son bir gayreti olduğuydu. Daha bir yıl önce, gerginliği azaltmak isteyen hükümet hapisteki yirmi bin İslamcıdan bazılarını affetmeyi önermişti ama bazıları bunun çok geç, çok yetersiz olduğu görüşündeydi. Ancak kimse gardını düşürmekten yana değildi; özellikle de militanları yakalamayı hayattaki kişisel misyonu kabul eden Okasha.

Otelin lobisini gözlerken Makana’nın kolunu kavrayarak, “Bu arada,” dedi, “Kaybolan İngiliz kızın soruşturma dosyasını inceledim.” İçine bir ciğer dolusu hava çekti. “Elizabeth

Markham'ın, yani annenin, en hafif ifadeyle hiç yardımcı olmadığı belirtiliyor. Odasında uyuşturucu bulunmuş. Ülkede ne aradığını söylemeye de yanaşmamış. Anlattığı öykü yamalı bohça gibi. Tahmin edebileceğin gibi davranışı hoş karşılanmamış. Deli diyerek, paranoya damgası vurarak kapatmışlar dosyayı. Para edinmek için çocuğunu kendisinin sattığını bile düşünmüşler."

Makana duyduklarını umutsuzca kızını arayan Liz Markham'dan hatırladıklarıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. Onu her yıl buraya döndüren, kendi yaptıklarından duyduğu pişmanlık olabilir miydi?

"Bana sorunları olduğunu söyledi. Hemen dönememesinin nedeni de buymuş."

"Belki de bir yere kapadılar," dedi Okasha. Çevresine bakındı. "Pekâlâ, bizimkiler hangileri?"

Makana dikkatini yeniden lobiye çevirince en muhtemel adaylar olarak uzak köşedeki bir kanepede oturan çiftte karar kıldı. Otuzlarında bir erkekle, bir kadın. Kadın arkadaşından biraz daha büyük görünüyordu. Kısa siyah saçlı ve zayıftı, üzerinde siyah pantolon ve ceket vardı. Yanında oturan erkek iriyarı, kırmızı yüzlü ve yapılıydı, sarı saçları seyrelmeye yüz tutmuştu.

"Onlar."

Okasha, Makana'nın bakışlarını takip etti. O sırada kadın ayağa kalktı ve onlara döndü. Okasha öne düşerken, "Yine yaptın yapacağını," diye mırıldandı. Tanışma merasimi olabildiğince kısa tutuldu. Britanyalı dedektifler kendilerini Bailey ve Hayden olarak tanıttı. Okasha'nın sandığı gibi Scotland Yard'dan değil, Özel Bölüm adlı bir bürodan geliyorlardı. Okasha kadının rütbece yukarıda olmasını pek kolay anlayamayacaktı. Hayden gırtlaklığını gürültüyle temizleyene kadar sadece Bailey'ye hitap etmeyi, kadını tümüyle görmezden gelmeyi sürdürdü.

"Anlaşılmayan bir şey kalmasın diye, Müfettiş, bu sadece bir formalite. Buraya soruşturmaya katılmak ya da sizler hakkında bir yargıda bulunmaya gelmedik."

Makana, "Babasıyla bir bağlantı olup olmadığını mı araştırıyorsunuz?" diye sordu.

Bailey iki okul çocuğuna ders verir gibi, "Lord Markham Lordlar Kamaramızın üyesidir," dedi. Okasha burnunu çekip adama ürkekçe baktı. Ne müfettiş ne de Makana İngiliz asaletinin inceliklerini anlayabiliyordu. Bu inceliklerin Kahire'deki bir cinayet soruşturması üzerinde pek bir etkisi olmazdı. Britanyalıların soylu bir vatandaşlarını mutlu etmek için adamlarını dünyanın öteki ucuna gönderme masrafına katılması onlardan başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Hayden, "Telefonda konuşurken, öldürülmeden önce işkence gördüğünden söz etmiştiniz?" diye yokladı.

Okasha kısaca başını sallayarak, "Doğru," dedi. "Bakın, eğer bunun siyasi bir cinayet olduğu yönünde bilgileriniz varsa bunları bizimle paylaşmanız gerekir."

Bailey yüzünde bir pokerci ifadesiyle, "Korkarım böyle bir yetkimiz yok," diye cevap verdi.

Bekleyen arabalara binmek için merdivenden inerken Okasha, Makana'ya, "Bizimle oyun oynuyorlar," dedi "Bu cinayeti terör sorununuzla bağlantılı göstermeye çalışıyorlar."

"Neden böyle yapsınlar ki?"

"Politika. Böylece ellerinde bizi dövecekleri kocaman bir sopa olur."

Pek muhtemel görünmüyordu ama Okasha buyruklarını yağdırır, kapılar çarpar ve katile yola düzülürken Makana, bütün bunlarda gözünden kaçırdığı bir şey olup olamayacağını düşünmekten kendini alamadı. Liz Markham'ın ölümüyle şu son terör çılgınlığı arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Okasha'nın güvenlik önlemleriyle konuklarını etkilemek istediğı açıktı. Yanlarından sirenlerini öttüren, ışıklarını yakmış motosikletli eskortlar geçti. Kasabaya sirk gelmiş gibi.

"Buna gerçekten gerek var mı?" Soran, Hayden'dı.

"Konuğumuzsunuz. Size başkanlara layık bir karşılama düzenliyoruz." Okasha salak gibi sırtıyordu. Makana öteki dedektifin, Bailey'nin kendi kendine başını salladığını fark etti. Görüntünün bu ülke polisinin bir palyaço sürüsünden farksız olduğunu kanıtlamaktan başka bir işe yaramadığı ortadaydı.

El-Hasaneyn Otelî dışındaki meydana ulaştıklarında bir meraklı kalabalığı ve yoğun polis mevcudiyetiyle karşılaştılar. Okasha otomobilden atladı, her zamanki maskülen üslubuyla sağa sola emirler yağdırıp adamlarını yerlerinden sıçrattı. Etkileyici bir gösteriydi. Kafîle merdivenden koşar adım çıkarak otelin lobisine vardı. Hayden çevresine bakınarak, genel kokuşmuşluk havasını soludu. Burasının Hilton olmadığı ke-sindi.

Otel müdürü *jellaba* giymiş, mutsuz görünüşlü, bodur biriy-di. Gözünde yuvarlak gözlüğüyle peşlerinden gider, odanın ne zaman iade edileceğini sorarken yüzünden mezbahaya götürülen koyun ifadesi okunuyordu. Okasha adamı sinir bozucu bir sinekmiş gibi kovaladı.

Yerdeki kan pıhtılaşmış, fayansların üzerine yayılmış sert ve kahverengi bir haritaya dönmüştü. Koltuk ve kanlı havlu şeritleri adli tıp ekibince götürülmüştü. Hayden ve Bailey gözden kaçırılmış bir şey aradıklarını belli ederek odayı arşınladı. Görülecek fazla bir şey yoktu. Okasha görülecek bir şey kalmamasını sağlamıştı. Makana kapının eşğinde durdu. Gözlerini kahverengi lekeye dikmiş, hayatı burada sona eren kadını düşünüyordu.

“Cesedi görmek istiyoruz,” dedi Hayden.

Okasha başını sallayıp, “Elbette,” dedi. “Ama maalesef yarından önce olamaz. Bugün cuma ve adli tıp yetkilileri çalışmıyor.”

Bailey yankı gibi tekrarladı: “Çalışmıyor?”

Okasha geri adım atmadı. “Evet.” Gülümsedi. “Bundan yararlanmanız gerek: Biraz etrafı gezin, alışveriş yapın. Dünyanın en tarihî çarşısı burada. Piramitleri görmüş müydünüz? Sizi oraya götüreceğim bir araba ayarlayabilirim.”

Bailey koridora çıkarken, “Buraya tatile gelmedik,” dedi. Bir sigara yaktı, Makana’yı özellikle görmezden gelerek gözlerini boşluğa dikti.

Hayden yatıştırıcı bir tebessümle, “Çok naziksiniz, Müfettiş,” dedi. “Memnuniyetle kabul ediyoruz.”

“Pekâlâ. Arabalardan biri sizi istediğiniz yere götürmek üzere burada kalacak.”

Sözünü tamamlayınca odadan çıktı, bir baş hareketiyle Makana'ya peşinden gelmesini buyurdu. Birlikte lobiye indiler, ardından da yakındaki bir kahveye yürüdüler. Okasha derin bir soluk alıp oturmada önce çevresini dikkatle inceledi. Bacaklarını açtı, paltosunu geriye atınca belindeki kılıfa sokulu kocaman tabancası ortaya çıktı. Yakında ciddi bir tehlike olmadığına karar verinceye kadar görünürdeki herkesi filmlerdeki kovboylar gibi dikkatle süzdü. Gardını asla indirmiyordu. İndirmeyi göze alamazdı.

"Britanyalıları rehbercilik oynayarak zaman kaybediyoruz."

Okasha homurdandı, çay getirmeleri için elini kaldırıp parmaklarını şaklattı; çaylar Makana'nın şimdiye kadar görmediği bir çabuklukla geldi. Masanın üzerine eğildi, kocaman eliyle ortadaki taze nane filizinden birkaç yaprak yoldu. Bardağına bıraktığı yapraklar kehribar renkli bir denizde yollarını yitirmiş tropikal adacıklar gibi kalıverdi.

"Geldiğin için teşekkürler. Yalnız olsaydım mutlaka sinirlenirdim. Ne küstahlık ama!"

"Adam işini yapıyordu."

"Sen de fazla anlayışlısın. Belki tabiatından, belki de eşinle ülkelerinde geçirdiğin yılların bıraktığı mutlu anılardan."

Makana elini ceketinin cebine soktu ve Adil Romario'yu Gaber ve diğer adamlarla gösteren gazete fotoğrafını çıkardı. Gaber'in yanında kim olduğunu çıkaramadığı ufak tefek adam duruyordu.

Kupürü uzatarak, "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Okasha gözlerini indirdi, başını kaldırmadan bir süre öyle kaldı.

"Nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum," dedi Makana. "Buraya ilk geldiğimde sorgulamıştı beni. Adını vermeden. Oradan hatırlıyorum."

Okasha karşısındakine uzun uzun baktıktan sonra başını salladı. "İstihbarattan Albay Serrag," dedi. "Çok önemli birisidir." Kupürü geri verdi. "Ondan uzak dur." Ardından kalktı, ayaklarını yere vurdu. "Britanyalılar ha? Eski günlerdeki gibi hâlâ bu ülkeyi yönettiklerine inanıyorlar; kim bilir belki de tüm dünyayı. *Yakhrib beitem*. Seni gideceğin yere bırakayım mı?"

“Yok,” dedi Makana. “Burada biraz daha oyalanacağım.”

“Katil yakalamaya falan gitme.” Okasha parmağını sallıyordu. “En azından benden önce gitme.”

Bölüm On Bir

Bu şehir Arapçada Mars gezegenine atfen –‘muzaffer, galip’– *al-Kahira* olarak bilinir. Fatımiler 10. yüzyılın sonuna doğru burada görkemli saraylarla, sakinlerini meraklı gözlerden korumak için yüksek duvarlarla çevrili bir imparatorluk merkezi kurmuşlardı. Kahire kısa sürede İslam dünyasının en ünlü kenti oldu. Müneccimler adının uğur getireceği kehanetinde bulundular. Adını uzak bir gezegenden almış bir kent. Sanki insanların güvende olmasını sağlarmış gibi.

Makana’nın zihninde başka cinsten bir tarih vardı. Kendi kişisel tarihi. Onu bu kente iten nedenler. Bazı özellikleri veya batıl inançları, düşleri ... nasıl adlandırırsa adlandırırsın, omuz silkip önemsememekte hâlâ zorlanıyordu. Rastlantıya inanmıyor olmasına rağmen çoğu zaman olayların bir çeşit tuhaf, yazgılı plana göre bağlantılı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Fatımilerin döneminde olsa, beygirlerle sürüklendikten sonra dörde bölünmüş olarak kentin kapısına asılacağı kesindi.

Liz Markham’ın ölümüyle arasında salt rastlantının ötesinde bir ilişki vardı. Kanıtlayacağı bir şey değil, daha çok rahatsız edici bir önsezi. Eski çarşı... Cevap oralarda bir yerde olmalı. Kızıyla ilgili araştırmaları ölümüyle sonuçlanacak gelişmelerin kıvılcımını yakmış olabilir miydi?

Yanından, mallarını, hizmetlerini, selamlarını, şakalarını, küfürlerini avaz avaz haykıran kalabalıklar geçiyordu. Hayat. Tümüyle burada. Han el-Khalili için dünyanın en değerli, metrekare olarak Paris’ten, Londra’dan, yahut New York’tan daha pahalı gayrimenkullerinden bazılarını barındırdığı söylenirdi.

Zanaatkârlar minicik atölyelerine güç bela sığışıyor, yollarını el yordamıyla bulan körler gibi işlemelerini yoklayarak bütün günü çekiç sesiyle geçiriyorlardı. Dar aralıklar eski günlerde, her biri hayatının volisini vurmaya gelmiş yabancı konuklarla dolup taşardı ama çarşı bugün neredeyse ıssızdı. Burası şimdi ait olduğu dünyaydı. Küçük kızını arayan Liz Markham için çılgın bir labirent gibi görünmüş olmalıydı. Edindiği kısacık izlenime göre, Liz Markham kendi kendine, dünyaya öfkeli, yaralı ama kararlı bir kadındı. Hayır sözcüğünü cevap olarak kabul etmeyenlerden. Durmadan buraya dönmesi kararlılığının kanıtıydı. Bu kararlılık cesaret ve inanç gerektirir.

Makana zaman yitirmemesi gerektiğinin farkındaydı. Hanefi'nin cömert ödülü parmaklarının arasından kum saatindeki taneler gibi akıp gidiyordu.

Burada tanıdık yüzler, yıllar boyu konuştuğu insanlar vardı: Kapı eşiklerinde eğleşen, daracık aralıklarda önlerinden geçenlerin üzerinden komşularıyla sohbet eden erkekler. Yiyeceklerden, futboldan ve altın fiyatlarından konuşuyorlardı. Bir ziyaretçi görüldüğünde sesleri mırıltıya dönüşürdü. Günaydın Madam; lütfen içeriye girin, Sör. Bakmak ücretsiz. Japonca bir-iki cümlemin yanı sıra, kendilerini her türlü Avrupa dilinde ifade edebiliyorlardı. Cinayeti duymuşlardı; umutsuzca bunun işleri için ne kadar kötü olacağından bahsediyorlardı. İhtiyaçları olacak son şey. Makana her yıl geri dönen, kızının fotoğrafını gösteren *magnoona* İngiliz kadınından söz etti. Eski tanıdıklarından Helmi, duvarları altın bokböceği sıralarıyla kaplı, bir telefon kulübesinden fazla büyük olmayan kuyumcu dükkânında tezgâhın üzerine tünemiş vaziyette, "Deli olduğunu herkes biliyordu," dedi. Gözlerinden birini gözlüğünün bir camına takılı merceğe yapıştırmıştı. "İnsanlar uzun zaman önce pis bir işe karışmış olduğundan bahsediyor. Çoğu kişi ondan uzak durur, sırtını dönerdi. Dönmeselerdi, belki de şimdi yaşıyor olurdu."

Makana eski kent surlarının yakınında, çarşının arka tarafında dönüp dolaşarak ilerleyen, ortaçağdan kalma tozlu bir kemerin yanında daha önce hiç fark etmediği ilginç bir dükkânla

karşılaştı. Parlak ışıkların ve parıltılı vitrinlerin uzağındaki bu köşe harap ve donuk görünüyordu. Pek az turist cesaret edip buraya kadar gelirdi. Birkaç harap tezgâhta eski ıvır zıvır, paslı alet ve edevat satılıyordu. Bir dişçi ya da baytar tarafından yüz yıl önce kullanılan eşya. Bir marangoz planyası ve at nalları, eski ve ağır pirinç anahtarlar ve demir kapı tokmakları vardı. Taş kemerin hemen ötesindeki bir açığa yerleşmiş, görünürdeki tek dükkândı. Dükkânın dışında, burnunun üzerindeki koyu renkli gözlüğünü seloteyle tutturmuş yaşlı bir adam sarsak bir iskemleye oturmuştu. Seloteyp bile yer yer çatlamış, sararmıştı. Adam kirli bir kahverengi *jellaba* giymiş, sigarasını tüttürüyordu. Makana onu gördüğünde adamın kendisini bir süreden beri izlediği duygusuna kapıldı.

Yine de, Makana yanındaki vitrinden içeriye bakarken kalkmaya davranmadı. Görünen toz katmanları, içerideki parça koleksiyonunun on yıllardan beri hiç karıştırılmadığının kanıtıydı. Makana metal plakalar ve kenarları süslü, küçük bir sayfa boyunda ahşap dikdörtgenler gördü.

“Nedir bunlar?”

“Baskı kalıpları.” Makana’ya bakmak için başını yatırdı. “Seni daha önce görmüştüm,” dedi. Sigarasının dumanını ciğerlerinin derinliğine çekerken zaten çukur olan yanakları daha da çöküyordu. “Gördüğüm bir yüzü hiç unutmam. Bu sefer aradığın ne?”

“Küçük bir kız.” Makana karşısındaki adamı bir süre süzdü.

“Kayboldu. Bir İngiliz kıızı.”

“Uzun zaman önce. Öldürdükleri kadınla ilgisi var mıydı?”

“Kadının kızıydı.”

“Pis iş.” Ağzındaki son birkaç dişi emer gibi yaptı. “İyi de bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor? Bu dediğin on yıldan eski.”

“Neredeyse on yedi.”

“Sen de şimdi mi aramaya çıktın?”

Makana omuzlarını kaldırarak, “Bu işler nasıldır bilirsin,” dedi. “Bazen bir öykü bir başkasıyla bağlantılı çıkar.”

“Sen de öyküleri birleştirmeye çalışıyorsun, ha?”

“O günlerde buralardaydın mutlaka; olanları hatırlıyor musun?”

“Kızın kaybolduğu zamanı mı? Elbette, hepimiz hatırlıyoruz. Bizi utanca boğdu. Burada küçük kızları kaçırmayız biz, hiç bize göre bir şey değil.”

“Peki ya polis? Eminim, hayatlarınızı güçleştirmişlerdir.”

“Polis mi? Parmaklarını oynatmadılar. Bu işe karışmayacak kadar akıllı davrandılar.”

“Ya, nedenmiş o?”

“Hiç sana fazla soru sorduğunu söyleyen oldu mu?” Makana’nın neye baktığını merak eden, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir kadın paçavralar içindeki çocuğunu çekerek kirli camdan içeriye baktı.

“Ne varmış bakalım burada?”

“Seni ilgilendirecek bir şey yok,” diye tersledi adam; öylesine sertti ki, kadın söyleyecek söz bulamadı. Ağzı açık, boş gözlerle ihtiyara bakakaldı. “Pis çocuğunla defol git buradan.” Adam ayaklanmış, elleriyle kovma işareti yapıyordu. Kadın küçük oğlanın eline yapıştı, omzunun üstünden adama bakarak hızla uzaklaştı.

“Anlaşılan müşteriye ihtiyacın yok?”

“Düşüncelerimin bölünmesinden hoşlanmıyorum.” Bir esnaf için oldukça tuhaf bir yaklaşım. Dönmeden önce son bir yorumda bulundu: “O zaman da söylemiştim. O zavallı kızı bulmadı-larsa, bulmak istemedikleri içindir.”

Sigarasını silkti ve başını eğip dükkânına daldı. Makana adamın peşinden gitmeyi düşündüyse de bunun fazla yararlı olmayacağına karar verdi. Bazı insanlara ne kadar baskı yaparsan o denli kapanıverirler.

Ana meydana çıktığında İngiliz polislerden kadın olanı, Hayden’ı orada oturur gördü. Zamanında görmüş olsa fark ettirmeden kaçardı ama kadın onu görmüş, yanındaki iskemleyi işaret ediyordu.

“Arkadaşınız nerede?”

“Bailey? Oh, oralarda bir yerde.” Başparmağını çarşıya doğru

çevirmişti. "Nargile almak istiyormuş."

Makana başıyla onaylayarak, "Ah, elbette," dedi. Oturup bir süre kadını inceledi. Yakından bakınca, ilk düşündüğünden daha genç görünüyordu. Daha az dikkat çekmek ve otoritesini kanıtlamak için olacak, kendinden yaşlı kadınlar gibi giyinmişti.

"Kahire'ye ilk gelişiniz mi?"

"Buraya çok önce, öğrenciyken gelmiştim."

"Çok merak ettim de, söyler misiniz, Lord Markham çok önemli birisi midir?"

Kadın gülümsedi. "Pek sayılmaz, ama soyadının hâlâ belli bir etkisi vardır."

"Elizabeth Markham'ın öldürülmesinin siyasi bir nedeni olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Siz ne diyorsunuz?" Hayden cevap bekliyormuş gibi başını yana eğdi.

"Burada kim olduğunu bildiklerinden kuşkuluyum. Tanınmamış insanları öldürmenin politik bir yararı olamaz."

"Kendi önemimizi abarttığımız kanısındasınız, öyle değil mi?"

"Kendi protokolünüze uyuyorsunuz ve..." bir an tereddüt etti, "Bana kalırsa İslamcıların asıl güdüsünü yanlış anlıyorsunuz. Onların amacı Batılılara saldırmak değil, hükümeti devirmek."

"Amaçları olmasa da epey başarılı görünüyorlar!"

"Dikkat çekmenin yollarından biri... Panik yaratmak, turizme darbe vurmak."

"İyi ama, epey etkili olmuşlar; sizce de öyle değil mi?"

Makana yenilgiyi bir tebessümle kabul etti. "Elizabeth Markham'ın geçmişini bilmek yararlı olabilir. Bana yıllardan beri buraya geldiğini anlattı."

"Onunla tanışmış mıydınız?" Hayden çok şaşırmış görünüyordu.

"Tesadüfen tanıştık." Makana bir yandan kâğıt peçeteyle ayakkabılarını parlatan, başka şeylerle oyalanacak zamanı varmış gibi görünmeyen garsonun dikkatini çekmek için ellerini sallarken, nasıl karşılaştıklarını anlattı.

"Size kızından bahseden o muydu?"

"Evet."

"Kızı hakkındaki bilgileri bu kadar çabuk elde etmenize şaşırdığımızı itiraf etmem gerek."

"Doğru, yıllarca önce olmuştu."

"Elizabeth'in öldürülmesinin kızının kaçırılmasıyla ilgili olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Belli bir ihtimal var, değil mi?" Genç kadının tepkisini bekledi. Hayden bir şey düşünüyor gibiydi. Garson ayakkabılarını parlatmayı tamamlamış, şimdi de dikkatini pantolonundaki kırışıklara vermişti.

Hayden söze, "Bilmeniz gereken bir şey var," diye başladı. "Liz Markham kızını kaybettikten sonra bir sinir krizi geçirdi. Yıllarca bir ruh hastanesinde kaldı." Makana'nın omzu üzerinden, sadece gülümseyerek garsonun dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Çay?"

Makana başıyla onayladı. "Buraya gelememesinin nedeni bu muydu? Hastanede olması?"

"Evet. Liz Markham'ın uyuşturucu sorunu daha lisedeyken, yatılı öğrenciyken başlamıştı. Lord Markham'ın kızıyla yıllarca hiç ilişkisi olmadı. Alice kaybolunca, Liz'in hastaneye kapatılmasını sağladı."

"İngiltere'de böyle bir şey yapılabileceğini bilmiyordum."

"Yeterince güçlüyseniz yapabilirsiniz. Markham'ın yüksek mevkilerde çok dostu var."

"Ve Liz çıkınca, ilk işi Alice'i bulmak için buraya gelmek oldu."

"O günden bu yana küçük kızdan en ufak bir haber alınamadı, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla alınamadı."

"Ama siz bu konuyla ilgilenmekte kararlısınız." Hayden, Makana'yı büyük bir dikkatle izliyordu. Makana başını salladı.

Çaylar geldi. Hayden Makana'nın iki nane yaprağı alıp bardağına koymasını izledi, ardından aynını yaptı.

"Şuradaki bir cami mi?"

Makana genç kadının bakışlarını izleyip, meydanın karşı tarafına baktı.

“Müslümanlığın en kutsal mekânlarından biri. İmam Hüseyin’in başının bulunduğu sanılan bir türbe.”

“Sadece başı mı?”

“Orada olup olmadığı bile kuşkulu.”

“Peki bedeninin geri kalanına ne olmuş?”

“Kerbela’da, savaş alanında başını vücudundan ayırmışlar.”

Hayden, “Ah,” deyip doğruldu. “İslam tarihinin en ünlü savaşı. Sünni-Şii ayrılığının başlangıcı. Hüseyin’in ölümü doğrudan Hazreti Muhammed’le başlayan Dört Halife Devrinin sonu oldu.”

Makana etkilenerek, “Seyahate iyi hazırlanmışsınız,” dedi.

“Uçakta bir iki rehber okudum.” Önemsemiyormuş gibi omuz silkti. “Tüm bu olanlara epey akıl yormuş gibisiniz.”

“İnsanın kızını kaybetmesinin ne demek olduğunu bilirim.”

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Hayden çay bardağını masanın üzerine bıraktı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Karşısındakinin kaybına saygı göstererek bir süre uzaklara baktı, ardından yeniden Makana’ya döndü. “Müfettiş Okasha’yla aranızda nasıl bir ilişki olduğunu sormamda bir sakınca var mı?”

“Arkadaşız.” Yalan söylemek kolay olurdu ama söyleyemedi, özellikle de o anda. Bir güven sınırını aşmışlardı. Dahası, yalan söylese karşısındaki kadının yutmayacağını hissediyordu.

“Ama polis memurusunuz?”

“Artık değilim.”

Hayden çayını unuttu. Makana’yı uzunca bir süre süzdü, sonra da anlıyormuş ya da açıklamayı olduğu şekliyle kabul ediyormuş gibi başını salladı.

“Size sonuna kadar güveniyor olmalı.”

Makana bir sigara yakmadan önce, “Güvendiği olur,” dedi.

“Neden Liz Markham’ın işkence gördüğünü düşünüyorsunuz?”

“İçimdeki bir duygu ölümünün buradaki geçmişiyle, kızının kaybolmasıyla ilgili olduğunu söylüyor.”

“İyi ama o konudaki soruşturmadan bir şey çıkmadı.”

“Polis karşılardaki kişiliğın karanlık bir insan olduğu kanısındaydı. Liz’in uyuşturucu sorunu vardı. Burada uyuşturucu hiç hoş karşılanmaz.” Derin bir soluk aldı. “Küçük bir İngiliz kıyı kaybolduğu zaman bulmak için genellikle yeri göğü birbirine katarlar. Aksi kötü reklam olur. Küçük kızların kaçırıldığı bir ülkeye kimse gitmez. Öyleyse bu sefer neden öyle davranmadılar?”

Her ikisi de sorunun yanıtını düşünerek bir süre sessiz kaldı.

Makana, “Bunca yıl önce, yanında küçük bir çocukla Kahire’ye geldiğinden haberiniz var mıydı?” diye sordu.

“En ufak bir fikrim yoktu,” dedi Hayden. “Tatil için geldi sanıyordum.”

“Peki, kızın babasının kimliği. O konuda herhangi bir bilginiz var mı?”

“Dürüst olmak gerekirse, çocuğın araştırmamız için önemli olabileceğini düşünmedik.” Hayden özür diler gibi, “Çok zaman önceydi,” diye ekledi. “Alice kaybolunca Lord Markham’ın torununun bulunması için bir dedektif tuttuğunu biliyorum.”

“O dedektifin neler bulduğunu öğrenmek ilginç olurdu.”

“Elbette.”

Makana aralarında bir anlayış oluştuğuna inanmaya başladığı sırada üzerlerine bir gölge düştü. Gelen, koltuğunun altında bir nargileyle Bailey’di. Geniş yüzü daha da geniş bir tebessümle bölünmüştü.

Hayden neşeyle, “Aradığını buldun demek?” diye sordu.

“Uyanıklar bir servet istemeye kalktı. Yine de indirmeyi başardım.”

Makana, “Gitmem gerek,” dedi.

Bailey otururken, “Hayır, lütfen benim yüzümden kalkmayın,” dedi. “Bu havada bu çayı nasıl içebiliyorsunuz? Ben büyük bardakta ve soğuk bir şey istiyorum, bira gibi bir şey diyelim.”

Garson siparişı yerine getirmek için telaşla koştu. Makana gitmeye davranırken Hayden kalkıp elini sıktı.

“Açıksözlülüğünüz için teşekkürler.”

“Rica ederim, günün keyfini çıkarın.”

Hayden meydanı geçerek uzaklaşan Makana'nın arkasından baktı.

Bailey, "Tüm bunların anlamı ne?" diye sordu.

Hayden gülümseyerek, "Hiçbir anlamı yok," dedi. "Haydi, bana ne aldığını göster bakalım."

Bölüm On İki

Akşamüstü olmuş, evlerine dönmek için işlerinden çıkan insan akını yoğunlaşmıştı. Kornalar birbirleriyle dalaşıyor, tekleyen motorların yapışkan sıcaklığı ve boğucu kara egzoz dumanları havayı ağırlaştırıyordu. Makana karşı kaldırıma geçip bir gazete aldı, dikilip beklemeye koyuldu. Yirmi dakika sonra, binanın pis girişinde Farag göründü. Üzerinde kirlenmiş bir kahverengi deri ceket, gözünde de modası geçmiş ve cıfcaflı bir güneş gözlüğü vardı. Sağa sola bakmadan, anayola doğru yürüdü. Makana, Adil Romario'yla ikisinin ne kadar uyumsuz bir çift oluşturduğuna bir kez daha şaşıtı.

Beş dakika sonra da kapıdan Farag'ın sekreteri çıktı. Bacakları ağrıyormuş gibi yavaşça yürüyor, elindeki ağır çantayı siyah, tüylü, biçimsiz bir köpekmiş gibi sürüklüyordu. Köşeyi dönünce Makana da peşinden gitti. Kadın Tahrir Meydanı'na kadar yürüdü, Sedat istasyonunda metronun merdivenini indi. Makana görünmemek için arada yeterli mesafe bıraktı, gişeye bir banknot bırakıp karşılığında fırlatılan bileti aldı. Büyük önderi barış havarisi olarak gösteren freskin yanından geçince izlediği tıknaz gölgenin trenin ön tarafında, sadece kadınlara özel vagonların duracağı uca doğru yürüdüğünü gördü.

Gelen tren tikiş tikişti. Yolcular sabırla binmeye çalışırken Makana kapıya olabildiğince yakın durmayı becerdi. İki vagon arasındaki kapıdan kadını izledi. Tren nehrin altından Dokki yönünde hızlanırken kadın siyah çantası kucağında, başı hafifçe

sallanarak uyukluyor gibiydi. Zavallı öylesine yorgun görünüyordu ki Makana tam karşısına geçip dikilse bile tanımayacaktı; buna rağmen kadının öne geçmesine, zemin kata çıkarken aralarına kalabalığın girmesine izin verdi.

Kadın güney yönünde iki blok yürüdükten sonra yanardağ külleri altında kalıp donmuş duygusu veren tozlu, hareket-siz arabalarla dolu, inişli çıkışlı ve dar bir sokağa saptı. Hedefi mütevazı bir bloktu. Makana apartmanın holüne girdiğinde asansör kapısının kapandığını duydu, basamakları tırmanırken asansörün durma sesini duymaya çalıştı. Beşinci katta asansör kapısının gıcırdayarak açıldığını, sonra da çarparak kapandığını işitti. Dar koridordan yine derin soluklar, sürünen ayak sesleri, ardından kilide sokulan bir anahtar tıkırtısı geldi. Makana sahanlığa kapının kapandığını görmek için tam zamanında ulaştı. Döğmeye basmadan önce birkaç saniye bekledi, içeriden gelen zil sesini dinledi. Yine yorgun ayak sesleri, sonunda kapı açıldı ve kadını karşısında gördü. Kadın kimin geldiğini fark edinceye kadar birkaç saniye anlamsız gözlerle baktı. Sonra yüzündeki kan çekildi. Nihayet kapıyı kapatmayı akıl ettiğinde Makana atik davranarak ayağını eşige uzattı.

“Size zarar vermek niyetinde değilim, ama sanırım bana söylemek istediğiniz bir şeyler var.”

“Delirdiniz mi siz? Beni nasıl buldunuz? Hemen gitmeniz gerek. Kocam... Her an gelebilir.”

“Anlıyorum,” dedi Makana. “Peki kocanızın haberi var mı?”

“Neden haberi var mı?” Yüzü tokat yemiş gibi kızarmıştı.

“Farag için ne işler yaptığınızdan haberi var mı?”

“Gidin! Kocam geliyor.”

Sesindeki heyecan Makana’nın tahmininden çok daha yoğun bir korkunun belirtisiydi. Kadın dengesini yitirir gibi oldu, arkaya doğru sendeleyince kapı ardına kadar açıldı. Makana içeriye girdi. Bir itirazla karşılaşmadı. Kadın oraya sanki bilerek yerleştirilmiş iskemleye çöktü, ellerini kavuşturdu.

“Bu günün geleceğini biliyordum,” diye sızlandı. “Ya Rabbi, şimdi ne olacak?”

Makana usulca, "Buraya kötülük için gelmedim," dedi.

"Ben bir şey yapmadım." İşaretparmağını ısırdı. "Sizi gördüğüm an polis olduğunuzu anlamıştım."

"Sizin durumunuzdaki bir kadının hiçbir şey yapmamaya hakkı olamaz."

Kadın yine, "İşlerin buraya varacağını biliyordum," dedi. "Kocamın haberi olursa beni öldürür. Lütfen, hemen gitmelisiniz! Yalvarıyorum."

Makana kollarını kavuşturdu. "Belki de onu beklemem daha doğru olacak."

"Hayır, lütfen! Yemin ediyorum beni öldürür." Ellerini yüzüne bastırarak hıçkırmaya koyuldu, yumruklarıyla gözlerini sıvazladı, akan kara sürmeleriyle pandayı andırıyordu.

"Yemin ederim, başta Farag'ın düzgün biri olduğunu sanmıştım. Hiç hoşlanmıyordum ama iş iştir. Eninde sonunda şu erkekle bu erkek arasında fark yoktur. Hepiniz hayvansınız."

"Farag, Adil Romario'ya şantaj mı yapıyor?"

Kadın dikilince Makana yanlış yaptığını anlayıverdi. Karşısındakinin gözleri kısılmıştı.

"Bir şey bilmiyorsunuz." Bir elini kalkıp inen göğsüne bastırdı. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz. *Ya satır*, neredeyse her şeyi anlatacaktım... Bahse girerim polis de değilsiniz."

"Bana o kızı anlatın, Adil'le film çevireni... Mimi Maliki miydi adı?"

"Bütün istediğiniz bu mu?" Kadın kolunun yeninden çıkardığı mendiliyle gözyaşlarını umutsuzca kuruladı. "Siz erkekler hep aynısınız." Nasıl olduysa kendinde Makana'ya karşı gelecek gücü bulmuştu. "Size hemen çıkıp gitmenizi söylüyorum!"

Kadınla çekişmenin artık pek anlamı kalmamış gibiydi. Merdivenden inerken, basamakları oflaya puflaya tırmanan geniş omuzlu bir adamın geçmesi için yana çekilmek zorunda kaldı. Geçerken başını kaldırmadı.

Bölüm On Üç

Makana bu kez delikanlıyı evden çıkar çıkmaz fark etti. Bir tarafta dikilmiş, sırtını duvara dayamış gazetesini katlayan adam Makana'yı görmemiş gibi davranıyordu ama Makana onunla daha önce bir yerde karşılaştığını hemen anladı. Onu nerede gördüğünü hatırlaması için sokağın neredeyse sonuna varması gerekti. Adımlarını sıklaştırarak köşeyi döndü, hemen ardından topuğunun üzerinde dönerek hızla kenara çekildi. Beriki aceleyle arkasından koşarken doğruca Makana'yla karşılaştı.

Genç adam çarpışmayı son anda önleyip hızla kenara geçerken, "Özür dilerim," dedi. Uzaklaşmaya davrandığı sırada Makana yolunu kapatmak için yana bir adım attı.

"Acelen ne, birader?"

"Pardon?" Genç adam irkildi, geçip gidecek bir yol ararken bir yandan da başını sorgular gibi salladı.

"Beni neden izliyorsun?" Adamın kaçmasını önlemek için yeni bir adım attı. "Daha önce hayvanat bahçesinin orada karşılaşmıştık, hatırlıyor musun?"

Genç adamın kaçacak bir yol arayan gözleri sağa sola döndü. Dağınık dalgalı saçlı, yüzü tıraşsız, yirmilerinin sonuna merdiven dayamış biri. Blucin ve gri kazak giymiş, omzuna da kocaman bir çanta almıştı.

Sonunda, kaçış taktiklerinden vazgeçerek, "Pekâlâ," dedi, "Oturup konuşalım." Meraklı delici bakışlarıyla Makana'yı süzerken kalın çerçeveli gözlüğünü burnuna daha sağlam yerleştirmeye çalışıyordu. "Hangi gazetede çalışıyorsun?"

"Gazetede çalıştığımı kim söyledi?"

"Tamam, anladım, bağımsız iş görüyorsun."

Makana adama doğru bir adım attı. Genç adam geriledi. "Sorduğum sorudan uzaklaşıyoruz. Beni neden izliyorsun?"

"İzlemek mi?" Delikanlı gülmeye çalıştı. "Seninle aynı şeyin peşindeyim."

"Neymiş o?"

“Öykünün aslı... Adil Romario elbette.”

“Adil Romario’yla ilgilendiğimi nereden çıkarıyorsun?”

“Haydi canım.” Genç adamın yüzündeki seğirme, hevesini ele veriyordu. Artık Makana’yı avucuna aldığından emindi. “Önce Hanefi’nin binasından çıktın, ardından kulübe gittin. Adil Romario hakkında sorular sordun.”

“Çok şey biliyor gibisin.”

“Bir süredir bu öykünün peşindeyim. Bu takımı kimse benim kadar iyi tanımıyor.”

Ne var ki gözündeki belli belirsiz gölgeden kendi ayarında biriyle karşılaştığını düşündüğü anlaşılıyordu. Makana gömlek cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Prensip olarak gazetecilerden hoşlanmazdı. Çoğu iyi bir öykü yakalamak için yalvarmaya, çalmaya, yalan söylemeye hazır, bunu yaparken başta gerçekler olmak üzere nelerin ayaklar altında kaldığına aldırmayan tembel sahtekârlardı.

Delikanlı, “Birkaç dakika oturup notlarımızı karşılaştırsak?” dedi. Yakındaki bir kahveyi işaret etti. “Bakarsın bir anlaşmaya varırız? Profesyoneller arasında bir alışverişe?”

Makana, “Anlaşma, ha?” diye düşündü. “Nasıl bir anlaşma olacak?”

“İkimiz de karanlıktayız. Bildiklerimizi bir araya getirirsek ikimiz de kazançlı çıkarız.”

Makana pek ikna olmasa da karşısındakinin neler bildiğini anlamanın yararlı olacağı kanısındaydı.

“Pekâlâ öyleyse, konuşalım.”

“O kadar çabuk değil,” dedi genç gazeteci. “Bir kahveye ihtiyacım var.”

Geniş El Tahrir Bulvarı’nda ezilmeden karşıya geçmeyi başardılar. Kahvehane, duvarları mavi fayanslarla kaplı sade bir yerdi. Ortalıkta dört madeni masayla, masaları çevreleyen alçak ahşap tabureler görünüyordu. Kalabalık kahve siparişleri alan ve ocağın üzerindeki cezveleri yaşıyla kıyaslanmayacak bir beceriyle idare eden on üç yaşında, sırık gibi bir çocuk tarafından işletiliyordu. Gazeteci elini uzattı.

“Birlikte çalışacaksak birbirimizi tanımamız iyi olur. Benim adım Sami Barakat.”

Makana uzatılan eli görmezden geldi. Bu adı duyduğunu hatırlıyordu. Sami Barakat takımdaki huzursuzluk hakkındaki makalenin yazarıydı.

“Pekâlâ, Sami, istersen öncelikle bu küçük ortaklığa ne getireceğini konuşmakla başlayalım?”

Havadaki el bir süre sallandıktan sonra indi. “Ne demek istediğini tam anlayamadım.”

“Tamam, içimde kör bir adama yol gösteren bir çocuk misali, seni elinden tutmuş bu öyküde dolaştırıyormuşum gibi bir duygu var. Sen ne düşünüyorsun?”

Karşısındaki dumanın ötesinden Makana’yı süzdü. “Tuhaf. Biliyor musun, seni izlerken muhabirlikle ilgin olmadığını düşündüğüm anlar oldu.”

Makana gözlerini Sami’nin gözlerinden ayırmadı. “Başka ne olabilir ki?”

“Klasik. Belki polis, belki güvenlik.” Gözlüğünü düzeltti.

“Buraya bak, anlaşma yapmamızı isteyen sendin. Bu nedenle kendini açıklaması gereken de sensin. Bu öyküye nasıl bulaştın?”

“Aslında oldukça basit, gerçekten. Futbolla ilgilenmeye başlayalı birkaç yıl oluyor.” Sigarasının izmaritini yere, kahve telvesiyle tütün karışımı çamurlu bulamacın içine atıp bir yenisini yaktı. “Benden iyi bilirsin, insana hiç fırsat vermezler. Onun için büyük bir haber yakalamak adına gözlerini sürekli açık tutmak zorundasın. İşte ben de sonunda şeytanın bacağına kıldım.”

Makana bir dansçı maharetiyle kalabalık masaların arasından süzülen, önlerine iki fincan kahveyle su dolu bardak yerleştirdikten sonra ayaklarının ucuna basarak uzaklaşan çocuğu izledi.

“Pekâlâ, Romario hakkındaki düşüncelerin ne?”

“Oldukça iyi bir oyuncuyla olağanüstü bir oyuncu arasındaki fark, doğru zamanda doğru yerde bulunma yeteneğidir.” Umutsuzluk belirtir bir hareketle elini alnına götürdü. “Ama son günlerde bu adam hiçbir zaman doğru zamanda doğru yerde ol-

muyor. Demek istiyorum ki, orada dikilirken top gelip elini sıkça ağlara gönderecek, ama gidip topu almasını bekleme sakın."

"Öyleyse sana göre değeri abartılıyor mu?"

"Devamlılığı yok."

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

Sami Barakat kahvesinden bir yudum alıp yeni bir sigara yaktı. Mantıklıydı. Adil, Hanefi'nin takımının yıldızı olmak üzere yetiştirilmiş, ama oyuna olan ilgisini yitirmişti. Kiralanmış maymun rolünü oynamaktan bıkmış olmalıydı. Kendi değeriyle saygı görmek istiyordu. Onu karanlıklardan çıkarıp heykel kaidesine yerleştiren adama karşı hınç besliyor olması mümkün müydü?

Sami Barakat, "Bu ülkedeki diğer hiçbir şeyden farkı yok," diye devam etti. "Ruhumuzu şeytana sattık. Herkes Hanefi'nin hoşuna gidecek bir şey yapmanın peşinde; böylece belki o da iyilik yapar, diye düşünüyorlar. Tamam, ben de öyle yaptım ve muhtemelen bu nedenle işimden olacağım. Her şey siyasetle başlıyor, kimse birilerini zor durumda bırakacak bir şey basmak istemiyor... Müslüman Kardeşler'i, bakanları, hatta Başkan'ı. Yaptıkları her şeyi bağışlıyoruz, çünkü bu ülkede kesin olan bir şey varsa, o da eninde sonunda hepimizin bir yardıma ihtiyaç duyacağıdır. O zaman bu yardımı yapmak için kim Hanefi'den daha iyi konumda olabilir ki? O herkesin cömert amcası gibi."

"Ya Romario'nun büyük Avrupa kulüplerinden birine gittiği söylentileri?"

"İnanmıyorsun herhalde?" Barakat sarsılmış görünüyordu. "Onu kim alır?"

"Hanefi'nin iyi ilişkileri var, böyle bir alışverişi başarabilir."

"Böyle bir mucizeyi Hanefi bile gerçekleştiremez."

Makana fincanına şeker atıp karıştırdı. "Peki ya Clemenza? O ayarlayamaz mı?"

"Clemenza'nın ayarlayabileceği bir şey varsa, o da kâğıt oyunudur."

"Avrupa'da hâlâ bir etkisi olmalı."

Barakat, "Bütün bunlarla ne hedeflediğini anlıyorum," diye

başını salladı. “Clemenza da sahtekârın tekidir ve Hanefî’den böyle bir işe kalkışacak kadar nefret eder. Yine de, böyle bir şeyin olabileceğine inanmıyorum. Kaldı ki Clemenza da son perdeyi oynuyor. Yıllardır bir şey kazanamadı, oyuncular da ondan pek hoşlanmıyor. Duyduklarıma göre kumar borcu da epey yükselmiş. Çoğu akşamı Semiramis Gazinosu’ndaki masalarda para kaybederek geçiriyor. Ufak bir komisyona bile razı olabilir ama Adil’i parlatmaya çalışmayacak kadar akıllıdır.” Sırtına yaslanıp yüzünü buruşturdu. “Anlaşılan spor muhabiri değilsin, doğru mu?”

“Olduğumu hiç söylemedim ki.”

Barakat bu sözleri düşünüp, “Neyin peşinde olduğunu anladığımı söyleyemem,” dedi. Makana dilini şaklattı ama ağzını açmadı. Barakat bu sessizliğini konuşmaya devam işareti olarak yorumladı.

“Yazdıklarını okudum, tamam mı? Sadece yüzünü bilmiyordum. Aslına bakarsan, bugünün gazeteciliğinde asıl eksiklik bu. Herkes sadece ünlü olmaya çalışmakla meşgul. Haberleri aktarmaktansa, haberin *kendisi* olmak istiyorlar. Bir de sen varsın. Anonim. Kimse yüzünü tanımıyor. İşte bu saygı duyacağım bir özellik.” Kahvesinden bir yudum daha alıp bir sigara daha yaktı. “Bugünlerde gazeteler sadece skandallarla ilgili, yoksa futbol sahasında karşılaştıklarıyla değil, haksız mıyım?”

“Seninle aynı fikirde olmayacak milyonlarca insan var.”

“Sözü nereye getirmek istiyorsun?”

Makana kahvelerin parasını öderken delikanlıya üstünü almasını söyledi. Karşılığında alaycı bir selam aldı: “*Şükran, ya reis!*” Bu kentte herkes artist, diye düşünüp ayaklandı.

“Hey, dur bir dakika!” Çantasına uzanıp Makana’nın peşinden seğirtti. “Bu konuda işbirliği yapacağımızı sanmıştım?”

“Öyleyse, yanlış düşünmüşsün... Ve beni bir daha izlemeye kalkarsan, dua et de seni yakalamayayım. Anlaşıldı mı?”

Bölüm On Dört

Makana'nın *awama'* sı gibi, kentteki vasıtaların büyük bölümü çağdaş taşıtlardan ziyade bir müzeden kaçırılmış tarihi eserleri andırıyordu. Taksiler tıksırıyor, minibüsler gıcırıyor, eski ve ağır otobüsler mezarlığın yolunu tutmuş yaşlı filler gibi sürükleniyordu. Bu sürüler geniz yakan kara dumanlar salarak, kente giren ya da dönen, işlerine, evlerine, ailelerine, uyumaya, para kazanmaya, düşlemeye, dünyanın dönmesini sağlayan şeyler yapmaya giden kalabalıklarla tıka basa dolu, her gün metropolü ileri geri arşınıyordu.

Umm Ali'nin düşleri varsa, ne olduğunu tahmin etmek güçtü. Rahmetli kocasından bahsetmesini duyanlar, adam karısının ateşli duaları sonucunda öldü sanabilirdi. Kadının sorunu yıllar önce Allah kocasını almaya karar verdiği gün hallolmuştu. Yaşarken bir baş belasından farksız olmalıydı. "Erkekler! Her an bir şeye ihtiyaçları, istekleri vardır! Allah her erkek tarlasını istediği gibi sürsün derken, her gece demek istemiş olamaz ya!" Bu, sevgili kocasının bu dünyadan ayrılması, kadının gözde öyküsüydü. Kiracısına hatırlatmayı asla ihmal etmediği gibi, adam kadına dört çocuk doğurtmayı başarmıştı. "Allah biliyor ya, vadesi yettiğinde bana beşincisini yüklemeye çalışıyordu."

Makana rahmetli kocaya karşı içinde hep bir sıcaklık hissetmişti, özellikle de kadın bu son ayrıntıdan bahsedince. Umm Ali, Makana'ya bir zamanlar bir erkeğin tutkulu sevgisine layık olduğunu hatırlatmayı asla ihmal etmez, Allah böyle bir kader çizmişse bunun tekrarlanmaması için hiçbir neden olmadığı gerçeğini saydam bir peçe gibi kiracısının gözlerinin önünde sallardı.

Umm Ali'nin büyük oğlu askerdeydi. İzinli geldiği ilk günlerde kadın gurur kaynağını, canının içini bıkmadan yanında gezdirir, el pençe divan hizmetine koşar, sonunda berikinin sigara tüttürüp uyuyarak, miskinlikten başka bir şey yapmadığını görünce de cinleri tepesine çıkar, delikanlıyı zorla çalıştırdı. Oğlu

ilk birkaç gün gönülsüzce de olsa tarlaları çapalar, yokluğunda kırılıp dökülen ne varsa yüzünde kaderine rıza gösteren bir te-
bessümle onarırdı. Ne var ki bir haftanın sonunda bu aile sıcak-
lığından bıkar, eşyasını toplayıp kışlasına dönmeye hazırlanırdı.
Anasının tiz sesi yükselmeden dudaklarının arasına bir sigara
sıkıştırıp, Makana'ya, "Topu topu iki gün kaldı," derdi. Daha
şimdiden gözleri beklentiyle parlar, kendini askeri bir kamyo-
nun kasasına sığır, yolda sarsılarak ıssız bir karakola doğru
gider, kim bilir hangi anlamsız stratejik hedefin önünde nöbet
tutar görürdü.

Onun arkasından birbirlerinden daha farklı olamayacak iki
kız geliyordu. Biri dolgun ergenliğin ortasında sıkışıp kalmış,
en ufak bir ilgi belirtisi gördüğünde genişleyen kalçalarını kıvrı-
rırken kız kardeşi ise baston kadar sıskaydı, insanlar şaşılığını
gerizekâllılığına yorardı ama aslında hepsinin toplamından daha
akıllıydı. Anasına temel gıda ve gelir kaynakları olan bostanda
yardım ediyor, yolun kenarında, okalıptüs ağacının altındaki bir
hasır üzerine kurdukları tezgâha sebze taşıyordu. En ufakları
Makana'nın sık sık eşyalarını karıştırır, değerli bir şey ararken
ona yakalanırdı. Kerpeteni beceriyle kullanan da bu çocuktü.

Tekneye çıkan dar kalasın yanına vardığında Umm Ali'nin
her zamanki yardımseverliğiyle seslendiğini duydu: "Oh, nere-
deyse unutuyordum. Telefonun durmadan çaldı."

Makana arka güvertenin basamaklarını tırmanırken güneş
batıyordu. Böceklerin fazla saldırmadığı, elektrik kesildiğinde
yakacak gazı olduğu akşamlar burada oturup okumaktan hoş-
lanırdı. İnsanın çoğu zaman ışığa ihtiyacı olmazdı; elektrik bağlı
olsun olmasın, şehirden gelen parıltı hemen her şey için yeterli
aydınlık sağlıyordu. Gecenin geç saatlerinde, trafiğin homurtu-
su dinmeye başlar, mehtap ufuk çizgisinin üzerinde bir hayalet
gibi asılı dururken, kentin üzerine şaşırtıcı bir dinginlik iner,
her şey soluğunu tutup bekliyormuş gibi olurdu. İşte o zaman
zihnine ışık gibi bir şey yerleşiveriyordu. O akşam da telefona
uzandı ve Mimi Maliki'nin Adil Romario'nun adres defterinden
aldığı numarasını çevirdi. Talihi bu kez de yaver gitmedi ve son

aramasında, telefon yirmi kez çaldıktan sonra tam kapatmak üzereyken boğuk bir ses duydu. "Kimsiniz?"

"Adım Makana."

"Sizi tanıyor muyum?"

"Bu numarayı Adil Romario'dan aldım. Onun hakkında bir şeyler yazıyorum da."

"Adil hakkında? Ve benimle görüşmek istiyorsunuz, öyle mi?"

Ardından öylesine uzun bir sessizlik oldu ki, Makana bağlantının kesildiğini sandı, ama tekrar duyduğunda genç kadının sesi uzaklardan bir yerden süzülüyor gibiydi.

"Ne kadar?"

"Ne kadar ne?"

"Bana ne ödeyeceksiniz?"

"Bilmem," dedi Makana. "Sizce ne kadar adil olurdu?"

Genç kadın aklına o an gelmiş gibi, "İki yüz dolar," deyiverdi.

"Bu çok para."

"*Ya salaam!* Sizi ben mi buldum? Yo, hayır. Benimle konuşmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Pekâlâ," dedi Makana. "Anlaştık. Sizi nerede bulurum?"

Genç kadın Heliopolis'te bir adres verdi, Makana'ya tek kelime etme fırsatı bırakmadan telefonu kapadı.

Makana arkasına yaslandı ve son aydınlık izlerinin gökyüzünden çekilmesini izledi. Batıdaki ufku kehribar renkli bir şerit çevreliyordu. Nehir koyu mor bir renge bürünmüştü. Liz Markham'ın darbeler yemiş cesedini zihninden atamıyor, görüntü durmadan aklını kurcalıyordu. İnsan bu kadına neden işkence yapar? Tüm enerjisini Adil Romario'yu bulmaya yoğunlaştırması gerekirken, Adil konusunda işbaşında bulunan kötücül güçler hangileriye, Liz Markham'la aralarında bir ilişki olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu.

Belki de kurtulamamasının tek nedeni bundan yedi yıl önce kendi kızını koruyamamış olmanın verdiği suçluluk duygusuydu. Huzursuzca ayaklandı ve kış taraftaki küpeşteye yürüdü. Bundan yedi yıl önce aynı nehre bakmış, karısıyla kızının kaybolup gitmelerini bitkin gözlerle izlemişti.

Olanları engellemek için yapacak bir şeyi olmadığını kendine ne kadar tekrar ederse etsin, zihni hâlâ tekrar tekrar aynı konuya dönüyor, olayları baştan yaşıyor, herhangi bir şeyi başka türlü yapmış olsa sonucun değişip değişmeyeceğini düşünüyordu. Anılar asla kabuk tutmayacak bedensel bir yara gibiydi. Onları her an yanında taşıyor, ıstırap ve pişmanlığı arkasında bırakamıyordu. Her şeyin ters gittiği o ilk gün, taşlı rampadan hoplayarak aşağıya inen o hurda polis arabasının yalpalamalarını hâlâ hatırlıyordu.

*

Kendisinin biraz ilerisinde, kıyıda, köprüünün altında toplanmış birkaç kişilik grubu görmüştü. Pikabın koca tekerleklerinin incecik toza döndürdüğü kurumuş kesekler arabanın açık camlarından içeriye doluyor, toz bulutları daha şimdiden yüzünü kaplamış ince ter tabakasına yapışıp kalıyordu. Daha sabahın sekizi olmasına rağmen gömleği sıcaktan sırtına yapışmıştı bile.

Kurban sığ sularda, yüzüstü yatıyordu. Çevresinde, dere- nin taşlı yatağında biriken suyun dibi yeşil yosunlarla kaplıydı. Çırılçıplak cesede sarılmış uzun, yarı saydam kumaş suyun üzerinde tuhaf bir bitki gibi yüzüyordu. Canlıymış gibi ileri geri dalgalanan saç tutamları. Çavuşu Mek Nimr önceden gelmiş, Makana'ya el işaretleriyle yol göstermeye girişmişti.

Makana cesedin başında dikilmiş beş milisi göstererek, "Bunlar kim?" diye sordu. Bol köylü şalvarları giymiş adamların beşi de silahlıydı, Kalaşnikof tüfekleri omuzlarına asmışlardı.

"Halk Savunma Gücü. Bize haber verenler onlar. Yukarıdan, yoldan geçerlerken bir balıkçı el edip durdurmuş," dedi çavuş.

"Pekâlâ, nerede şimdi o balıkçı?"

"Bıraktık, gitti."

Makana hızla ona döndü. "Bıraktın mı? Neden?"

"Anlatacak fazla bir şeyi yoktu," dedi beriki sakince. Elini kaldırıp parmağıyla işaret etti. "Bu tarafa doğru kürek çekerken suda bir şey görmüş. Hepsi bu kadar."

"Bul onu."

Mek Nimr başını salladı. "Adamım yok."

“Bizzat bütün nehri yüzerek geçmek zorunda da kalsan o balıkçıyı bulup getirmeni istiyorum.”

Mek Nimr’in yüzündeki kin ifadesini görmemek imkânsızdı.

“Önemsiz bir olayı büyütüyorsunuz, diye düşünüyorum.”

“Müfettiş olunca istediğini düşünürsün. O gün gelinceye kadar sana ne diyorsam onu yap.”

Mek Nimr dilini öfkeyle şaklatıp döndü, uzaklaşmaya koyuldu. Makana neden görevi ihmalden hakkında işlem yapmadığını düşünerek çavuşun ardından baktı.

“Hey!” diye seslendi milislerden alrı kırışık, yüzü gür sakallı, ince uzun olanı. “Bu kadının üstünü örtmemiz gerek.” Sudaki çıplak cesedi gösterdi. “Burada böyle kalmasına izin veremeyiz. *Haram* olur.”

Beş milis de Makana’ya haince bakıyordu. Üçü oldukça genç, sakallı olanı nispeten daha yaşlıydı. Hepsi de ihtiyaç duydukları tek özelliğin sorgusuz, kör iman olduğuna inanan insanların kasıntısıyla hareket ediyordu. Bunlar, Cinayet Masası’nın otoritesini yerle bir eden yeni milis güçlerinin kulsursuz örnekleriydi.

Kadının cesedindeki şişme belirtilerinin hâlâ az olması uzun zamandan beri suda olmadığının kanıtıydı. Yüzünün sağ yanının bir kısmı balıklarca yenmişti. Makana kadının böğründe en azından üç delik izi gördü. Büyük bir bıçak kullanılmış olmalıydı. Milislere döndü.

“Geri çekilmeniz gerekiyor. İpuçlarını eziyorsunuz. Burası cinayet mahalli. Ne düşünürseniz düşünün ama polis değilsiniz.”

Uzun boylu, sakallı olanı yaklaşarak, “Bizimle böyle konuşamazsın,” dedi. “Bunun bir ahlaki çöküş örneği olduğu açık. Bunu görmek için polis olmak gerekmez.”

Makana adama neredeyse yüzleri birbirine dokunana kadar yaklaştı ve sakın bir sesle konuştu. “Geri git, yoksa seni polisin görevini engellemekten tutuklarım.”

Adam Makana’ya küçümser gibi baktı, sonra döndü, ötekilere peşinden gelmelerini işaret ederek uzaklaştı. Kıyının daha aşağısındaki pikaplarına vardıklarında Makana cesedin yanına

diz çöktü. Kadının başı bir yana dönüktü. Balıkların geride bıraktıkları hasara rağmen, kadının yüzünde tanıdık bir şey vardı. Evet, tanıyordu onu. Nehrin karşı yakasındaki civar okullardan birinin öğretmeni. Mek Nimr nehir kıyısı boyunca salınarak geldi, cesedi ilk gören balıkçıyı bulamadığını söyledi.

Makana, "Kadını daha önce görmüştüm galiba," dedi. "Sanırım öğretmen."

Mek Nimr dudaklarını büküp küçümser gibi, "Öğretmenleri hiç sevmedim," dedi.

"İyi bir kadındı."

"Dediğiniz kadar iyi olamaz, yoksa burada böyle cırlıçıplak ne arardı?"

Makana ayaklanıp çevresine bakındı. "Burada ölüp ölmediğini bilmiyoruz. Öldürüldükten sonra, sabahın erken saatlerinde buraya getirilmiş de olabilir."

Mek Nimr inanmazca güldü. "Sokağa çıkma yasağına rağmen mi?"

Çavuşa baktı. Adam haklıydı. Pikabın çevresinde toplanmış milisler ateşli bir tartışmaya başlamıştı. Makana'nın yaklaştığını görünce sustular.

"Yolun altından bir balıkçı çağırdı dediniz, değil mi?"

"Öyle oldu." Arkadaşlarının adına keskin ve sivri dişli, ufak tefek biri cevap vermişti. Gözlerinde şiddetten keyif alan insanların yabani, ateşli bakışları vardı.

"Seni daha önce görmüş olabilir miyim?"

"Kendini ne sanıyorsun? Bizimle konuşurken biraz daha saygılı olman gerek."

Makana cebinden sigara paketini çıkarırken, adamların gözündeki inançlı kınama ifadesini kaçırmadı. Sakallı adam pikaba tırmanmış, arka koltuğa yerleşmişti.

"Öykünüzün teyidini almadan ... öykünüz öykü olarak kalacak."

Penaltıya itiraz eden futbolcular gibi Makana'nın etrafını sardılar.

"Biz beş kişiyiz. Hepimizin yalan söylediğini mi sanıyorsun?"

Bu ülkeyi ve topraklarında yaşayan inananları korumak için ant içtik.”

“Benim işim gerçeklere bakmak, insanların inandıklarını söylediği şeylere kulak vermek değil.”

Sözleri daha yoğun itiş kakışa neden oldu. Makana adamlara baktıkça onların söylediklerine olan inancı hızla azalıyordu.

“O balıkçıyı neden istiyorsun? Sözümüz senin için yeterli değil mi?”

“Elimizdeki tek tanık o.” Makana içini çekti. “Bu kadını sizler öldürmüş ve buraya atmış da olabilirsiniz.”

Bu kadarı adamlar için fazlaydı. Tüfeklerini doğrultarak ileriye atıldılar. Onlar için üniformalı bir polis görevlisini tehdit etmek pek sorun görünmüyordu. Sonunda Mek Nimr araya girdi. Yüzünde Makana’nın artık alıştığı o eğreti, kibirli tebessüm vardı.

Makana, “Sırtını onlara dönüyorsun,” dedi. “Yoksa beş silahlı adamdan değil de benden mi korktun?”

Mek Nimr ellerini indirerek geriledi. Alçakgönüllülük örneği. “Sadece görevimi yapmaya çalışıyordum, efendim.”

“Öyleyse bu *awaleğ* kalabalığını uzaklaştır buradan. Hepsinin adını ve sicillerini istiyorum. Bunu daha önce de görmüştüm.” Parmağıyla sivri dişli olanını gösteriyordu. Bundan beş, altı yıl önce herifi bir nedenle tutukladığından emindi. Silahlı soygun?

“Hepsi Halk Savunma Gücü’nden,” dedi Mek Nimr. “Onlara zanlı muamelesi yapamazsınız.”

“Kimse yasalardan üstün değildir. Yoksa bu da mı değişti?”

Milisler yüksek sesle itiraz ediyor, sanki suçsuz olduklarını gösterecek tek kanıtmış gibi doğruyu söylediklerine Allah adına yemin ediyorlardı. Makana bu işte bir iş olduğundan emindi. Bu adamlar kadını suda bulmuş olamazlardı, burası kesindi. Cesedi bir balıkçının gördüğü doğru olabilirdi, ancak Makana o balıkçıyı ölü ya da diri asla bulamayacaklarını biliyordu. Yoksa adamlar kadının cesedini suya atarken, balıkçı üzerlerine mi varmıştı?

Mek Nimr’in milisleri uzaklaştırmasını izledi. Adamlar çavuşu dinliyor gibiydi. Neden acaba? Makana gözlerinin önünde

çok tehlikeli bir şeyler hazırlandığını hissediyor, ancak neler döndüğünü anlayamıyordu. Milislerle tartışma konusunda Binbaşı İdris'e gitmenin hiçbir yararı olmayacaktı. İdris modern çağlardaki teknolojik mucizelere bakıyor, bunların Kuran'da nasıl müjdelendiğini araştırmakla zaman geçiriyordu. Bu araştırma onun bir çeşit hobisi olmuştu ve bu konuda polis dergisine makaleler yazıyordu. Böylesi tartışmalarla meşgul edilmekten hoşlanmayacaktı. Zaten Makana'yı çoktan başına buyruk biri olarak görüyordu. Gençti, hevesliydi ve muhtemelen de Makana'nın karşılaştığı en kötü polisti. Bir keresinde Makana'ya namazlara neden katılmadığını sormuş, Makana da, "Zorunlu olduğunu bilmiyordum," demişti.

"Ateist falan değilsin, değil mi?" İdris bir cevap beklemeden kahkahayı patlatacak ve "Şaka yapıyorum," diyecekti. "Elbette zorunlu değil."

Oysa o soğuk tebessüm, gözlerini kaçırması, Makana'ya üstünün ne düşündüğünü açıkça anlatıyordu. Onun gözünde konu din değil, uyumdu ve İdris ortama katılmayı bilmeyen kişiye öfkesini belli etmişti. Allahsız bir kâfir. Makana sonraları, onları son anda kurtarabilir miydim, diye çok düşündü. Biraz daha akıllı olsa, bu denli inat etmese, ailesinin hayatta kalmasını sağlayabilir miydi?

Bölüm On Beş

On yıllarca önce, ülkesi İtalya'da Guido Clemenza'nın futbolculuk kariyerini durduran olay şikeyle ilgili bir skandaldı. Konunun mafyayla bağlantılı olduğu yönünde söylentiler vardı. Dosya sonunda rafa kaldırıldı, Clemenza da teknik direktör olarak sürgüne giderek yeni bir hayata başladı. Körfez'de geçirdiği başarısız bir dönemden sonra Saad Hanefi tarafından işe alınacaktı. Mısır'da tipik bir Avrupalı bürokrat görüntüsüne bü-

ründü. Dakiklik ve verimlilik takıntılı, bir çeşit diktatör. Soğuk mavi gözleri ve çelik rengi saçlarıyla fizik olarak da çok uygundu. Yeni bir Mussolini. Clemenza'nın kaba yüz hatları düzenli olarak dedikodu sütunlarında yer alıyor, şu ya da bu modelin yanında resimleri çıkıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, lüks hayattan hoşlanmıştı. Bir zamanlar ince olan beli kalınlaşmış, çenesinin keskin çizgileri gıdığının altında kayboluvermişti. Makana'ya Hadrianus ve Markus Aurelius döneminin Romalı senatörlerini hatırlatıyordu. Acımasız olabileceğine kuşku yoktu. Her ne olursa olsun, yaptıklarında başarılıydı. Takımı sıkı çalıştırıyor, sonucunu elde ediyordu. En azından bir zamanlar. Son dönemlerde sonuçlar düş kırıcı olmaya başlamıştı. Ve oyuncular açısından pek sevildiği de söylenemezdi.

Şimdi onu Semiramis Otel'i'nin kumarhanesinde, bir masa başında izlerken, Makana, Guido Clemenza'nın kesinlikle mutlu bir insan görüntüsü vermediğini düşünüyordu. Kaybediyordu. Krupiye önündeki fişleri çekip aldı, takozu bir sonraki tura hazırladı. Gazinoda çoğu yabancı, otel müşterisi ya da dışarıdan gelme karmaşık bir kalabalık vardı. Makana birçok gecenin böyle olduğunu tahmin etti. Birkaç Batılı, bir sürü Arap, Malezyalı, Çinli. Barın başında durmuş sohbet ediyor ya da masalarda neler olup bittiğini görmek için ortalıkta dolaşıyorlardı. İçeri girmek pek de kolay olmamıştı. Kapıyı suç konusunda deneyimli birinin ifadesiz, heyecansız gözleriyle bakan çakal gibi bir herif koruyordu. Eprimişlikten vernikliymiş gibi parlayan bir smokin giymişti. Adamın görünüşü Makana'nın kendi kıyafeti hakkında biraz daha rahat olmasını sağladı. Daha iyi günler gördüğü apaçık olan en iyi takımını giymişti.

Adam girmesini engellemek için elini uzatarak, "Mısır vatandaşlarının girmesi yasak," dedi.

Makana, "Buraya oyun oynamaya gelmedim," derken elini cebine soktu, yıllardan beri biriktirdiği Okasha kartvizitlerinden birini çıkardı. Polis logosunu gören kapıcının yüzü buruştu. Bir adım gerilerken başıyla Makana'ya girmesini işaret etti.

İnşası sırasında gösterilen tüm özene rağmen kumarhanenin

kesinlikle bayağı bir yanı vardı. Sahte sütunlardan girişin çevresindeki plastik asma yapraklarına, içki tepsileriyle dolaşan garsonlardan yeşil çuha kaplı masalarda kâğıt dağıtan krupiyelere kadar her şeyde bir sahtelik göze çarpıyordu. Gelişmişlik cephesinin ardında sert ve çirkin bir yüz vardı ve Makana içinde daha önce hiç tanık olmadığı ahlaki bir tikslenme hissetti. Yine de oyunun adı aptalları paralarından ayırmaktı. Buraya gelecek kadar aptal olan herkes hak ettiğine, daha doğrusu kaybettiklerine layıktı. Tümüyle üçkâğıtçılığa bulanmış şık garsonlar ve dalkavukça davranışlar, hepsi maskaralıktı. Bir masada gürültücü iki Iraklı erkekle kadınları birbirlerini geçmek uğruna meşum bir iddia için para saçıyordu. Talihleri sona ermek üzereydi. Uzun boylu, beyaz eldivenli bir krupiye genç meslektaşının omzuna dokunduktan sonra onun yerini aldı. Iraklılar gelişmeyi pek fark etmedi, kaybetmeye başlayacakları akıllarına bile gelmiyordu.

Clemenza da belki kendi talihinin ters gittiğini hissetmiş, bir soluklanma molası veriyordu. Masadan kalktı, bara doğru giderek bir içki söyledi. Pembe gömleğinin üzerine pahalı bir keten takım giymiş, boynuna da mavi ipekten enli bir kravat bağlamıştı. Bir tarafıyla bayağı İtalyan çapkını rolüne kusursuzca uyuyordu. Kadehini kaldırırken, barın arka cephesindeki aynada Makana'yı gördü. Dönerken dudaklarına bir tebessüm oturtmayı bile becerdi; oysa o tebessümde kadehindeki buzlar kadar bile sıcaklık yoktu.

"Burası pek de size rastlayacağımı düşüneneğim bir yer değil."

"Hayır," dedi Makana. Çevresine bakarak, "Benim için de değil."

Clemenza içkisinden bir yudum alırken hafifçe güldü. "Sizlerle insan hep *teatro* yaşar gibi. Bu ülkede neden herkes maske oyunu oynar?"

"Buraya sevginizden dolayı geldiniz sanıyordum?"

İtalyan burnundan soludu. "Elimden gelse yarın giderdim."

"Sizi durduran ne?"

Clemenza'nın buzlu gözleri kanlanmış gibiydi. "Bu sefer ben-den ne istiyorsunuz?"

“Sadece merak. Böylesi hobileriniz olduğuna göre Hanefi size yüksek maaş ödüyordur.”

Clemenza, “Sizi ilgilendirmez ama evet, oldukça iyi bir maaş veriyor,” deyip döndü ve bara yaslandı. “Dahası, burada amaç kazanmak.”

“Duyduklarım doğruysa, son zamanlarda o dediğiniz hiç olmamış.”

Clemenza Makana’nın eprimiş kıyafetine bakarak, “Herkesin zor zamanları olur,” dedi. “Ama sanırım sizin gibi biri bunları zaten biliyordur.”

“Şu andaki şansınızla küçük bir ikramiyeye hayır demeyeceksinizdir,” dedi Makana, eliyle salonu göstererek. “Kumar alışkanlığınızı karşılamak için.”

“Siz neden söz ediyorsunuz?”

“Adil’in transfer anlaşmasından ne kadar komisyon alacaksınız?”

“Yine aynı saçmalık! Bu salondaki herkes size Adil’in tüm bunlara değmeyeceğini söyler.”

“Maçlar daha oynanmadan sonuçlarını ayarlayabilen birisi için Adil Romario gibi birinin transfer anlaşması fazla sorun olmamalı.”

Clemenza’nın burun delikleri kabardı. “Bütün iddialardan aklandım.”

“Uzaklaştırıldınız, bu nedenle yurtdışına çıktınız; burada bulunmanızın nedeni de bu.”

Clemenza kadehini tezgâha bıraktı, doldurması için barmene doğru sabırsızca parmak şaklattı. İçkisi gelince kadehini kaldırıp büyük bir yudum aldı, elinin tersiyle ağzını sildi.

“Hanefi sizi nereden buldu ki? Telefonu açıp ülkenin en nüfuzlu adamlarıyla konuşabilecekken neden bunca zahmete girdiğini bir düşünün bakalım. Neden sizi seçti?”

“Belki de satın alınamayacağımı bildiği için.”

Clemenza güldü, kadehini kaldırırken başını salladı. Salonun öbür tarafında uzun boylu krupiyeye masayı kendinden önceki genç meslektaşına devrediyordu. Fişlerinin çoğunu kaybetmiş

Iraklılar şimdi çok daha durgundu. Öte berilerini topladılar, kal-kıp neşesiz ifadelerle rulet masasının yolunu tuttular. Clemenza beyaz eldivenini çıkaran, işaretparmağının ucuyla bıyığını sıvaz-larken ifadesiz gözlerle Makana'yı süzen yaşlı krupiyenin ba-kışlarını yakaladı. Adam kendi kendine bir tavsiye fısıldayarak yanlarına yaklaştı.

Gözlerini Makana'dan ayırmadan Clemenza'ya, "Her şey yo-lunda mı efendim?" diye sordu.

"Ben iyiyim, ama korkarım arkadaşım kendini pek iyi hisset-miyor. Gidiyordu zaten."

Krupiye yavaşça soluk alarak dikildi. "Anlıyorum." Elini kal-dırınca parlak smokinler giymiş iki adam beliriverdi.

"Buna gerçekten gerek yok," dedi Makana. "Çıkış yolunu kendi başıma da bulabilirim."

"Otel büyük, kaybolabilirsiniz." Uzun boylu krupiye soğuk-ça gülümsüyordu.

Clemenza uzandı. "Bir daha gelip burnunu sokmaya kalkış-ma," dedi. "Anlaşıldı mı?"

"Sanırım Hanefi'nin bu konuda söyleyecekleri olacaktır."

Clemenza tıslayarak, "Hanefi'nin ne söylediği umurumda de-ğil," dedi. "Onun işi zaten bitik."

Clemenza arkasını dönerken iki adam Makana'yı kollarından kavrayıp onu kumar salonundan dışarıya çıkardı. İnsanlar bakı-yor, ama kimse bir şey söylemiyordu. Geçerlerken kapıcı büyük bir merakla ziyaretçi defterini inceledi.

Makana'yı uzun bir koridora götürdüler.

Otelin lobisine inen ana merdivenin önünden geçerlerken Makana, "Sanırım çıkış bu tarafta," dedi. Asma katın geniş döne-mecinin sonunda daha dar bir koridora saptılar. İki goril ağır bir yangın çıkışı kapısını omuzladı, sonra da yangın merdiveninden inmeye başladı. Üç kat aşağıda önlerine çıkan bir başka yangın çıkışı kapısını tekmeyle açınca birden kendilerini dışarıda bul-dular. Makana duvara doğru fırlatıldığını hissetti. Korunmak için ellerini uzatınca avuçlarının derisi çizildi. Adamlardan biri onu düşmeden yakalayıp geri çekti. Bir kez daha ileri fırlatılıp

takla atar ve yol boyunca kayarken ceketinin dikişlerinin sökül-
düğünü duydu. Yerde uzanmış, bir sonraki hareketini planlar-
ken kapının gürültüyle kapandığını işitti. Adamlar içeri girmişti.

*

Yavaşça ayaklanarak üzerindeki kiri tozu silkeledi, hasarı hesaplamaya çalıştı. Hanefi'nin verdiği paradan bir bölümünün yeni giyime ayrılmasına karar verdi. Ceket arka dikişinden sö-
külmüş, pantolonu yırtılmıştı. Elini usulca dizine götürdü. Dik
durmak ıstırap veriyordu. İzlendiğini fark etti.

Dar aralığın her iki ucu da aşağıya doğru gidiyor, ortaya
doğru yükseliveriyordu. Makana'nın solunda, aralığın sokakla
birleştiği yerde otelin yükleme alanından ışık geliyor, onun kar-
şısında da bir sıra park edilmiş otomobil duruyordu. Makana
orada duranı çıkarmak için uzun süre baktı. Herhangi bir in-
san da olabilirdi: Uyuyacak yer arayan bir evsiz; rahatlayacağı
bir köşe peşindeki bir gece kuşu. Oysa böyle biri olmadığından
emindi. Beriki duvara dayanmış, hareketsiz duruyordu. Makana
yüksekteki bir pencereden gelen ışık şeridinin dışına çıkmak için
bir adım geriledi. Adımını atarken başının hizasındaki duvardan
bir çatırtı yükseldi, üzerine tuğla ve sıva yağdığını hissetti. Ateş
edildiğini anlaması bir saniye sürdü. Adamın elinde susturucu
takılmış bir tabanca vardı. Yeniden baktığı zaman, gölgenin yer
değiştirdiğini gördü. İçinde bir panik hissi duydu. Adam nerede
olabilirdi?

Başını eğerek çömeldi, ters yöne, nehrin yanındaki çıkışa
doğru koşmaya, daha doğrusu zıplamaya başladı. Dizindeki
sancı yüzünden dişlerini gıcırdatıyordu. Hedefine varmak üze-
reyken aralığın öbür ucunda, otelin girişinin ışığında bir başkası
belirdi. Makana'nın seçeneği kalmamıştı. Şimdi durmak, sabit
hedef olmak demektir. Onun yerine atıldı, adama çarptı, birlikte
yerde yuvarlanmaya başladılar.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Makana dizlerinin üzerinde doğrulunca altında, ellerini kal-
dırarak kendini korumaya çalışan adamın Sami Barakat olduğu-
nu fark etti. Yumruğunu indirdi.

“Sen burada ne arıyorsun?”

“Seni bekliyordum, birden gürültüyü duydum.” Barakat doğruldu, üzerindeki tozu silkelemeye çalıştı. “Bani yaralayabilirdin.”

Makana ağırlığını yaralı dizine verip ayaklanmaya kalkınca acıdan yüzünü buruşturdu. Delikanlı elini uzattı.

“Burada neler oluyor?”

Makana aralığın gölgelerine bakarak, “Uzun hikâye,” dedi. “Beni izlemek konusunda seni uyarmamış mıydım?”

Birlikte, ayaklarını sürüyerek otelin girişine doğru yürüdüler.

“Sana bir şey vermek istemiştım.” Barakat ceketinin cebinden çıkardığı zarfı Makana’ya uzattı.

“Bekleyemez miydi?”

“Yazdığım makale. Yarın yayımlanıyor.”

Makana sayfaları ışığa tuttu. “Adil Romario nerede?” diye okudu.

“Bu işteki rolün nedir, pek emin değilim, ama en azından sana cevap fırsatı vermeyi düşündüm.” Makana’nın acınacak görüntüsüne bakıp başını salladı. “Ama senin hakkında en ufak bir şey anladığımdan bile kuşkulananmaya başladım.”

“Senin işini yapamam,” dedi Makana, elindeki kâğıtları Barakat’a fırlatıp arkasını dönerek. Bir taksinin dikkatini çekmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Biri yavaşladı, giysilerinin halini görünce de hızla uzaklaştı.

“Kimseye zarar vermek istemiyorum,” dedi Barakat. “Sanırım sen de istemiyordun.” Sokakta ilerleyen Makana’nın peşinden gitti. “Belki ilgilenirsin diye söyleyeyim, tehlikede değil artık.”

Makana elini indirdi. “Kim tehlikede değil artık?”

“Farang’ın sekreteri... Haberin yok muydu? Hastaneye kaldırıldı.”

Önlerinde bir taksi durduğunda, Makana hâlâ gazeteciye bakıyordu. Barakat yazısını bir daha uzattı, Makana bu sefer geri çevirmedi.

2

Eski Düşmanlar

Bölüm On Altı

O gece düşünde *awama*'nın battığını, derin sularda dibe çöktüğünü gördü. Tüm mobilyası, değersiz eşyası, şiir ve seyahat kitapları, yırtık giysileri, bir çift eski ayakkabısı, hepsi ay ışığında yavaş yavaş ters dönüyordu. Odaların içinde yılanbalıklarının gezindiğini gördü; onu arıyor, uzun kuyruklarını Makana'nın zihninde dolaştırıyor, onu geriye çekiyorlardı...

*

Polis pikabının direksiyonundaki Mek Nimr'le birlikte çıkmışlardı yola. Yolun kenarındaki üniformalı polis memuru elindeki Çin işi ucuz fenerle işaret etmiş, tarlaların arasından geçecekleri yolu göstermişti. Ceset, köylünün rastladığı yerde, balçıklı yumuşak toprağa yarısına kadar batmış, yatıyordu. Ölünün üzerindeki havada far ışığına yakalanmış güveler gibi toz parçacıkları uçuşuyordu. Cesedi sırtüstü çevirince, yüzüne neler yapıldığını gördüler. Makana kusmamak için kendini zor tuttu, gördüklerini anlaması epey sürdü. Altçene kopmuş, gözleri oyulmuştu. Bu haliyle, Makana'nın tanımış olduğu insana hiç benzemiyordu. Çıplak ayakları etine gömülmüş bir telle bileklerinden bağlanmıştı. Tabanları şiş ve beyazdı. Makana tükenmezkaleminin ucunu tabanlara bastırıp, derinin kalın tabakalar halinde ayrılmasını izledi. Genç memurlardan biri kusacakmış gibi bir ses çıkarıp arkasını döndü.

"Bunu yapanı bulacağız."

Mek Nimr, "Bu akıllıca olur mu?" diye sordu.

Makana doğrulup ona döndü. "İşimiz bu."

Mek Nimr yaklaştı, öteki memurların duymaması için sesini alçalttı. "Milli güvenlik konuları bizim işimiz değil."

"Öyleyse, galiba olması gerekiyor."

"Belki de durumu tüm açıklığıyla göremiyorsunuz." Mek Nimr ağırlığını öteki ayağına verdi. "Öleni tanıyorsunuz. Onun için bu cinayetle ilgilenmemeniz gerekir."

"Peki kim ilgilenecek?" Makana karşısındaki içini çekip

arkasını dönene kadar gözlerini ona dikti; ancak Mek Nimr'in gözündeki kini de kaçırmadı.

Başlangıçta Mek Nimr'in basit bir muhbir olduğunu, polisleri izlemek için yüksek bir makam tarafından görevlendirildiğini sanmıştı. Oysa artık farklı düşünmeye başlıyordu. Mek Nimr hırslıydı. Tepeye ulaşan yolu kısaltmak için Makana'yı feda etmeyi düşünüyor olabilir miydi?

Adamlardan biri çekinerek, "Nasıl oluyor da ölen adamı tanıyorsunuz efendim?" diye sordu. Soru Makana'ya dikkatini yeniden far ışıklarında yatan cesede çevirme bahanesi sunuyordu.

"Eşimin iş arkadaşıydı... Dostuydu."

Mek Nimr, "Eşinizden bir açıklama istesek?" dedi. Sorusu daha çok tahrik amaçlıydı. Makana gözlerini bile kaldırmadı.

Gözlerini cesetten ayırmadan, "Eşim bu işe karıştırılmamalı," dedi.

"Hiç anlamıyorum. Önce bu cinayeti soruşturmak istediğinizi söylüyorsunuz, ardından da istemediğinizi. Bana hiç tutarlı gelmiyor." Mek Nimr hangilerinin kendi tarafında olduğunu anlamak için çevresindekilere şöyle bir baktı.

"Eşinizin arkadaşı olduğunu söylediniz," diye baskıyı sürdürdü. "Bu adam kâfirin, Allahsızın tekiydi."

Makana, "Allahsız mı dedin?" diye güldü. Neredeyse gülünç bile olabilirdi. "Söz konusu adam bir bilim insanıydı... Biyologdu."

Mek Nimr'in sesi heyecanla yükseldi. "Derslerinde maymunlardan geldiğimizi anlatıyormuş."

"Hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"Gazete okuyorum." Karanlığı tarayan, sığınacak bir yer arayan gözlerini yine kaçırdı.

Birlikte çalıştıkları dört yıl boyunca Makana adamın çizgiroman sayfasındakiler dışında en ufak bir yazıya ilgi gösterdiğini görmemişti. Mek Nimr'e bir rapor yazdırmak, deveye hendek atlatmaktan da güçlü. Ona yardım etmek amacıyla daktilonun başına oturacak bir genç memur bulmak çok daha kolaydı. Şimdi de Mek Nimr birden Darwin uzmanı mı kesilecekti?

Oysa olayların nasıl akacağı çoktan belirlenmiş, Makana'nın sırtını dayayıp hayatının kaybolup gitmesini izlemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Nehir kenarındaki o gün Mek Nimr neler olacağını biliyor muydu? Hiçbir fikri olmadığına inanmak güçtü. Tehlikeli dönemler yaşanıyordu. İki yıldan az bir süre önce iktidara el koyan Milli Kurtuluş İçin Devrimci Komuta Konseyi üyeleri bile kendilerini öyle bir paranoyaya kaptırmışlardı ki artık silahlarını çekip masaya bırakmadan toplantı yapamıyorlardı. Birkaç ay içinde yirmi kadar subay kurşuna dizilecekti. Bütün sistemde bir tasfiye operasyonu yapılıyordu ve Mek Nimr de olacakları önceden görmüş olmalıydı.

Birkaç hafta sonra her şey resmileşti. Binbaşı İdris sadece Milli İslam Cephesi'ne karşı sorumlu olacak yeni Devrimci Güvenlik Gücü'ne Mek Nimr'in komuta edeceğini açıkladı. Sanki dünya bütün mantık kurallarından boşanmış gibiydi. Mek Nimr bir grup silahlı zorbanın başında, öyle mi? Yeteneksiz olduğu için değil, kesinlikle becerikliydi. Makana'nın yanındayken fedakârca çalışmıştı. Mek Nimr'in sahip olmadığı özellik yargı yeteneğiydi, dürüstlüktü. Kendi başına bırakıldığında ne yapacağı kestirilemezdi.

Yeni birimin görevleri açık değildi. Yapacakları tek şey pikaplara binmek, silahlarını havada sallayarak sokaklarda dolaşip insanları korkutmaktı. Oysa tüm bunlar yeni bir dönemin ayrıntılarıydı. Sıradan polise faal görevden el çektilirmişti. Tek geçerli nitelik dindarlık görünüyordu. Makana adalet sisteminin gözlerinin önünde çözülmesini izledi: İnsanlar nedensiz tutuklanıyor, gizli hapishanelerin veya "hayalet evlerin" içinde kayboluyor, ırzlarına geçilip işkenceye maruz bırakılıyor, yargısız infaz kurbanı oluyordu. Gündem böyleydi artık.

Üstelik, olay sayısı da başa çıkılamayacak boyutlardaydı. Her gün boş arazilere, yol kenarına, nehre atılmış cesetler çıkıyordu. Her zamankinden de fazla. Ölüm nedenleri değişiyordu: boğulma, ezilme, soluksuz kalma. Bir zamanlar neredeyse sadece yerel anlaşmazlık sonucu olarak görülen cinayet artık gündelik olaydan sayılıyordu. Kurbanları öğrenci, gazeteci, gençlik

kulübü üyesi, izciydi. Genellikle, daha ilk soruşturma raporu-
nu yazamadan dosyalar Makana'nın elinden alınıyordu. Buna
rağmen devam etti, alışkanlık gücüyle dünyayı gerçek eksenin-
de tutması mümkünmüş gibi, önünden geçen bütün cinayetle-
ri özenle sınıflandırdı. Öteki seçenek kaçmaktı. Daha sonraları,
kaçmadığı için pişmanlık duymadığı tek bir günü olmayacaktı.

Olaylar gelmeyi sürdürüyordu. Daha önce hiç görülmemiş
bir sıklıkla. Evlerinden çıkıp yitip giden erkekler. İşlerinden dön-
meyenler. Otobüslerden, taksilerden sürüklenerek indirilenler.
Yolun kenarında bulunan, sahibinin nereye, neden gittiği hak-
kında en ufak bir ipucu barındırmayan otomobiller. Sistemde
bu gibiler için hiçbir resmi kayıt tutulmuyordu. Makana işini
yapmayı, kanıtları izlemeyi sürdürdü, her seferinde de kaçınıl-
maz duvara kadar gidip kalıverdi. Daha başka ne yapabilirdi ki?
Boğulmak üzere olan biri gibi debelendi, son kez dibe çöktüğün-
ü fark ettiği zaman bile.

Bölüm On Yedi

Nehre paralel, düzensiz bir şerit biçiminde uzanan bostanın-
da çalışan Umm Ali'yle şaşı kızının görüntüsü manzaraya za-
man ötesi bir özellik katıyordu.

Makana üst güvertede kahvesinden bir yudum içti. İyi uyu-
mamış ve uyandığında vücudunun kesikler ve çürüklerle kaplı
olduğunu görmüştü. Yataktan kalkmak ıstırap verici bir çabaydı.
Dirseği ve dizi sızlıyor, ayağa kalkmaya davrandığında da sağ
bileği yaygara koparıyordu. Suyun üzerinden yansıyan güneş
ışıklarından korunmak için gözlerini kısarak bir hekime görün-
meye deşip deşmeyeceğini tartarken telefon çalmaya, uzun ve
ısrarlı zil sesi suyun üzerinde yankılanmaya başladı.

Sabah meltemi, yanında, güverteye serilmiş gazetenin sayfa-
larını sanki bizzat şeytanın kendisiymiş gibi çevirdi. Baş sayfa-

daki makaleyi hatırlaması için gözlerini gazeteye dikmesi gerek-meyecekti. Makaleyi ilk defa önceki gece, sonra da bütünüyle basılmış haliyle iki kez okumuştı. Sami Barakat duyan duyma-yan herkese Adil Romario'nun kaybolduğu haberini veriyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyor, daha da dikkat çekici olanı, kimse bu kaybolmayla fazla ilgileniyor görünmüyordu. Böylesi büyük bir gizem nedendi? Kulüp neyi saklamaya çalışıyordu?

Haber bu sabah bir sürü insanı yataktan telaşla kaldırmış olmalıydı; Makana ardı arkası kesilmeyen telefonları bu telaşa yoruyordu. Telefon erken saatte çalmaya başlamış, ondan beri de düzenli aralıklarla çalmayı sürdürmüştü. Bostanda, Umm Ali bir elini ağrıyan beline dayayıp diğerini gözüne siper ederek doğruldu. Başını kaldırıp Makana'ya baktıysa da bir şey deme-di. Daha önce telefonun çaldığını söylemek için seslenmişti, oysa şimdi açmak niyetinde olmadığını, bunun da sadece onu ilgilen-direceğini görebiliyordu. Bir süre sonra domatesleriyle salatalık-larına döndü, sonunda da telefon çalmaktan vazgeçti. Makana içini çekerek ayaklandı, sızlayan eklemlerini açmak için usulca küpeştenin başına gitti.

Sami Barakat yazılarında insanların belirli bir neden olmadan ve yorulmak bilmeden birbirlerine bağıştıkları isterik televiz-yon melodramlarını hatırlatan heyecanlı dili kullanıyordu. Adil Romario kaybolmakla tam da sinemada yaratmak istediği tür-den bir heyecana neden olmuştu.

İç sayfadaki başlık, "Saklayacak nesi var?" diye haykırıyor-du. Adil Romario bir örümcek ağı çiziminin merkezine yerleşti-rilmişti. Çizgiler her yöne gidiyor, başka fotoğraflara bağlanıyor-du. O fotoğraflardan birinde Hanefi vardı, tabii gazetenin edi-törleri yüzünü yassılaştırmış, onu sayfanın tepesine çöreklenmiş şişkin bir kurbağaya benzetmişlerdi. Sol tarafta Lulu Hamra'nın, adının gazetelerde görünmesini istemeyen aktrisin resmi vardı. Makana elinden geleni yapmaya söz vermişti ama bunun yeterli olmadığı belliydi. Telefon edenlerden biri Lulu Hamra olsa şaşır-mayacaktı, oysa yazının içeriğinde onu kötüleyen hiçbir şey yok-tu. Lulu görkemli cümlelerle Adil Romario'nun hayatındaki gizli

sevgili, “kahramanımızın” kalbini kıran kadın olarak tanıtılıyor-
du. Aralarındaki ilişki gerçekten bitmiş miydi, yoksa, “Granada
denen ve eski Müslüman ihtişamını yansıtan harika kentte gizli
bir törenle evlenmek için İspanya’ya mı kaçmışlardı?” Barakat
konuyu abartmayı iyi biliyordu doğrusu. Yazı, futbolla hiç ilgisi
olmayan, ama trajik bir romans öyküsünün çekici gelebileceği
okurlara verilmiş bir taviz gibiydi.

Sayfanın sağ tarafını ağzını kocaman açmış, kenardan oyun-
cularına bağırarak, Il Duce kadar despot görünüşlü Clemenza iş-
gal etmişti. Bu öykü futbol meraklılarının ilgisini en çok çeke-
cek bölümdü ve İtalyan teknik direktörün Adil Romario’nun
Avrupa’da oynaması için bol kazançlı bir anlaşmanın pazarlığını
yaptığını, muhtemel alıcıların da Inter ve Juventus olduğunu
açıklıyordu. Her iki kulüple de ilişkilerini sürdüren Clemenza
oyuncunun satışından inanılmaz bir komisyon kazanacaktı.
Bunu neden yapıyordu? Çünkü Saad Hanefi’den gördüğü mua-
meleden hiç memnun değildi. Daha da önemli olanı, diye belirt-
yordu Sami Barakat, Bay Hanefi böyle bir ihanete nasıl bir tepki
verecekti? Yıldız oyuncusunun böylesine kolay ayrılmasına izin
vermeyeceğini düşünmek doğru olurdu. Ya intikamını nasıl ala-
caktı?

İşin entrika yanını tamamlamak için olacak, yüzü bir soru işa-
retinin altında gizlenmiş, belirsiz biri bile vardı. Adil Romario’nun
izini süren esrarengiz kişi kimdi? Muhabir araştırmaları sırasın-
da Adil’in peşinden giden ikinci birine nasıl rastladığını anlatı-
yordu. Gözü pek gazetecimiz önce bir rakiple karşı karşıya oldu-
ğunu sanmış, ne var ki yoğun soruşturmalardan sonra durumun
hiç de böyle olmadığını anlamıştı. Öyleyse, kimdi bu ikinci kişi?
Başka bir futbol kulübünün scout’u mu? Yoksa Devlet Güvenlik
Soruşturmalarıyla ya da *Mubaheth Amn al-Dawla* ile mi ilgiliydi?
Eğer öyleyse, DGS’nin işe karışması devletin Adil Romario’nun
kaybolmasıyla ilgilendiği anlamına mı geliyordu? Peki, daha ka-
ranlık bir ilişkiden, örneğin Yahudi devletinden bahsedilebilir
miydi? Makana sabırsızlıkla dilini şaklattı. Sami Barakat hiçbir
ipucunu boşa bırakmamıştı. Yine de yeni bir Siyonist komploya

yönelik popülist ima pek de yenilir yutulur olmamakla birlikte, aslında daha mantıklı bir alternatif açıklamaya kılıf hazırlıyordu: Bu esrarengiz kişi Hanefi'nin yeraltındaki suç dünyası ilişkileriyle bağlantılı olabilir miydi? Yoksa geçmişî Hanefi'yi kovalamaya mı başlamıştı? Eğer öyleyse, bütün bunların gün ışığına çıkması hükümetin işine gelir miydi? İşin içinde bir örtbas gayreti olduğunun altını çizen bir ayrıntı da, esrarengiz kişinin öyküyü sürdürürse muhabiri şiddet kullanmakla tehdit etmiş olmasıydı. Makana için yüzü bir soru işaretiyle gizlenmiş tehditkâr kişinin kendisi olduğunu görmek hiç de güç değildi.

Uçuk bir yazıydı ama Sami Barakat'ın böylesi kışkırtıcı bir öyküye varabilmek için parçaları bir araya getirirkenki ustalığına hayran olmamak elde değildi. Öykü aynı zamanda cesurdu da. Yazıda Makana'nın hoşuna giden ciddi bir taraf vardı. Barakat arı kovanına çomak sokmaktan korkmuyordu. Hiç kimse Hanefi'nin örgütlü suçla geçmişteki ilişkisi hakkında sesini yükseltmeye cesaret edememişti. Telefonun çalmasına şaşmamak gerekiyordu. Hanefi'nin yüksek makamlarca korunduğunu herkes biliyordu. Dikkat çekici bir başka şey de gazetenin yazı kadrosunun yıldız muhabirin arkasında yer alması, konuyu hemen araştırmakla görevli bir hükümet komisyonunun kurulması için öfkeli bir çağrı yayımlamasıydı. Ülkedeki yatırımla yasadışı faaliyetler arasındaki ilişkileri sorgulamaya başlamanın zamanı geldi, diye haykırıyorlardı. Tabii makale resmi makamlardan gerçek bir yanıt alamayacak olmakla birlikte, Hanefi'nin eskisi gibi dokunulmaz olmadığını ima ediyordu. Makana'nın zihninde bir kez daha bütün bunların gerçek hedefinin bizzat Hanefi olabileceği ihtimali canlanıyordu. Adil sadece ona saldırmak için bir araç olabilir miydi?

Aşağıda telefon bir kez daha çalmaya koyuldu. İçini çekerek, cevap vermek zorunda olduğunu fark etti. Sonra o dev adamın tekneye girdiğini işitmekten ziyade hissetti. Küpeşteden aşağıya bakınca, alt güvertede duran takım elbiseli gorili gördü.

“Bay Hanefi seni görmek istiyor.”

“Evet,” diye başını salladı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

Ana kamaraya inerken çalan telefonun yanından geçti.

"Açmayacak mısın?" Dev adam dışarıda dikilmiş, kapının aralığından içeriye bakıyordu.

"Yeterince zaman tanırsan kendiliğinden susuyor."

Adam burnunu çekti ama bir şey demedi. Makana ceketinin kalıntılarını kaldırıncı iyi bir terziye ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Bir dakika bekle."

Başka bir ceket çıkardı, dev adamı bayır yukarı izlerken sırtına geçirdi.

"Oldukça çabuksun. İddiaya girerim zamanında boks yaptın."

Adamın sırtışı geniş, dişleri göz kamaştıracak kadar beyazdı.

"Nereden anladın? Hafif ağır sıklettim. Olimpiyatta neredeyse madalya alıyordum."

"Neredeyse mi?"

Geniş omuzlar kalktı. "Sonunda takıma seçilemedim ama işin içinde para döndüğü için. Bu işleri bilirsin."

"Evet," dedi Makana. "İyi bilirim."

Bu kez ön koltukta, şoförün yanında oturmaya karar verdi. Nehir kıyısından Hanefi'nin apartmanına doğru hızla giderlerken, şoför boksör olarak kariyeri ve bir zamanlar nasıl Muhammed Ali gibi ünlü biri olabileceği hakkında uzun bir monolog tutturdu. Makana'nın ilk gördüğü adamdan tümüyle farklı biri gibiydi.

"Adın neydi?"

"Faysal, ama Sindbad adıyla dövüşüyordum."

"Sindbad ha? Bak, bunu sevdim. Kaç yıldır Hanefi'nin yanında çalışıyorsun?"

"Altı yıl oldu."

"Ve sana oldukça iyi davranıyorlar?"

"Oh, evet. İyi para veriyorlar. Hiçbir şeyi dert etmem gerekmiyor."

"İddiaya girerim, o Gaber her işte çok titizdir."

Sindbad gülmesini bastırmaya çalıştı ama başaramayınca çocuklar gibi kıkırdadı. "Bay Gaber her şeyin istediği gibi yapılmasını ister. Yoksa çok kızar."

“Eminim. Peki ya ihtiyar?”

“Oh...” Sindbad’ın sesinin tonu değışti. “Eskisi kadar güçlü değil. Bazen onu bir yere götürürsün ve ne yapmaya geldiğini unuttur, senin de adamı geri getirmen gerekir.”

Makana binanın önünde arabadan inerken dev adam talihi-nin açık olmasını diledi.

Lobideki nöbetçiler bugün hiç de konuşkan değillerdi. Ne bir tebessüm ne de neşeli bir selam. Tek kelime etmeden Makana’ya özel asansöre götürdüler, asansörü çalıştıran emniyet anahtarını yerine taktılar. Kasvetli halleri elle tutulacak kadar belirgindi. Kapılar kayarak açılınca, Soraya Hanefi ve Gaber’i onu bekler buldu. Çatı katına adımını atarken süitin üst katından bir uluma sesi gelince hep birlikte dönüp yukarı baktılar. Üzerine sırma hilaller işlenmiş lacivert bir sabahlık giymiş Hanefi korkuluğun üzerinden sarkıyor, elindeki gazeteyi sallıyordu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye bağırdı. “Cevap isterim ve hemen şimdi isterim!” Kocaman sakar adımlarla döner merdivenin basamaklarını inerken üzerine birkaç boy büyük sabahlığının eteklerine basıp tökezlenmekten son anda kurtuldu. Tökezlenip durmayı başardığı sırada Gaber atılıp patronunu tutmaya davrandı. Hanefi adamı kabaca itip parmağını Makana’ya uzattı. “Seni ihtiyatlı olman için tuttuk, beni alay konusu yapman için değil!” Gazeteyi Makana’nın burnunun ucunda sallayıp, “Gangster!” diye haykırdı. “Bana gangster diyorlar. Adi bir külhanbeyi. Bir *baltacı*!” Gaber’e döndü. “Bunu yazan hamamböceğini bulmanı istiyorum. Nerede oturduğunu, kimlerle arkadaşlık ettiğini öğren. Ona bir daha unutamayacağı bir ders vereceğim.”

Makana, “Bunun iyi fikir olduğunu sanmam,” dedi.

“Sanmıyorsun demek, öyle mi?” Hanefi bütün hışımıyla döndü. “Öyle ya, baş sayfadaki senin yüzün olmadığına göre böyle konuşmak kolay, değil mi?”

“Onun umduğu da bu. Bir saldırı yelkenlerini şişirmekten başka bir şeye yaramaz.”

Gaber usulca, “Bay Makana haklı,” dedi.

“O zaman avukatları çağır. O gazeteyi ve orada çalışan hayvanları mahkemeye vermek istiyorum!”

“O daha ancak çocuk,” dedi Makana.

Soraya, “Onu tanıyor musunuz?” diye sordu.

Makana genç kadına döndü. “Bir gün beni izlerken yakaladım onu. Onu uyarmaya çalıştım.”

Gaber, “Başaramadığınız anlaşılıyor,” dedi. “Bu, o herifin bize ilk saldırısı değil. Daha geçen ay takım hakkında kepaze bir yazı yazmıştı.”

Soraya, “Yazdıklarının çoğu tahmin,” diye ekledi. “Aslında elinde bir bilgi yok. Editörün hoşuna gitmek ve daha fazla yer bulabilmek için şişirip durmuş.”

Makana ağzını açmadı.

Hanefi tersçe, “Clemenza’yla konuştun mu?” diye sordu.

Gaber başını evet dercesine salladı. “Bu sabah ilk iş olarak onunla konuştum.”

“Transferle ilgili tüm bu yazılanlar nedir?”

“Sadece desteksiz uydurma. Clemenza, Adil için Avrupa’da bir anlaşma ayarlamayı hiç düşünmediğini söyledi.”

“O yılanın söylediği hiçbir söze inanmam. Yerine başkasını istiyorum... Hemen değil, tüm bunların ortasında olmaz, ama onun yerine birini bulmaya çalışmanı istiyorum. Avrupa’daki adamlarımıza da danış. Bu transfer saçmalığını haklı gösterecek herhangi bir söylenti var mı, bir sor.”

Gaber, “Bazılarına telefon ettim bile,” dedi.

“Güzel.” Hanefi ardından Soraya’ya döndü. “Televizyon, radyo ve gazetelerdeki adamlarımızla konuşmanı istiyorum. Yıllar boyu onlara dünyanın parasını ödedim, cömertliğimin karşılığını vermelerinin zamanı geldi. İnsanlara bu ülke için neler yaptığımı hatırlatacak on öyküyle bu yazıya cevap vermeni istiyorum. Ve bütün bu saçmalığa karşılık bir açıklama yap.”

Genç kadın, “Hemen,” deyip döndü ve uzaklaştı.

Hanefi, “Gangster, daha neler,” diye soludu ve işaretparmağını Makana’nın göğsüne dayadı. “*Sen*, seninle konuşacaklarım var.” Döndü, tökezlenerek birkaç basamağı tırmandı ve terasın

üzerine bir transatlantik pruvası gibi uzanan uzun yemek odasına gitti. Dev boyutlarda yuvarlak bir masa yemek odasının büyük bölümünü kaplıyor, bir kenarı boyunca uzanan kavisli cam duvar konuklara aşağıdaki yüzme havuzunun manzarasını sunuyordu. Kapı kapanınca Makana kendini bir saldırıya hazırlayarak Hanefi'ye döndü. Oysa ihtiyar savaşçı özelliğini çoktan yitirmişti. Gazeteyi masanın üzerine bıraktı, ellerini ceplerinin derinine gömdü, doğruca pencerenin yanına gitti, kaderi havuzun dibinde, görüntüsü mavi sularda ileri geri sallanan sahte Roma mozaigine kazılmış gibi aşağıya bakmaya koyuldu.

"Küçük bir çocukken zenginlerin farklı insanlar olduğunu düşünürdüm. Her şeyin her an yeni ve temiz olduğu bir yerde yaşadıklarını sanırdım. Hiç kirlenmediklerini. Onlar işlerini bizler gibi yapmıyorlardı. Şimdi ülkedeki çoğu insandan daha zenginim. Bir sarayda yaşıyorum ve işin tuhafı, hâlâ zenginlerin farklı olduğunu sanıyorum. Elleri çamurlu, Tanta'lı o küçük oğlan hâlâ bu ihtiyarın içinde bir yerde yaşıyor. Asla onlardan biri olamayacağım."

Küçük gözler kederle büyüdü. "Bulunduğum yere varmak için kötü şeyler yaptığımı da kabul ediyorum. Bazılarından pişmanım, bazılarından değil. Hepsiyle arama mesafe koymak istedim ama olmadı." Ellerini ardında kavuşturarak bir süre ayaklarına baktı, sonra başını kaldırdı ve gözlerini Makana'nın gözlerine dikti. "Sana söylemem gereken bir şey var. Belki de bunu en başta açıklamam gerekirdi." Derin bir soluk almak için durakladı. "Adil benim oğlum."

"Oğlunuz mu?" Makana'nın duyduğunu anlaması biraz zaman aldı. "Yani?.."

"Yani kanımdan ve canımdan demek istiyorum." Hanefi'nin sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Uzun zaman önce... Bir kadınla yaşadığım kısa ilişkinin meyvesi."

"Bunu kaç kişi biliyor?"

"Bugüne kadar hiç kimse. En yakınlarım bile. Tabii Gaber dışında. Gaber her şeyi biliyor."

"Annesi kimdi?"

“Annesi?” Hanefi’nin yüzü bir şaşkınlık tablosuydu. “Annesi...” Sesi geçmişî hatırlayan ihtiyarların yumuşak tınısına büründü. “Benim için çalışan genç bir kadındı, bir kız demek daha doğru. Skandal olurdu. Evlenmemizin imkânı yoktu.”

Makana usulca, “Anlıyorum,” dedi. “Tabii bu anlattığınız her şeyi değiştirir.”

Hanefi gözlerini öfkeyle kırıştırdı. “Bunu neden gizlediğimi anlıyor musun?”

“İtibarınız için kaygılanıyorsunuz.”

“Zamanı gelince açıklanacaktır.” Ardında kavuşturduğu elleriyle başını eğince, yaşlı ve yorgun bir file benzedi. “İhtiyarlıyorum. Ben gidince, adımın devam etmesini istiyorum.” O sırada yumuşak huylu ve biraz şaşkın bir dededen başka hiçbir şeyi andırmıyordu. Makana’nın çok kuşkulu bir geçmişe sahip, acımasız bir insanla karşı karşıya olduğunu kendi kendine hatırlatması gerekti.

“Sana bunu daha başında anlatmamakla hata ettim. Şimdi bunu görebiliyorum. Bunu çok uzun zaman bir sır olarak sakladım ve eski alışkanlıklar kolay ölmüyor. Gurur korkunç bir şey.”

“Bana kalırsa kendini beğenmek demek istiyorsunuz. Adil biliyor mu?”

Hanefi başını olumsuzca salladı. “Bir türlü söyleyemedim. O çocuğu seviyorum. Her zaman beklediğim oğuldu, ama böylesine... Utanılacak bir ilişkinin ürünü olduğunu duyunca gözlerindeki düş kırıklığına dayanamayacağımı sandım.” Öfkeyle yere baktı.

“Ama sonunda öğrenmesi gerekecek.”

“Evet, elbette.” Aptalca gülümsedi. “Sanırım, öyle.”

“Bana annesinden bahsedin. Ona ne oldu?”

“Basit bir kızdı. Ailenin geçimini üstlendim, daha sonra da Adil’in akademiye kabul edilmesini sağladım.”

“Akademiye onun için mi kurmuştunuz?”

“Tüm dünyaya gerçeği anlatmaya gerek kalmadan yanımda olmasını sağlamanın yolu buydu.”

“Annesi nerede şimdi?”

“Ne önemi var ki?”

Makana omuzlarını dikti. "Şu an her şeyin önemi var," dedi sakince.

"Sanırım birkaç yıl önce vefat etti."

"O dönemde evli miydiniz?"

"İlk eşim hastaydı. Vefat etti ve bir yıl sonra yeniden evlendim ve bir de oğlum oldu." Gözlerini kırpıştırdı. "Ama Allah onu benden almaya karar verdi."

"Soraya'nın annesi ve oğlunuz bir otomobil kazasında öldü. Soraya'dan başka kurtulan oldu mu?"

Hanefi'nin bakışları uzaklaştı ve yeniden havuza döndü.

"Sadece otomobil kazası değildi, doğru mu?"

Hanefi'nin sabrı tükeniyor, Makana'ya çevirdiği gözlerini büzüyordu.

"Bütün bunlar tarih oldu."

"Tarih olan piramitler."

Hanefi homurdanarak, "İnsanlara bilmeleri gerekenleri söylerim," dedi. "Olanları açıklamak gerekmiyordu."

"Otomobil kazası değildi."

"Hayır, haklısın, değildi." Ellerini ardına götürerek yeniden pencereye döndü. "Beni öldürmeye çalışıyorlardı. Gırtlığımı bile kesebilirlerdi. Elimdeki en değerli varlığı, oğlumu aldılar."

"Sizi öldürmeye çalışanlar kimlerdi?"

"Eski bir düşmanım."

Makana sonunda bir yere varmak üzere olduğunu hissetti. "Adil'in kaybolmasıyla da ilgili olabilir mi?"

Hanefi sakince, "Öldü," dedi. "Çok, çok uzun zaman önce."

"Pekâlâ, şimdi beni dinleyin. Bana Adil'in oğlunuz olduğunu anlatmadınız. Eşinizin ölümü hakkında yalan söylediniz. Söylediklerinizden daha ne kadarı yalan?"

Hanefi yorgun gözlerini yavaşça kaldırarak Makana'ya baktı. "Kadere inanır mısın Makana? Her şeyin yazıldığı gibi gerçekleştiğine inanır mısın?" Makana söyleyecek söz bulamadı. "Pekâlâ, ben inanırım. Bir oğlum olması için dua ettim ve Allah bana bir oğul verdi – en acımasız şekilde geri almak için." Gözleri parladı. "O oğlanın ölümünün nedeni bendim, sanki başına tabanca

dayanmış gibi." Makana'nın vurdumduymazlığı ihtiyarı kışkırtır gibiydi. Kendine acıma ve umutsuzlukla karışık, boğuk bir hıçkırık çıkardı. "İnsanın oğlunu kaybetmesi ne demektir bilir misin?"

Makana gırtlığının düğümlendiğini hissetti.

"İlk eşimin bana verdiği tek şey, hepsi birbirinden tombul ve boş kafalı kızlar oldu. Sonra da öldü. Bir oğlum olsun istiyordum ve Allah bana iki oğul bağışladı, hemen hemen aynı zamanda."

Makana, "İlk oğlunuzu yitirince, gidip ikincisini aradınız demek," dedi. "Soraya, Adil'le ilgili gerçeği biliyor mu?"

Hanefi fısıltıyla, "Artık biliyor," dedi. "Sen gelmeden anlattım."

"Nasıl karşıladı?"

"Sarsıldı tabii. Ama bir ikinci oğul kaybetmeye dayanamam. Bütün ayrıntıları öğrenmeden, onu hemen bulacağını sanmıştım, oysa şimdi..." Gazeteyi masanın üzerine fırlattı.

Gaber dışarıda ileri geri volta atarak bekliyordu. Tek kelime etmeden öne düştü, koridoru geçip başka bir odaya, büyük ihtimalle kendi çalışma odasına yöneldi. Penceresi yola ve karşıdaki bahçelere bakıyor, Soraya masanın önündeki koltuklardan birinde dimdik oturuyordu. İçeriye girdikleri zaman başını kaldırıp bakmadı. Gaber kapıyı kapatıp masasının arkasına geçti.

"Şimdi şu ana kadar yaptıklarınızla ilgili ayrıntılı bir rapor istiyorum."

Makana ayakta kalmayı sürdürerek, kapının yanındaki dosya dolaplarından birine yaslandı. "Her şeyin sırası var. Beni neden izletiyorsunuz?"

Gaber parmaklarını masanın üzerinde kenetledi. "İzlettiğimi bilmiyordum."

Makana yanılmış olup olamayacağını düşündü. Gaber'e güvenmemekle birlikte, adamın onu izletmesinin bir mantığını göremiyordu. Oturduğu koltuğun kolçaklarını kavrayarak onu süzen Soraya'ya baktı. Genç kız öfkeliydi ve biraz önce bir üvey kardeşi olduğunu öğrendiği için öfkelenmekte de haklıydı.

"Pekâlâ, öyleyse Adil'in oğlu olduğunu ihtiyarın bana neden söylemediğini açıkla mısınız?"

Soraya'nın keskin soluk alışını duyup döndü. Beriki koltuğunu hınçla itip ayağa kalktı.

"Bu çok onur kırıcı! Aile mahremini neden bir yabancıнын önünde konuşuyoruz?"

Gaber'e hitap ediyor ama Makana'ya bakıyordu. Gaber genç kızı sakinleştirmeye çalıştı.

"Bay Makana bize yardım etmek için burada Soraya. Ona güvenmek zorundayız."

"Ondan nasıl emin olabiliriz ki? Tek bildiğimiz kendine gazeteci diyen o sıçanla işbirliği yaptığı ve muhtemelen bunun için okkalı bir komisyon aldığı."

Makana sakince, "Babanız beni yardımımın dokunacağına inandığı için tuttu," dedi. "Aynı düşüncede değilseniz, o zaman bunu onunla konuşmanız gerekir."

Gaber, "Soraya, lütfen," diye araya girdi. "Otur ve bırak bize neler öğrendiğini anlatsın."

Genç kız gönülsüzce de olsa tek bir kelime etmeden koltuğuna gömüldü ve gözlerini hiç ayırmamak üzere önündeki masaya dikti.

Makana, "Aslına bakarsanız pek de bir şey öğrenemedim," diye söze başladı. "Başlangıçta benimle dürüst olsaydınız, belki bazı tatsızlıklardan kaçınabilirdik." Bir diplomat özeniyle seçtiği "tatsızlıklar" sözcüğünün yerini bulması için biraz bekledi. Soraya kayıtsızlığını sürdürüyordu.

"Haklısınız, hata oldu. Bundan sonra sizden hiçbir şey saklamayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Makana, Gaber'e baktı ve ona her zamankinden daha da fazla güvenmediğini fark etti. Odanın karşı tarafına geçerek büyük bir porselen heykelciği eline aldı. Beklediğinden de ağırdı ve şişkin göbeğiyle omzu üzerindeki sopasıyla Çin işine benziyordu.

Gaber, "Lütfen," diye rica etti. "O elinizdeki paha biçilmez bir parça."

Makana elindekini dikkatle rafa bıraktı.

"Adil, Salim Farag adlı biriyle iş kurmuş."

Gaber, "Adını hiç duymadım," dedi. "Nasıl bir iş?"

"Film yapımı. İkinizden biri bu konu hakkında bir şey biliyor mu?" Her ikisine de bakıyordu.

"Evet, aktörlüğe ilgisi olduğundan bahsetmişti, ama bildiğim kadarıyla bundan öteye geçmedi." Gaber Soraya'ya bakınca, beriki hiçbir şey söylemeyerek değerlendirmesini onaylamış oldu.

"Farag oldukça itibarsız birine benziyor. İşin içinde bir de kız var. Mimi Maliki adında bir aktris."

Bu adı duyunca Soraya'nın irkildiğini fark etti. Bir açıklama için Gaber'e baktı.

"Birkaç ay önce onunla ilgili epeyce tatsız bir şeyler olmuştu." Gaber masasının üzerindeki sandal ağacı kutuya uzanıp bir sigara yaktı. "Adil'in kendisine tecavüz ettiğini iddia ediyordu. Susmak için para istedi. Ahlaki değerleri kuşkulu bir kadın."

Soraya yeniden kalkarken ayağını vurup, "Anlattıklarına hiç inanmamıştım," dedi. "Tek istediği paraydı. Kışkandığı için Adil'in canını yakmak istiyordu."

Yatıştırma çabalarından sonra sonunda koltuğuna oturmaya razı olsa da öfkeden hâlâ köpürüyordu. Makana onun babasının geçmişinin ne kadarını bildiğini merak etti.

"Bütün bunlar sizin için çok üzücü olmalı."

Genç kız Makana'ya dönüp kısaca baktıktan sonra gözlerini çevirdi. "Hanefi Şirketler Grubu kadar büyük bir kuruluşu yönetmenin önemli sorumlulukları vardır. Her şeyleriyle bize bağlı olan sayısız aile var. Böyle bir şeyin işimize zarar vermesine izin veremeyiz."

"Gazetelerde yazılanları kontrol edemem."

Genç kızın Makana'ya diktiği gözleri öfkeliydi.

"İtibarımızı korumak sizin de çıkarınıza."

"İtibarınızı korumak için görevlendirilmedim. Beni Adil'i bulmak için tuttular."

Kadın aldığı cevaptan tereddüt etti. Başını huysuzca sallayarak onayladı. "Önemli olan onu bulmanız."

"Elimden geleni yapacağım."

"Sizin gibi olağanüstü yeteneklere sahip birinin bir yolunu bulacağından eminim." Daha sakinleşmiş olarak ayaklandı ve

odayı terk etti. Makana tanık olduklarının bayağı başarılı bir gösteri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gaber'in sesiyle gerçeklere döndü.

"Lütfen bunun size karşı olduğunu düşünmeyin. Oldukça sarsıldı. Hepimiz sarsıldık."

Makana karşısındakinin alnundaki beyaz saçları yatırmasını izledi. Ne denli öfkeli olursa olsun Soraya'nın dürüstlüğünü bu soğukluğa yeğliyordu.

"Hanefi bana eşiyile oğlundan... Nasıl öldüklerinden bahsetti."

"Size bunları da anlattı öyle mi?" Gaber yavaşça koltuğuna çökerken soluk elleri masasının üzerinde kaldı.

"Soraya bunlara dair bir şey hatırlıyor mu?"

"O zaman küçücük bir çocuktu. Tabii hepimiz gibi o da derinden etkilendi."

"Sadece resmi açıklamayı, bunun bir otomobil kazası olduğunu mu biliyor?"

"Olay olduğunda orada değildi."

Makana başını salladı. "Bunu yapan adam... Hanefi'yi öldürmeye çalışan... Adı neydi onun?"

Gaber derin bir soluk alıp sigara kutusuna uzandı. Bu sefer Makana'ya da bir sigara –İngiliz malı pahalı Dunhill– uzattı. Makana tütünün kokusunu solumak için sigarayı burnunun altına tuttu.

"Adı Daud Bulatt'tı. Bir zamanlar Hanefi'yle çok yakındı."

"Aralarında ne geçti?"

"Kim bilir?" Sfenks biçimi altın kaplama bir çakmağa uzanıp kuyruğunu bastırdı. Alevi Makana'ya tuttu. "Bulatt bir gün kendi yoluna gitmeye karar verdi. Hanefi'ye karşı bir isyan başlattı, her şeye sahip olmak istedi. Çıkan savaşta Hanefi'nin eşi ve oğlu sokakta bıçaklandı." Gaber sustuğu zaman duyulan tek ses, binarın içinde bir yerde çalışan asansörün uğultusuydu. Sonra gerindi ve sanki orada durduğunu ancak fark etmiş gibi, Makana'ya bakıp gözlerini kırptırdı.

"Soruşturmanız için bir anlamı var mı?"

“Her şeyin anlamı var.”

Gaber tedirgin oldu, masanın üzerindeki kâğıtların yerini de-
ğiştirdi, kravatını düzeltti.

“Öğrenmek istediğiniz başka ne var?”

Sigaranın tadı yabancı ve yumuşaktı. Hayatın bu düzeylerde
farklı olduğunun bir işareti daha. Makana buna alışmamaya ka-
rar verdi.

“Bana kızdan, Adil’in annesinden bahsedin.”

“Bunun gerekli olduğundan emin misiniz?” Gaber’in sabrı
tükenmeye başlamıştı.

Makana içini çekti. “Zaman kaybediyoruz. İsterseniz size
ne tahmin ettiğimi anlatayım. Hanefi ellisine gelmiş, kız da çok
genç olmalıydı. Kaç yaşındaydı?”

Gaber huysuzca, “On altısındaydı,” dedi.

“On altısında. Bekâr. Hanefi’nin dikkatini çekti ve o da bir gün
kendine engel olamadı. Hanefi’yi kimse reddedemezdi, değil mi?
İnsanlar ondan korkuyordu, o da istediğini alıyor ama onlara yar-
dım da ediyordu. Kötü davranışlarına göz yummalarına yetecek
kadar. Kız hamile kalınca araya girdiniz ve her şeyi düzelttiniz.
Kızın annesiyle babası çocuğu kendi çocuklarıymış gibi büyüttü.”

“Aşağı yukarı öyle oldu.”

“Kıza ne oldu?”

“İntihar etti.” Gaber gözlerini Makana’nın gözlerinden kaçır-
madı. “Tüm bunlar çok zaman önceydi.”

Makana çalışma masasının ardındaki camdan terasın öbür
tarafında, birbirleriyle konuşan Hanefi’yle kızını görebiliyordu.
Soraya ağlıyordu sanki. Hanefi teselli için elini beline dolamaya
çalıştı, ama Soraya kendini geri çekti, sonra uzaklaşarak perişan
ihtiyarı sfensleri ve golf delikleriyle baş başa bıraktı.

“Şimdi bütün bunların Adil’i bulmakta ne işinize yarayaca-
ğını anlatın.”

Makana karşısındaki adama baktı.

Sonunda, “İşin bu tarafını henüz düşünmedim,” dedi.

Bölüm On Sekiz

Makana bir saat sonra Aswani'nin lokantasına giriyordu. Öğle yemeği için erken olmasına rağmen sabah saatlerini Hanefi'nin dünyasında geçirdikten sonra ayaklarını tekrar yere basması gerekiyordu. Tuhaftı, ama ruh haline bu kasvetli mekân kadar iyi gelen başka hiçbir yer yoktu. O gün etrafta tek bir müşteri bile görmedi. İçerisini süsleyen kızılımsı kahverengi mermer sütunların üzerindeki beyaz çizgiler taşın aralıklarından çıkan solucanları andırıyor, Ali Aswani'nin bir paçavra ve sabunlu su dolu bir kâseyle sildiği et tezgâhının üzerindeki sineklerin cansız vızıltısı işitiliyordu.

Aswani başıyla salonun arka tarafını göstererek, "Seni bekleyen biri var," dedi.

Makana salonun neredeyse sonuna gelene kadar Okasha'yı göremedi. Müfettiş pek görünmemeye çalışarak iri ve kare sütunlardan birinin arkasına oturmuştu. Makana otururken elindeki gazeteyi katladı.

Parmağını baş sayfaya, Hanefi'yle ilgili habere bastırarak, "Bir de insanın cinayetleri asla ayağına dolanmaz derler," dedi.

"Sence bundan sonra ne olur?"

"Hanefi'yle mi?" Okasha omuz silkti. "Kimin umurunda? Adam eski devrin *baltacı*'sından başka bir şey değil. Vicdanının üzerinde çok yük olmalı. Geceleri nasıl uyuyor, hiç anlayamıyorum."

"Nasıl oldu da hiç mahkemeye çıkmadı?"

"Onun gibiler hiç çıkmaz da ondan. Kirli işleri onun adına yapacak adamları var, elini hiçbir zaman kana bulamadı."

"Kuşkusuz temiz kalması için de dünyanın parasını ödüyor."

Polis yolsuzluğu, Okasha'nın dudaklarına tebessüm oturacak konulardan değildi. Bu sefer de bomboş bir bakış ve omuz silkmekle yetinmeyi başaracaktı. Kocaman bir zarfı masanın üzerinden Makana'ya doğru sürdü.

"Nedir bu?"

“Londra’dan özel teslimat. O kadına ne yaptın bilmiyorum ama senin için kaygılanıyor, bunu okuduğundan emin olmamı istedi. Onun için, görüyorsun ya? Ben bile büyük dedektifin hizmetindeyim. Benim için şereftir.”

Alaycı bir temenna çakarken Makana zarfa uzandı, Ali de masanın üzerine iki bardak çayla bir avuç nane bıraktı.

“Bugün yemek yiyecek misin?” Ali masanın üzerine bir kâse dolusu turşu yerleştirmiş, beline bağladığı önlükle ellerini kuruyordu.

Müfettiş esnedi ve kocaman göbeğini sıvazladı. “Yediklerime dikkat etmem gerekiyor. Şekli kaybetmeye başladım. Ya sen?”

Makana omuz silkti. “Her zamanki.”

Okasha dilini can sıkıntısıyla şaklattı. “Tamam, anlaşıldı. Bana şu köftelerinden getir Ali, ama sadece yarım kilo.”

Aswani bıyığının uçlarını büktü. “Gelişme çağındasın, güçlü olman gerek.”

“Pekâlâ, bir kilo olsun. Yemin ederim beni mezara götürüyorsun.” Elini sallayarak adamı gönderdi, dirseklerini masaya dayadı. “Ee, ne diyor bakalım?”

Makana gözlerini Okasha’dan ayırmadan zarfın mührünü kırdı.

“Bir göz bile atmadın mı?”

Okasha geniş çenesini sıvazlayarak, “Hayatımı kurtarmak için İngilizce okuyamıyorum,” dedi.

Zarfın içinden Liz Markham cinayeti soruşturması konusunda Hayden’ın ilk sonuçları olduğu anlaşılan bir kâğıt tomarı çıktı. Mektup resmen Okasha’ya hitaben yazılmıştı ama kapak sayfasına ilıştırilmiş not Makana içindi:

Lord Markham tarafından torununu bulması için tutulan dedektifin adı Richard Strangeways. Raporunun eksiksiz bir kopyasını malesef bulamadım. Onunla telefonda konuşmayı başardım da yaşı ilerlemiş ve hafızası da eskisi gibi değil. Alice Markham’ın babasını hatırlayamıyor; o adı sizin için fotokopisini çıkardığım sayfalarda da bulamadım. Eksiksiz bir suretini bulmaya çalışıyoruz, ama dedektiflik

bürosu aradan geçen yıllar boyunca birkaç kere taşınmış, belgelerin nerede saklandığını bilen de yok. Strangeways çocuğun babasının Mısırlı olduğundan emin, Liz Markham'ın 1981 yılında Kahire'ye gelmesini de buna bağlıyor. Eksiksiz bir kopya bulur bulmaz onunla bir daha konuşacağım. Müfettiş Okasha'nın ona bu konuda yapacağınız her yardım için şükran duyacağından eminim; tabii beni bulduklarınızdan haberdar ederseniz çok sevinirim.

En iyi dileklerle,
Janet Hayden

Okasha salonu hızlı ve yorgun bir bakışla taramak için arkasına yaslanırken, "Anlaşılan Scotland Yard'la benimkinden çok daha iyi bir işbirliğin var," diye iç çekti. Makana da içgüdüyle müfettişi taklit edince açık kapının önünde belirip kayboluveren bir gölge yakaladı.

"Scotland Yard değil. Kadın Özel Bölüm'de çalışıyor."

"Bağışla."

Makana çayının soğumasına aldırmayıp ilk fotokopi sayfasını okumaya başlamadan önce Hayden'in Strangeways ile mülakatı hakkındaki raporuna hızla bir göz gezdirmeye girişti.

Richard Strangeways Kahire'ye 18 Ocak 1982 tarihinde, Alice'in kaybolmasından neredeyse iki ay sonra gelmişti. Liz'le Alice'in kaldığı, on yedi yıl sonra da Liz'in öldürüleceği El Hasaneyn Oteli'nde kalmıştı. Müdüre, resepsiyon personeline, temizlikçilere, aşçı ve garsonlara, eline geçirebildiği herkese sorular sormuş, otelin pek mutlu bir yer olmadığı sonucuna varmıştı. Personel çok düşük maaş alıyor ve yönetime dış biliyordu; Strangeways bu durumdan rüşvet almaya hazır oldukları sonucunu çıkarmıştı: Ondan para almakta fazla nazlanmadıkları kesindi.

Makana o günlerde personelden kaç kişinin polisçe sorgulandığını merak etti. Rapordan Strangeways'in Kahire'de bulunmaktan pek hoşlanmadığı açıkça belliydi. Mısırlıları da çok sevmemiş gibiydi ama soruşturmasına pek olumlu bakmayan polisin işbirliğine yanaşmadığı düşünülünce anlayış göstermek

mümkündü. Neden olumlu bakmadıklarını anlamaksa kolaydı. Normal polisten bile olmayan bir İngiliz gelip burnunu her yere sokuyor, sokarken de bir İngiliz soylusunun desteğine sahip olduğunu iddia ediyor. Makana böyle bir davranışın nasıl karşılanacağını tahmin edebiliyordu. Strangeways de benzer bir sonuca varmıştı: “Hâlâ bize gazezleri var. Süveyş’ten kaynaklanan, Britanya’nın denizleri denetlediği eski karanlık günlerden ve Tanrı bilir başka nelerden.”

Hayden’sa raporunda Strangeways’le Kahire polisi arasında kişisel bir çekişme yaşandığını sandığını belirtiyordu. Polis, Alice Markham’ın kaybolmasını itibarının lekelenmesi olarak algılamış, bu işi ciddiyetle çözümlemekten ziyade üstünü örtmeyi yeğlemiş olmalıydı. Soruşturmanın asıl sorumlusu epey engel çıkarmış görünüyordu. Adı Müfettiş Serrag olarak belirtilmişti. Serrag, Makana’nın Gaber ve Adil Romario’yla aynı fotoğrafta gördüğü adamdı.

“Bütün bunlardan haberin var mıydı?” diye sordu. Okasha ekşi limon ısırmış gibi dudaklarını büzdü. Başını salladı. “Bu konuya girmek istedim, ama sen de biliyorsun işte. Albay Serrag gibi birine gidip öylesine konuşulmaz. Etrafa haber salar ve sana dönüp dönmeyeceğini beklersin.” Bir zeytini dişleyip omuz silk-ti. “Dönmedi.”

Yemek geldi ve Okasha beklemeden kolları sıvarken, Makana kamburunu çıkarıp öne eğilmiş, bütün benliğiyle tahminler yürütüyordu. İçindeki belli belirsiz bir rahatsızlığın yaptığının yanlış olduğunu, bütün enerjisini Adil Romario’nun kaybolmasına vermesi gerektiğini fısıldamasına rağmen bu kaybolmayla Liz Markham’ın ölümü arasında bir ilişki olduğu kanısını zihninden söküp atamıyordu.

Strangeways’in bir zamanlar sağlam, analitik bir beyne sahip olduğu kesindi ve bu gerçek kendini raporunda, insanlarla aralarındaki muhtemel ilişkiler konusunda açıkça belli ediyordu. Buna rağmen, Kahire’deyken formundan çok uzak olduğu da anlaşılıyordu. Bir saplantıya yakalanıp kalmış bir adam gibi, kullandığı dil çok daha yoğun, hatta soyuttu. Kendini bir

komplonun göbeğinde bulduğundan, karşısına tebessümler ve nazik özürlerle çıkan insanların bir şeyler gizlediğinden emindi. Çarşının çevresindeki alan Strangeways'e göre polisle işbirliği halindeki şantajcı kabadayılardan yönetimindeydi. İngiliz, soruşturmadan sorumlu yetkilinin ilgisizliği karşısında duyduğu can sıkıntısını da saklamamış, Müfettiş Serrag'la görüşmek umuduyla polis merkezinde boşuna geçirdiği saatleri uzun uzun anlatmıştı. Mısırlılar olanlardan utanç duydukları ve bu konuda eski sömürgeci efendileri tarafından sorguya çekilmekten nefret ettikleri için ona çile çektiriyorlardı.

Hayden kısmi raporunun yanı sıra Liz Markham'ın geçmişiyle ilgili ayrıntılar da sağlıyordu. Zengin bir ailede doğmuş, daha genç yaşta baş kaldırmıştı. Babası soyluluk unvanını miras almıştı ya, genç Elizabeth bu ayrıcalıkla asla barışamamıştı. Uyuşturucu bağımlılığı genç yaşta başlamış ve İngiltere'nin pahalı okullarının birçoğundan uzaklaştırılmasına neden olmuştu. Kovulmasının ardından dışarıya, Fransa'ya ve İspanya'ya gönderilecek, buralardan da tekrar tekrar kaçacaktı. Bu maceralarından birinde kendini Mısır'da bulmuş ve sonradan Alice'in babası olacak adamla tanışmıştı. Hamile olarak İngiltere'ye döndüğünde babası onu reddetmiş ve evden kovmuştu. Genç kız her zamanki inatçılığı ve kararlılığıyla pes etmemeyi ve çocuğunu tek başına doğurmayı yeğlemişti. Muhtemelen, babasının isteklerine göz göre göre karşı gelmek için.

Oysa Alice kaybolduğu zaman çocuğun bulunması için bir dedektif tutan yine Lord Markham olacaktı. Neden mi? Makana o zaman Janet Hayden'ın ona Liz Markham'ın geçirdiği sinir bozukluğuyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Genç kadın İngiltere'ye döndükten sonra bir akıl hastanesine yatırılmış, arama işlerini de babası üstlenmişti. Bu durum Liz'in ilk günlerdeki girişimsizliğini açıklayabiliyordu. Her neyse, Strangeways Kahire'ye elinde neredeyse ipucu olmadan çıkageliyordu. Bu hali daha başlangıçtan itibaren küçük kızın kayboluşunu siyasal nedenlere bağlamasını haklı gösterebilirdi. Makana bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı: Strangeways işverenin varsayımını

gözü kapalı benimsemiş, birilerinin avanak kızın hiç işi olmadığı bir yerde gezinmesinden yararlandığına inanmıştı. Strangeways'in durumu, Hanefi'den talimat alma konusunda Makana'nın yaşadığı zorluklardan çok da farklı değildi.

Dahası, Strangeways Kahire'ye güç bir dönemde, Batı'nın dostu Başkan Sedat'ın kendi askerlerince tüfekle taranmasından sonra gelmişti. Mısır, Batı karşıtı duygularla beslenen radikal bir İslam devletine doğru yol alıyordu. Bütün bunlar Strangeways'in ülkeyi anarşinin eşiğinde gösterdiği tablonun nedeniydi. Her tarafta sakallı yobazlar görmesi kendi rahatsızlığını ve kişisel güvensizlik duygularını körüklemekten başka bir işe yaramayacak, öte yandan dosyayı algılamasını da kolaylaştıracaktı. Onun gözünde Alice bir çeşit cihadın ya da kutsal savaşın kurbanıydı. Bir İngiliz lordunun torununu kaçırmamanın herhangi bir fanatik dinci için kadayıfın üzerindeki kaymak olacağına inancı tamdı. Makana tüm bunları okurken bir iç geçirdi. İngiliz dedektif Alice'in asla canlı bulunamayacağı sonucuna varıyor, ancak Alice'in dedesine gönderdiği raporda bu kanısını çok daha diplomatik bir üslupla ifade ediyordu.

Lakin raporun sonlarına doğru Strangeways başka seçenekleri de işaret etmeye başlayacaktı. Herhangi bir fidye talebinde bulunulmamış, küçük kızın kaybolmasını üstlenen de çıkmamıştı. Bu durum Strangeways'i Alice'in kaybolmasının aile geçmişinde gizli bir açıklaması olabileceği tahminine yönlendiriyordu. Liz'in uyuşturucu alışkanlığından haberdar olması gerekirdi ve bu bilgiye dayanarak yeraltıyla ilişkiler ima ediyordu. Alice Markham öz babası tarafından kaçırılmış olabilir mi, diye düşünmeye başlamıştı.

Fotokopiler bu noktada bitiyordu. Hayden son sayfasının dibine bir şeyler karalamış, eline bir bilgi geçer geçmez Makana'ya haber vereceğini yazmıştı. "Liz Markham'ın çizgiyi aşmış ve yeraltından insanlarla ilişki kurmuş olması çok muhtemel," diye eklemişti. "Alice Markham'ın babası kim?" Bu son cümlelerin altı kalın kalın çizilmişti.

Makana okuduklarını hazmetmek için durakladı. Doğru, Liz Markham dünyanın en güvenilir annesi değildi. Ciddi bir

uyuşturucu sorunu vardı ve dört yaşındaki bir çocuk bir tarafa, kendini bile idare etmekten âcizdi. Ya kendini derin sularda, anlamadığı bir kentte ve doğru dürüst tanımadığı insanlarla alışveriş yaparken bulduysa? Kızını kaçırdığından kuşkulandığı birisi varsa, durmadan buraya dönmesi mantıklı görünebilirdi. Ama ya buraya kızını değil de, Alice'in babasını bulmaya geldiyse?

Babanın, artık her kimse, İngiliz kıızıyla yaşadığı kısa ilişkinin bir çocukla sonuçlandığından habersiz olması pekâlâ anlaşılabilirdi. Peki Liz Markham en baştan Kahire'ye neden kıızıyla birlikte gelmişti? Ne kazanmayı ummuştu? Makana kendini onun yerine koymaya çalıştı. Bir uyuşturucu sorunu ve gayrimeşru bir çocuğu vardı. Babası onu reddetmiş, parasını da kesmişti. Buraya geldiyse, yardım almak için olmalıydı. Alice'in babasının kendisine yardım etmesi için kıızı buraya getirmişti, bu da babanın paralı olduğu anlamına geliyordu. Buraya bir garson ya da yüzme havuzu görevlisini bulmak için gelmiş olamazdı. Alice'in babası her kimse ensesi kalın biri olmalıydı...

"Peki, bütün bunlar bizi nereye götürüyor?"

Okasha önündeki tabakları kenara itip sessizce geçirdi. Makana adamın tabaklarda bıraktığı kargaşayı izliyordu.

"Serrag'la konuşabilsem gerçekten çok yararlı olurdu."

"Söyledim ya," dedi Okasha ağzını kâğıt peçeteyle silerek, "Serrag... Bunca zaman önceki bir olay konusunda... Kimseyle konuşmayacak... Benimle de konuşmayacak, hele seninle, asla. Bir kızın bunca yıl önce kaçırlması neden şimdi annesinin öldürölmesine yol açsın?" Omuzlarını silker gibi kaldırdı. "Hiç mantıklı değil."

Makana, "Devam eden bir soruşturma var," diye hatırlattı. "şimdilik kesin hiçbir sonuç yok."

Okasha, "Kesin sonuç mu?" diye meraklandı. "Bak, bu dediğin sadece sana verecek cevabı olmayan birilerinden duyabileceğin cinsten bir yorum. Sen yasanın dışında yaşıyorsun, Makana, ama içimizde hareketlerinin hesabını vermek zorunda olanlar var. Hem üstelik, Serrag artık normal polis de değil. SSI oldu."

"Burada göremediğimiz bir şey olmalı. Bir İngiliz kadın otel

odasında neden işkence görüp öldürülür? Cinsel dürtüyle değil, para falan da alınmamış, öyleyse tüm bunlar ne anlama geliyor? Cevabı kadının geçmişinde yatıyor olmalı.”

“Tamam, ama çocukla babası hakkındaki bütün bu hikâyeler... Gerçekten bir önemi olduğuna inanıyor musun?”

Makana bir sigara yaktı, arkasına yaslanıp düşündü.

“Ne düşündüğümü söylememi gerçekten istiyor musun?” Okasha bir kibrit çöpüyle dişlerini karıştırıyordu. “Bana kalırsa rüzgârda saman çöpü arıyorsun.”

Makana o anda Gaber’in daha önce söylediği bir şeyi hatırladı.

“Daud Bulatt adı sana bir şey ifade ediyor mu?”

Okasha omuz silkerek, “Sanırım bir zamanlar buralarda faaliyet gösteren kabadayılardan biriydi,” dedi.

“Öğrenebilir misin?”

“Ne işe yarayacak ki? Bak Makana, o küstah İngiliz dedektiflerine işimizin nasıl yapılacağını bildiğimizi göstermek için de olsa bu kadını öldüreni bulacağım. Ama onlardan değil bizden yana olduğunu sakın unutma.”

Makana açık kapıdan dışarıya bakıyordu. “Alice yaşıyorsa şimdilerde yetişkin bir kadın olmalı.”

Okasha’nın gözlerindeki ifade sertleşti. “O kız öldü,” dedi usulca. “Gerçeklerle yüzleşmen gerek. Bak, sana güç geldiğinin farkındayım. Sana bunu... Bir dost olarak söylüyorum. Bu işi bir kenara bırakman gerek. Unutman gerek. Bazen geçmiş olduğu gibi bırakmak daha iyi olur. Senin bunu herkesten daha iyi anlamın gerekir.”

İki adam bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar; ardından Makana ayaklandı.

“Belki de haklısın,” dedi. “Yedi yıl, kim olursa olsun unutmak için uzun bir süre.”

“Haydi, haydi, yapma bunu! Hey, bütün bu yemekleri ne yapacağım?” Okasha yakınırken Aswani masanın üzerine taze kızartılmış köfte dolu bir tabak daha bırakıyordu. Başını kaldırıp kapıya baktığında Makana’dan eser yoktu.

Bölüm On Dokuz

Okasha'nın haklı olduğunu biliyordu. Farklı konuları zihninde birbirine karıştırıyor ve kendi varsayımlarına kapılıp gitme tehlikesi yaşıyor, yine de bir şey yapamıyordu. Makana, yaşasaydı şimdi kızının nerede olacağını düşünmekten kendini hiç alamayacaktı. Liz Markham'ın kızının peşine düşmenin gerçekten bir mantığı var mıydı? İçgüdüğü haklı mıydı? Liz Markham'ın ölümüyle Hanefi'nin geçmişi arasında bir ilişki var mıydı, yoksa bu sadece kendi hüsnükuruntusu muydu?

Strangeways'in raporunu okuduktan sonra çevresindeki çarşıya farklı gözlerle baktı. Peşinde küçük bir çocukla, ürkek ve yalnız Liz Markham'a nasıl görüldüğünü düşlemeye çalıştı. Alice Markham'ın anısı şimdi bu daracık sokaklarda, karmakarışık vitrinlerde, altın ve yarı değerli taşların parıltılı dizilerinde, başka bir çağın tanrılarında, minik tanrıça ve ifrit heykelciklerinde kazılıydı. Etrafında çepeçevre renk ve kakmanın, aç ve eğrinin, gölge ve ışığın çapraşık oyunu vardı. Bütün bunların ortasında bir yerde küçük bir kız dünyadaki bir deliğe düşmüş ve hiçbir iz bırakmadan yitip gitmişti. Her biri sonsuzluktan kendine bakan Horus ve Osiris'in haşın yüzleri arasında kimi arayacaktı? Bulmaya çalıştığı Alice miydi, yoksa kendi kızı Nasra mı?

Eski günleri hatırlayan birine ihtiyacı olduğunu farkındaydı. O zamanlarda burada olan birine. Serrag yardım etmeyecekse, belki edecek birini bulabilirdi. Eski kent surlarının içinde, satıcıların topladıkları hurdaları yığıldıkları, yanlarından sürtünerek geçenlere dar aralığın ötesinden seslenişlerinin yankılandığı kemere varmak beş dakikasını aldı. Kargaşadan ve itiş kıkıştan kurtulup eski ve tozlu antikacı dükkânına giden aralığa sarmaktan bir ferahlık duydu. Dükkânın çevresindeki bölge ıssızdı. Çarşının bu köşesine hemen kimse ayak basmıyor gibiydi. Koyu renk gözlüklü, kırışık yüzlü yaşlı adam tam Makana'nın bıraktığı yerde, bacak bacak üzerine atmış, iskeleti andıran parmaklarının arasında yanan bir sigara tutarak oturuyordu.

“Bu sefer kimi arıyorsun?”

Makana, “Birini aramam mı gerekiyor?” diye sordu.

Adam yavaşça doğrularak, “Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin,” dedikten sonra, Makana’ya peşinden gelmesini işaret etti.

Dükkân, kapının eşiğinden göz attığı zaman sandığından da dağınıktı. Kirişlerden ve duvarlardan sarkanların yanı sıra her alanı kaplayan objeler vardı. Bir şeye çarpmadan hareket etmek imkânsızdı. Makana insanın yararsız, modası geçmiş eşyayla dolu bir dükkâna neden sahip olacağını merak etti. Dükkândaki eşyanın bugünün dünyasında hiçbir değeri olamazdı ve tek yararları birinin buraya girmesini önlemekten başka bir şey değildi. Üstelik önceki ziyaretinden hatırladığı kadarıyla birileri içeri girmeye çalışsa bile ihtiyarın onları kovacağı kesindi.

“Kahve içer misin?” İhtiyarın sesi dükkânın derinliklerinden belli belirsiz yankılandı. Gözden kaybolmuştu. Makana sesi takip edip dükkânın uzak ucuna vardığında bir kapı aralığına açılan birkaç basamak gördü. Eğilip geçince dibinde atölye olan bir merdivenle karşılaştı. Toz eşikte durmuş gibiydi. İçerisi karanlık, serin ve pırıl pırıl, tertemizdi. Alçak kubbeli tavanıyla uzun atölye önünde uzanıyor, ucundaki geniş kapıları ortasında bir palmiye olan, küçük ve güneşli bir avluya açılıyordu. Avlu kuş kafesleriyle dolu gibi görünüyor, kuş cıvıltıları havayı dolduruyordu.

Bir taraftaki duvar boyunca kitap rafları, rafların karşısında odanın uzunluğunca giden bir tezgâh gördü. Tavandan floresan lambalar sarkmış, duvardaki bir rafa da bir dizi alet yerleştirilmişti. Makana mürekkep kapları ve çeşitli kâğıtlardan desteler görünce bir kalpazan atölyesinde bulunduğunu anladı. Kocaman bir büyütecin üzerine ayaklı bir çalışma lambası takılmış, onun da üstüne, duvara bir papirüs resim, *Ölümler Kitabı*’ndan bir resmin kopyası asılmıştı. Resmin merkezine terazilerden büyük bir dizi işlenmişti. Onların yanında, görevli gibi duran, timsah çene- li ve aslan vücutlu tuhaf bir hayvan vardı. Avluya vardığında, ihtiyar bakır cezveyi basit bir gazocağının üzerine yerleştiriyordu.

“Yemen’den geldi, dünyadaki en iyi kahve. Seba Melikesi Belkıs da bu kahveyi içerdi.”

Makana bir taraftan kentin merkezinde yaratılan bu sükûnet bölgesine hayran olurken, avluda gezinmeye, kafeslerdeki kuşları inceleyebilmek için eğilip bakmaya koyuldu. Kuşlar daha önce hiç görmediği, egzotik bir cinstendi.

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Bu yerde mi? Oh, hatırlayabildiğimden de uzun. İnsanların doğduğunu, büyüdüğünü, baba olup öldüğünü gördüm. Sonra oğullarının baba olmasını gördüm.”

“Öyleyse buralarda olup bitenlerden çoğunu işitmiş olmalısın.”

“İşittiğim şeyler var.” Koyu camlarının gerisinde, gözleri parıladı. “İşitmediklerim de.” Sormadan, Makana’nın sigaralarına uzandı. “Kaybolan İngiliz kıızıyla neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Sana tuhaf gelmiyor mu? Bir kadının çocuğunu kaybetmesi, on yedi yıl sonra da aynı bölgede öldürülmesi?”

“Tuhaf olarak tanımlar mıydım, emin değilim.” Kabaran siyah sıvıyı usulca karıştırırken gözlerini bakır cezveye dikti. Havaya zengin bir yanık kokusu yükseliyordu.

Makana’ya kuş kafeslerinin altına yerleştirilmiş küçük masanın yanına oturmasını işaret etti.

“Bana kalırsa, olanlar bir nedenle oluyor. O sırada göremiyor olabiliriz. Gerçekten de, nedenlerin açıkça ortaya çıkması yıllar alabilir, ama her zaman bu olanların oturduğu bir kalıp vardır.”

Başka bir yerde ve farklı bir zamanda olsa, bu sözler Makana’ya insanların teselli buldukları için kendi kendilerini alkışladıkları cinsten manevi saçmalık gibi gelebilirdi; oysa şimdi kendini ihtiyarın söyleyeceklerini merakla dinler buldu.

Adam, “Bu öyküde seni rahatsız eden bir şey var,” dedi. “Seninle bir ilgisi var mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse belki sen de bir çocuk kaybettin... Belki bir kız?”

Makana sigaralarını geri almak için elini uzattı. İhtiyar onu bir süre sessizce izledikten sonra sanki düşüncesinin onaylandığını hissetmiş gibi çenesini belli belirsiz kaldırdı. Tekrar dikkatini küçük gazocağına vererek cezveyi ateşten aldı, iki minik porselen fincanı katran karası yoğun sıvıyla doldurdu.

Fincanlardan birini masanın üzerinden Makana'ya doğru sürerken, "Yalnızlığın yolu acı ve ıstıraptan geçer," dedi.

Makana hafif rahatsızca, "Bunun ne anlama geldiğini anlamadım," diye cevap verdi.

"Senin göremediğini gördüğümü anlatıyor."

"Neymiş o benim göremediğim?"

İhtiyar ince, kötü sarılmış sigarasından nefes çekerken kuru yanakları çöktü. "Acı ve ıstırapı anlamak için bugünü yaşamak zorundayız." Dumanı üfledi. "Geçmişle geleceğin arasında. Sufi dünyanın içinden geçen gizli patikalar olan sözlerinde yaşar. Bilgisi dini yazıtlardan değil, yaşadıklarının benzersizliğinden gelir... Bugünden."

"Pek dindar biri değilim."

"Hangimiz gerçek dindarız ki? İnsanlar hareketleri tekrarlıyor." Kemikli yüzündeki tebessüm kayboldu. Gözlüğünü çıkarınca tuhaf bir gri-mavi renkte, kırık deniz kabuklarını andırır gözleri görüldü. "Geçmiş sadece ruhun gücü yok edebilir ve senin ruhun da yaralı. Bedenin varlığını yerinden çıkar, peşinden aydınlık gelsin."

"Peki bu nasıl olacak?" Makana sesindeki dokundurmayı saklayamamıştı.

"Bu kadar kuşkucu olma. Anlaşılabilirliğin kapısı tesadüfen de açılabilir... Ruhu ötekinin yerini alan ve Sufi'yi Tanrı'dan ayıracak hiçbir şey kalmaması için 'Ben'in kaybolmasına izin veren bir gezgin ya da görünmez bir ziyaretçi."

"Yani, bir yabancıyla tesadüfen karşılaşma, kendi ruhlarımızın kilidini açabilir mi?"

"Senin örneğinde bu belki de seninle konuşan, kendinden uzaklaşman için yol gösteren, görmene yardım eden bu İngiliz kızdır."

"Neyi görmem için?" Makana sabırsızlandığını hissediyordu.

"Onu sadece sen bilebilirsin. Ahenge ulaşmak için ilk adım, ya da *şath* hali, belleğini koyuvermektir."

"Geçmişimi unutmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

İhtiyar yüzünü Makana'nın tebessüm olarak anlayacağı gibi

ekşiterek ağzında kalan tek tük dişleri ortaya çıkardı. “Bu konularda hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun, ama kabul ettiğinden çok daha fazlasını bildiğinden kuşkulaniyorum.”

Makana küçük fincanı masaya bıraktı.

“Kızın kaybolduğu dönemi hatırlıyor musun?”

İhtiyar gözlüğünü yeniden takarken başını salladı. “Hatırlıyorum.”

“Polis işe yarar bir şey bulamadı.”

“Dikkatli davranmaları gerekiyordu. Buradaki köpekbalıkları polislerin hepsini göbekten bağlamıştı.” Kendi kendine güldü. “Hatırlarsın, eski kötü günlerdi, bütün buraları gangsterler yönetiyordu. O insanların bir tarzı vardı. Bugün artık göremediğin bir tarzları.”

“Bu konuda çok şey biliyor gibisin.”

“Buradaydım. Neler olup bittiğini gördüm. İnsanların çoğu iki yakasını bir araya getirmekte zorlanıyor ve yasaya karşı gelmeden çocuklarını doyurmak için birkaç kuruş kazanmanın çok fazla yolu yok.”

“Sanki özlüyormuşsun gibi.”

“En azından o günlerde nerede durduğunu bilirdin. İnsanların onuru vardı.” Dilini şaklattı. “Bugünkü gibi değil. Bugün hırsızların yüzünde kocaman bir tebessüm, üzerlerinde de şık giysiler var. Parlamentoda oturup bize çıkarlarımızı yürekten koruduklarını söylüyorlar.”

“Öyleyse o günlerde buraları kim yönetiyordu?”

“Kim mi? Saad Hanefi tabii.” Makana’nın yüzündeki ifadeyi görüp güldü. “Öyle şaşkın bakma. Bugünlerde insanlar sadece göklerden bize bakıp gülümseyen, bize *bamya* ve kim bilir başka hangi saçmalıkları sunan adamı görüyor. Eski günlerde nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yok. O zamanlar insanlar ondan dehşet duyuyordu.”

“Kızın kaybolduğu sırada burada mıydı? Emin misin?”

“Hayır, zihnim o kadar eski ki artık bana oyun oynuyor.” Yüzünü içeri çekilen bir ağ gibi, bütün çizgilerini toplayacak şekilde buruşturdu. “Tabii eminim! O günlerde Hanefi büyük

adamdı. Tam kızın kaybolduğu günlerde bir de savaş vardı.”

“Ekim Savaşı’nı mı kastediyorsun?” Makana birden şaşırmış, adamın anlattıklarından hiçbirinin gerçek olmadığından kuşku lanmaya başlamıştı.

“Hayır, o dediğin 1973’teydi. Ben sokaklardaki savaştan bahsediyorum. Onların, köpeklerin arasındaki savaş!”

“Çeteler arasındaki savaş mı yani?”

Kırışık çizgiler hareketsiz kalıverdi. “Hanefi’yle katilleri arasındaki savaş, demek istiyorum. Ondan kurtulmak istiyorlardı, onun için ona ateş ettiler, hemen bir sonraki köşede, hem de güpegündüz.”

“Rakiplerinden biri onu öldürmeye mi kalktı?”

“Hepsinin en kötüsü.”

“Kimdi rakibi?”

“Daud Bulatt adlı birini hiç duymuş muydun?”

Makana nabzının hızlandığını hissetti. Öne doğru eğildi.

“Bu bahsettiğin Hanefi’nin karısıyla oğlunun öldürülmesi olayı mı?”

İhtiyar başını kısaca sallamakla yetindi. “Bulatt’ın adamları Hanefi’nin üzerine saldırdı ve bir hata yaptılar. O gün arabasında tek başına olması gerekiyordu, ama nedendir bilinmez, ki ben de bilmiyorum, yalnız değildi.”

“Bana onu anlatsana.”

“Bulatt’ı mı?” Yaşlı adam elini kaldırdı, çarpık bir tırnağını sol kulağının hemen altında, boynunu kesen kalın ve siyah yara izinde gezdirdi. “Bu yarayı açan oydu. Bulatt bir katildi, *baltacı*ydı. Gençti. Şantaj yapıyor, insanları korkutup paralarını alıyordu. Kaçakçılığa da bulaşmıştı. Buralarda iyi bilinirdi.”

“Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun?”

“Hiçbir şeyden korkmayan hayvanın tekiydi. Yoluna çıkıp da canlı kurtulanlar şanslı sayılırdı.” Parmağını kendi yüzüne çevirdi. “O talihlilerden biri de bendim. Hanefi onu pis işleri için kullanırdı. Kiraların ödenmesi gecikince ya da bir yerlerde kârlı işler yapıldığını, ama payının ödenmediğini düşündüğünde onu gönderirdi.”

“Sonra ne oldu?”

“Aslını astarını tam olarak bilen yok. Aralarında bir kapışma oldu. Bazıları Bulatt’ın sabrının tükendiğini ve Hanefi’nin işlerini devralmak istediğini, kimileri de kadın meselesi olduğunu söylüyor.”

“Bulatt’a ne oldu peki?”

“Boğuşmayı sürdürdüler ve ardından Bulatt şu ya da bu nedenle hapse girince her şey bitti.”

“Nasıl yani?”

“Tora’dayken bir değişim yaşadı. Hayatının değiştiğini söylerler. Ondan önceki birçokları gibi hapiste huzur buldu. Kendini Allah’a verdi. O günden itibaren kendini temiz bir hayat yaşamaya adanmıştı.”

“Dindar mı oldu demek istiyorsun?”

“Her şeyden elini çekti. Hepsi bitti.”

“Bu dediğin, kızın kaybolmasından önce miydi, sonra mı?”

İhtiyar hatırlamaya çalışarak başını yana yatırdı. “Sanırım aynı dönemdeydi. Emin değilim. Tüm bunlar o kadar önceydi ki.” Sertçe ayaklandı ve öne düşüp atölyeye doğru yürüyerek sohbetin bittiğini belli etti. Papirüsün önünde durakladı.

Makana duyduklarını hazmetmeye çalışarak peşinden gitti. Liz Markham geldiğinde Bulatt hapisteyse genç kızın onu bulmasının, ya da Bulatt’ın çocuğu almasının mümkünü yoktu... Fakat, Bulatt Alice’in babası olabilir miydi?

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Makana dikkatini resme vererek başını salladı.

“İki Gerçek Sarayı. Adalet tanrıçası Maat ölü adamın yüreğini bir devekuşu tüyüyle tartıyor.”

“Çok iyi. Bazen atalarımız firavunların bizlerden çok daha uygar olduklarını düşünürüm.”

Makana parlak teraziyle tuhaf hayvanı inceledi. Yok Edici Ammut güçlü çeneleriyle yüreğinde herhangi bir ağırlık olan insanın kalbini ve ruhunu yemek için bekliyor. Bir tüye karşı bir insan ruhu. Tezgâha bir göz atınca çeşitli boy ve niteliklerde resmi belgelere benzeyen kâğıtlar gördü. Bir çeşit sertifika... Banka bonoları.

İhtiyar gelip yanında dikilerek, “Günümüzde insanların hiç düş gücü yok,” dedi. “Okul terk belgeleri, hukuk diplomaları ya da Peygamber soyundan geldiklerini kanıtlamak için bana geliyorlar.” İçini çekti. “Birinin gelip benden büyük şiir ya da felsefe eserlerinden birisinin kopyasını isteyeceği günü düşünüyorum: İbn Arabi, ya da el Biruni’nin gök cisimleri üzerine denemesi. Bak işte *buna* değerdi.” Buruşuk yüzü ilk kez dişsiz ağzını gösterecek gibi gülümsedi.

Bölüm Yirmi

Mimi Maliki’nin yaşlı başlı erkeklerin duvara toslamasına, ufak çaplı trafik tıkanıklıkları yaratmalarına, hayatta yanlarından geçip giden ve bir daha asla ulaşamayacakları bir fırsat kaçırıp kaçırmadıklarını düşünmelerine neden olan bir görüntüsü vardı. Öyle bir güzelliği.

Evi Masr el-Cedide’de, bir dizi boş arsayla tamamlanmamış inşaatların ortasında bir daireydi. Toprağa kazılmış deliklerden ve mezar taşları gibi yükselen yarı bitirilmiş temellerden oluşan bir mezarlık. Makana kaldırımın bulunması gereken yerde, tozların arasında durmuş, tepesinde yükselen beton iskelete bakıyordu. Evlerine kavuşmak için sabırsızlanan birkaç ev sahibi daha şimdiden bazı katlara taşınmıştı. Duvarlar aralardan sertleşmiş balmumu gibi çıkan harç topraklarıyla kabaca birbirlerine tutturulmuş cüruf briketleriyle doldurulmuştu. Diğer katlar boş platformlar halinde terk edilmiş duruyordu. Bir kuş bir ya da iki sütun dışında bir şeye çarpmadan binanın bir ucundan diğerine uçabilirdi. Apartman sakinleri şurada burada renkli kumaşlarla kaba, bitirilmemiş duvarları süslemişti. Dışarıdan bakıldığında bu halleriyle kentin daha yoksul mahallelerindeki çerçöp gecekondulara benziyor, tek fark olarak da bunların daha yüksekte asılı olması görülüyordu.

Makana el arabaları ve küreklerden, tuğla kulelerinden, kırık kiremit yığınlarından ve yanmış dev kibrit çöpleri gibi sağa sola dağılmış demir çubuklardan oluşan bir engelli parkurunun arasında kendine bir yol bulup, sonunda bağın tuhaf meyveleri gibi sarkmış iki çıplak ampulü birleştiren bir kablo karmaşasının altından eğilerek geçti. Asansör tüm bu kargaşanın ortasında aydınlık, parlak ve anlamsızca yeniydi. Bir duvardan dışarıya tehlikeli olacak gibi uzanan, oraya yanlışlıkla bırakıldığı açık bir kırmızı mermer kanadın çevresinden dolandı. Bir beton karıştırıcısı gürültüyle öğütüyor, yüzleri ve kolları turuncu kuma batmış işçiler sağa sola seğirtiyordu. Makana asansöre girdi ve üzeri sekiz yazılı düğmeye bastı. Kapıların usulca kayarak kapandığını, asansörün yükseldiğini görünce şaşırdı. “Ne kadar sürecek bakalım?” diye düşündü.

Sekizinci katta duvardan, tam da insanın gözünü çıkaracak bir yükseklikten bir demet renkli kablo çıkıyordu. Onların yanında da ağır bir ahşap kapı. Çıplak kabloların zilin bulunması gerektiği yeri gösteriyor olduklarını tahmin etti. Kapıya yumruğuyla vurdu ve sonunda içeride hareket eden birilerini işitir gibi oldu. Kapı açılmaya başladı, sonra eğri büğrü bir zemine yeni yerleştirilmiş seramiklerin üzerindeki bir çıkıntıya takılıp durdu. Sonunda gıcırtilı itirazlarla açılınca, yirmilerinde bir kadın görünüyordu.

“En azından bu kapıyı doğru düzgün takabileceklerini düşünürdün, öyle değil mi?”

Sorusu bir yanıt gerektirmediğinden Makana genç kadının yüzüne düşen ipeğimsi saçlarını geriye atmasını ve kaşlarını çatıp bakmasını bekledi.

“Sen de kimsin?”

“Adım Makana. Telefonda konuşmuştuk? Adil Romario hakkında?”

Mimi Maliki sanki bayılacakmış gibi elini alına götürdü, sonra tek kelime etmeden çıplak topukları üzerinde döndü, elini zarifçe arkasından sarkıtarak uzaklaştı.

“İtfaddal.”

Bir ülkeyi kendinize âşık etmek için sadece fiziksel güzellikten fazlası gerekir. Bulunduğu yeri doldurmak gerekir ve Mimi

Maliki bu özelliğe bütünüyle sahipti. Ne var ki bazı temel niteliklerden yoksun görünüyordu. Bir yıldız olmak için gereken yeteneklerin yanında insanın şanslı olması da lazımdı; oysa Mimi Maliki bu bölümü kaçırmış gibiydi. Makana, Farag'ın bürosunda izlediği filmi hatırlıyor, adamın bütün beceriksizliğine rağmen genç kadının oldukça güzel göründüğünü düşünüyordu. Makana'ya sormak için geldiği bütün soruları unutturacak yumuşak bir savunmasızlığı vardı. Kadının peşinden kolilerin bir duvar kenarına istiflendiği geniş salona gitti. Hepsisi bembeyaz kanepe ve koltuklar hâlâ şeffaf plastik kılıfları içindeydi.

“Yeni mi taşındın?”

Kadın kendini kanepeye bırakırken açıklama olarak, “Amcamın evi,” dedi. “İş için yurtdışına gitmesi gerekti. Dönene kadar ilgileneceğim.”

“İyi olmuş.”

Makana'nın sesinde bir tını genç kadının başını kaldırmasına neden oldu. Bir sigara yakarken, “Gazeteci gibi konuşmuyorsun,” dedi. Gözlerinin altında gri çizgiler vardı ve bakışları odaklanmıyor gibiydi. “Polise benziyorsun.”

Makana sevimlice gülümsedi. “Kaç kişinin aynı yanlışı yaptığını bilsen şaşardın.”

İki yanında geniş pencereleriyle oda büyüktü. Perdeler çekildiğinden dış dünyaya dair görülebilecek pek bir şey kalmamış, mobilyaya çarpıp tökezlenmemesine yetecek kadar aydınlık kalmıştı.

“Parayı getirdin mi?”

“Birazını getirdim.” Elini cebine soktu ve çıkardığı zarfı uzun cam masanın üzerine bıraktı. Genç kadın tırnaklarını kemiriyordu.

“Bunlar dolar değil. Dolar istemiştin.”

“Bugün kurlar felaket.” Makana ellerini ceketinin ceplerine sokup başını geriye yatırdı. “İstemiyorsan geri alabilirim.”

Mimi bir an düşündü, sonra kabul etmeye karar verdi. Parayı almak için eğilirken Makana daha hızlı davranıp zarfı kaptı.

“Hey, bana o zarfı vermezsen bağırmaya başlarım.”

Makana zarfı elinde tartıp pencereye yöneldi.

“Polisin gelip burayı aramasını gerçekten istiyor musun?”

Genç kadın arkasına yaslandı. “Kim takar ki?”

Bir çeşit çıkmaz sokak gibiydi. Makana perdeleri açınca dairenin iki cephesi boyunca uzanan balkon ortaya çıktı.

Kadın gözlerini ışıktan korumak için elini siper edip, “Hey,” diye seslendi. “Şu perdeleri çeker misin?”

Manzara oldukça güzeldi. Makana Heliopolis’in eski kısmına baktığını anladı. Bu mahalle 20. yüzyılın başlarında varlıklı bir Belçikalı olan Baron Empain tarafından kentin hemen dışında, Kahire’ye tramvayla bağlanan, at yarışı pisti ve Mağribi villalarıyla eksiksiz bir lüks bölgesi olarak yeniden inşa edilmişti.

Mimi Maliki bir çaba harcamadan da güzel görünecek kadar gençti ama böyle devam ederse bu durum pek uzun sürmeyecekti. Kadının eğilip kakmalı bir maun kutuya uzanmasını ve bir sigaralık sarmasını izledi. Bir çeşit transtaymış gibi hareket ediyordu. Bir süre sonra durdu ve sanki ilk kez farkına varıyormuş gibi gözlerini kaldırıp Makana’ya baktı. Bir sakıncası olup olmadığı sorduğu zaman Makana başını salladı; oysa genç kadın bir yanıt beklemeden sigaralığını sarmayı sürdürdü.

“Gerçekten polise benziyorsun.”

Makana yeniden pencereye döndü. Uzakta, Baron’un kendisi için yaptırdığı Kamboçya tapınağının tuhaf kulesi görünüyordu. Bir zamanlar çimenli teraslarla, şehvi heykellerle çevrelenmişken, şimdi çorak bir araziye dönmüştü. Geceleri karanlıkta yarasaların mekânı olarak Avrupalıların aynalı tavanların ve yaldızlı oymaların altında dans ettikleri günleri hatırlatmaktan çok uzaktı. Tabii ondan çok daha önce de burası bilgelik tanrısı Thoth’un yazıyı keşfettiğine inanılan Güneş Tapınağı’nın yeriydi. Yazıyı icat etmek öylesine tartışmalıydı ki Thoth, insanların anlamadığı şeyleri biliyormuş gibi görünmelerine sebebiyet verdiğini düşündüğünden eğitimi engellemekle suçlanıyordu.

“Bana Adil Romario’dan bahset.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Nasıl tanıştınız?”

“Nasıl?..” Mimi omuzlarını silktilti ve sanki bir büyü sonucunda cevabın belirmesini bekliyormuş gibi boş bakışlarını duvara dikti. “*Vallahi* bilmiyorum. Bir yerde tanışmış olmalıyız. O partilerden birinde, anlıyor musun? Film insanları.” “Film” sözcüğünü bir hakaretmiş gibi, iğreniyormuş, tükürür gibi söylemişti.

“Film insanlarını sık görüyor musun?”

“Bir iş almanın tek yolu bu. Her şey kimleri tanıdığına ve sende ne kadar hoşlandıklarına bağlı. Yeteneğin hiç etkisi yok.” Bir zamanlar çok sevdiği ama artık hatırlayamadığı bir oyundan bahsediyormuş gibi sesi özlemle doluydu.

“Bu dediğin ne zamandı?”

“Yüzyıllar önce... Belki bir yıl.”

“O zaman ne oldu?”

“Bilmiyorum. Hayran oldum sanırım. Bir düşünsene. Aptal bir futbolcu için.” Ağlayacakmış ya da gülecekmiş gibi sesi titredi.

“Salim Farag’la da böyle mi tanıştın?”

“Sürüngen Salim. Hamamböceği Salim.” Bir süre kendi kendine güldü.

“Film yönetmeni.”

“Şaka bu. İnsanlara böyle diyor ama şimdiye kadar tek bir gerçek film yönetmedi. O insanlardan biri... Anlıyorsun. Sanırım babasından biraz para kalmış. Her neyse, birbiri ardına umutsuz projelerle bütün o parayı batırdı.”

“Bu dediklerin ne zamandı?”

“Uzun zaman önce.” Alnı kırıştı. “Belki ben doğmadan da önce.”

“Ama bazı şeyler başarmış olmalı.”

“Oh, bazı iyi insanlarla çalıştı, ama o zamanlar bile kötü bir şöhreti vardı. Rüşvet vererek hükümete yanaştı. Onu şu veya bu komiteye aldılar. Bakanlar ve generallerle ilgili bir iki belgesel yaptı. Bana kalırsa onu hapisten kurtaran da bu oldu.”

Genç kadın konuşurken, Makana, Mimi Maliki’nin çoğu kişinin düşündüğünden çok daha zeki olduğunu fark etti. Ayrıntıları görüyor ve bir kenarda biriktiriyordu.

“Onunla Adil nasıl oldu da bir araya geldi?”

“Oh, bu bambaşka bir öykü.” Bir süre, dumanın parmakla-

rının arasından süzülmesini izleyip sessiz kaldı. "Herkes Adil'i çok sert sanır. Onu orada, olduğundan büyük, milli bir kahraman gibi görür. Oysa hiç de öyle değildir."

"Film yıldızı olmakla ilgilenmesinin nedeni neydi?"

"Bir topun peşinden koşup tekmelemekten sıkılmış olabilir." Sanki burası çok açıkmiş gibi Makana'nın yüzüne baktı, belki de gerçekten de çok açıktı.

"Oyunculukta iyi miydi bari?"

"Rol yapmakta? Orada ondan çok daha kötü olup başaran bir sürü kişi var."

"Doğru."

Mimi gözlerini iyice kıstı. "Bütün bunları neden bir yere yazmıyorsun?"

"Belleğim sağlamdır. Daha sonra yazarım." Televizyonun üzerindeki beyaz raflara sıralanmış ıvır zıvırı inceledi.

"Amcan ne zaman dönüyor?"

"Oh." Genç kadın başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"O deneme filmini neden kabul ettin?"

Mimi, "İzledin mi?" diye homurdandı.

Genç kadını, "Oradakilerin en iyisi sendin," diye rahatlatmıştı.

"Dediğim gibi, ne yaptıkları konusunda gerçek bir fikirleri yoktu." İç geçirdi ve nar renkli tırnaklarıyla blucinin dikişlerini çimdikledi. "Gerçekten düş kırıklığına uğradım. Sonunda fırsatı bulduğumu sanıyordum."

"Bir şey çıkmadı mı?"

"Adil tuhaflaştı. Telefonlarıma cevap vermemeye başladı. Ortadan kayboluverdi. Farag'ı aramak istemedim, onun gibi bir sürüngenle ne olacağını hiç bilemezsin ki."

"Deneme çekimini nerede yaptılar?"

"O tatil köylerinden birinde. Deniz kenarındakilerden."

Makana elini cebine soktu ve Adil Romario'nun çalışma masasından aldığı deniz kabuğuna dokundu. "Hangi tatil köyü? Adını hatırlıyor musun?"

Mimi cigaralığını yeniden yakmak için durakladı. Bitki kokusunun havayı doldurduğu bir iki saniyelik bir sessizlik oldu.

Gerginliği üzerinden attığı belliydi. Sırtını kanepeye gömüp bir ayağını sehpaye uzatarak rahatlamaya başladı.

“Big Blue. şu Rus’a ait... Vronski. O yerleri bilirsin: Sahil üzerinde teras, havuzun içinde kollarını ve bacaklarını oynatan şişman İtalyan kadınları ve  irkin Almanlarla dolu. Gün boyu tıknırlar.”

“Bu Vronski dediğin adamla Adil arasındaki ilişkiyi Farag mı sağlıyor?”

“Hayır, tam tersi.”

“Adil Vronski’yle nasıl tanışmış?”

“Hep bu kadar çok soru sorar mısın?”

“Adil’i bulmaya çalışıyorum. Başı dertte olabilir.”

Mimi’nin gözleri kapandı ve kısa bir süre bir d şe süzülür gibi oldu. Bir iki dakika sonra Makana uzandı ve parmaklarını yakmasına ya da evi ateşe vermesine fırsat bırakmadan elindeki izmariti aldı. Genç kadın doğrulup burnunu sıvazladı, nerede olduğundan habersizmiş gibi gözlerini kırpıştırıp çevresine baktı, sonunda Makana’yı gördü.

“Gerçekten de gazeteci misin?”

Makana, “Hayır,” dedi. “Beni Saad Hanefi tuttu. Adil i in kaygılanıyor.”

“Biliyordum işte!” Parmağını Makana’ya uzatarak, “Seni g r d ğ m an anlamıştım.”

“Bana Adil’den bahset. İnsanların sandığı gibi biri değil, demiştin.”

“ ok benzeşiyoruz biliyor musun? Yani hiçbirimiz hiçbir yere uymuyoruz, demek istedim. Sanki buralara pek ait değilmişiz gibi.”

“İyi ama Hanefi onu daha çocukken aldı. Kendi oğluymuş gibi davrandı.”

“Aile onu hiçbir zaman kabul etmedi, gerçekten etmedi. Haddini bilmediğini düşünüyorlardı. Özellikle de o kancık...”

“Soraya mı?”

“Adil’in sonsuza dek kaybolmasından başka bir şey istemezdi.”

Makana bu anlatılanın Soraya’nın ani tepkisini açıklayabileceğini düşündü. Adil’in ortadan kaybolmasını istemesi, Hanefi’nin

gerçek oğlu olduğunu bildiği anlamına gelebilir miydi?

“Onunla en son ne zaman konuştun?”

“Üç hafta kadar önce. Sonra bir daha aramadı... Telefonlarıma da cevap vermedi.”

“Bu dediğin, para istemek için aileye gitmenden önce miydi, sonra mı?”

Mimi Maliki yüzünü ekşitti. “Hepsi o *kalba*’nın yüzünden. Her zaman beni yolunun üzerinden itmeye çalışır. Adil’in hayatından çıkmamı istedi, reddedince de bana para teklif etmeye başladı. Sonunda, alsam da olur, diye düşündüm. Bu onunla görüşmekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu.”

“Adil bütün bunları biliyor muydu?”

Genç kadın başını kısaca salladı. Parayı almakla bir çizgiyi aştığını fark etmiş gibi, huzursuzluk geri gelmiş, Makana da Mimi’yle Adil arasındaki anlaşmazlığın nedenini merak etmeye başlamıştı. Kadının parmakları esrar kesesini arayıp buldu, ilkini unutarak kendine yeni bir sigaralık sarmaya koyuldu. Çakmağı dudaklarına getirirken durdu, alev havada asılı kaldı.

“Kaçırıldığını falan mı sanıyorsun?”

“Tek bildiğimiz kaybolduğu.”

“O kadının parmağı olduğunu duyarsam şaşırmam.”

“Soraya Hanefi’nin mi?”

“Onu sevdiğini iddia ediyor ama hepsi rol. Aslında varlığına bile katlanamıyor.”

“Adil hiç tehdit edildiğinden bahsetti mi?”

Mimi bir süre Makana’yı süzdükten sonra güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Her saniye tehdit alıyordu. Orada tuhaf insanlar var. Onlardan daha başarılı olduğun, onları geçtiğin, daha yakışıklı ve daha zengin olduğun için senden nefret ederler. Aslında, her şeyden.” Ciğer dolusu dumanı içine çekti. Odanın havası tatlı, organik kokuyla ağırlaşmıştı. “Ama bunlara hiç takmadı. Çoğu bilindik küfürleri bağırmaktan ya da belden aşağı mektup göndermekten fazlasına cesaret edemezdi. Hartum’dan döndüğü o güne kadar...”

Makana eski yuvasının adını duyunca yüreğinin hızlandığını hissetti.

“Orada ne arıyordu?”

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Yani ayrıntıları bilmiyorum, demek istedim. Bir çeşit gösteri maçıydı.”

Makana Gaber’den aldığı ve DreemTeem’in oynadığı maçların dosyasını hatırladı. Çoğu sponsor kazanmak için düzenlenmişti. Oysa Hartum böyle bir iş için pek de uygun değildi.

“Geri geldiğinde her şey değişmişti. Korkuyordu. Belli etmemeye çalışıyordu ama davranışları tuhaflaştı. Nedenini sordum ama konuyu geçiştirdi. Oysa beni kandıramazdı. Araba kullanırken dikiz aynasını dikkatle inceler, durmadan omzunun üzerinden bakardı. Yani... Değişmişti.”

Cigaralığını bırakarak, parmaklarını bir sinema divası gibi havada dalgalandırarak bir sigara istedi. Makana bir Cleopatra çıkarıp yaktı. Mimi dumanı başının üzerinde havaya üfledi.

“Bana kalırsa, artık gitsen iyi olur.”

Makana cebinden zarfı çıkararak, “Oysa ben parayı istediğini sanıyordum,” dedi.

Genç kadın tırnaklarını kemiriyordu. “Sana çok şey anlattım.”

Makana bir an düşündü, sonra banknot dolu zarfı aralarında ki masanın üzerine attı.

“Bunun geldiği yerde daha çok var,” dedi. “Anlatabileceğin başka bir şey olursa, sana ne kadar önemsiz görünürse görünsün bana anlat.” Kartvizitlerinden birini uzattı. Mimi kartı aldı, ardından ayağa kalkıp yemek masasının yanına gitti.

“Biliyor musun, hiç de fena görünmüyorsun, bir polis için.”

“Para konusunda ciddiylim.”

“Bilyorum. Ama sana anlatacağım başka bir şey yok.”

“Bakarsın aklına bir şey gelir.”

“Belki.” İçini çekti, unuttuğu sigarası tablada yanarken, yeni bir cigaralık sarmaya girişti. Cigarağı yaktı, dumanı ciğerlerinin derinliklerine çekti, sonra kanepenin üzerine devrilerek, iki kolunu da yandan cansız gibi sarkıttı. Makana bir an onu izledi. Kendiyle barışık gibiydi. Genç kadını tanımakta zorlandı. Sonra kendi kendine duygulu bir ihtiyar olduğunu söyleyip döndü ve sessizce odadan çıktı.

Bölüm Yirmi Bir

O öğleden sonra, kulüpteki soyunma odasından çıkarken Guido Clemenza'nın dünyada karşılaşmayı bekleyeceği son kişi Makana olmalıydı. Makana duvara yaslanmış, bekliyordu.

Clemenza canı sıkılmamış gibi davranmakta başarılıydı. Burnundan sertçe soludu ve yürümeyi sürdürdü. Makana yanına gelip ona ayak uydurunca sinsi bir tebessümle, "Anlaşılan geçen geceden bir hasar kalmamış," dedi.

"Seni oldukça ciddiye alıyorlar gibi."

"Düzenli bir müşteriyim." Dudaklarını büktü. "Çok doğal."

"Hem üstelik borçlarını ödemeye de başladığına göre, seni her zamankinden daha sıcak karşılıyorlar sanırım."

Clemenza gözünün kenarıyla öfkeyle bakmakla birlikte cevap vermemeyi tercih etti. Başını önüne eğdi ve binanın bir yanına park etmiş otomobillere doğru yürümeye başlayıp gümüş renkli bir Alfa Romeo'ya yönlendi.

"Oh," dedi Makana, "Bir sorunun var gibi."

Makana otomobilin çevresinde dolaşırken, İtalyan antrenör inik lastiğini can sıkıntısıyla süzdü.

"Böyle bir şey nasıl olabilir?"

Makana elini parıltılı boyanın üzerinde gezdirdi. "Bunları artık eskisi gibi yapmıyorlar."

"Güvenliğe haber vereceğim."

"Evet, bu iyi fikir, bu arada ben de gidip Hanefi'yi çağırayım, sen de ona Vronski'yle olan ilişkini anlat."

Clemenza'nın yüzü asıldı. "Benden istediğin nedir?"

"Bu Rus'la olan işlerini anlatmakla başlayabilirsin."

Clemenza kaşlarını çatı. Spor çantasını arabanın bagajına fırlatır gibi bıraktı.

"İnan bana, bu işe karışman pek iyi olmaz."

Makana gülümseyerek, "Neredeyse bu adamdan korkuyorsun diyeceğim Guido," dedi.

Bunu yarı şaka gibi söylemiş olmasına rağmen, hassas bir noktaya parmak bastığını gördü. Clemenza'nın Rus'tan ödö kopuyordu.

"Sana bir tavsiyede bulunayım dostum. Vronski korkmaya değecek adamlardandır."

"Nedenmiş o?"

"Eski Rus askeri. Kara berelilerden. Özel hizmetler. Afganistan'da ve Çeçenistan'da bulunmuş."

"Tuhaf arkadaşların var gibi." Clemenza'nın maç sonuçlarını belirleme skandalında İtalyan mafyasıyla işbirliği yaptığına dair söylentileri düşünüyordu. Yoksa şimdi İtalyan yerine Rus şubesiyle mi çalışıyordu?

"Peki onunla arandaki ilişki ne?"

Antrenör, "Ne sanıyorsun?" diye sırtıttı. "Görkemli davetler verir. Düşünebileceğin en güzel kadınlar, üstelik bir şeyler yapmaya da hazırlar."

"Söylediklerinden kuşku duymuyorum. Ve seni onunla Adil tanıştırdı. Peki neden?"

"İş için. Adil iş fırsatları peşindeydi. Bir futbolcunun geleceğini düşünmesi gerek."

"Bağışla ama ikiniz asla bir araya gelemeyecek iş ortaklarına benziyorsunuz. İkinizin arasında öyle sıcak bir sevgi olmadığını kendin söyledin."

Clemenza umutsuzca çevresine bakınıyor, lastiğini değiştirecek birini bulmaya çalışıyordu. "Bu soytarılar neden tam da ihtiyacın olduğu zaman ortalıkta görünmez?" Sonunda, tam sözlerini tamamlamışken, sitenin uzak ucunda elinde demlikle üniformalı bir güvenlik beliriverdi. Teknik direktör elini sallayıp seslendi. Güvenlik değerli demliğini bırakmadan köşenin ardında gözden kayboldu.

"Bu ülke hiçbir şey başaramaz. Büyüklük günleri geride kalmış." Eliyle nehrin öbür tarafını, piramitlerin bulunduğu uzaklardaki yeri işaret ediyordu.

O konuşurken Makana sessizliğini bozmadı. Birden konuya tam ters taraftan bakmakta olduğunu anlamaya başlamıştı.

Otomobilin öteki tarafındaki başka bir patlak lastiği göstererek, "Bir tane de burada var," dedi. "Bir şeyler olmuş olmalı." Clemenza arabanın öbür yanına seğırtirken inanmıyormuş gibi bir çığlık attı, sonra İtalyanca küfürler savurdu. Birden Makana'ya dönüp onu arabaya doğru itti. Bedeninde, tahmin edilebileceğinin ötesinde kas vardı. Henüz tümüyle tohuma kaçmamış olmalıydı. "Bunun hesabını vereceksin! Hanefi'nin ne dediğı umurumda değıl."

Makana gözlerini kaçırmadı. "Seni Vronski'yle tanıştıran Adil değildi, doğru mu? Onları tanıştıran sendin."

Clemenza'nın parmaklarının gevşediğini hissetti. Adamın arkaya doğru bir adım atmasını bekledi.

"Bunu neden yaptın? Adil'e dayanamıyor, hödük bir primadonna olduğunu düşünüyordun, yine de onu arkadaşın Vronski'ye götürdün. Neden?"

"Kişisel duygularının işe karışmasına izin veremezsin." Clemenza ceketinin kollarını silkeleyip gömleğini düzelitti. Şimdi terlemeye başlamış, havanın serinliğine rağmen koltuk altlarında ıslak lekeler belirmişti.

"Vronski ondan ne istiyordu?"

"Tavsiyemi dinle." Clemenza bagajdaki çantasını aldı. Arkasına dönmeden önce Makana'yı uzun uzun süzdü. "Bu işe karışmak istemezsin."

Makana adamın yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Bir Rus işadamları bir futbolcudan ve ikinci sınıf bir film yapımcısından ne isteyebilirdi ki?

Bölüm Yirmi İki

Makana'nın durmadan ertelediğı, zihninde hep kaçındığı ama artık yüzleşmesi gerektiğini hissettiğı bir şey vardı. Stattan çıkınca bir taksi çevirip Dokki'ye gideceğini söyledi. Taksi onu çamurdan yapılmış benzeyen otomobillerin tıka basa doldurduğu

bir yan sokaktaki kül renkli bir binanın önüne bıraktı. Merdivenden ikinci kata tırmandı, neyle karşılaşacağını pek bilemeden zile bastı. İçeriden bir cıvıltı sesi geldiyse de evde biri bulunup bulunmadığı uzunca bir süre belli olmadı. Tam dönmeye hazırlanırken yaklaşan bir şey –yumuşak bir sürtünme sesi– duydu. Bir sürgü çekildi, bir kilit çevrildi. Kapı bir iki parmak aralandı ve uzakta çürümüş bir kavunu hatırlatan şiş ve yuvarlak bir top belirdi. Üzerinde kıızıl ve sarı çizgiler vardı. Sağ şakağını kocaman bir sargı kaplamıştı. Gözler tanıdık, bir pandanın kiler gibi siyah halkalıydı ama bu seferki akmış rimel değildi. Kimin geldiğini görünce, gözleri kocaman açıldı. Kadın çekildi, kapının ardına kadar açılmasına izin verdi.

“Ne istiyorsun?” Sesi titrekti. Makana’nın onu gırtlaklamasını bekliyormuş gibi bir elini boğazına götürdü. Konuşmanın ıstırap verdiği açıktı. Sol kolu askıdaydı ve parmaklarından birkaçı sarılmış ve tahta çubuklarla desteklenmişti.

Makana yüzüne baktı. “Bunu Farag mı yaptı?”

Kadın soluk almakta zorlanıyordu. Sendeler gibi gerileyerek, uğursuz bir çatırtı çıkaran ama hatırı sayılır ağırlığını taşımayı başaran dar bir iskemleye çöktü. Başını kaldırıp Makana’ya bakmadan zorlukla soluklandı.

“Bu sefer ne için geldin?”

Makana’nın söylemeye hazırlandığı şeyler koridorun öteki ucundaki haykırıyla engellendi.

“Ya Allah! *Ya Allah!* Nedir bu?”

Altına pijama ve üstüne yelek giymiş, ellilerinde görünen bir adam belirdi. Üzerinde güçlü bir saç yağı kokusu vardı. Kadının kocası.

“Ne istiyorsun?”

Kadın, “Aziz,” diye yalvardı; sesi yorgun bir iç çekişten daha güçlü değildi. Adamın eli kalkarken kadın kendini geriye attı.

“Kes sesini kadın! Sen!” Parmağını Makana’ya uzattı. “Burada neler oluyor? Biri bana anlatsın. Bu o mu? O mu?”

Makana, “Bakın,” diye söze başladı. “Olanlardan dolayı çok üzgünüm...”

“Ne?” Adamın ince kaşları birer yay gibi kavislenerek kafatasına yapıştırılmış seyrek saçlarının yağlı küfünü ortaya çıkardı. Sahneye çıkmış bir aktör gibi kaşlarını çatıp el hareketleri yaparak, “Üzgün, ha?” diye kükredi. “Karımdan uzak dur.” Sert parmağını Makana’nın göğsüne dayadı. Makana, sırtı kapının kasasındaki keskin bir madeni çıkıntıya dayanana kadar geriledi.

Kadın, “Aziz,” diye seslendi.

“Sen ve patronun yeterince zarar verdiniz. Git Farag’a söyle. Sizin pis işlerinizle yapacak hiçbir şeyimiz kalmadı.” Kendi başına sessizce ağlayarak oturan karısını göstererek, “Ne yaptığını görüyor musun?” diye sordu. Birden umarsız ve yılgın, kendine geliverdi. “Kimseye bir şey yapmadık... Hiçbir şey, beni duyuyor musun?” Duyguları dayanamayacağı kadar ağırdı. Başını eğdi ve bir hıçkırık duyuldu. “Git ve bizi rahat bırak. Sana hiçbir şey yapmadık.”

“Bak, olanlar için üzgünüm.”

Adam, “Üzgün mü?” diye dudak büktü. “Yabancıların evde karımı ziyaret etmesine ve ona ne yaptığına bakmalarına izin vermeyeceğimi Farag’a söyledim. Bak!”

“Polise haber verdiniz mi?”

“Polis mi? Başımın daha fazla derde girmesi için mi? Karım işini kaybetti. Ona bir bak. Şimdi gitmen gerek. Şimdi.” Kapıyı sertçe Makana’nın yüzüne kapattı. Hol karanlıktı. Bir an bekledi. Makana on beş dakika sonra Faraga Film Productions şirketinin ziline basıyor, içeriden bir karşılık gelene kadar da basmayı sürdürüyordu.

“Pekâlâ, pekâlâ, geliyorum,” diye seslendi birileri. Hantal ayak sesleri yaklaştı. “Yangın mı çıktı nedir?”

Kapı içeri doğru açılırken Makana bütün ağırlığıyla abandı. Kapı Farag’ın yüzüne çarparak bir böğürtüye neden oldu. Elleri burnunda bir kör gibi debelendi, arkasındaki duvara tosladı. Makana içeriye girdi, kapıyı dikkatle kapatıp rahatsız edilmemeleri için sürgüyü itti. Farag elleriyle yüzünü kapatıp parmaklarının arasından kanlar süzülürken Makana’nın girişteki masanın yanında duran iskemleyi alıp duvara çarptığını görünce, gözlerini şaşkınlıkla açtı. Kanayan burnunu bir an için unutarak tiz bir çığlık

attı, iskemle başının üzerinde parçalanırken yere çöktüverdi. Kuran ayetleri yazılı bir çerçeve patladı, Farag'ın üzerine cam kırıkları ve kutsal kelimeler yağdı. Adam ciyakladı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek çalışma odasının kapısına ulaşmaya çabaladı.

Çok hızlı hareket edemiyordu ve Makana onun peşine düşmeden önce dairede başka birilerinin bulunup bulunmadığına bakacak, iskemlenin kalıntısından kendine sağlam bir ayak ayıracak kadar zaman buldu. Odasına doğru sürünen, ardından kapıyı güçsüzce kapatmaya çalışan Farag arkasında yerdeki seramiklerin üzerine yayılan kanlı bir iz bırakıyordu. Makana kapıyı ayağıyla açtı. Karmakarışık, tıka basa dolu çalışma odasının uzak tarafında, yazı masasının ardında en alt çekmeceyi açmaya çalışan Farag yarı yarıya gözden kaybolmuş gibiydi. Elini çekmeceye soktuğu sırada Makana masanın çevresinden dönüp iskemle ayağını Farag'ın bileğine indirdi. Bir çatırtı duyuldu ve hâlâ dizlerinin üzerindeki Farag bir kez daha haykırdı, yerde yuvarlanırken elini göğsüne götürdü.

Neyin peşinde olduğunu anlamak için çekmeceyi açan Makana orada kabzası çentikli 9 milimetrelik bir Beretta buldu. Tabancayı aldı, emniyet mandalını kapatıp namluda mermi olup olmadığına bakmak için mekanizmayı kaydırdı. Daha sonra yaklaştı, yerdeki adamın üzerine eğilerek namluyu yağlı ve biraz terli ensesine dayadı.

“Gerçek mi, yoksa senin film oyuncaklarından mı?”

Makana aslında ne bir yanıt bekliyor ne de gerek duyuyordu. Farag da gözlerini sımsıkı yummuş, derin soluklar almaya çalışıyordu.

“O kadına zarar vermen gerçekten gerekli miydi? Bana ne anlatacağından korktun?”

Farag, “Bana ne yapacaksın?” diye sızlandı. “Vuracak mısın? Çıldırılmışsın sen, asla yanına kalmaz. Ben öyle herhangi biri değilim, haberin olsun.”

“Ondan pek emin değilim, ama şimdilik yardımına ihtiyacım var, onun için seni hemen öldürmeyeceğim.”

“Öğrenmek istediğin ne?” Farag asık suratla gözlerini kaldı-

rırken sağlam elini umutsuzca burnuna götürdü, dik oturmak için debelendi. Makana tabancanın namlusunu kulağına dayayarak başını duvara yapıştırdı.

“Bana Vronski’den bahset.”

“Vronski mi? Buraya cepleri dolu geldi. Nereden bulduğunu sorma çünkü hiç fikrim yok. Bu Ruslar bütün bu paraları nereden bulur?” Kırık bileğini yaralı bir hayvan gibi göğsüne bastırarak burnunu çekti. “Hepsi de güneşin altında sakın bir yer aramaya geliyor. Vronski buraya geldi. Nedenini sorma, sanırım burası İspanya’dan ya da hâlâ işlerini yapan polislerin olduğu Avrupa’daki herhangi bir yerden daha güvenli olduğu için. Sonra buraya yerleşti.”

“Daha sonra?”

“Ne bileyim? Kendine bir saray yaptırıp yaşlılığına hazırlanıyor.”

“Adil Romario’dan ne istiyor?”

“Hiç.” Farag gülümsemeye çalışınca nikotinden sararmış kan lekeli dişleriyle suratı acayip bir maskeye benzedi. “Vronski eğlenmekten hoşlanır. Partiler, davetler, bunun gibi şeyler.”

“Partilerden söz edildiğini duydum; kızlardan da.”

“Bunda zararlı bir şey yok.” Farag sızlanmaya koyuldu. “Sadece biraz eğlence, hepsi bu.” Makana adamın gülümsemeye çalıştığını fark edince bir tekme attı.

“Bu niye şimdi?”

“Gereğinden fazla keyif alıyor gibiydin.” Tabancayı burnunun ucunda oynattı. “Bütün bunlarda senin rolün neydi?”

“Çaktırmadan filmlerini çektim. Hepsi sadece eğlenmek içindi.”

“Bu partilere ne çeşit insanlar katılıyordu?”

“Bakanlar, yardımcılar, devlet memurları, işleri yaptırabilecek insanlar. İş adamları. Vronski yatırım yapmak istiyordu.”

“Saad Hanefi?”

Farag başını salladı. “Hayır, ama yardımcısı gelirdi.”

“Gaber mi?”

“İnce, beyaz saçlı, insana tepeden bakan biri.”

Makana iskemle ayağını adamın dizine indirme arzusuna fazla direnemedi. Yine acılı bir uluma işitildi.

Farag, "Sen delisin," diye inledi. "Bir daha yürüyemeyeceğim."

"Yönetmenlik yerine rol kesmeyi öğrenmeliydin," dedi Makana. "Çok daha başarılı olabilirdin. Şimdi ayağa kalk."

"Ne?" Farag gözlerinde gerçek bir dehşetle kanlı dudaklarını yaladı.

"Beni duydun. Dolaşmaya çıkıyoruz."

Farag histerik bir ağlama tutturarak, "Lütfen söyle," dedi. "Beni öldürecek misin?"

"İsteseydim çoktan ölmüş olurdun."

Farag pek ikna olmuş gibi değildi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaşın Vronski'yi görmeye."

Farag, "Hayır, hayır... Bekle," diye yalvardı. "Lütfen bana bunu yaptırma. Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Beni öldürür. Yemin ederim."

"Arabanı nereye bıraktın?"

Bölüm Yirmi Üç

Farag'ın topallayarak merdiven inmesi, ardından da sokağa çıkması epey sürdü. Arada ıstırabını biraz abartıyor, bu da Makana'nın tabancanın namlusuyla adamın kaburgalarını dürtmesine neden oluyordu. Sokakta şaşkın bakışlarla karşılaştılar ama araba, daha iyi günler gördüğü kesin olan eski bej Mercedes 200, meraklı gözlerden uzak, dar bir aralığa park edilmişti. Makana bagajda, oradaki karmakarışık ıvır zıvırın arasında bir boy elektrik kablosu buldu. Farag'ı yolcu koltuğuna iteledikten sonra ellerini kapının koluna bağladı.

"Bunun nesi var?" diye sordu atılmış bir büro eşyası yığınının ardından çıkıp olanları izlemek için gelip dikilen, paçavralar içindeki bir adam. Yüzyıl önceki bir gemi kazasından kalmış gibiydi.

Makana, "Hastaneye götürüyorum," diye açıkladı.

"Ellerini bu yüzden mi bağladın?" Adamın pantolonu lime limeydi ve sadece bir ayakkabısı vardı.

"Kafasında sorun var. Kendine daha fazla zarar verebilir diye."

Beriki başını sallayarak, "Bu şehir delilerle dolu," dedi.

Farag'ın tarifiyle denize doğru, kentin güneydoğusundan çıktılar. Farag içinden geçtikleri boş araziye bakarak bir süre sessiz kaldı. Birkaç kez sigara içip içemeyeceğini sorduysa da Makana sorularını duymazdan geldi.

Dar sokaklar geniş otoyollara açılırken trafik de seyrelti. Depoyu doldurmak için durdular. Farag tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyince Makana ellerini çözdü, onu benzin istasyonunun arka tarafına götürüp işini görmesini söyledi. Ölmek üzere olduğuna inanmış Farag'da karşı koyma gücü kalmamıştı. Titremekten ayakkabılarına işiyordu. Tekrar yola koyulmaları beş dakikayı bulmadı. Sonunda Makana insafa gelip Farag'a bir sigara verdi.

Mercedes miskin ama güçlüydü ve kıyıya ulaşmaya çalışan kamyon ve turist otobüslerini sollamakta zorlanmadı. Kızıldeniz'e varmaları bir saatten biraz fazla aldı, oradan da yol üç saat boyunca kıyıyı izleyerek güneye döndü. Bütün yolculukları dört saati biraz aşacaktı.

Big Blue bir oteller ve ucuz restoranlar karmaşası olan Hurgada'nın kuzeyindeki yeni turizm merkezinin içindeydi. El Gouna giderek kaliteli bir seçeneğe, bir lüks tatil köyleri kompleksine dönüştürülen eski bir balıkçı köyüydü. İnşaat faaliyeti tüm yoğunluğuyla devam ediyor, ham ve saf kıyı şeridi daha çok marinaya ve golf sahasına yer açmak için yavaş ama emin adımlarla kemiriliyordu. Birkaç yıl sonra el değmemiş tek bir santimetre bile kalmayacaktı. Big Blue denize doğru uzanan bir yarımadanın ucuna kondurulmuştu. Kumlardan arkadaki denize karşı yükselen, daha iyi uyması için tepeleri dalgalı bir beyaza boyanan soluk turkuvaz duvarlar uzaktan bile görülüyordu. Anayoldan ayrılır ve palmye ağaçlarıyla ıssız bir adayı andıran

göbeği dönerken Makana Big Blue'yu kıyı boyunca uzanan daha kalitesiz yerlerden ayıranın bu olduğunu düşündü. Otoparkın içinde siyah bir devriye arabası duruyor, içindeki polis memuru başını geriye yatırmış horlayarak uyuyordu. Makana el frenini çekti ve Farag'ı çözmek için uzandı.

“Adam gibi davranacaksın, anlaşıldı mı?”

Farag güçsüz ve aksak, çürüklerle dolu kanlı yüzüne dokunarak başını salladı. Makana adamı arabadan çekip çıkardı. Ardından tabancayı torpido gözüne koyup kapağını kilitledi.

Otomobilin anahtarlarını cebine atarken, “Bunlara bir süre el koyuyorum,” dedi.

Otelin lobisi sanki orada asla önemli bir şey olmayacakmış gibi bir uyku duygusu veriyor, havalandırmalı iç mekânlarda tembelce dönen, iyi bir tatile açılan bir tempo değişikliği sunan vantilatörler dekorasyon ögesi olmanın ötesine geçemiyordu.

Resepsiyon görevlisi, “Ah, Bay Farag,” diye söze başladı. Şişman adamın hırpalanmış yüzünü biraz daha yakından görürnce yüzündeki tebessüm soluverdi.

Farag saygınlığından birazını korumaya çalışarak, “Vronski'ye geldiğimi söyle,” dedi.

“Derhal efendim.” Resepsiyon görevlisi başını salladı ve el yordamıyla telefonu bulmaya çalıştı.

Makana tezgâha yaslanmış resepsiyon alanını inceliyordu. Hiç düşünmeden yerleştirilmiş duygusu veren eşyalarla doldurulmuş, geniş ve açık bir lobi. Açık kapılar güneşli bir iç avluya bakıyordu. Uzak köşede, hezaran koltuklara yayılmış iki erkek vardı. Biri başını gazeteye gömmüş horluyor, diğeri de dişlerini karıştırıyordu. Önlerindeki masada yemek artıkları ve yarı boşalmış bardaklar. Adamlar SSI ajanıydı ve bir kör bile SSI ajanı olduklarını bir kilometre öteden anlardı. İkincisi arkadaşını dürterek uyandırdı, birlikte bir süre asık yüzlerle Makana'yı süzdüler. Sonra biri cebinden bir telefon çıkarıp düğmelere basmaya girişti.

“Bay Vronski sizi hemen kabul edecek.” Görevli parmaklarını şaklatınca bir bellboy belirdi. Daha yirmisine gelmemiş zarif çocuğun üzerinde bir üniforma, başında da kırmızı bir fes vardı.

Fesin başından düşmemesi için çeneden geçirilen lastik bantla perendeler atmaya hazırlanan bir maymunu andırıyordu. Oysa çocuk önlerine düştü, lobiye geçip onları geniş ve gölgeli bir avluya çıkardı. Avlunun ortasında bir yüzme havuzu vardı. Üç tarafı kavisli kıyı boyunca yarım daire düzeniyle yerleştirilmiş villalarla çevriliydi. Villalar tik masa ve iskemlelerle döşenmiş, geniş şemsiyelerle korunmuş bir dizi terasla birbirine bağlanıyordu. Kıyıda, geniş şemsiye gibi hasır güneşlikler çifter çifter şezlonglara gölge yapıyordu. Şezlonglara genellikle orta yaşlı batılılar uzanmıştı. Mayo giyip gözlük takıyor, kitap okuyor ya da uyuyorlardı. Karşı taraftaysa bir başka konuk grubu sığ bir havuza girmiş, dolgun bellerine kadar gelen suyun içinde durmuştu. Bir grup yaşlıca hanım hoparlörlerden yayılan disko müziğine uyup kollarını heyecanla ama beceriksizce sallıyor, gözlerini de kenardan başçavuş gibi buyruklar haykıran, tişört ve çiçekli mayo giymiş genç eğitmenin kaslı vücudundan ayıramıyorlardı.

Bellboy yanındakileri içerisini meraklı bakışlardan korumak için bir bambu perdeyle çevrelenmiş bir alandan geçirdi. Tesisin bu bölümü denize kadar uzanıyor ve işletmenin daha da seçkin bir bölümünün başlangıcını belirtiyordu. Başlarının üzerinde görkemle dalgalanan yüksek palmiyeler vardı. Mavi çinilerle kaplı bir kemerin altında yeşile boyalı yüksek bir kapıya vardılar. Bellboy interkomun düğmesine basıp bir şeyler fısıldadı. Bir zil sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

İç mekân en az ana bölüm kadar genişti, tek fark burada daha az bina ve insan olmasıydı. Uzanan geniş çimen, kıyı boyunca sıralanan palmiyelerle son bulmuştu. Çevresinde bikinili birkaç kadının uzandığı bir yüzme havuzu daha vardı. Bu kadınlar Makana'nın bir önceki havuzda idman yaparken gördüklerinden daha genç, daha düzgün vücutluydu. Bazıları Avrupalıydı, kimileri değil. İki kadın havuzun kenarına oturmuş, suyun içinde ayaklarını sallıyordu. İspanyol tarzı geniş bir villaya giden yolda yürüyen Makana ve Farag'a hiçbirisi dikkat etmedi. Basamakları tırmanırken, bir sarayı koruyacak kadar ağır ahşap kapı kendiliğinden açıldı. Bir yerden birileri geldiklerini görmüş olmalıydı.

Bellboy konukları bembeyaz elbiseler giymiş bir Filipinli valeyeye devretti. Beriki tek bir kelime etmeden döndü, iki tarafında kemerler ve kapılar sıralanan geniş bir holden ve üst kata çıkan merdivenden geçirdi. Bir başka kemer, boyu ve biçimiyle küçük bir amfityatroya benzetilmiş geniş ve yarı yuvarlak bir avluya açılıyordu. Burası havadar ve serindi. Renkli oklar gibi sağa sola uçuşan parlak renkli tropikal balıkların doldurduğu bir tür havuzdan sular çağıldıyor, kahverengi mercandan yapılmış dalgalı bir duvardan sular taşıyordu. Basamakların sağında yüksek taburelerle çevrili uzun bir bar, tezgâhın arkasında da dikkatle servis yapan başka bir Filipinli gördüler. Barın gerisinde bir jimnastik alanı göze çarpıyordu. Pervaneler başlarının üzerindeki havaya serin su zerreleri püskürtüyordu. Hanefi'nin golf sahasını anımsatan, suni çimle kaplı dikdörtgen bir alana her çeşitten koşu aletleri, ağırlıklar serpiştirilmişti.

Vronski, ya da Makana'nın Vronski sandığı bir adam bir sıraya sırtüstü uzanmış, ağırlıklarla yüklü bir halter kaldırıyor, idmanına odaklandığından alnından ter damlaları süzülüyordu. Yanında dikilen iki kişi izleyicilikten başka bir görev yapmıyor görünmelerine rağmen beriki çalışmasını tamamlayınca halteri elinden alıp ayaklığa yerleştirdiler. İki kişi olmalarına rağmen yaptıkları kolay görünmüyordu. Vronski doğrulunca dövmelele kaplı göğsü ortaya çıktı. Her iki omzu da sırtına ve kollarına kadar inen, kanat görüntüsü veren tüylerle kaplıydı. Dirsekleriyle bileklerinin arası Çince ya da Sanskritçe olabilecek sözcüklerle doluydu. Makana adamın yaşının elliye yakın olduğunu tahmin ediyordu ama ondan on yaş daha genç birinin böyle bir vücutla mutlu olacağı kesindi. Hiç yağı yoktu, bütünüyle kasti. Biri ona bir havluyla bir su şişesi uzattı. Bir diğerinin verdiği gömleği giydi ama düğmelerini ilikleme zahmetine girmede. Üzerinde atletizm şortu, ayaklarında da parmak arası terlikler vardı.

Korumalardan biri Makana'yla Farag'ın yanına gelip kollarını kaldırmalarını istedi. Üzerlerini hızla ve uzmanca yokladıktan sonra gerilerken başını salladı.

Vronski, Farag'ın burun deliklerinin çevresinde pıhtılaşmış

kana bakarak neşeyle, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu. Beriki anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca daha iyi incelemek için yaklaştı, ardından da Makana'ya döndü.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Aramızda iletişim sorunu oldu."

Vronski, Makana'yı yüzünde meraklı bir ifadeyle bir süre süzüp yeniden Farag'a baktı.

"Demek oyun oynamaya kalktın ha, şişman dostum?"

"Hayır! Gerçekten. Hiçbir şey yapmadım..."

"Hep kendi hesabına fazladan para kazanmaya çalışırsın zaten. Buna ne derler biliyor musun? Açgözlülük. Bunun adı açgözlülük. Nerede durulması gerektiğini bilmeyen birine güvenemezsin."

Farag, "Annemin hayatı üzerine yemin ederim ona hiçbir şey anlatmadım," diye sızlandı.

Vronski Makana'ya yöneldi.

"Peki senin oyunun ne?"

"Bir oyunum falan yok. Birini arıyorum."

"Öyleyse arkadaşın hakkında bir şeyler bilebiliyor olacağımı nereden çıkardın?" Vronski gözlerini yuvarlayarak çevresindekilere soytarılık ediyordu. İki vücutçu, ya da koruma gülümsemedi.

Farag yardımcı olmak arzusuyla, "Adil Romario'yu arıyor," dedi.

Vronski parmağıyla havada bir daire çizdi. "Öykünün hangi bölümünü kaçırdım?"

Makana, "Saad Hanefi'nin hesabına çalışıyorum," dedi.

Vronski başını bir yana yatırdı, gözleri ışıldar gibi oldu.

"Hanefi mi? Neden daha önce söylemedin?"

Uzun boylu biri değildi ama boy konusundaki eksikliğini tavırlarıyla telafi ediyordu. Katı yüzündeki tebessüm inandırıcı değildi. Gözlerini Makana'dan ayırmadan, omzunun üzerinden Makana'nın Rusça olduğunu tahmin ettiği bir dilde bir şeyler söyledi. Adamlardan biri Farag'a yaklaşıncı berikinin beti benzi sararadı.

“Tamam.” Vronski yeniden İngilizceye dönmüştü. Elini gümüş saçlarının yumuşak telleri üzerinde gezdirdi. “Onlarla git. Seni kendine getirsinler. Kötü görünüyorsun.” Farag’ın burnundaki yarayı göstererek yüzünü abartıyla buruşturdu, sonra da adamın omzunu sıvazladı. “Düzeler. Önce temizlesinler, sonra da biraz dinlenirsin. Bir şeyler ye.”

Mutsuzluğu açık olan Farag giderken darağacına götürülen bir mahkûm gibi başını önüne sarkıtmıştı.

“Bunu neden yaptın?” Vronski’nin soluk mavi gözleri kendi iç ışıklarını yayıyor gibiydi.

“Kadın döven erkeklerden hoşlanmam.”

Rus’un kaşları sahte bir şaşkınlıkla kalktı. “Nesin sen? Yoksul ve mağdurların intikamcısı... Yasanın koruyucusu mu?” Bara yöneldi, ismarladığı meyve suyu anında önüne geldi. “Sana ne ikram edebiliriz?”

Makana başını sallayarak öneriyi geri çevirdi. Çevresine bakarak cam masaları, akan şelaleyi, zevksiz bolluk gösterisini süzdü. Vronski’nin serveti Hanefi’ninkinden farklı olsa da ikisinin birçok ortak noktası vardı. Her ikisi de insafsız ve uzlaşmaz, ikisi de kazanmakta kararlıydı. Aradaki fark, Hanefi’nin cinayeti arkasında bırakmış olmasıydı. Vronski ise ona yanlış yapanlara acı vermekten hâlâ zevk alır görünüyordu.

Vronski, “Büroma gidelim mi?” dedi.

Makana, Vronski’nin peşinden birkaç basamak çıktı, bir kapıdan geçip binanın köşesindeki L biçimi geniş bir odaya adım attı. Her iki yandaki cam duvarlar panoramik bir deniz manzarası sunuyor, kıyıya doğru bakıldığında orada sürdürülen çalışmalar bütün kapsamıyla belli oluyordu.

“Birkaç yıl sonra lüks marinası, yüzme havuzları, golf sahaları ve restoranlarıyla burası dünyanın en seçkin tesislerinden biri olacak. Kendi başına bir dünya gibi.”

Makana insanların biraz para kazanır kazanmaz yapmak istedikleri ilk şeyin kendilerini dünyanın geri kalanından soyutlarmaları gerçeğinde bir uğursuzluk olduğu duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Belki de salt insan doğası. Nedeni ne olursa

olsun, burada olanların da tıpkı böyle olduğu yadsınamazdı.

“Peki sizin bu küçük cennetinize kim gelecek? Vatandaşınız Ruslar mı?”

Vronski insan ırkı içinde yeni bir sınıf keşfetmiş gibi gururlanarak, “Dünya insanları,” dedi. “Yeni küresel vatandaşlar. Evet, aralarında zaten Ruslar var, muhtemelen daha da olacak. Paraları var, yaşayacak sakin bir yer arıyorlar. İstedikleri çok mu fazla?”

Makana öteki yöne bakmak için döndü. Solundaki kıyıda çok daha farklı cinsten donuk kahverengi konutları, basit evleri, kulübeleri seçebiliyordu. Vronski bakışlarını izledi.

“Eskiden böyleydi,” dedi. “Geçmişle gelecek yan yana. Birkaç yıl önce burada sadece bunlar vardı, birkaç balıkçı köyü. Bu son kalanı. İnsanlar tesiste çalışarak balıkçılıktan çok daha fazla para kazanacaklarını biliyorlar.”

“Sizin için iyi.”

“Dünyanın hali böyle.” Vronski, Makana’yı bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. “Hanefi’nin tuttuğu sıradan soytarılara benzemiyorsun.”

“Bunu bir iltifat olarak mı almam gerekiyor?”

Vronski gülümsemeyi uygun buldu.

“Beni neden görmek istedin?”

“Adil’i bulmaya çalışıyorum.”

“Ve sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Pekâlâ, ikinizin ne çeşit bir işe kalkıştığını bilmek yararlı olabilir. Turizm işine girmeyi düşünüyor muydu?”

Sorusu Vronski’nin kahkahasıyla karşılandı. Beriki büyük cam masanın ardına geçti ve cüce gibi görüneceğı kadar kocaman bir döner koltuğa yerleşti. Sırtı manzaraya dönüktü.

“Belki şaşıracaksın ama işlerimi seninle tartışmak için pek hevesli değilim, Bay?..”

“Makana.”

Büroyu incelemekle meşguldü. Mobilyalar moderndi, sadece siyah deri ve çelik. Bol miktarda cam. Bir duvar boyunca uzanan bir sıra siyah lake dolap, üzerlerinde de bir sürü faks,

yazıcı, telefon ve şu ya da bu türden monitör. Bunlardan birinde tesisin çeşitli görüntülerini bölünmüş ekran üzerinde sergileyen bir dizi siyah-beyaz sahne. Ekranı yakından bakmak için eğildi. Vronski'nin güvenliği kafasına taktığı açıktı.

"Adil'le bir çeşit iş ilişkimiz olduğunu Farag mı söyledi?"

"Başkası söyledi."

Makana doğruldu ve inatçı, korkusuz keskinliğiyle neredeyse yılanımsı duygusu veren donuk ve duygusuz bakışlı Vronski'ye döndü. Beriki yumuşamış gibiydi.

"Pekâlâ, tamam. Adil sadece bir tanıdık. Bazen ziyarete gelir. Buradan hoşlanır. Geldiği zaman da personel çok heyecanlanır."

"Buraya en son ne zaman geldi?"

"Sorularını polis gibi soruyorsun. Yoksa polis misin?" Burnunun yamru yumru çıkıntısının kenarından Makana'ya bakarken kaslı boynunu koltuğunun sırtına bastırıyordu.

"Dedim ya, ben sadece Bay Hanefi'ye yardımcı oluyorum."

"Hanefi gibi birine yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Avukatını, Gaber'i tanıdığınızı söylediler."

"Dostumuz çok fazla konuşmuş."

"Ben olsam Farag'ı suçlamazdım. Fazla seçeneği olmadığını düşündü."

"İnsanların her zaman seçeneği vardır."

Makana dikkatini duvardan sarkan bazı gravürlere verdi. İçlerinden birinde Kahire caddelerine hâkim bir balkonda duran biri görülüyor, uzakta da bir tepeden kale yükseliyordu.

"Napolyon mu?"

"Mısır seferi sırasında. Kuran'ı yeniden yazdığını biliyor muydun?"

Makana omzunun üzerinden, "Hayır," dedi. "Fransızların 'gerçek Müslüman' olduğunu iddia ederek Mısırlıları Memlûk efendilerine karşı ayaklandırmaya çalıştığı doğru, bu arada davasını desteklemeleri için bilge *ulema* arasında da taraftar buldu, ama işi Kuran'ı yeniden yazmaya götürdüğü konusunda kanıt olduğunu düşünmüyorum."

Vronski kalktı ve bir başka çizimi inceleyen Makana'nın yanına gitti. Bir sonraki gravür 1798 yılında piramitlerin önündeki Fransız askerlerini betimliyordu.

"Oldukça önemli bir koleksiyonunuz var."

"Bu benim hobim. Mısır beni çocukluğumdan beri büyülüyor."

"Oysa imparatorluklar kurmakla ilgilendiğinizi sanmıştım."

Vronski gülümsedi. "Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim. Gözlemci birisin. Bundan hoşlandım." Umarsız avına tepeden bakan yırtıcının tatmin olmuş tebessümü. Gravürü yakından incelemek için eğildi. "Bazı paralellikler olduğu doğru. Bonapart buraya geldiği zaman ülke dalından koparılmaya hazır, olgundu. Memlûkler çürüme aşamasındaydı. Parlak bir karardı."

"Fransız istilasının tarihinin hep çok abartılı olduğunu düşünmüşümdür."

"Ya, neden o?" Vronski kaşlarını çatı.

"Aslında Napolyon için basit bir gösteriydi, İngilizlerle savaşı sırasındaki bir oyalama. Sadece üç yıl sürdü. Doğru, Memlûkler kendilerine aşırı güveniyordu. Bilimsel çalışmalarını görmek için gelen Fransız *savant*'ları anlatan tarihçi el-Jabarti'ye göre ülkenin yöneticileri kendi imkânlarını fazla büyütmüş ve kaç *Franj* gelirse gelsin yeneceklerine inanmışlardı."

"Napolyon'un vizyonuna ve cesaretine sahip çok az insan var."

"Sizin Mısır'ınız, Hanefi'nin imparatorluğu mu?"

"Belki." Vronski fikri beğenerek gülümsedi. Makana'ya göre Fransız seferi Vronski gibiler için sembol değeri taşıyordu. Mısırlıların sahip oldukları şeylere değer vermediklerini, bunu ancak Avrupalıların yapabildiğini söylemenin bir biçimi.

"Hiç Daud Bulatt adlı biriyle karşılaştınız mı?"

Vronski'nin ifadesindeki değişiklik görülmeyecek gibi değildi.

Anında dönüp elini deniz yönünde sallayarak, "Neden karanlıkta gelişine ateş ettiğin duygusuna kapılıyorum?" dedi. "Gel, biraz yürüyelim."

Dışarıya çıktılar, çimenlerin üzerinden kıyıya yürüdüler.

Çırpıntılı dalgaların beyaz köpüklerle kaplandığı yerde denizden serin bir yel esiyordu. Deniz öylesine parlaktı ki Makana'nın çölün ve kentin kahverengisiyle grisine alışkın gözlerine gerçek dışı görünüyordu. Suyun kenarına vardıklarında rüzgârda ihtişamla salınan yüksek bir palmiye'nin gölgesinde durdular.

Vronski, "Denizden neden hoşlanıyorum biliyor musun?" diye sordu. "Berraklığını seviyorum. Hiçbir sırrını ele vermiyor. Şeffaf, ama altında her çeşit korkunçluk yaşanıyor. Doğa kendi acımasızlığının üzerine sudan bir tül örtüyor."

"Bana Adil Romario hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Bana ilk geldiğinde olağanüstü bir şey yapmak istediğini sandım. Futbol insanların kalbine giden bir yoldur. Benim gibi bir yabancı için bir profile sahip olmak önemlidir. Ülke için iyi bir şeyler yapıyor görünmek." Anlayıp anlayamayacağını merak edermiş gibi Makana'ya baktı. "Büyük insanlar büyük doğar, sonradan olmaz. Napolyon'un içinde baştan beri bu duygu, bir şeyler başarma arzusu vardı. Adil hakkında yanıldım. Özel biri olduğunu sandım ama önemsiz biri çıktı. Neden biliyor musun? Vizyonu eksik de ondan. Hayatı boyunca elini üzerinde tutan, onu koruyan masalımsı bir babası oldu. İskender onun yaşındayken Doğu'nun büyük bölümünü, Mısır'ı, İran'ı ve Asya'nın esaslı bir kısmını fethetmişti. Adil Romario ise her akşam televizyon karşısında oturup gülümsemek istiyor. Bu ülkenin vizyon sahibi adamları nerede?"

"Güzel bir soru," dedi Makana.

Vronski yabancı dilde bir yazı göstermek için kolunu sıvadı. "Savaşmak için Afganistan'a gönderildiğimde on yedi yaşındaydım. Orası benim için ölümle eş anlamlı. Orada çok ölüm gördüm. Çok insan öldü. Yiğit insanlar. Korkunç biçimde öldüler, büyük acılar çekerek, çocuklar gibi annelerini çağırarak. Tek parça olarak hayatta kaldığım için şanslıyım. Orası bizim ülkemiz değildi. Mücahitlerle kendi kurallarımıza göre savaşmaya çalıştık ama onlar araziyi bizim asla umamayacağımız kadar iyi tanıyorlardı. Tanksavarlı bir adamın saklanabileceği bütün o delik ve çukurlar." Makana'ya bakmak için döndü. "Üstelik en geliş-

miş silahlarımızdan çok daha güçlü bir silahları, inançları vardı. Başaracaklarına gerçekten inanıyorlardı; bizse inanmıyorduk.”

Cebinden bir güneş gözlüğü çıkardı, denize döndüğünde mavi sular gözlüğün camlarına yansıdı. Başını çevirmeden devam etti.

“Sana karşı bir garezim yok Bay Makana. Savaştan canlı çıktım, çünkü öğrenmesini biliyordum. Bana kalırsa sen de öğrenen birisin, onun için gitmene izin vereceğim. Korkarım çok az bir şey için çok uzun yoldan geldin, ama davet edilmedikçe hata yapıp bir daha buraya gelme.”

“Ya Farag?”

Vronski çenesini belli belirsiz kaldırdı. Emin olmak imkânsızdı ama sanki gülümsüyor gibiydi. “Onun için kaygılanman gerekmez. Onu bana teslim ettin. Kaderi artık benim ellerimde.”

Vronski uzaklaşırken Makana sigara için cebine uzandı ve bir Cleopatra yakarak ciğerine özlemle duman doldurdu. Önüne bir gölge düşünce döndü ve yanında korumalardan birinin dikildiğini gördü. Uzun boylu, geniş omuzlu ve sessiz. Tek kelime etmeden, başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti.

Bölüm Yirmi Dört

Dönüş yolunda Makana kendini Mercedes’te, yanındaki boş koltuğa bakar buldu. Anlaşılan Vronski’nin ekmeğine yağ sürmüştü. Her şeye rağmen Farag’ı Rus işadaminin yanında bırakmış olmaktan rahatsızdı.

Vronski’nin büyük hedefleri vardı ve buraya kadar her şey açıktı. Hanefi’den ne istediği belli değildi ama para ve güç diye tahmin etmek pek de yanlış olmayacaktı. Peki o zaman Adil’le ne işi vardı? Ve Adil Rus’a yardım etmekle ne kazanacaktı? Elinde fazla bir şey yoktu ama Makana hedefe yaklaştığının farkındaydı. Üstelik bir şey daha vardı. Makana Daud Bulatt konusunu

açtığında Vronski tepki göstermişti. O adı biliyordu. Bulatt herkesi, Hanefi'yi, Liz Markham'ı, Vronski'yi birbirine bağlayan parça, aradığı anahtardı. Ya Adil? Onunla Daud Bulatt arasında da bir bağ olabilir miydi?

Yola çıkalı daha iki dakika bile olmamıştı ki endişesine ve umutsuzluğuna yenik düştü. Direksiyonu kırıp arabayı yolun kenarına çekmesi güçlü bir korna sesiyle ve yanından, arabanın yan aynası olsa onu yerinden söküp atacak gibi sürtünürcesine geçen treylerin rüzgârından kalma sıcak hava akımıyla karşılandı. Farag'ın Mercedes'i ürkmüş bir hayvan gibi ürperdi.

Makana ayaklarının altında sakın denizi, dümdüz kıyıda kırılan dalgaları görebiliyordu. Vronski'nin bürosundayken gördüğü ev kümesini, toprağa karışıp neredeyse görünmeyen kahverengi kerpiç duvarlarını tanıdı. Daha kısa süre önce, yol bu kadar kalabalık değilken, buraların harika bir yer olduğunu düşünmek güç değildi. Arabasına bindi ve köye inen asfaltlanmamış patikaya ulaşana kadar şarampolü izledi. Yaklaşık iki yüz metre ötedeki küçük köye ulaşmak için uzun bir yay çizerken lastiklerinin altında taşları eziyordu. Dar sokaklardan denize doğru gidişte tek bir kişiye rastlamadı. Evler basit ve haraptı. Çoğu terk edilmiş benziyordu. Çatıları çökmüş, panjurlar kırık birer kanat gibi asılı kalmıştı.

Yol çöple, kırık tuğlalarla, parçalanmış balıkçı tekneleriyle ve ağ yığınlarıyla kaplıydı. Tek bir telefon direğine bağlı siyah bir eşek kulaklarını sallayarak duruyordu. Yığınlar halinde atılan ipek gibi, deniz körfezin küçük yayına uzun ve zarif kıvrımlarla giriyordu. Otomobili bir çeşit restorana benzeyen, alçak terası palmiye yapraklarından bir kafesle gölgelenmiş bir evin önüne park etti. Terasta birkaç plastik iskemle ve masa görmüştü ama mekân terk edilmiş benziyordu. Açık aralıktan içeriye baktı. Uzak köşede bir adam eğilmiş, yapraktan yapılmış bir süpürgeyle kumları süpürüyordu.

"Selâmün aleyküm."

Adam elindeki süpürgeyi bırakmadan yavaşça doğruldu. Kırklarında, bakımsız ve dalgın görünüyordu. Evin arkasında

bir çeşit arsa, toprağı koklayan başıboş bir köpek vardı. Yeşile boyalı, küçük bir balıkçı kayığı gördü. Ters çevrilmiş, üzeri ağ ve şamandıralarla örtülmüş, haftalardır kullanılmamış gibiydi. Kirli sarı köpeğin gözünün olması gereken yerde bir delik vardı. Yaklaştı ve Makana'ya havlamaya koyuldu.

"Bugün balık yok mu?"

"Hava çok sert."

Makana sigara paketine uzanırken adam bir taş almak için eğildi. Fırlatınca köpek uzaklaştı, güvenli bir mesafede durup kederli ve kırmızı bir gözle arkasına baktı.

"Bacaklarımı açmak için biraz yürüyeceğim."

"Keyfine bak."

Adam süpürgesine dönerken Makana sahil boyunca gezinmeye koyuldu. Yakından bakıldığında karmakarışık, her yer medcezirin tenekeler ve paslı tekerlekler, kırık sandıklar, mavi ve turuncu uzun solucanları hatırlatan naylon misina hevenklerinden mirasıyla kaplıydı. Uzakta, Big Blue'nun çevresindeki palmyelerin zarif taçlarını seçebiliyordu. Bu savaş alanında cepheye bakmak gibi bir şeydi ama bu kez kimin üstün geleceğı konusunda pek şüphe yoktu. Balıkçı toplumu çoktan beyaz bayrağı çekmiş gibiydi. Evlerin çoğı ıssız görünmekle birlikte, içlerinden bazılarının penceresinde rüzgârda oynayan paçavralar, kuruması ya da onarılması için dışarıya asılmış ağlar görüyordu. Suyun kenarında, henüz gelmiş görünen bir tekne-den hasır sepetler boşaltan iki adam vardı. Yanlarına yaklaştı.

"Bereketli miydi?"

Yaşlı olanı sepetini paslı bir kamyonetin arkasına yerleştirirken, "Hayır," dedi. "Oralarda bizim için bir şey kalmadı." Sepetin içinde, hiçbir iştah açıcı görünmeyen, cılız bir balık kumesi vardı. Adam kır saçlıydı, şalvarımsı bir pantolon ve üzerinde kumaştan çok delik bulunan bir yelek giyiyor, saç rüzgârda minyatür bir yelken gibi dalgalanıyordu.

"Büyük trol tekneleri ne var ne yok alıyor. Çoğunu atıyorlar, ama bizim için çok geç."

"Balığa çıkılmayacak kadar rüzgâr var."

“Rüzgâr mı?” Adam güldü, torunu olabilecek yoldaşına döndü. “Bu hiçbir şey, ufak bir esinti sadece.”

Makana otomobiline doğru yürürken tek gözlü köpeğin peşinden geldiğini gördü. Mücadele ruhunu kaybetmiş gibiydi, tıpkı buradaki her şeyin, herkesin kaybettiği gibi. Terasa döndüğünde süpürgenin duvara dayandığını ama adamın görünürde olmadığını fark etti. Oysa Kahire yoluna düşmeden bir kahve içmeyi ummuştı. Terası geçti ve eşige yaslandı.

“Kimse yok mu?”

Cevap alamadı.

İçeride bir tezgâhtan ve birkaç raftan, bir iki harap ahşap masa ve iskemleden başka bir şey yoktu. Bir kapı mutfığa benzer bir yere açılıyordu ama orası da ıssızdı. Terasta, rüzgâr tepedeki palmiye yapraklarını sarsıyor, öfkeyle uğuldamalarına neden oluyordu. Makana binanın dibine varınca yan tarafa bir baktı. Terk edilmiş balıkçılık malzemesinin, mantar şamandırılarla donatılmış ağların, bayraklı dubaların, bir zamanlar gaz veya gres dolu tenekelerin yanından geçip kayığa bir göz attı. Ölü bir kaplumbağaya benzer yeşil-mavi bir ağ yığınının altında kalmış, hiçbir şey eksik kalmasın diye üzerine de kırık bir kürek yerleştirilmişti. Her şey terk edilmiş ve unutulmuş görünüyordu. Arsanın uzak ucunda antrepo gibi, basit bir bina gördü. Yaklaştı ve oluklu sac kapıların aralığından baktı. Çatıdaki deliklerden belli belirsiz parıldayan bir şeyi aydınlatan ince ışık huzmeleri süzülüyordu.

“Hey, ne yapıyorsun sen?”

Makana dönünce terastaki adamla karşılaştı.

“Hah, güzel, ben de seni arıyordum.”

“Memur olmayasın?”

“Hayır,” dedi Makana. “İlgisi yok. Ben sadece bir fincan kahvenin peşindeyim.”

Adamın yüzündeki ifade Makana çölden emekleyerek gelip bir milyon lira önerse de ona bir bardak su vermeyecekmiş gibiydi. Suratsızca Makana’ya baktı.

“Gaz yok. Tüpü değiştirmeyi unutmuşum.”

Makana zaman ayırdığı için teşekkür edip arabasına döndüğünde hava loşlaşmaya başlamıştı bile. Sahil yolu salyangoz hızzıyla ilerleyip yoğun siyah dumanlar püskürten ağır kamyonetlerle, eski kamyonlarla doluydu. Ağır treylerler homurdanarak ona doğru geliyor, altındaki sağlam Alman arabasını kartondanmış gibi titretiyordu. Üç saat sonra yol nihayet içeriye, Kahire'ye doğru döndüğünde sinirlerini yatıştırmak için mola vermeye karar verdi. İleride, karanlığın içinde bir kahvehanenin ışıklarını gördü. Yolun kenarındaki tozların içine istiflenmiş cüruf briketlerinden basit bir yapı. Neon ışıklar soğuk ve çekicilikten uzaktı ama Makana mızmızlanamayacak kadar yorgundu. Arabayı binanın önüne çekip motoru susturdu.

Hangi tarafa bakarsanız bakın göz alabildiğine uzanan çölün dışında hiçbir şey yoktu. Dışarıdaki masalar boştu. Uzunca bir süre sigara tütürüp çayın gelmesini beklerken böcek sürüleri gibi vızıldayan trafiği izledi. Yeşili solmuş bir Datsun tozun üzerinden yaklaştı, Farag'ın Mercedes'inin hemen yanına gelmek için büyük bir çember çizdi. Makana bakarken kapısı açıldı ve arabadan tanıdık biri indi. Gömleğini düzeltti, kapıyı kapatıp Makana'ya doğru yürüdü.

"Sana katılabilir miyim?" Ve Sami Barakat cevap bile beklemeden yanına oturdu.

Bölüm Yirmi Beş

"Sen beni tehdit etmeye başlamadan, bildiklerimle polise gitmek için yeterli olacak kadar çok şey gördüğümü söyleyeyim."

Sami Barakat öylesine gergindi ki tir tir titriyordu. Elindeki çakmağı öfkeli bir cırcırböceğini andıracak şekilde tekrar tekrar çaktı. Sonunda Makana bir kibrit çakınca Sami Amerikan sigarasını yakmak için başını ikisinin arasında titreşen aleve doğru eğdi. Arkasına yaslanınca bir çay getirmesi için garsona işaret etti.

“Pekâlâ,” dedi Makana, “Neymiş bildiklerin, bakalım?”

“Hükümet adına çalıştığını sanmıştım. Sonra Hanefi’ye çalıştığına inandım, şimdi de Rus’la birlikteymiş görünüyorsun.”

“Şaşırmış gibisin.”

Sami Barakat elini karmakarışık saçlarından geçirdi, sigarasından asabi bir nefes çekti. “Pekâlâ, tamam, kabul ediyorum, burada boyumu aşan bir işin içindeyim. Neler olup bittiğini anlayamıyorum.”

Makana güldü. “Burada ne arıyorsun ki? Bu öyküyü kapatıldığını sanıyordum. Neden eve gidip sonunu geçen seferki gibi uydurmuyorsun?”

“Uydurmadım.” Gerçekten hakarete uğramış gibiydi. “Şey, en azından büyük bölümünü.”

“Gizemli adam fikri fena değildi.”

“O konuda sana teşekkür borçluyum.”

“Böyle konuşman güzel.” Makana karşısındakini süzerken garson gelip Barakat’ın bardağına çay doldurdu. “Bütün yol boyunca beni mi izledin?”

Barakat başıyla onayladı, gözlerini Makana’dan ayırmadan bardağının dibine kalın bir tabaka şeker doldurdu, şurup kıvamına gelinceye kadar karıştırdı.

“Senin editör Adil Romario’yla neden bu kadar ilgileniyor?”

“İlgilenmiyor.” Sırtını kamburlaştırarak, “Kovuldum,” diye ekledi.

Makana bir ıslık çaldı. “Muhabirleri içindeki yıldızın sen olduğunu sanıyordum.”

“Hanefi istediğini alır. Tehdit ettiği gibi reklamlarını keserse gazete bir haftada kepenk indirir.”

“Öyleyse burada ne arıyorsun?”

Sami Barakat bir süre sigarasından nefesler çekti. “Emin değilim. Bu öyküyle ilgili içimde bir his var.”

“Nasıl bir his?”

“Bunun gerçek öykü, başından beri düşünüyordum öykü olduğunu söyleyen bir his. Beni her dar kafalı editörün etkisinin dışına çıkaracak kadar büyük bir öykü.”

Makana söylediklerini düşündü. Sami Barakat ona samimiy-miş gibi görünüyordu.

“Hanefi senin için bu kadar önemli mi?”

“Bu ülkenin bu durumda olmasının nedeni Hanefi ve onun gibiler.”

“Böyle konuştuğun için hapsi boylayabilirsin. Ya da başına daha kötüsü gelir.”

Sami Barakat arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı, ayağını beyninin bir yerlerindeki tempoya uyararak sallamaya koyuldu.

Makana, “Bana bütün bunları neden anlatıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü sende bir şey var... Adını koyamıyorum ama sen ötekiler gibi değilsin, farklısın.”

“Hanefi beni Adil’i bulmam için tuttu. Adam hakkında ne düşünürsem düşüneyim bu benim işim ve şu halimle parayı kimin ödediği konusunda pek kılı kırk yaracak durumda değilim.”

“Anlıyorum, ama yine de... Belki buralı olmadığın için... Ama neden bahsettiğimi biliyorsun. Bu işe Hanefi’nin çıkarlarını korumak için girmedin.”

“Benim tek ilgilendiğim Adil Romario’yu bulmak.”

“Ama işin içinde bundan çok daha fazlası var.”

Makana, “Sen öyle diyorsun,” deyip çayını yudumladı. “Sana bir soru sorayım mı?”

“Devam et.”

“Adil Romario konusunda böylesine büyüleyici olan nedir?”

Sami Barakat arkasına yaslandı, başını kaldırıp tepelerindeki neon lambanın parıltısının ötesinde yıldızların belli belirsiz iğneler gibi görülmeye başladığı göğe baktı.

“Bana kalırsa o adam bir simge. Talihi yaver giden yoksul çocuğun klasik öyküsü. Herkesin düşünüyü gerçekleştirdi, paçavralardan sıyrılıp servete geçti. Gerçek olamayacak kadar güzel. Gazeteler onun hakkında durmadan aynı yavan sözleri, aynı klişeleri tekrarlıyor.”

“Ya sen? Sen tekrarlamıyor musun?”

“Hayır. Bana sorarsan bu öykü vakarla ilgili. Hepimiz zengin olmayı düşleriz ama zengin olmak ne demektir? İçimizi nasıl

değiştirir? Ve bu süreçte kendimizden ne kadar taviz vermeyi kabul ederiz?”

“Ahlaki bir öykü mü yazıyorsun?”

Sami gözlerini Makana’ya dikerek öne eğildi. “Bu gerçekleşen bir peri masalı. Köyün birinde doğan yoksul çocuk günün birinde seçiliyor ve zirveye yerleştiriliyor. Orada, tepede duruyor, bir yıldız, bir efsane gibi. Oysa sorulması gereken şu, oraya nasıl çıktı? Oraya çıkmış olmaktan ötürü ne hissediyor? Adil Romario akıllı biri. Hayatta ne yaparsa yapsın onu çamurdan çekip çıkaran adamın gölgesinde yaşayacağını farkında. Ülkemizdeki bütün yolsuzluğu ve sahtekârlığı temsil eden birine böylesine borçlu olduğunu bilerek nasıl yaşıyor?” Söyleyeceklerini bitirmiş gibi arkasına yaslandı. “Bana sorarsan hepsi vakarla ilgili.”

Makana usulca, “Bazen kendine kulak vermelisin,” dedi. “Tehlikeli birisin.”

“Gördüğümü söylemek zorundayım. Yalan söyleyemem.”

“Böylesi duyguları olduğu için pişmanlık çeken çok yiğit insan var.”

“Bunu ben de biliyorum.” Uzunca bir sessizlik oldu. Sonunda genç gazeteci, “Bu ülkeye tam olarak neden geldin?” diye sordu.

“Bu uzun bir hikâye ve saat geç oldu.” Makana’nın gözü Mercedes’e takılınca zihni bir kez daha Farag’a gitti. “Gideceğin bir gazete olmadığına göre bu öyküyü kime yazıyorsun?”

Sami, “Yayımlatmanın bir yolunu bulurum,” diyerek omuz silkti. “Ben bu öyküye inanıyorsam, aynı şekilde inanacak sayısız insan bulacağımdan eminim. İhtiyar Hanefi bütün basını cebinden yönetemez. Ama dediğim gibi, bu işte benim anlamadığım çok şey var.”

“Ve sana yardım edebileceğimi mi sanıyorsun?”

“Bakarsın birbirimize yardım ederiz.”

Makana şöyle bir düşündü. Sami Barakat işe yaramaz çakmağıyla dizinde tempo tutarak omzunun üzerinden arkasını gösterdi.

“Arabanın sahibi. Ne oldu ona?”

Makana sakince, "Bilmiyorum," dedi. "Ama içimde kötü bir his var."

"Şu ziyaretine gittiğin adam, Rus olan. Tüm bunların içinde nasıl bir yeri var?"

Makana Sami Barakat'ı bir kez daha süzdü ve nedenini pek çıkaramadan, şimdilik ona güvenebileceğine karar verdi.

"Adil, Vronski için ya da onun yanında çalışıyordu. Tam olarak ne yapıyordu bilemiyorum."

"İstiyorsan Rus'u araştırabilirim. Orada, gayrimenkul şirketinde çalışan tanıdıklarım var."

"Sır gibi bir adam. Ama açık olanı, ülkede kendine bir imparatorluk inşa etmeye çalıştığı."

"Sence Hanefi'yle rekabet mi ediyor?"

"Olabilir."

"Öyleyse ihtiyara ulaşmak için Adil'i mi kullanıyor?"

Makana uzaklara, karanlığa baktı. Olabilir miydi? Vronski ayağını Hanefi Şirketler Grubu'na sokmak için Adil'i mi kullanıyordu? Yoldan ayrılıp kahvehanenin önünde duran kocaman Toyota dörtçeki izledi. Sürücü arabadan inip pantolonunu yukarı çekti, beyaz badanalı duvarın üzerine kömürle çizilmiş, tuvaleti gösteren oku takip ederek binanın yan tarafına dolandı. Yolcu koltuğundan inen bir diğeri de ellerini başının üzerine kaldırarak gerindi.

Barakat sözünü, "Bir insanın kaybolmasının etrafındaki herkesi kargaşaya sokması ne tuhaf. Astronomi falan gibi bir şey," diye sürdürdü.

Makana kaşlarını çatı. "Astronomi mi?"

"Bir parçasını çıkarıyorsun ve her şeyin dengesi bozuluyor."

"Sence Vronski hakkında bir şey bulabilir misin?"

"Bir iki yere telefon etmem gerek. Bazı tanıdıklarım var."

Makana başını sallayarak, "Pekâlâ," dedi. "Bu işin Adil Romario'dan çok bizzat Hanefi'yle ilgili olduğu fikriyle hareket edecek olursak şirketinin durumunu öğrenmemiz gerekecek. İş dünyası hakkında bilgisi olan tanıdıkların ya da eski meslektaşların vardır. Belki Hanefi Şirketler Grubu'nun durumu hakkında bir şeyler öğrenebilirsin... Ne haldeler, düşmanları kim, falan."

“Sanırım bu kadarını halledebilirim.”

Siyah Toyota’daki iki adam yanlarından geçip duvarın dibindeki bir masaya yerleşirken selam verdi. İkisi de kahve ısmarladı. Biri bir nargile istedi.

“Bu, birlikte çalışıyoruz anlamına mı geliyor?”

“İşbirliği yapıyoruz, demek oluyor.”

Sami, “Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?” diye sordu.

“Bilemeyeceksin. Bu işlerin doğası böyle.” Kalkarken, “Aklında tutman gereken bir şey daha var,” dedi. “Gözünü korkutmaya çalışmıyorum, ama bu oyundakilerden bazılarının gerçekten acımasız olduğunu unutmamalısın.”

Sami Barakat, “Benim için endişelenme,” diye sırtıttı. “Kendime bakacak yaştayım.”

“Umarım öylesindir.”

*

Makana’nın eve dönüşü sabahın erken saatlerini buldu. Mercedes’i okalıptüs ağacının altına bıraktı ve nehre giden rampayı sendeleyerek, gözlerini açık tutmakta zorlanarak indi. *Awama* sessiz ve karanlıktı. Kemerinden Beretta’sını çıkarak tekneye ayak bastı. Sonra bütün kamaraları gezdi. Yalnız olduğunu anlayınca Beretta’yı telesekreterin yanına bıraktı. Telesekreterin kırmızı lambası mesajı olduğunu belirtmek için yanıp sönüyordu. Düğmeye basınca Soraya Hanefi’nin sesini işitti. Sakin bir tonla konuşmaya çalışmasına rağmen genç kadının gergin olduğu anlaşıyordu.

“Size haksızlık yaptığımı düşünüyorum. Yeni bir başlangıç yapmak isterim.” Ertesi sabah bir tenis maçı için Gezira Kulüp’te buluşup buluşamayacaklarını soruyordu. Makana kendini gülümsemekten alamadı. Tenis, öyle mi? Kendini tutması gerekcekti, yoksa farkına varmadan en iyileriyle senli benli olması işten bile değildi.

Bölüm Yirmi Altı

Gezira Kulüp'ün ön kapısındaki güvenlikçiler Makana'nın içerideki varlıklı üyelere katılmak için sergilediği niteliklerden pek ikna olmuşa benzemiyorlardı. Beklettiler, başka bir otomobili içeri alırken kenara çekilmesini istediler. Kentin para babalarının kızlarıyla oğulları kim bilir hangi sahtekârlığa karıştığını düşünüp geçerken Makana'ya doğru ciddi bakışlar attılar.

Makana sabırla bekledi. Uzakta, gökyüzüne doğru uzanan Kahire Kulesi'nin dev parmağını seçebiliyordu. İlhamını Eski Mısır'ın hayat simgesi nilüfer çiçeğinden almış, *Sawt el-Arab* radyo sinyalini yayınlamak üzere ellili yılların sonunda inşa edilmişti. Efsanevi yayınlar Arapları Cemal Abdül Nasır'ın cesur önderliğinin ve Batı'ya meydan okuyuşunun çevresinde birleştiriyordu. Nasır bağımsızlık hususundaki kararlılığıyla Arap gururuyla itibarını temsil ediyordu ve bugünlerde insanlar o dönemleri özlemle anmaya başlamıştı. Bütün o umutlar nereye gitti, diye hayıflanıyorlardı. Nasır'ın bu kuleyi Amerikalıların Yüksek Baraj'a finansman sağlamayı reddetmeden önce önüne attıkları üç milyon dolar rüşvetle yaptırdığı söylenirdi. Kule Makana'ya hiç de çekici bir proje olarak görünmemişti. Yukarıda, insanlar yemeklerini yerken dönen bir restoran vardı. Bir şeyler yemeye çalışırken havada dönmek Makana'ya tuhaf bir fikir gibi geliyordu. Mısır'ın bağımsızlığından geriye bir bu mu kalmıştı yoksa?

Güvenlikçilerden biri bir başkan yardımcısı gibi ciddi görünmeye çalışarak çocuk oyuncağına benzeyen, ama aslında bir telsiz olan cihazını kurcalayarak yaklaştı. Teyit aldıktan sonra yapacak çok daha önemli işleri varmış gibi dalgınca bir ifadeyle Makana'ya girmesini işaret etti. İstediklin nöbetçi kulübesinden içeriye bak, yapım aşamasındaki bir diktatör görürsün, diye düşündü Makana. Kim söylemişti bunu?

Soraya Hanefi onu bekliyor, gündelik kıyafetlerle bile, en iyi giysileriyle çıkıp gelen çoğu insandan daha zarif görünüyordu.

Üzerine oturan, kar gibi beyaz bir eşofman giymişti. Amerikan usulü bir beyzbol kasketinin altından çıkan atkuyruğuyla saçları parlak güneşin altında sanki daha da açık renkti. Kocaman bir güneş gözlüğünün ardında kalmasına rağmen yüzü ışıldıyordu. Bir şey fark etmeyeceğini bildiği halde Makana içgüdüyle ceke-tini düzeltti ve bugünlerde gidip kendine yeni giysiler almayı zihninin bir köşesine yazdı. Elindeki işi bitireceği varsayılırsa bir şeyler alacak parası olacaktı. Soraya Hanefi sabırsızlıkla raketini eline vuruyordu.

“Oyuna hazır gelmemişsiniz.”

“Özür dilerim. Aklımdan tamamen çıkmış.” Ömründe hiç tenis oynamadığı gibi, şimdi başlamak niyetinde de değildi. Soraya Hanefi yüzüne bilgiçe baktı.

“Özür dilemek gereksiz. Israr ettiğim için kabahat benim. Gelin bir yere oturalım.”

Saat daha erkendi ve üzerinde şemsiyesi olan bir masanın ayırıldığı terasa doğru yürürlerken hava serin ve tazeydi. Genç kadının tanınmama niyetine rağmen, tabii böyle bir niyeti varsa, yolları selamlaşmak isteyenler tarafından durmadan kesildi, Soraya Hanefi de hepsine zarafetle, sıcaklıkla karşılık verdi. Makana kendini bir hanedan üyesinin yanında gibi hissediyordu. Yanındaki bir prenses ya da sinema yıldızı olabilirdi. Oysa aslında ülkenin en önemli servetlerinden birinin mirasçısı olacaktı ve bu rolü de iyi oynuyordu. Oturdukları anda bir garson belirince genç kadın taze limonata ısmarladı. Makana çay istedi.

“Sanırım buraya sık geliyorsunuz?”

Genç kadın başını sallayarak, “Çocukluğumdan beri,” dedi. “Bugünlerde daha seçkin yerler var, ama insan arkadaşlarından ayrılmak istemiyor.”

Makana nedenini bilmeden arkadaşların Soraya Hanefi’nin hayatında pek önemli rol oynadığından kuşku duydu. Karşısındaki yalnızlığıyla barışık birinin özgüveniyle hareket ediyordu. Bütün hayatının iş olması şimdiye kadar neden evlenmediğini ve bilebildiği kadarıyla ufukta bir damat adayının bulunmamasını açıklayabilirdi. Kahire sosyetesı böylesi değerli bir

av için can atan heveslilerden geçilmiyor olabilirdi ama Soraya Hanefi her şeyi bir yana bırakıp Bayan Başkası olmayı kabul edeceklerden değildi. Üstelik hangi adam yaşlı Hanefi'nin yerini almayı umabilirdi ki?

"Sanırım araştırmanızda önemli bir gelişme olmadı."

"Hayır," dedi Makana. "Maalesef."

"Dayanılır gibi değil. Bilmemekten bahsediyorum."

"Siz başına ne geldiğini düşünüyorsunuz?"

Soraya Hanefi uzunca bir süre cevap vermedi. Umut ya da tehdit kaynağı olup olmadığından hâlâ emin değilmiş gibi Makana'yı süzdü. Sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturarak neredeyse fısıldar gibi konuştu.

"Geçen gün size gösterdiğim gereksiz tepki için özür dilemek istedim. Adil'i bulmak için elinizden geleni yaptığınızdan eminim. Kabul edeceğiniz gibi Adil hakkında çok kaygılanıyorum. Başına korkunç bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyorum."

"Böyle konuşmanızın sebebi ne?"

"Adil uzaklaşacaksa mutlaka telefon eder, mesaj atar... Ne bileyim, bir haber bırakırdı. Bana... Bizden birine... Birilerine söylerdi."

"Peki ya yurtdışına, bir Avrupa kulübüyle kontrat imzalama ya gittiği teorisi?"

Soraya kararlıydı. "Önce benimle konuşmadan asla böyle bir şey yapmaz. Neye ihtiyacı varsa burada buluyor. Avrupa'ya neden gitsin?"

Çay yanında fincan ve tabakla birlikte zarif bir çaydanlıkta geldi. Makana cam bardakta naneli siyah çay istemediği için sessizce kendine sövdü.

"Hiç tanışmadığınız birini bulmaya çalışmak güç olmalı."

"Bunu ilk kez yapmıyorum ama tuhaf bir duygu... Adil hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem onu o kadar az tanıdığımı düşünüyorum." Fincanına çay koymak için uzandı. Çaydanlığın ağzından masaya çay döküldü, bir damlası da bacağına haşladı. Çaydanlığı masanın üzerine bırakırken, üretildikleri amaca tümüyle uygunsuz cisimler icat edenlere içinden küfrediyordu.

Bir sigara yakmak istedi, ama genç kızın hoşlanmayacağını bildiği için kendini tuttu. Bugün örnek olacak gibi davranıyordu.

“Size kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Belli olmaz.” Soraya Hanefi neşeyle güldü. “Ne kadar kişisel olduğuna bağlı.”

“Adil’in üvey abiniz olduğunu bunca yıl sonra öğrenince ne hissettiniz?”

“Sanırım Adil’le aramızda herhangi bir rekabet olmadığını size daha önce de anlatmıştım. Buna gerek yok.”

“İyi ama bu bir şeyleri değiştiriyor olmalı. Artık babanızın servetinden pay talep edebilir.”

“Babamın bunun herkes tarafından bilinmesini isteyip istemeyeceğini bekleyip göreceğiz.” Eğildi, masanın üzerinden uzanıp Makana’nın fincanını neredeyse ağzına kadar doldururken tek bir damla çay bile dökmedi.

“Süt?”

“Teşekkür ederim.”

Soraya sütlüğü yerine bıraktı ve bir süre hareketsiz bekledi.

“Adil’i resmen oğlu olarak kabul etmeyebileceğini mi söylüyorsunuz?” Etrafına, Kahire sosyetesine baktı. Buralarda hiçbir gayrimeşru çocuğun dikkat çekmemeyi başaramayacağını kabul etmek gerekiyordu.

Genç kadın başını kısaca salladı. “Adil babamın halefi olarak pek popüler bir seçim olmazdı.”

“Neden olmazdı?”

“Daha şimdiden babam üzerindeki etkisinin ne kadar kuvvetli olduğunu bilen çok kişi var.”

“Şirketin içinde mi demek istiyorsunuz?”

“İçinde de, dışında da. Bankerler, sponsorlar. Adil işin başına geçerse birçok üst düzey yöneticinin istifa edeceği yolunda bir söylenti bile var.”

“Sizin hak ettiğiniz bir göreve gelse ne hissederdiniz?”

Soraya’nın dudaklarından kısa bir kahkaha döküldü. “Bana iltifat ediyorsunuz! Bundan birkaç yıl öncesine kadar hayatta ne istediğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama o zaman-

dan bu yana çok çalıştım. Kendime şirket içinde bir yer edindim. Kendi fikirlerim var. Örneğin, Hanefi Cennetleri benim fikrim.” Durakladı, saçını tutan bandı çözerek masanın üzerine bıraktı. “Adil işin başına geçecek olsaydı sanırım kendini düzene sokması gerekirdi.”

“Sizce becerir mi?”

“Hepimiz ufak tefek ayarlamalar yaparız.” Gülümseyerek, “Her dediğiyle hemfikir olmasam da babamla birbirimize çok benzeriz,” dedi. “Gaber bile ona benim gibi kafa tutamıyor. Beni en zorlu rakibi olarak görüyor.”

“Yine de tüm bunlar düşünüyordun oğul olmanızı sağlamıyor.”

“O dediğinizi sağlayacak hiçbir şey yok.” Neredeyse hiç alırmıyormuş gibi yeniden güldü. “Kadın olduğumu hiç unutmuyorum, bu da bu ülkede pek bir şey ifade etmiyor. Zengin bir adamın kızı olarak büyüdüm ama kör değilim. Bu ülkedeki insanların çoğunun nasıl yaşadığını görüyorum. Babam bulunduğu yere varmak için ne kadar çabaladığını unutmama izin vermez. Adil benim hiç bilmediğim bir şeyi temsil ediyor. Başlarda bundan ötürü ona olağanüstü iyi davranmam gerektiğini düşünürdüm.”

Limonatasına hâlâ dokunmamıştı. Bardağa elini uzatınca bileğindeki künye göründü.

“Bu olanların sadece Adil’le ilgili olduğuna inanmıyorum,” diye devam etti. “Bana kalırsa şirketi yıkmak isteyen birileri var.”

“Bu dediğiniz ne kadar kolay olurdu?”

“Bizi ele geçirmek mi?” Kaşlarını çatı. “Şu sırada savunmasız bir durumdayız. Geçen birkaç yıl mali atmosferde güçlükler yaşadık. Körfez Savaşı ekonomiye büyük darbe vurdu. Hatalar yaptık, kaynaklarımızı gereğinden fazla yaydık. Stadyum pahalı ve prestijli bir proje ama zamanlaması yanlış. Hanefi Cenneti tamamlanınca durumumuz büyük ölçüde düzelecek. Bu benzer projelerin ilki olacak. Ulusal ve uluslararası birçok yatırımcıyı çekecek.”

“Gaber ne diyor?”

“Oh, Gaber.” Eliyle bir tarafa atıyor gibi bir hareket yaptı. “Gaber bir yerde hata yapıldığını asla, ama asla kabul etmez. Babama son derece sadıktır.”

“İlişkileri çok eskilere gidiyor.”

“Evet, öyle.”

Çıkan esinti genç kadının saçlarını yüzüne bir peçe gibi yaydı, Soraya her zamankinden daha çekici göründü. Ardından uzun bir sessizlik oldu. Uzakta, bir ambulansın iki tonlu sesi trafiğin karmakarışık gürültüsünü kesti ve tıkanan yolda zorlanan bir taksinin sanki ambulansı yanıtlamak istiyormuş gibi öten üç tonlu kornası duyuldu.

“Adil babamın zaafıdır. Mantiğının yamulduğu yer. Adil’de, onun pervasızlığında kendi gençliğini görüyor. Yaşlandıkça Adil’e karşı daha hoşgörülü oluyor.”

“Nasıl?”

“İşte, Gaber’le birlikte Adil’in işle ilgili düşüncelerine uymaması için uğraşıyoruz.”

“Yeni stadyum fikrini düşünen o muydu?”

“Korkarım bu başlangıçta babamın fikriydi. Yıllardan beri yapmak istediği bir şeydi. Yapılabilirdi de, ama bugünkü ölçülerde değil. Oysa Adil babamın gururunu tahrik etti, bunu bir hayat boyu yaşanmış bir düş haline getirdi. Onda hiç iş kafası yok. Adil’in güçlü yanı karizması, insanları yanına alması, onları kendisiyle birlik olmaya ikna etmesi. Ona göre önemli olan tek şey insanları yanında yürümeye ikna etmek.”

“Mimi Maliki’ye ortadan kaybolması için para vermenizin nedeni bu muydu?”

Genç kadının badem biçimli çekici gözleri anında sertleşti. “Gidip onunla konuştunuz, elbette.” Göğsü kabarıp iniyordu. “O kız Adil için doğru birisi değil.”

Makana, “Bilmiyorum,” deyip gülümsedi. “Hoş bir çift olduklarını düşünmüştüm. Üstelik Adil böylesi konularda kendiyile ilgili kararları kendi alacak yaşta değil mi?”

“Anlamanız gerekir.” Yine gülümsemeye çalıştı ve neredeyse başarır gibi oldu. “Kendini Adil’in kollarına atmaya hazır bir

sürü kadın var ama Adil aslında oldukça basit biridir.”

“Öyleyse ona siz göz kulak oluyorsunuz.”

“Her an.” Belirgin biçimde rahatlamışa benziyordu. “Onu çocukluğumdan beri tanıyorum.”

“Sizin için güç bir dönem olmalı. Kazadan sonra, demek istiyorum.”

“Evet. Annem ve abim öldü. O küçük aileden geriye babamla ben kaldık. Bu da aramızda özel bir bağ yarattı.”

Makana o özel bağın nereye kadar gittiğini merak etti. Soraya’da Hanefi gibi bir adamın hoşuna gidecek sert ve bağımsız bir yan olduğu doğrudur.

“Uzun zaman önceydi. Sanırım pek bir şey hatırlamıyorsunuz.”

“Çok az. O dönemde çok küçüktüm.” Limonatasını yudumlamak için başını eğdi.

“Kaç yaşındaydınız?”

“Üç buçuk, dört falan.”

“Babanızın geçmişinden ne kadarını biliyorsunuz?”

“Elbette söylentilerden haberim var. Çok yoksul bir aileden gelmiş. Şimdi bulunduğu yere varması kolay olmamış, varırken de birkaç kişinin düşmanlığını kazanmış. Söylentilerin zamanla daha derinleşip daha karanlık olma gibi bir özellikleri var. İnsanlar güzel bir öyküden hoşlanırlar.”

Makana, “Elbette hoşlanırlar,” dedi. “Daud Bulatt adı size bir şey ifade ediyor mu?”

Soraya başını boş gözlerle salladı, sonra gülümsedi. “Babam beni hep en kötüsünden korudu. Çok az şey hatırlıyorum. Aslında annemi hiç hatırlamam. Şimdi sizin oturduğunuz yere gelip dikkilecek olsa tanımazdım. Babam annemden hiç bahsetmez. Genç kızken, okulda duyduklarımın sonra ağlayarak ona giderdim. Öteki kızlar konuşurdu. Annelerinden, babalarından duyduklarını tekrarlarlardı. Çocuklar nasıldır bilirsiniz değil mi?”

Makana başıyla onaylayarak, “Elbette,” dedi.

“Babamın en küçük kızıyım. Bana altın prensesim, derdi. Ve tıpkı bir prenses gibi bir masal hayatı yaşadım, tehlikelerin

uzağında tutulup korundum. Küçükken son derece şımarıktım, istediğim her şeyi elde ederdim. Beni üvey ablalarım büyüttü. Aradaki yaş farkından dolayı bana teyze gibi görünürlerdi. Ev her zaman insan doluydu ve orada kendimi güvende hissedirdim; benim için önemli olan da buydu.”

Arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı. “Birbirimizi biraz daha iyi tanımak için böyle bir fırsat bulduğumuza seviniyorum.”

“Bu kadar açık konuştuğunuz için teşekkür ederim.”

“Sanırım babamın sizi neden tuttuğunu anladım. Bütünüyle meçhul birisiniz. Babamın geçmişiyile herhangi bir bağınız olması gibi bir tehlike yok.”

Sözlerini yine uzun bir sessizlik izledi. Makana yanlarından geçen insanlara bakmak için başını çevirdi. Bazıları belli etmemeye çalışarak onlara bakıyor, bazıları da hiç öylesi bir zahmete katlanmıyordu. Kendini ziyarete gelmiş bir yüksek rütbeli gibi hissetti. Tuhaf bir duyguydu, telaşlandırıcı olmakla birlikte bütünüyle tatsız da değildi. Yanlarından babasıyla birlikte on üç, on dört yaşlarında küçük bir kız geçti.

“Ne düşünüyorsunuz?”

Makana düşüncelere dalmıştı. Başını çevirip Soraya Hanefi’ye baktı.

“Özür dilerim, bambaşka bir şey düşünüyordum. Geçen gün bir kadın öldürüldü. İngiliz bir kadın.”

“Ne korkunç.” Soraya gözlerini Makana’ya dikmişti. Bir şey daha söyleyecek gibi oldu, ama tereddüt etti. Sonunda, “Gaber bana ailenizden bahsetti,” dedi.

“Çok uzun zaman önceydi.”

“Yedi yıl o kadar da uzun değil. Eşinizi ve kızınızı kaybettiniz. Bunun nasıl bir duygu olabileceğini düşünebiliyorum. Çok üzüldüm.”

Makana sigaralarıyla oynuyordu. Pakette sadece bir sigara kalmıştı. Yakmanın zamanı gelmiş gibiydi.

“Size yakın biri öldüğü zaman kalbinizde kalır, derler. İlk başta doğrudur, ama çok sürmez. Diğer her şey gibi solmaya yüz tutar, sonunda gerçekten yalnız olduğunuzu fark edersiniz.”

Soraya, "Evet," diye onayladı. "Öyle oluyor."

Bir süre konuşmadan kaldılar. Esinti yön değiştirdi ve genç kadının saçlarını yine yüzünün üzerine yaydı. Makana bir süre onu buraya getiren, ama neredeyse dayanılmaz bir yere saptıran tuhaf yolu düşündü. Zihnini karşısında oturan kadına çevirdi. O kadında pek parmak basamadığı bir şey vardı. Ama bu düşünceyle bile bir yere varamıyordu. Onun için Soraya'ya gülümsedi, genç kadın tebessümle karşılık verdi ve Makana bir süreliğine de olsa hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sessizce oturmayı sürdürüp yanlarından geçenleri izlediler; bazıları uzaklaşmadan önce Soraya'ya selam veriyor, kuşkusuz karşısında oturan tuhaf adamı merak ediyordu.

Bölüm Yirmi Yedi

Makana tozlu hırdavatçı dükkânına girdiğinde yaşlı adamı göremedi. Kapının eşiğinde durup başını bir yana yatırdı, etrafındaki işe yaramaz eşyalardan yankılanan yüzyılların sesini dinledi. Kapı açıktı; ayağı onarılmış sarsak iskemle dışarıda terk edilmiş bir nöbetçi kulübesi gibi sahipsizce bekliyordu. Kendine yol açarak dükkânın derinliklerine dalarken ihtiyar tepesine dikilmeden önce buraları görmek için içinde giderek artan bir istek duydu. Karşısında, loşlukta arkasından gelen ışıkla aydınlanan bir aralık vardı. O aralığa ulaşmak üzereyken ihtiyar nereden çıktığı belli olmadan belirdi, yolunu kesmek için kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle yaklaştı.

Bakışıyla Makana'ya meydan okur gibi, "İçeride sığınlar do-laşıyor sandım," dedi.

"Buna cesaret edebileceklerini düşünemiyorum."

Onlar loş ışıktaki isyancılar gibi fısıldaşırken alttaki havadar boşluk iyi donatılmış bir teknenin güvertesi gibi açılıverdi. Bir ışık huzmesi ihtiyarın çatlak gözlüğünün kenarına yerleşti.

Makana, "Sana bir şey sormak istemiştim," dedi.

"Soru mu?"

Burun deliklerinden çıkan duman sızan bir ışığa rastladığı yerde maviye kesti. İhtiyarın ziyaretçisini bodruma davet etme gayretine girmemesi Makana'yı şaşırttı. Neredeydi eski konuk-severlik, kahve ikramı ve sohbet? İhtiyarla ilk konuştuğu sefer kadınla oğlunu nasıl kabaca kovduğunu hatırladı.

"Kimseye benden bahsettin mi?"

"Senden mi?" İhtiyar başını arkaya yatırdı.

"Buralara gelip eski günleri soran birinden?"

"Böyle bir şey yapacağımı nereden çıkardın? Bunu neden sordun?" Loş ışıktaki yaşlı ve buruşuk bir kaplumbağayı andırıyordu. Bunun ötesinde adam bir sırdu.

"O günlerden hâlâ Hanefi'ye kin besleyen birilerini tanıyor musun?"

"Aklıma yüzlercesi geliyor... Binlercesi." Çelimsiz bedeninden bir ürperti geçer gibi oldu.

"Ya Daud Bulatt?"

"Cihat davasında öldürüldüğünü işittim. Sen hayaletlerin peşindesin." Yüzü neşeyle kırıştı. "Her neyse, geri dönmesi delilik olurdu. Devlete savaş ilan etmişti."

"Ama mümkün olabilir mi?"

"Ölmemiş olması mı?" Gözlerini karanlıklara dikti. Sonunda kısık sesle, "Kim bilir?" dedi. "Her şey Allah'ın elinde."

Adam arkasını dönüp gözden kaybolurken Makana, "Bilseydin bana söyler miydin?" diye seslendi. Bir cevap gelmedi.

Şaria el-Muski içinden geri döner, çekilmemiş karabiberden parlak safran demetlerine, denizyıldızı doldurulmuş çuvallara kadar her şeyi satan baharatçı tezgâhlarının yanından geçerken ihtiyardaki değışikliği düşündü. Belki de meşguldü, karmaşık bir sahtecilik işinin tam ortasıındaydı. Hayır, aynı şey değildi. Bir şeylerden korkuyordu. Makana düşünceye dalarak yürümeye devam etti. Bastığı yerler kurumuş yapraklarla ve ziyafet peşinde koşuşturan kedi sürülerine atılmış artıklarla kaplıydı.

Arabayı bıraktığı kalabalık caddeye vardığında Okasha'yı Mercedes'in yan tarafına yaslanmış bekler buldu. Güneş pahalı güneş gözlüğünden yansıyor ve müfettiş köşeli çenesini göğesine kaldırmış, keyifli görünüyordu. Hemen yakınında bir polis hurda bir mavi arabanın direksiyonuna oturmuş, kibrit çöpüyle dişlerini karıştırıyordu.

"Seni tanımasam kentin her köşesinde muhbirin var, dedim."

"*Vahyat Allah*, sen tanıdığım en kuşkucu insansın."

Polis arabasının arka kapısını açıp Makana'ya binmesini işaret etti. Makana yerleşirken Okasha da öteki kapıya yöneldi.

"Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Seni severim Makana. Bilmiyor muydun yoksa? Bu kentteki tek dostun benim derken şaka yapmıyordum."

Arabanın döşemesi delikti ve Makana sırtına sert bir demir parçasının battığını hissediyordu. İçerisi sıcak ve rahatsızdı ve çiğ soğanla kusmuk kokuyordu, bir de korkmuş insanların bayat kokusu. Okasha arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, ağzını açmadan bir süre bekledi.

"Biri aradı. Bil bakalım kim? Evet, müşterek dostumuz Albay Serrag. Bu şerefi neye borçluyum diye düşünürken benden ne istediğini söyledi." Sustu, vücudunu koltuğa yerleştirip belini sıkıan kemeri gevşeterek oyalandı. "Ne yapmak istiyorlar biliyor musun? Seni geri göndermek istiyorlar." Başını ciddiyetle salladı. "Evet dostum, evine. Şimdi, neden böyle bir şey istesinler ki? Daha da önemlisi oraya ellerin kelepçeli indiğinde eski dostun Mek Nimr ne der?"

"Bunu neden istiyorlar?"

"Kim bilir? Ben sadece basit bir müfettişim. Üstlerimin niyetlerini sorgulamak haddim değil. Güneydeki kardeşlerimizle ilişkilerimizi düzeltmek için bir iyi niyet gösterisi olacağını söylüyorlar."

Makana suskundu. Birisi *tasali* yemiş olmalıydı. Arabanın içi fırınlanmış karpuz çekirdeklerinin tükürülmüş kabuklarıyla kaplıydı.

Okasha, "Ne yapabilir diye düşünüyorum biliyor musun?" diye devam etti. "Seni sizin ülke adını verdiğiniz şu kahrolası *khalla'* da sakın bir yere götürür, boş kafana bir kurşun sıkar. Bunu hak ettin çünkü. Çabuk olur, basit olur ve geriye kaygılanacak bir şey de kalmaz. Yarım kalmış iş bırakmayız."

"Albay Serrag benimle neden böylesine ilgilenir?"

"Fazla şaşılacak bir şey yok. Sana bunca zamandır söylediğim gibi ilginç birisin, Makana. Sen... Nasıl diyorsunuz? Bir bilmece-sin. Tamam, bir bulmaca. Dengede duruyorsun. Burada bulun-mandan pek hoşlanmıyoruz; öte yandan da başkanımızı öldür-meye çalışan rejimleri sevmiyoruz." Okasha üç yıl önce Sudanlı militanlarca Addis Ababa'da Başkan Mübarek'e karşı düzenle-nen suikast girişimini hatırlayıp yüzünü buruşturdu. "Tüm bun-lar seni ne yapıyor biliyor musun? Hayır mı? Pekâlâ öyleyse ben söyleyeyim. Rehine yapıyor."

"Ne yapmış olmam gerektiğini söyleyecek misin yoksa ben mi tahmin edeyim?"

"Sana bir daha ne yapmayacağını söyleyeyim, tamam mı?" Tehditkâr bir parmak salladı. Sonra elini uzattı ve ön koltuktaki sürücünün ensesini şamarladı. "Git bir sigara iç Mustafa."

"Sigara içmiyorum."

Okasha gözlerini devirdi. "Öyleyse git birini tutukla. Hem gözlerini sakallı katillere karşı açık tut." Polis memuru homur-danarak arabadan indi, duvarın yanına gidip bir sigara yaktı. Okasha yeniden Makana'ya döndü.

"Yapmayacağın şey Aleksı Vronski'nin canını sıkmak. O dev-letimizin konuğu."

"Ah."

"İşte, 'Ah,' doğru sözdü, dostum. Sen adamın ayağına basın-ca acısını ben çekiyorum."

"Lobideki kötü giyimli iki centilmen." Makana ardından yol üzerindeki kahvehanede gördüğü otomobili hatırladı. Siyah Toyota'yı.

"SSI. Görevleri Rus dostumuzu korumak."

"Bana hiç de yoğun korumaya ihtiyacı varmış gibi gelmedi."

“Vronski’nin ilişkileri en tepeye kadar uzanıyor.”

Makana arkasına yaslanıp paketini aradı. “Peki neden böyle-sine önemli biri?”

“O tarafı seni ilgilendirmez.” Okasha bir süre nefesini tuttu, ardından da baklayı çıkarmaya karar verdi. “Madem ısrar ediyorsun söyleyeyim: Güvenlik güçlerimizle işbirliği yapıyor, değerli bilgiler veriyor. Vronski eski Rus Askeri İstihbaratı’ndan. Özel Kuvvetler’de çalıştı. *Afgani*’leri tanıyor. O piçlere ve cihatlarına karşı savaştı.”

Afgani, Mısırlıların 1979 Rus istilasından sonra cihat amacıyla Afganistan’a gitmek için ülkeyi terk eden Mısırlılara taktıkları addı. Sovyetler çekilip savaş sona erince yapacak hiçbir şeyleri kalmadığından katılacak başka cihatlar aradılar. İçlerinden çoğu gözlerini kendi ülkelerini yönetenlere çevirdi. Evlerine savaşta sertleşmiş ve muzaffer biçimde döndüler. Ürkütücü bir düşman oldular.

Makana, “Serrag bu işin neresinde?” diye sordu.

“Bugünlerde özel bir terörle mücadele gücü yönetiyor. Doğrudan içişleri bakanına bağlı.”

“Seni aradı öyle mi?”

“Durup dururken ve bu bir telefon konuşmasından çok davetti. Lazougli dünyada gitmek isteyeceğim son yer ve bunu polis müfettişi olarak söylüyorum. Ellerim titriyor. Ama orada işte, gülücükler içinde bekliyor. Bana ne muhteşem gelişmeler başardığımı söylüyor. O İngiliz kadını, Markham’la ilgili dosyayı soruyor. Scotland Yard’dan ziyaretçilerimiz olduğunu duymuş.”

Makana karşısındakinin sözünü düzeltmek üzereyken vazgeçti.

“Seni bunun için mi çağırmış, kutlamak için?”

“SSI’dan bahsediyoruz Makana, adamı sırtını sıvazlamak için çağırılmazlar oraya. Bu dediğim sadece başlangıçtı. Bana her zaman parlak polis memurları aradığını söyledi.”

“Yanında çalışmanı mı istedi?”

Okasha bıyıklarını sıvazladı. “Fena değil ha? Bu ölen İngiliz kadında bir lütuf olabilir. Ancak mide bulandıran küçük bir sinek var, o da sensin dostum.”

“Beni Vronski’ye bulaşmamam için uyarmanı mı istedi?”

“Ben de görev aşkıyla buyruğunu yerine getirdim.”

“Dostlarına böyle ihanet etmeyi sürdürürsen bu dünyada çok yukarılara varırsın.”

“Haydi, bu Rus’la boyundan büyük işe kalkıştın. O adam bir devlet malı.”

“Serrag Liz Markham cinayetiyle ilgili başka bir ayrıntı hatırladı mı?”

Okasha soruyu bir küfürle yanıtladı. “SSI bu lord ya da leydi saçmalığıyla hiç ilgilenmiyor, özellikle de İngilizler bize gerçeği hatırlatmakta bu kadar hevesliyken.”

“Serrag neyle ilgileniyor öyleyse?”

“Daud Bulatt’la ilgileniyor.” Okasha derin bir soluk aldı. “Adamı araştırmamı istemekle bana iyilik yapmışsın meğer. Serrag’ın dikkatini çekmiş. Ekibine katılmamı önerdi.”

“Yani Bulatt yaşıyor mu?”

“Şey, istersen şöyle ifade edelim; artık buradaki eski folklorun bir parçası değil.”

“Rus’la ilişkisi ne?”

“Anladığım kadarıyla Vronski o yılanla Çeçenistan’da karşılaşmış,” dedi Okasha.

Makana burnunu çekti ve arabanın çizikler ve yağ lekeleriyle kaplı kirli camından dış dünyaya baktı. Düşünmeye çalışıyor, sözünü sürdüren Okasha’yı yarım yamalak dinliyordu.

“Her neyse, sana haber vermek istedim, bir ihbar geldi. Albay Serrag’ın ekibi bu akşam bir hücre evi olması muhtemel bir yere baskın düzenleyecek. Ben de onlarla gidiyorum.”

“Nerede bu dediğin yer?”

“Söylememem gerekir, ama kentin on beş kilometre kadar dışında, eski bir çiftlik. Adamlar haber alıp kaybolmadan önce hızlı hareket edip darbeyi vurmamız gerekiyor. Gelmek ister misin, eğlenceli olabilir?”

Makana’nın terörist olduklarından kuşkulanan kişilere karşı düzenlenen paramiliter saldırılar hakkındaki kanısı bunların bulunması tehlikeli bir yer olduğuydu. Sivil zayiat genellikle

yüksek oluyor, ellerinde yarı otomatik silahlar bulunan, tetiği çekmeye hazır bir grup polisin yanında olmak hiç de çekici gelmiyordu.

“Teşekkürler ama ben pas geçeyim. Serrag, Bulatt’ın orada olacağını mı düşünüyor?”

“Eğer oradaysa, keşke ölü kalsaydım, diyecektir.”

“Son bir soru. Liz Markham’la Bulatt arasında kim bağlantı kurdu?”

Okasha ters ters bakarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“İkisinin arasında bağlantı kuran tek kişi, sendin.” Okasha sinirlendi, iliyle sinek kovar gibi bir hareket yaptı. “Git dedektifliğini yap. Ama beni bilgilendirmeyi de unutma. Nelere karıştığını Serrag’dan önce öğrenmem gerek ve eğer her yerde gözüm ve kulağım olduğunu sanıyorsan bir de *onu* düşün. Artık seni onlardan koruyamam. Çizgiyi aşarsan kendini cennete giden bir uçağın içinde tek yön biletiyle bulursun.”

Makana polis aracının ağır kapısını aralayıp çıkmaya davranı. Okasha arkasından eğildi.

“Bu arada arabayı nereden buldun?”

“Bir dostumun.”

“Söyledim ya Makana, senin benden başka dostun yok. Bunu hatırlasan senin için çok hayırlı olur ve o Rus’tan uzak durmak hakkında söylediklerimi de bundan böyle unutma.”

“İnan bana ona gerektiğinden fazla yaklaşmaya hiç niyetim yok.”

Okasha, “Biliyor musun,” dedi. “İkimizin aynı tarafta olması gerekirdi. Arada bir de olsa böyle hareket etmen iyi olur.”

“Yasa ancak onu uygulayanlar kadar güçlüdür.”

Okasha, “Zaten hep felsefe yaparsın,” diye güldü. “Söylediklerinden bazılarını bir yere yazsam mutlu ölürdüm.” Oysa sesindeki neşede Makana’nın daha önce hiç işitmediği bir rahatsızlık tınısı vardı.

Heyecanlı olması gerekirdi. Bulatt’ın hayatta ve ülkede olması haberi Hanefi’nin geçmişiyile Adil’in kaybolması arasında bir ilişki olduğu varsayımını destekliyordu. Vronski’yle bağlantı da

doğrulanmıştı. Oysa onu gerçekten rahatsız eden Okasha'nın attığı ve polis arabası köşeyi dönüp gözden kaybolduktan çok sonra bile kulaklarında çınlayan kahkahaydı. Bu kahkahadan neden böylesine rahatsız olduğuna anlam veremiyordu. Bu akortsuz öten bir kuş sesi duymak ve anında bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamak gibi bir şeydi. Bu rahatsızlığın ona neyi hatırlattığını fark etmesi biraz sürdü: Onu zamanda geriye, eski günlere götüren bir şeyin belli belirsiz yankısı.

Bölüm Yirmi Sekiz

Hayatının raydan çıktığı, yeni ve çok tehlikeli bir yola girdiği o an Makana'nın beynine kazılmıştı. Birdenbire kendini tanıdık olan her şeyin aniden yabancılaştığı bir evrende bulacaktı.

Muna'yı dinlemesi gerekirdi. O zamanlar, daha hâlâ bir şeyleri değiştirebileceği günlerde eşine kulak vermeliydi ama vermemişti. Kendi korkularına teslim olmaktan ürküyordu. Onun için her kocanın yapacağını yaptı, karısını sakinleştirmeye çalıştı. Güvende olduklarını anlattı, polis müfettişi olduğunu, ne kadar süreceğinden emin olmasa da hep bir ölçüde korunacaklarını söyledi. Muna olayları ondan daha berrak görebiliyordu.

"Göremiyorsun değil mi?" Karanlıkta alçak sesle konuşuyordu. "Belki de görmek istemiyorsun."

"Üzgünsün."

"Hayır." Başını hiddetle çevirdi. "Deliyim! Ya da belki ben akıllıyım da çevremdeki bütün dünya çıldırdı."

"Muna lütfen."

"Anlamıyorsun. Bu insanların senin kurallarına, görev anlayışına aldındıkları yok. Bunların istediği güçlü olmak, oraya varmak için seni yolun üzerinden silip atarlar... Seni, departmanını, hatta yasayı. Bütün bunlar o adamlar için bir şey ifade etmiyor."

"Yanılıyorsun. Hukukun egemenliği diye bir şey var. Bir anayasa var."

“Kendilerine uyacak bir anayasa yazarlar.”

Sonuna kadar tartışabilirdi, ama karısını asla ikna edemeyecekti; zaten kendini bile güç ikna ediyordu. Kadın haklıydı. Sisteme, sonunda yasanın üstün geleceğine inanmak istiyordu, çünkü bunlar onun gözünde en önemlisi değil miydi? Buna hizmet etmiş, bunun için savaşmış, hayatı boyunca bunu korumuştutu. Şimdi bir kenara çekilip adamların ne isterlerse yapmalarına izin vermesi mi bekleniyordu?

Kocasını usulca düzeltti: “Senin ve benim gibilerden nefret ediyorlar, çünkü okuyup yazabiliyor, onların içini görebiliyoruz. Çünkü hayatlarımızı yedinci yüzyıl kurallarına göre yaşamamayı seçiyoruz.”

Sonra dört numaralı kurban geldi.

Bir gün Makana bürosunun dışındaki verandada yine sakallı adamla karşılaştı. Aylar önce köprünün altında karşılaştığı karanlık ve kötü gözlü, geniş omuzlu hayvanla. Cinayete kurban gitmiş kadınlar listesinin ilk sırasında olduğu anlaşılacak öğretmenin cesedinin bulunduğu yerde. Makana’nın cinayet konusunda kuşkulandığı bu adam ve onun Halk Savunma Gücü’ydü. Yine köylü giysileri içinde, sakallı omzundan sarkan yıpranmış AK-47’yle polis müdürlüğü kendi mülküymüş gibi kasılarak hareket ediyordu. Yanından geçerken acımasız siyah gözleri kötülükle parıldadı. Makana döndüğünde orada Mek Nimr’i dikilir buldu.

“Seninkilerden biri mi?”

Mek Nimr Devrimci Güvenlik Gücü içinde hızla yükseliyor, yakında Milli İstihbarat ve Güvenlik Hizmetleri’nde önemli bir göreve getirileceği söyleniyordu. Mavi polis üniformasını çıkarmış, onun yerinde sanki bir ormanda operasyona hazırlanıyor gibi kamuflaj desenli milis kıyafeti giymeye başlamıştı.

DGG kimseye hesap vermiyordu. İstediklerini istedikleri gibi yapıyorlardı. Mek Nimr Makana’nın omzunun üzerinden bakıp gülümsedi.

“Birliğe durmadan birileri geliyor, birileri ayrılıyor. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

Makana işlerin nasıl olduğunu biliyordu. Bu yeni milislerin davranışları pek mantıklı olmasa da burada kalacakları açıktı ve buna alışması iyi olacaktı.

Mek Nimr daha sonra, "Bu arada karın nasıl?" diye sordu.

"Karım mı?"

"Hastalandığınızı duymuştum. Bu kadar kısa zamanda departmanın sorumluluğunu üstlenmenin baskısı olmasın?"

"Neredeyse merak ediyorsun diyeceğim."

"Bırak şimdi, biz eski meslektaşların birbirine destek olması gerekir."

Şimdi iki eşit insan gibi konuşuyorlardı ama bu bile yalandı. Mek Nimr'in meslek hayatı uçuşa geçmişken Makana'nınki tökezlemişti. Cinayet Masası sürekli ufalmış, sonunda sadece kendisi, bir kâtip ve şoförlüğünü de yapan bir yardımcıdan ibaret kalmıştı. Diğer her şey gitmişti, dosya dolapları, yazı makineleri ve geri kalan her şey, el konmuş ya da nakledilmişti. Makana şimdi bir zamanlar kırtasiye ve büro malzemesi için depo olarak kullanılan gözden uzak bir odada çalışıyordu. Odanın bir tarafı kimsenin bir daha görmek istemediği masalarla, sandalyelerle, dosya dolaplarıyla tıka basa doldurulmuş, her an üzerine yıkılacakmış gibi duruyordu. Yine de hizmet ettiği bir amaç vardı. Kırık ve terk edilmiş eşya arasından kendine yeni bir masa ve iskemle seçmişti. Telefon çok seyrek çalışıyor, tavandaki vantilatör ya delicesine bir hızla dönüyor ya da kımıldamıyordu. Biri eşya yığınyla kapanmış iki penceresi vardı. O günlerde zamanının çoğunu dışarıya bakarak geçiriyordu.

Sakin bir sesle, "Muna iyi," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kadınlarımıza, çocuklarımızın analarına dikkat etmeliyiz. Ona işinden istifa etmesini söyle. Ne de olsa bu bir kadın için uygun bir iş değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Muna botanikçi. Bitkileri inceliyor."

"İyi ya işte."

Koşullar farklı olsa, Mek Nimr'in yüzündeki kendini beğenmiş ifade komik bulunabilirdi. Yüzü kirpibalgı gibi şişmişti sanki. "Kaygılanmıştım," dedi.

“Karım için mi kaygılandın?”

“Şey, elbette maymunlardan geldiğimizi öğretmeye çalışan herkes için kaygılanırım. Ya sen?”

“Darwinizm. Bu konuda uzman olduğunu unutmuşum.”

“Uzman mı? Ben mi?” Mek Nimr mahcup olmuştu, sanki birilerinin konuşulanları duyup ciddiye alacağından çekiniyormuş gibi verandayı taradı.

“Elbette, sadece bir teori.”

“Ah!” Mek Nimr’in yüz ifadesi rahatlamıştı. “Yani kanıtlanmamış?”

“Doğru olduğuna inananlar var.”

“İnanmak?” Mek Nimr yüzünü buruşturdu, “Bırak şimdi, sanki dini bir inanmış gibi konuşuyorsun. Öyle mi yani, bir inanç mı? Maymunlara tapan bir din öyle mi? Oldukça ilginç bir şey olmalı.”

“Din değil. Bilim.”

“Beni şaşırtan da burası olmalı. Bilirsin, okulda hiç parlak bir öğrenci değildim. Senin gibi öğretmen bir babam olmadı.”

Uzaklaşırken kahkahası verandada yankılandı. Tarihin kâzanlar safında olduğundan asla kuşku duymayan bir adamın kahkahası. Mek Nimr’in gidişini izledi. Tırabzanın üzerinden, aşağıdaki merdivenden inmesini seyretti. Adamları tozların içinde, pikaplarına yaslanmış, avluda onu bekliyordu. Öndeki araca binmeden adamlarına seslenirken üzerindeki değişikliği yakından gördü. Küçük adamın iç gazabı çevresinde girdap gibi dönen bir fırtına yaratmışa benziyordu. Adamlar heyecanla bağırıp tüfeklerini havaya kaldırdı. Makana dikkat çekici bir dönüşüme tanık olduğunu fark etti. Mek Nimr’i ilerlemek için gerekli özelliklerden yoksun, herhangi bir polis memuru olduğu eski günlerden tanıyan az sayıda insandan biriydi. Sonra dönem değişti. Adam fırsatı kaçırmadı, yararlandı. Milisler pikaplarına atladılar, kornalar çalıp silahlarını sallayarak avludan hızla çıktılar.

Muna eve gelince kampuste dolaşan, öğrencilerle personel arasında fark gözetmeksizin giyimlerinin İslam’a uymadığını söyleyen “ahlak polisi”yle ilgili öyküler anlatırdı. Arada bir

öğretmenleri hedef alan kampanyalar da başlatılıyordu. Bir gün, öğrencilerinden birisi ona üniversitede dağıtılan ve merhum profesörün yerine verdiği evrim dersine girmemelerini öğütleyen bir broşür uzattı. Bu dersler İslami ahlakı yıkmak, onun yerine kâfirlerin modernist ideolojilerini yerleştirmek için uygulanan bir "Siyonist kâfir" komplosunun parçasıydı. Hem Muna hem de Makana kampanyayı saçmalık olarak dikkate almamaya çalıştıysa da Mek Nimr'in bu girişimden haberi olduğu açıktı.

Makana işini eski yöntemlerle sürdürdü, yeni cinayet dalgasını çözmeye çalıştı. Bunlar, birinin üstünü örttüğüne kesinlikle inandığı soğukkanlı, haince cinayetlerdi. Meçhul birisi ya da birileri seri cinayetler işlemeye girişmiş ve cezasız kalmıştı ki bu da korunduklarını kanıtlıyordu.

Öldürülen ikinci kadının cesedi çocukların futbol oynadıkları tozlu arsanın kenarındaki kavruk sarı otların arasında bulunmuştu. Ağsız demir kale direkleri burada yapılanın tek belirtisiydi. Kız çıplaktı. Onu bulan öğrenciler cesedi taşlarla sabitledikleri gazetelerle örtmüşlerdi. Sanki kızcağız ırzına geçilip öldürülerek onlara kişisel bir hakarete bulunmuş gibi, böylesi bir manzaraya tanık olmakla çileden çıkmışlardı.

Adı Avatif'ti. On dokuz yaşındaydı ve babası rejime muhalif olmasıyla tanınan ünlü bir avukattı. Amir Medani'nin yakın arkadaşı Avatif mimarlık eğitiminin üçüncü yılındaydı. Sınıfındaki yüz on öğrenciden çoğu onu çalışkan ve düzgün bir kız olarak tarif ediyordu. Çoğu. Bazıları Avatif'in önyargılı olduğunu iddia edince ortaya giderek farklı bir tablo çıkmaya başladı. Kıyafetinin her zaman olması gerektiği gibi düzgün olmadığı, saçını gerektiği gibi örtmediği gibi. İnatçı ve gururlu olduğunu, kendini beğenmişliğinin onu bu korkunç sona götürdüğünden kuşku duyulamayacağını söylüyorlardı. Makana bunu söyleyen kıza, saçını sıkı sıkıya örten gri başörtüsünün olgun bir meyve gibi şişirdiği dolgun yanaklarına baktı. "Onun gibiler bizlerden daha iyi olduklarını düşünür." Kendinden memnun, bencil ifadesi ölen kıza karşı en ufak bir yakınlık taşımıyordu.

Üçüncü kurban eski bir savaş mezarlığında, imparatorlukla-

rının bu köşesini maaşlarını Nil Nehri üzerindeki deniz uçaklarına harcamak için Fiat'larıyla Habeşistan'dan gelen İtalyanlardan korumak için yüz yıl önce ölen İngiliz havacıların mezar taşları arasında bulundu. Öldürülen yirmi yedi yaşındaki Leyla Avadallah melez olduğundan cesedini buraya atmak özellikle simgesel bir anlam taşıyordu. Kadının annesi İngiliz'di. Babası da stajını altmışlı yıllarda Durham'da yapmış bir hekim. Avadallah bir turizm şirketinde çalışıyordu. Geceleri mezarlıkta dolaşan köpekler cesedini parçalamıştı. Vahşi köpeklerin yaptıklarından sonra öldürülmeden önce başına neler geldiğini belirlemek güç olmuştu. Diğer kurbanlar gibi tekrar tekrar tecavüze uğramıştı. Onunla diğer iki kurban arasında herhangi bir bağlantı yoktu.

Bu cinayet dalgasının kurbanı olan kadınlar on dokuz ve otuz beş yaş arasındaki eğitimli profesyonellerdi: bir öğretmen, bir üniversite öğrencisi ve bir havayolu acentesi yöneticisi. Hepsi de birkaç saldırganın cinsel saldırısına maruz kalmıştı. Hepsi de çabuk bulunacakları, göz önünde yerlere bırakılmışlardı. Onları gömmek ya da cesetleri bir şekilde gizlemek için harcanmış en ufak bir çaba yoktu. Sanki birer uyarı olarak ortalıkta bırakılmış gibiydiler. Dahası hepsinin ağzı tıkalıydı ve tıkaçlar çıkarıldığı zaman ağızlarında birer tebeşir parçası bulunmuştu. Okullarda kullanılan tebeşirlerden. Hepsi bu kadar. Mesaj açıktı: Kadınlarınızı evde tutun yoksa sonları böyle olur.

Makana yalnız çalışıyordu. Kimseyle konuşmuyor, üstlerine rapor falan vermiyordu. Binbaşı İdris, Makana'nın yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyordu; bir gürültü çıkmadıkça itiraz falan da etmiyordu. Kendisi dışında ne yaptığını umursayan yoktu, en azından Makana öyle sanıyordu; her gittiği yerde peşine takılan beyaz pikabı fark ettiği güne kadar. Nereye giderse gitsin o pikap hemen arkasındaydı. Bir yerden çıktığında arabayı yakında bir yerde park etmiş, direksiyon başındaki adamı hükümet organı bir gazete okur buluyordu. Artık saklanmak zahmetine bile girmiyorlardı.

Bölüm Yirmi Dokuz

Altı şeritli Şariya el-Haram otoyolunda güneye doğru ilerlerken, Makana'nın zihni alabildiğince çalışıyor, olayları kafasında anladığı gibi evirip çeviriyordu. Adil Romario ortadan kaybolarak evrenin bir köşesinde beliren ve bütün ışığı boşluğuna emen bir kara delik misali kendi çevresinde dönen dünyayı çözmüş gibiydi. Sami Barakat astronomiden bahsederken haklıydı belki de. Makana kentten ayrılmadan önce Hanefi'yle konuşmak için uğramış, berikinin Amman'da önemli bir toplantıya katılmak için yola çıkmak üzere olduğu, zamanı olamayacağı söylenmişti. Ne var ki Makana ısrar edecek ve sonunda yeraltı garajında işadamının değerli zamanından beş dakika ayırmasını sağlayacaktı. Beyaz limuzinin kapısı onun için açıldı ve Makana kendini Hanefi'yle Gaber'in karşısında, katlanabilir koltuğa tünemiş buldu.

Hanefi'nin sağ kolu sinirlendiğini saklamaya çalışmadan, "Nedir bu?" diye sordu.

Makana yardımcısını duymazdan gelip doğrudan Hanefi'ye bakarak, "Bilmem gereken bir şey var," dedi. "Tüm bunların ardında eski bir düşmanınızın olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Hanefi, "Neden bahsediyor bu?" diye hırladı. Bodrumu aydınlatan neon çubukların dengesiz ışığında öfke yüzünü daha da acımasız ve sert gösteriyordu. Kaşları kalkmış, burnundan soluyordu. Sanki içe doğru patlayacakmış gibi yüzünün bütün hatları büzülmüştü.

"Daud Bulatt'tan bahsediyorum."

"Bulatt öldü," dedi Gaber. "Öleli yıllar oldu."

"Evet, neredeydi?" Hanefi'nin yüzü bir çalım neşeyle aydınlandı. Eski rakibinin öldüğü düşüncesi hoşuna gitmişti sanki. "Afganistan mıydı? Allah'ın unuttuğu o yerlerden birinde. Tabii ya, oraya da bu nedenle gitmemiş miydi, İslam'ın zaferi uğruna çarpışmak için? Şansı açık olsun."

"Bulatt ölmemiş olabilir," dedi Makana.

Tebessüm usulca kaybolurken Hanefi oturduğu yerde dikildi. "Ölmemiş mi? Neden bahsediyorsun, sen? Elbette öldü."

"Burada, Mısır'da olduğuna dair söylentiler var."

Gaber, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu.

Makana ona dönerek, "Güvenlik ve haberalma servislerinde birçok tanıdığınız olduğundan eminim," dedi. "Bunu doğrulamak çok uzun sürmez."

Hanefi, "Elimde fırsat varken onu öldürmem gerekirdi," diye homurdandı. Yumruklarını kasıklarına dayamış haliyle çömelmiş bir boğa kurbağasını andırıyordu.

"Sizce Bulatt'ın Adil'i alması için herhangi bir neden olabilir mi?"

"Ne yapacağını kim bilebilir? O adam çılgının biri, o günlerde de öyleydi. Oğlumu onun mu aldığını söylüyorsun? Neden? Böyle bir şey yapmakla eline ne geçeceğini düşünebilir?"

"Aşikâr olanın dışında mı?"

Hanefi'nin kaşları çatıldı. Gaber eğilip parmağını uzattı.

"Bu ülkedeyse eğer, güvenlik kuvvetleri bütün ağırlıklarıyla tepesine biner. Saklanacak yer bulamaz."

"Bundan emin değilim. Bulatt şimdiye kadar ellerinden sıyrılmayı başaracak kadar becerikli davrandı."

"İyi de Adil'i almak için nasıl bir nedeni olabilir ki?"

"Nedenlerin en eskisi," dedi Makana. "İntikam."

Hanefi'nin kalın parmakları Makana'nın koluna bir mengene gibi dolandı. Yüzünü yaklaştırdı, soluğunda tiksindirici bir tatlılık vardı.

"Bul onu. Lütfen, sadece oğlumu bul ve geri getir. Eğer o adamın elindeyse tanrısının lanetini üzerine öyle bir indirim ki dinin anlamını baştan düşünmeye başlar." Sonra döndü ve debelenerek arabadan indi. Gaber arkasından seslendi.

"Nereye gidiyorsun? Uçağa yetişmemiz gerek."

Hanefi, "Bir yere gitmiyorum," diye homurdandı. "Bu iş çözümlenene kadar."

"Sadece Adil'i bulmakla yetinemez miydin?" Gaber koltuğuna yaslanıp gözlerini Makana'ya dikti. Bu bakış, önünde uzanan

yolun canlı parıltısında karanlık bir nokta gibi hâlâ üzerindeydi.

İlerlemeye çalışan her boy ve çeşitten araçla trafik yoğunluğundaydı. Yol her cins enkaz ve düzensizliğin, uçuruma fırlatılan kırık metal parçalarının cirit attığı, çamurla kaplı bir kaydırağıydı. İnsanlar karşıdan karşıya geçmek için hayatlarını tehlikeye atıyor, ölümle sanki eski bir dans yapar gibi araç dolu şeritlerin arasında sekiyordu. Önlerinden ve arkalarından otomobiller giysilerini havalandıracak kadar yakın geçtiklerinde duraklıyorlardı.

Önünde, kirli havanın içinden piramitler yükseldi. Kusursuz geometrik simetrisi yüzyılların içinden yankılanan bir berraklık tınısı veriyor, bu tını bugünü simgeleyen kaosu ahenksizliğine tosluyordu. Buna karşılık yolun kenarında sıralanan binalar sanki sonradan akla gelip fırlatılmış, dikkatini düz bir çizgi çekecek kadar yoğunlaştıramayan dalgın bir zihin tarafından çiziktirilmiş gibi öbeklenmiş duruyordu. Sarkan kablolar, siren ve fren çığlıkları arasında kör topal ilerlemeye çalışan aksak, ezik araçlar, havadaki ışığı boğan egzoz solukları. Söz konusu çılgınlığın aksine piramitler başka bir galaksiden gelmiş ve bu karanlık çöl parçasına konmuş bir uzay gemisi gibi bu dünyaya kusursuzca uygundu. Oysa gazetelere göre piramitlerin ebediyete ulaşmaları bile hemen yanlarındaki yolun durmak bilmeyen gümbürtüsünden kaynaklanan titreşimler yüzünden giderek zayıflıyordu. Ufak ufak yere dökülüyor, kentin en sonunda kaçınılmaz bir şekilde döneceği molozların arasına katılıyorlardı.

Makana batıya dönünce bu kez kendini taş veya demir çubuklarla yüklü ağır tırların arasında buldu. Deve yüklü bir kamyonun arkasında kaldı. Hayvanlar içinden geçtikleri çılgınlıkla ilgisiz görünerek çevrelerine dingince bakıyordu. Sol tarafta sazların, otların ve atılmış hurdaların boğduğu bir kanal vardı. Çöpler dumanı tüten ateşler ve yiyecek arayan kargalarla bölünmüş yığınlar halinde toplanmıştı. Sağ taraftaysa yukarı fırlatıldıkları gibi kolaylıkla yıkılacakmış gibi görünen binalardan, küçük ve tamamlanmamış yapılardan kesik kesik sıralar uzanıyordu. Şurada burada da yolun uzağında kalmış tek tük evler. Buraların bir zamanlar varlıklı toprak sahiplerine ait villalarla

süslü açık bir tarım arazisi olduğunu düşündü. Ne var ki o çağ çoktan kapanmış ve eski mülkler rotalarını yol boyunca döne dolaşa çizen, yükselip alçalan, şurada burada moloz yığınlarına takılan, yine de merhametsizce ileri atılan gri cüruf briketinden duvar kalabalığına kuşatılmış mendil büyüklüğünde tarlacıklara dönüşmüştü.

Köyün kendi de bu kent yayılmacılığına kapılmış ve yol kenarındaki şeritten ayırt edilemez olmuştu. *Koshari* ve kebab dolusu tabaklar, meyve ve sebze kümeleri, çocuk başı büyüklüğünde patlıcanlar, top mermisi büyüklüğünde narlar sunan tezgâhlar gördü. Mercedes'i üzeri kömürle yazılı badanalı bir duvarın önüne çekti ve bir saat boyunca köyün düzensiz, dolambaçlı sokaklarını arşınlayarak Adil'in geçmişinden izler aradı. Pazar yeri lif kabağından kaplan postu görüntüsü verilmiş parlak turuncu akrilik battaniyelere kadar her çeşit mal sunan satıcılarla doluydu. Sanki herkesin satacak bir şeyi var gibiydi. Anacadde kalabalık, yamru yumru zemin de karpuz kabukları ve mısır koçanları, naylon ip, metal bağlantı, saman ve koyun dışkısıyla kaplıydı.

Köyün uzak ucuna vardığı zaman harap evler yerlerini şaşırıcı bir şekilde uzaklara kadar yayılan yeşil tarlalara bırakacaktı. Havada balıkçılar rüzgâra yakalanmış kâğıtlar gibi süzülüyor, çeltik kargaları saz gibi bacaklarının üzerinde su basmış tarlaların altınımsı kalkanları arasında yürüyordu. Bütün buralar Hanefi'nin fasulyeleriyle *bamiyalarının* yetiştirildiği yerler olmalıydı. Makana döndü ve geldiği yoldan geri gitmeye başladı, gözü her yerde avının yadsınamaz varlığına takıldı: Her yerde, pencerelerde, eşiklerde, boş bir cam parçasının ya da duvarın bulunduğu her yüzeyde Adil Romario'nun gençliğinde çekilmiş, pul pul kalkmış ya da solmuş resimleri. Kir pas içinde ve çoğu kez yırtık bu çıkartmalar Adil'in şöhret iddiasını doğruluyordu. Başarıya ulaşan buralı çocuk. Pazarın kargaşasından ve gürültüsünden uzaklaşıp daha sakin sokaklara girerken oyuncunun adının düzenli aralıklarla duvarlara kazılmış olduğunu gördü. Yakınlardan bir yerden bir ses geldi: "Adil! Adil!"

Makana irkildi ve sesin geldiği yere doğru yürümeye başladı. Sokak ıssızdı. Bir köşeyi döndü, sonra bir ikincisini; burada evler birbirine öylesine yakındı ki insan bir balkondan uzanabilir ve sokağın karşısındaki komşusunun elini sıkabilirdi. Cildi yıllardan sararmış, üzerine daha iyi günler görmüş siyah bir şal atmış yaşlıca bir kadın pencereden bakıyor ve kimseye hitap etmeden sesleniyordu.

“Torunumu çağırıyorum,” diye açıkladı. “Buralarda bir yerde olmalı.”

“Belki bana yardım edebilirsiniz? Adil Romario’nun doğduğu evi arıyorum.”

Kadın, “Ah,” deyip başını bilgiççe salladı. “Şu gazetecilerden olmalısın. Durmadan gelirler buraya.” Penceren sarkıp parmağını uzattı. “Kaçırman imkânsız. Tabii aile artık orada oturmuyor ama evi herkes bilir.”

Makana köyde futbolcunun adını almış çok sayıda çocuk olduğunu düşündü. Ev gerçekten de kaçırılması imkânsız gibiydi. Beyaz badanalı duvarlar kömürle çekilmiş çizgilerle, Adil Romario’nun futbol hayatını simgeleyen daha incelikli renkli karikatürlerle kaplanmıştı. Küçük bir çocuk olarak top sektirirken çizilmiş bir resmi vardı, sonra o figür kale direkleri ve uçan oyuncularla dolu bir girdaba çekilmiş gibiydi. Duvarda taşlar ve jet uçakları, hatta ağızlarında zeytin dalı tutan güvercinler, onların yanında da şu veya bu yöne uçan turnuva kupaları. Unutulmayacak maçların skorları, Adil’in ve DreemTeem’in sayısız biçimde yazılmış adları. Graffiti sanatının kalitesi değişken- di. Bazıları fena değilken, hevesli sanatçıların bazıları yetenekten çok tutku sahibiydi.

Makana köşeyi geçip evlerin çevresinden döndü, iki adamın karşıdan birbirlerine bağırdığı dar bir sokağa saptı. Birkaç dü- nürden, arızalı bir otomobilden, birinin sözünü tutmamasından falan bahsedilen tartışmadan bir anlam çıkarmak imkânsızdı. Atışma, herhangi bir sorunu çözmekten çok kişinin varlığını kanıtlamaya yönelik umumi bir gösteriydi. Özellikle bir kah- vehanenin girişinin önünde durdukları için olacak, bir izleyici

kitlesi toparlamayı başarmışlardı. Duvarda basit bir delik. Girişin önündeki kaplanmamış sokak, zemine yayılan ve karşıdaki duvara bile tırmanan sakal kıllarını andırır ıslak çay döküntüleriyle ve siyah kahve çekirdekleriyle kaplıydı. Makana içeri girdiğinde kahvedekiler onunla ancak çok kısa bir süre ilgilendiler, sonra kendi konularına döndüler. Ne var ki Adil Romario'nun adını anar anmaz etrafını sardılar. Dışarıdaki iki genç birbirlerine küfretmekten vazgeçip Makana'nın iki yanına üşüştü.

"Gazeteci misin? Yoksa basit bir turist mi?"

Makana çevresindekileri dikkatle inceledi; hepsinde tepeden tırnağa merak ve tebessüm mevcuttu.

"Evi ziyaret etmek ister misin? Hemen köşeyi geçince. Gözünü ilk kez açtığı odayı bile gezebilirsin."

"Bu bana kaç mal olacak?"

"Tabii aile yoksul, onun için bir çeşit bedel bekleyeceklerdir."

"Elbette."

İki adam arasındaki düşmanlık ortak dava adına bir kenara bırakılmıştı.

"Sanırım onu şahsen tanırdınız?"

"Çocukken mi? Onu herkes tanırdı. Durmadan top peşinde koşardı."

"Uyurken topuna sarılırmış."

"Her zaman beraber oynardık."

İkisinde de en ufak bir atlet özelliği yoktu. Kilolu ve şekilsiz halleriyle solukları tıkanmadan sokağın karşısına kadar koşacakları kuşkuluydu.

"Ya annesiyle babası? Burada kalmış akrabaları var mı?"

"Buradakileri görüyor musun? Onun ailesi biziz. Bu mahallede hepimiz basit insanlarız. Birbirimizle ilgileniriz. Bu köy büyük ve mutlu bir aile gibidir. Hangi gazetede yazıyorsun?"

"Gazetede çalıştığını kim söyledi? Belki televizyondur; ya da radyo?"

Makana tahminleri duymazdan gelip, "Demek annesiyle babası buralarda değil?" diye sordu.

"Yaşlı insanlardı. Allah rahmet eylesin, yıllar önce öldüler."

Birbirlerini aşmaya çalışarak iyice yaklaştılar.

“Onun hakkında istediğini sor; ne istersen.”

“Evet, lütfen sor. Adil bizden biridir.”

“Bizden biri. Allah korusun onu.”

“Bu palavralara neden bir son vermiyorsunuz?”

Bütün gözler köşedeki adama döndü. Yaklaşık ellilerindeydi ve öylesine hareketsizdi ki Makana onu görmemişti bile. Bir maşa kadar ince ve karaydı, üzerinde bir şalvar ve kemikli bedeninden sarkan yıpranmış bir gömlek vardı. Ayaklarında da gazete kâğıdı kadar incelmış plastik sandaletler.

“Para kokusu aldınız ya, hepiniz yalanlarınızı sıralamakta acele ediyorsunuz. Belki de o kadar uzun zamandır yalan söylüyorsunuz ki gerçeği yalandan ayırt edemiyorsunuz.”

“Ona bakma,” dedi gençlerden birincisi dolgun parmaklarıyla bir hareket yaparak. “Kafadan sakat.”

Adam suratını asmış, bir dirseğini tezgâhın eskimiş metal kaplamasına dayamıştı. Yüzünde uzun zamandır esrar, alkol ya da benzeri bir madde bağımlısının gergin çizgileri görülüyordu. O dirsek bir kaysa, yüzüstü düşeceği açıktı.

“Buraya gelip sorular soruyorsun, üstelik de gelenlerin ilki değilsin. Ve senden önce gelenler gibi bu öyküyü dünyaya anlatmayacaksın. Neden, biliyor musun? Çünkü kimse gerçeği duymak istemiyor.” Köşedeki bir rafa yerleştirilmiş eski püskü ve küçük portatif televizyonu işaret etti. “Gerçeğin bu yalan makinesinden çıkmasını beklemiyoruz. Bize başkanın kim olduğunu söylüyorlar, biz de gülümseyip el çırpıyoruz. Bize Mısır halkının zengin olduğunu söylüyorlar, sevinç gözyaşları döküyoruz. Bize Adil Romario’nun bu köyde doğduğunu, annesiyle babasının tarlalarda çalışan iyi insanlar olduğunu söylüyorlar, biz de göğsümüzün kabardığını hissediyoruz.”

Küçük kahvehane bir memnuniyetsizlik homurtusuyla karıştı ama kimse iddiayı reddedecek ciddi bir girişimde bulunmadı. Rahatsız bir sessizlik olunca iki genç uzaklaştı. Makana adama yaklaştı, beriki uzattığı sigarayı bir şey demeden aldı.

“Kimse gerçekten olanlardan bahsetmek istemiyor, çünkü

efendiyi, Ulu Paşa'yı kızdırmaktan korkuyorlar."

Gençlerden ilki, "Çıldırılmışsın sen," diye mırıldandı.

Oyunun bittiğine karar verip sokakta kendine yeni bir eğlence aramak için kapının önünde dikilen ikincisi, "Deli zaten," dedi.

"Gerçeği anlatacak kadar deliyim, sizin dayanamadığınız da bu. Kendinizi adam mı sanıyorsunuz? Şunlara bak! Onu kızdıracak bir şey söylemekten ödleri kopuyor. Asıl gerçek, zenginler istedikleri her şeyi alabilecek, sizler de canları ne isterse, hatta analarınızı bile vermek için önlerinde eğileceksiniz."

Beklendiği gibi hakaret, bağışmaları ve itişmeleri tetikledi, kahvehanede kısa süreli bir kargaşa koptu. Ardından gençler itiraz için zaman kaybetmeye değmeyeceğine karar verip omuzlarının üzerinden savurdıkları seçmece küfürlerle çıkıp gittiler. Bunlar olurken, sıska adamın yüzünde bir kıl bile kıpırdamamış, olduğu yerden kımıldamadan dirseğini tezgâha dayayarak sigarasını tüttürmüştü. Sonunda gözlerini Makana'ya çevirdi.

"Sen onlardan betersin. Satacağın bir öykü peşinde buraya gelip etrafı kokluyorsun."

"Biraz evvel sözünü ettiğin paşa Hanefi'ydi, değil mi?"

"Eşek olarak mı doğdun yoksa kendi çabanla mı oldun?"

Kahvehanenin girişi önünde biriken çocuk kalabalığından bir kahkaha tufanı koptu.

"Hanefi bütün bunlara ve daha birçok şeye sahip." Parmağıyla Makana'nın göğsüne vurdu. "Ruhlarımıza sahip. Evet. Yıllar önce sattık ruhlarımızı."

"Bütün bunların Adil Romario'yla ne ilgisi var?"

"Hepsi efsanenin bir parçası. Bir ilah, bir tanrıymış gibi ona inanmamızı istiyorlar." Tezgâhın üzerinden renkli bir kâğıt parçası, üzerinde futbolcunun kaçınılmaz fotoğrafının bulunduğu Coca-Cola veya bir sakız markasının bir reklam broşürünü aldı. Avucunda sıkıştırıp top haline getirerek televizyonun ekranına fırlattı.

"Kes şunu, yapma!" diye esnedi kahvehane sahibi canı sıkınca.

“Neden? Orada zaten bir şey göremiyorsun ki.”

Ekranada gri noktacıklardan bir kum fırtınası dışında hiçbir şey görülmüyor, içinde bir yerden konuşan bir kadınla erkeğin belli belirsiz sesi geliyordu. Sinirli bulutlar gibi, düzensiz aralıklarla dikey gölgeler yer değiştiriyordu.

“Hepsi yalan bunların. Biz burada fareler gibi çürürken bizi güldürmek için öyküler. Buradaki herkes ondan nefret eder. Onu ekranda izlerken, onun yerinde kendilerinin orada olması gerektiğini düşünürler. Ne büyük düş... Ama hepsi bu işte, bir düş. Ve *onlar*,” yine parmağını salladı, “Bütün düşlere *onlar* sahip.”

“İyi ama Adil burada doğdu.”

“Doğru, burada doğdu, hepimiz gibi. Bu sokaklarda top peşinde koştu. Ama o bizim gibi değil. Hiç olmadı. Nasıl olsun ki?”

“Onu tanır mıydın?”

“Bak, sana bir öykü anlatayım, sonra gider, istediğin gibi kullanırsın.” Sigarasının izmaritini yere bırakmak için durakladı. Makana paketini çıkarıp adama yeni bir sigara uzattı. Adam bir süre öksürük nöbetine tutuldu. Tezgâhın başındaki yerine dönmeyen önce kapıya kadar gidip uzun ve kahverengi bir balgam çıkardı.

“Bir delikanlı vardı ve bütün delikanlılar gibi zengin olmak için içi içini yiyordu. Kısmetini aramak için Kahire’ye gitti. Başlangıçta işler pek istediği gibi yürümedi. Yanlış arkadaşlar edindi. Ama sonra ona yardım edecek, bir fırsat tanıyacak güçlü bir adamın dikkatini çekti. Delikanlı ona şükran duydu ve sadık bir hizmetkârı oldu. Günün birinde kocaman bir arabanın içinde, güzel giysilerle buraya geldi, herkese armağanlar dağıttı. Yanında velinimetini, o kocaman, şişman adamı da getirmişti, köyün içinde Kral Faruk’la köpeği gibi dolaştılar.”

“O kocaman adam Hanefi miydi?”

“Göründüğünden daha akıllı olduğunu biliyordum.” Kemikli parmağını bir kez daha Makana’nın yüzüne doğru salladı.

“Sonra ne oldu?”

“Sayidna Musa’nın Allah’ın kelimasını ilk işittiği günden beri yazdıkları öykünün bir benzeri. Hanefi’nin gözü çocuğun kız kar-

deği olan masumluk tablosuna takıldı ve aklını yitirdi. O güzel arabanın buraya düzenli olarak gelmeye başlaması çok sürmedi."

"Abisi ne yaptı?"

"Artık gizlenemeyecek duruma gelene kadar haberi olmadı." Adam elini çukurlaştırıp karnının üzerinden geçirdi. "Adil'in gerçek babasının kim olduğunu hepimiz biliriz, ama fazla konuşmayız."

"Bu dediklerinden emin misin?"

"Benim gibi biri neden böyle bir hikâye uydursun ki?"

"İnsanlar bir sürü nedenle hikâye uyduruyor."

"Kız on dört yaşındaydı. Bu köpekler böyledir." Kendi sözleri uzun zaman önce sönmüş bir şeyi kurcalamış gibi bir sessizlik oldu.

"Sen de sesini çıkarmadın, değil mi?"

Adam kanlı gözlerini Makana'nınkilerden kaçırdı. Sesi kısık bir fısıltıya döndü.

"Ben şansы yaver gidenlerdendim; Hanefi buradan toprak aldı. O topraklarda yerlileri çalıştırdı. Geçimleri ona bağlı çok aile var. Ona karşı gelemeyiz."

"Ya kızın abisi, olanları öğrenince?"

"Delirdi. İntikam almaya yemin etti."

"Hanefi'nin karısıyla çocuğunu öldürdü değil mi?"

Kemikli parmak bir kez daha Makana'nın gözlerinin önünde ki havayı dövdü. "Daha fazlasını da öldürebilirdi ama onu yakalayıp Tora'ya attılar, iş bitti. Onu bir daha görmedik. Olanlardan sonra kimse onunla konuşmak istemedi. Şimdi bütün topraklar Hanefi'nin ve onu hepimiz seviyoruz. Yalana gelince, çok sık tekrarlırsan insanlar yalanla gerçeği karıştırır."

Sözünü bitirince Makana'yı kenara itti, sendeleyerek kapıya doğru yürüdü.

Makana arkasından, "Son bir şey," diye seslendi. "Adil'in soyadı Muhammed Adli. Abinin adı bu muydu?"

"Hayır." Adam cevap vermek için Makana'ya döndü. "O dediğin anne tarafının soyadıydı. Resmi bir baba olmadığı için Adil annesinin soyadını aldı. Kadının abisiyse babasının adını kullandı: Bulatt. Daud Bulatt." Sıska gölge yer değiştirdi ve kapının önü açıldı.

Makana derin bir soluk aldı ve dönünce kendini tezgâhın ardından ona bakan kahveciyle karşı karşıya buldu.

“Böylelerinin söylediklerine pek kulak vermeyeceksin. Delinin teki işte.”

Bölüm Otuz

Makana içeri girdiğinde, Aswani’nin dükkânı kalabalıktı. Bir masanın boşalmasını bekleyemeyeceğine karar verip tezgâhındaki boş bir yere ilişti. Soğuk vitrindeki çiğ etleri incelerken aç bile olmadığını düşündü.

“Bana sadece bir salatayla şey getir. Turşu. Bir de biraz *taamiya**.”

Aswani başını hoşnutsuzca salladı. “Ne o, iştahsızlık mı çekiyorsun? Yoksa âşık mısın? Kim bu talihli kız?”

“Bulunca bana da söylersin.”

Aşçı, “Bir erkeğin yemeğinden vazgeçmesi kötüye işarettir. Bir erkek iştahsızsa ölüme kapı açıyor demektir,” dedi ve diğer müşterileriyle ilgilenmeye gitmeden önce bıyıklarını sıvazladı.

Makana yemeğe başlamıştı ki Sami Barakat göründü.

Elindeki gazeteyi tezgâhın üzerine bırakırken, “Hanefi DreemTeem lağımdaki sıçan gibi düşüyor,” dedi. Makana başlıklara bir göz attı. Yıldız oyuncularını olmayınca takımın başı ciddi dertte görünüyor, yazı Adil Romario’nun gerçekten de başka bir kulüple kontrat imzalamak için ortadan kaybolması halinde olacaklar üzerinde tahminlerde bulunuyordu. Clemenza’nın bu kayboluştaki payına yönelik sürekli söylentiler hakkında yeni bir “yıldız muhabir”den alıntı vardı. “Birileri DreemTeem’i aşığıya çekmeye mi çalışıyor?” diye yazıyordu.

“Yıldız muhabir ha? Yerini çabuk doldurmuşlar.”

“Yarama tuz basma şimdi.” Sami omuz çantasını tezgâhın di-

---

* Meze. (ç.n.)

bine bırakırken Aswani geldi. "Hayır, hayır. Aç değilim."

"Sen de öyle mi?" Lokantacı gözlerini tavana dikti. "Beni baltırmaya çalışıyor bunlar."

"Yemek yemeye gücüm yetmiyor," dedi Sami Barakat bir sigara yakarken.

Makana parmağını gazeteye vurup, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne yani, okuyacak zamanın mı yok?" Ayağını taburelerden birine doladı, sonra üzerine tünedi. Makana onunla her karşılaştığında daha bakımsız, daha pejmürde görünüyordu. "Takımdaki çürüme çok önceden, Adil'in oynadığı zamandan belliydi. Şimdi rakipleri öldürücü darbeyi vurmaya hazırlanıyor, efsane bu yüke dayanamayıp çatırıyor."

"Keyifli olmalısın."

Sami söyleneni duymazdan geldi, elinden bırakmadığı sigarasıyla tezgâhın üzerine küller saça saça Makana'nın önündeki sepete uzanarak bir dilim ekmek aldı. Bir ucunu kopararak tahine daldırdı. Düşünceli bir ifadeyle ağızındaki sessizce çiğnedi.

"Bir şey daha var. Hanefi'nin mali durumu hakkında bir iki kişiyle konuştum. Şirketin geleceği pamuk ipliğine bağlı. Kaynaklarını fazla zorlamışlar. Çok kısa zamanda çok fazla büyümüşler. Masraflarını karşılayamadıkları gibi kasaya pek para da girmiyor."

"Bu durum onları oldukça savunmasız bırakmış olmalı."

"Konuştuklarımdan biri, 'Hanefi, Başkan'ın arkadaşı olmasaydı aylar önce iflas ederdi,' dedi."

"Ya şirketin satılmasıyla ilgili söylentiler? Rus dostumuzun sözü ediliyor mu?"

"Onun adını her andığımda insanlar gerginleşti. Kimse onun hakkında konuşmak istemiyor, ama büyük olduğunu biliyor." Ağzını bir peçeteye sildi, sonra bir ekmek daha almak için uzandı. "Bank Misr'daki bir tanıdığım her şeyin planladıkları lüks rezidans projesine bağlı olduğunu söyledi."

Makana Soraya Hanefi'den işittiklerini hatırlayarak, "Hanefi Cennetleri," dedi. Sami'nin günlerdir ağızına bir şey atmamış

gibi görünmesine bakarak, "Tok olduğunu sanmıştım," dedi.

Berikinin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Aç değilim, gerçekten değilim. Ama bu mezeler nefis."

Makana tabağı mermer tezgâhın üzerinden Sami'ye doğru itti. "Bakarsın gidip şunların şu meşhur projelerine bir bakmak ilginç olabilir?"

"Bana göre hava hoş. Ha, bu arada bir ay önce işten atılmış bir muhasebeci de buldum galiba."

"Ya? Ne dedi öyleyse?"

"Şimdilik hiç."

"Sorun neymiş?"

"Korkuyor," dedi Sami, aynı anda yutmaya ve konuşmaya çabalayarak.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Sami kaşlarını çatı. "Hayır, ben hallederim. Bana kalırsa, sadece biraz daha fazla para istiyor. Sanırım, sende önerilecek bir çeşit teşvik primi var."

"Senin girişimlerini de karşılayacağımı düşünmemiştim."

"Sadece çenesini biraz açması için." Sami sırtını kamburlaştırdı. "Hanefi herhalde biraz nakit ayırabilir, değil mi?"

"Elbette ayırabilir, ayıramayacak olan benim," dedi Makana. Bu olayın beklediğinden de uzun zaman aldığını düşünüyordu. Sami'nin yüzüne tuhaf gözlerle baktığını fark etti.

"Boş ver. Sana biraz para veririm, ama kime gittiği hakkında ayrıntılı rapor isterim."

Sami yine mezelere uzanırken, "Patron sensin," dedi. "Bunların tadına bakman gerek, gerçekten nefis."

"Sana inanıyorum," dedi Makana öğle yemeğinin adamın midesinde kayboluşunu izledi. "Bana bir daha sen açken yanında yememeyi hatırlat."

"Ya sen? Tüm bunların ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Bir şekilde her şey Hanefi'nin geçmişiyle bağlantılı. Sadece o bağlantıyı göremiyorum," dedi Makana. Ali'ye el edip biraz para verirken bir şey hatırlamaya çalışıyordu. "Benim için yapa-

bileceğın bir şey var. Vronski hakkında mümkün olan her şeyi bilmek istiyorum.”

“Her şeyi mi? Yani?”

“Öncelikle askeri geçmişı. Nerede görevli olduğu. Sanırım önce Afganistan’da, sonra da Çeçenistan’da bulundu. Senin için fazla güç olmamalı. Böylesi şeylerin kayıtları vardır.”

Sami, “Elimden geleni yaparım,” dedi. Makana’nın Aswani’nin eline sıkıştırdığı banknot destesine bakıp başını salladı. “Ne kadar verdiğini hiç saymaz mısın?”

“Bu adama kaç para borcum olduğunu bilsen sormazdın.”

“Sana telefon var,” dedi Aswani, koca başparmağıyla duvarın yanındaki tezgâhın üzerinde duran eski siyah telefonu işaret ediyordu. İngilizlerin burada olduğu dönemden, ya da o civardan kalma bir müze parçası. Makana telefonun başına giderken aklına neyin takıldığını hatırladı. Okasha, Vronski’nin terörle mücadelede onlara yardım ettiğini söylemişti. Vronski, Bulatt’ı Çeçenistan’dan tanıyordu. Peki ama Vronski, Bulatt’ın Mısır’da olduğunu ve karğa çıkarmaya hazırlandığını nereden biliyordu?

Bölüm Otuz Bir

“Orası senin büron mu? Korkunç gürültülü bir yer.”

Arayan Mimi Maliki’ydi. Makana çevresine bakındı. “Yoğun bir gün,” dedi. Genellikle oraya uğradığı ve erişilmesi herhangi bir başka yerden daha kolay olduğu için kartvizitine Aswani’nin numarasını da eklemişti. “Sorun nedir?” Bunun yeni bir para talebi olacağından kuşkulanyordu.

“Söylediklerini düşündüm de.”

“Hangi bölümünü?”

“Yararlı olabilecek herhangi bir şey hatırlarsam seni aramamı söylemiştin.”

“Öyle mi oldu?”

“Ne öyle mi oldu?”

“Bir şey mi hatırladın?”

“Galiba. Hatırlamış olabilirim.” Sesi kesildi ve Makana genç kadının kendinden geçtiğini düşünmeye başladığı sırada yeniden duyuldu.

“Buraya gelmen mümkün mü?”

“Şimdi mi?”

“Mümkün olduğunca çabuk.” Sesi kaygılıydı.

“Bu parayla ilgili değil öyle değil mi?”

“Değil, ama paran varsa başka. Benim için demek istiyorum.”

Makana ceket cebindeki zarfı yokladı. Daha önce Sami’ye verdikleriyle incelmeye başlamıştı ve bunun Hanefi’den görüp göreceği tek para olacağından kuşkulanıyordu. Adil’i canlı bulma ihtimali her geçen saat daha da azalıyordu.

“Ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Öyleyse geliyorsun!” Neşeli bir çocuk gibi, sesinden rahatladığı anlaşıyordu ama Makana neye keyiflendiğini anlayamamıştı.

“Biraz sonra oradayım.”

*

Makana sekizinci kattaki zili çaldığında bu sefer kapıyı yirmilerinde gösteren genç bir erkek açtı. Yalınayak ve dağınık sakallıydı, bir blucin ve üzerinde gitar çalan uzun saçlı bir adam resminin bulunduğu, Makana’ya yüzünü buruşturarak baktığı sırada kaşındığı siyah bir tişört giyiyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Mimi’yi görmeye geldim.”

Makana’yı yukarıdan aşağıya süzdükten sonra birden dönüp yürümeye koyuldu; uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi.

“Mimi, erkek arkadaşın geldi... Belki de babandır.”

Makana eve girdi ve salonda yürürken oğlanın kendini kanepeye attığını gördü. Oğlan ona aldırmaksızın televizyon izlemeye koyuldu. Oda Makana’nın ilk ziyaretine oranla eğer bu mümkünse daha da karıştı. Kanepelerin, geniş kahverengi sehpanın

etrafına ve yere fırlatılan bir sürü ıvır zıvır kapıyı açan delikanlıya ait görünüyordu. Kahverengi bir spor çantası bir köşeye fırlatılmış, içinden parçalanmış bir bağırsaktan fırlar gibi giysiler taşmıştı.

Makana belinden üstü çıplak, üzeri mermilerle kaplı bandanalı bir adamın bir ormandaki yerlilere kurşun yağdırdığı sahneye bakıp, "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu. Ekrandan durmadan tiz çığlıklar yükseliyordu.

"Ne?"

"Burada mı kaldığını sordum."

Delikanlı Makana'ya küstahça baktıysa da bir şey söylemedi.

Odaya giren Mimi'ye, "Kim bu?" diye sordu. Genç kadın saçını ensesinde toplamıştı ve temiz, neredeyse yarı saydam görünüyordu.

"Ya Remzi," diye haykırdı. "Sana eşyanı topla demiştim!"

"Hey, burası kimin evi ha?"

Yine de ayaklarını sehpadan indirdi, bir şeyler yapıyor görünmeye çalışarak odanın içinde dolaştı. Çantaya doğru bir iki gömlek fırlattı, her seferinde ıskalamayı başardı. Sonra bu çaba ona fazla gelince kendi kendine bir şeyler homurdanarak kanepeye çöktü. Mimi masanın üzerindeki sigara paketine uzanıp bir tane yaktı.

"Buna dayanamıyorum," dedi. "Daha fazla dayanamayacağım."

"Sakinleş tamam mı? Burada bir şey izlemeye çalışıyorum."

Mimi tiz bir çığlık attı. Uzaktan kumandayı alıp duvara fırlatınca alet şiddetli bir çatırtıyla parçalandı, parçaları yere dağıldı. Oğlan Mimi'ye bağırırken, Makana kızın kolunu tuttu ve odadan çıkarıp yan tarafa, mutfak olduğu anlaşılan odaya götürdü. Buradaki kalıntılar bir haftadan beri tüketilenlerin birikmiş bir kaydıydı; mahallede eve servis yapan çeşitli restoranların plastik poşet ve kutuları pizza, *fateer* ve kızarmış tavuklara karışmıştı. Boş şişeler tatlı gazlı içeceklerin ve biranın yüksek oranda tüketildiğini gösteriyordu. Mimi tezgâha dayanıp tırnaklarını kemirmeye koyuldu.

“Gelmeme bu nedenle mi istedin?”

“Onu buradan atamaz mısın?” Mutfakta yukarı aşağı yürümeye girişti. “Gitmesini sağlayamaz mısın?”

“Kim bu?”

“Kuzenim, zaten onun için kovamıyorum ama gerçek bir zorba.” Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken Remzi elinde uzaktan kumandanın kırık parçalarıyla eşikte göründü.

“Bunu ne yapacaksın ha?”

“Git buradan!” Elleriyle kulaklarını örttü. Delikanlı tehdit dolu bir ifadeyle Mimi’ye doğru yürürken Makana yolunu kesti. Remzi kaşlarını çatı.

“Sen kimsin, üstelik ne istiyorsun? Bu *sharmuta*’yı neden koruyorsun?”

“Böyle konuşulmaz,” dedi Makana. “Salona dön ve sakinleş.”

Remzi tam tersini yaptı. Uzanıp Makana’nın gömleğini kavradı, kırık plastik parçalarını yüzüne uzatarak duvara doğru itti.

“Bunu kim tamir edecek ha? Kim tamir edecek!”

Makana adama olabildiğince yumuşak vurdu. Karın boşluğuna hızlı bir yumruk Remzi’nin dizlerinin üzerine çökmesine, ikiye bükülüp soluk almaya uğraşmasına neden oldu. Makana onu dışarıya itip mutfak kapısını kapattı, sonra Mimi’ye döndü.

“Amcan hâlâ iş seyahatinde mi?”

“İş için gitmedi. Kaçtı! Polis peşinde. Bir çeşit skandala karışmış. Yıkılan bir inşaat. Herkesi kandırmış. Bütün bir aile öldü. Her neyse, Remzi amcamın her şeyi yoluna sokacağına inanıyor.”

“Çok neşeli birine benziyor.”

“Psikopatın teki.” Tırnaklarını kemirmesini gören bir haftadır doğru dürüst bir şey yemediğini düşünebilirdi ki mutfağın haline bakınca bu hiç de öyle uzak bir olasılık gibi durmuyordu. Makana bir sigara yaktı ve külünü silkecek bir şey aradı. Alev almayacak tek yer zaten tabak ve bardaklarla ağzına kadar dolu olan eviye idi.

“Sen gittikten sonra düşünceye daldım; kendim, Adil ve diğer her şey hakkında.” Mimi masadan uzaklaştı ve mutfağın karşı

tarafına gidip paket ve poşetleri bir kenara itti, kendine tezgâhın üzerinde oturacak bir yer açıp yerleşti. “İlk tanıştığımızda her şeyin nasıl olduğunu hatırladım. Adil bütün ömrünü başkalarının beklentilerini yerine getirmeye degecek biri olduğunu kanıtlamaya harcıyordu. Ama hiç beceremedi... Hiç alışamadı, gerçek anlamda demek istiyorum.” Sigarasının külünü eviyeye silkip dikildi, birden kendine güveni gelmiş, iddialı konuşmaya başlamıştı. “Bu bizim ortak özelliğimizdi, sürekli bir rol kesmek ve sürekli olarak gerçekte hissetmediğimiz bir şey olmaya çalışmak.”

Makana usulca, “Sen kim olmaya çalışıyordun?” diye sordu.

“Bin farklı kişi, hepsi bir kişide toplanmış.” Gerçekten ait olduğu bir dünyadan bahsediyormuş gibi, düşteymişçesine konuşuyordu. “Görünüşümle her istediğimi elde edeceğimi sanıyordum. Edemeyince de ne yapacağımı bilemiyordum. Rol yapmak, ileriye gitmek için görebildiğim tek şeydi. Başlangıçta talihliydim, ama sonra her şey elimden kayıp gitti. Aslında pek hevesim de yoktu. Ben sadece o altın insanlardan biri olmak istiyordum. Hani parıldayan o ünlüler var ya, sadece varlıklarıyla gözleri kamaştıran insanlar. Ama bu tek başına yapılması güç bir cambazlık. Ben de tutunamadım ve yanlış yere, üstelik de fena düştüm. Adil olmasaydı, düşüşüm daha da korkunç olurdu.” Konuşmasıyla, sanki geçmiş hayatına çok uzaktan bakıyor gibiydi.

Sözünü, “İçimde onu bir daha asla göremeyeceğim gibi korkunç bir duygu var,” diye tamamladı.

Makana’nın sigaralarından birine uzandı. “Bizim için... Sence... Yani tekrar bir araya gelme imkânı var mı?”

“Bilmiyorum.”

Makana’ya bakarak bir süre sessizce sigara içti, sonra bıraktığı yerden devam etti.

“Film işi insanı önemli olduklarına inandırmaya çalışanlarla dolu. Her şey blöfe, hileye bağlı. Adil insanlara ne kadar büyük bir balık olacağını anlatmak için çok zaman harcadı. Bütün o milyonları yeni yapımlara nasıl yatıracığını. Her zamanki gibi insanlar başta dinledi. Ne de olsa Adil herhangi birisi değil, bir

milli servet. İnsanlar böyle ünlü kişilerin çevresinde olmaktan hoşlanır. Kendilerini özel biri sanırlar.”

“Sonra ne oldu?”

“Her zaman olan.” Omuz silkti. “Yani hiç. İnsanların ilgisi bitti. Söylediklerinden herhangi birinin gerçekleşeceği konusunda en ufak bir işaret olmayınca başka şeylere yöneldiler.” Ağzındaki dumanı dalgınca üfledi. “Sanırım Adil gelecek hakkındaki bütün bu konuşmaların insanlarda ona karşı daha fazla ilgi uyandırmasını umuyordu. Yani filmde bir rol vermek gibi, anlıyor musun? Oysa film dünyası işini böyle yapmıyor.”

“Öyleyse Hanefi’yle hiç ilgisi yoktu?”

Mimi durakladı. “Ne tuhaf bir düşünce. Yani ihtiyar Adil’in film işine girmesini istemiyordu mu demek istiyorsun? Bunu hiç düşünmemiştim.”

Mantıklıydı. Hanefi, Adil’in film dünyasına girme planlarından haberdar olsa Hanefi Şirketler Grubu’nun asla oğluna geçmeyeceğini anlardı. Yoksa Adil’in önündeki bütün kapıların kapanması için gücünü mü kullanmıştı?

“Farag’a kadar nasıl düştüğünü anlatsana.”

“O sürüngenin yeri bir yerlerdeki bir kayanın altı olmalı! Adil’in başvurabileceği tek insandı ve o sırada sefil işlere gırtlığına kadar batmıştı. Bunu herkes biliyordu.” Başını bir kenara yatırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, “Tabii Adil’in dışında. O her zaman böyle saf olmuştur.”

“Nasıl tanıştılar?”

“Vronski’nin evinde; o muhteşem partilerden birinde.”

“Adil’le Vronski’yi tanıştıran Clemenza’ydı. Nedenini biliyor musun?”

Oysa Mimi çoktan düşlerine geri dönmüştü. “İnsanların Adil hakkında hiç anlayamadıkları şey onun ne kadar takıntılı olduğu. Bir şey istediğinde hayır cevabını kabul etmez. Film işi de onun için böyleydi. Sinemaya girmeye kararlıydı, Farag’ı yoluna çıkaran da bu kararlılığı oldu. Benim için de aynı durum geçerli.”

“Sana takıntısı mı vardı?”

“Bazıları böyledir. Özellikle de erkekler. Her konuda takıntılı.

Önce futboldu. Sanırım çocukken Adil'in gözü futboldan başka bir şey görmüyordu. Sonra hevesi geçti ve sıra sinemaya geldi. Kentte ne kadar yönetmen varsa gitti, işe girebilmek için yalvarıp yakardı, para teklif etti." Bir keşif yapmış gibi Makana'ya baktı. "Bu tutku işi, tam bir hastalık. Bunun bir adı da var." Sesi zayıflayıp söndü, sonra yeniden toparladı. "Her neyse, bundan sonra beni istedi." Bir hıçkırığı boğmak için elinin tersiyle ağzını kapattı. "Birlikte yaşayacağımız bütün bir ömrü düşündüm. Bütün davetlere giden, böylesine muhteşem bir çift. Bu ülkede işler böyle yürüyor. Bir yönetmen ya da yapımcı seni görüyor ve hepsi bu. Bütün kapılar açılıyor." İçinde bir yerde yankılanan içi boş bir kahkaha attı. "Sanırım ben de biraz takıntılıydım. Şimdi tek istediğim uzaklaşmak, gerçekten. Tek düşüm bu. Bu kentten, bu ülkeden gitmek. Burada nefes alamıyorum."

"Seni durduran ne?"

"Söyledim sana, bütün parayı bitirdim. Üstelik bensiz ne yapar?"

Batan güneşin kızıl bir ışını Makana'nın gözünü alınca pencereden dışarıya baktı. Aşağıdaki boş meydanda dönüp duran küçük bir toz girdabı gördü. Uzaklaşmak için döne döne kendini kırbaçlayan bu girdaba cin diyorlardı.

"Bana Vronski'nin evinde olanları anlat."

"Vronski buradaki bütün Rusları tanıyor, her şeyi yapmaya hazır kızları da. Onun için bu davetleri düzenliyor. Çılgın, görkemli partiler. Çok seçkin. En tepedekileri davet ediyor."

"Nasıl insanları?"

Mimi sigarasının külünü bir strafor pakete nişanlayıp silkti. "Siyasetçiler. İşadamları. Bol parası olanlar. Sahile gelirler, içip düzüşerek üç gün geçirirler."

"Kızları nereden buluyor?"

"Uçakla getirir. Beş kuruşa mal olmaz. Tanıdıklar, anlıyorsun ya. Aktris, diyor ama izlediğim filmlerde hiçbirine rastlamadım. Etrafta muhteşem prensesler gibi dolaşırlar, ama en ufak bir masumiyetleri yoktur. İnsanlarla konuşmaktan, arada bir eğlenmekten çekinmem, ama bu kızlar kirliydi."

“Farag’ın bağlantısı neydi? Bu partilerde film mi çekerti?”

“Çekmiş olsa da gizli yapmış olmalı. Onu hiç elinde kame-
rayla görmedim, bir tek Adil’i yıldız yapacağına inandırdığı o
ilk sefer dışında.”

Makana işittiklerini zihninden geçirdi. Vronski siyasetçilerle
işadamlarına şantaj yapmanın peşindeyse Farag malzemeyi elde
etmek için tam biçilmiş kaftan olurdu. Vronski bir imparatorluk
kurmak istiyordu ve hiçbir şey onu istediğini elde etme yolun-
dan alıkoyamayacaktı.

“Adil, Vronski’nin ona layık olduğu şeyi sağlayacağını söy-
lerdi.”

“Bununla ne demek istiyordu?”

Mimi, “Bilmiyorum,” dedi. “Bana bundan fazlasını anlatmazdı.”

“Araları ne zaman bozuldu?”

“En son konuşmamızda sana anlattım, Sudan’daki dostluk
maçından dönüşünden sonra.” Yine tırnaklarına girişti. “O gün-
den sonra her şey değişti.”

“Seninle ilişkisi de dahil mi?”

Genç kadının tek yapabildiği başını onay makamında sallama-
mak oldu.

“Her şey şirazesinden çıktı: partiler, içki, uyuşturucu. Orada,
tatil tesisinde çalışan kızlardan biri öldü. İntihar ettiğini duy-
dum, ama belki de etmemişti. Belki de öldürüldü. Şimdi öldü-
rüldüğünü düşünüyorum. Bir şeyler bildiği için öldürülmüş
olamaz mı?”

“Onu Vronski’nin öldürmüş olabileceğini mi düşünüyor-
sun?”

“Dunya, kızın adı Dunya’ydı. Gerçekten popüler biriydi. Basit
bir *baladi* kız. Burada matrak olanı... Adil’e zaafı vardı. Ondan
gerçekten hoşlanır, küçük bir köpek yavrusu gibi peşinden ayrıl-
mazdı. O da... İşte o da kıza onu istemediğini belli edecek hiçbir
şey yapmadı. Yapmaması canımı sıktı. Bir şey yapamayacağını
söylüyordu.”

“Sence kız bunun için mi intihar etti?”

“Dediğim gibi, belki de etmedi. Belki de öldürüldü, Vrons-

ki'nin Adil'e kızmasının nedeni belki de bu. Kimin yaptığını biliyordu."

"Vronski kızı öldürttü mü demek istiyorsun?"

"Tabii. Neden olmasın? Tek yapmaları gereken cesetten kurtulmaktı." Söyleyiş biçimi bunun çok açık olduğunu belirtir gibiydi.

"Bunu nasıl yapabilirler?"

"Muhtemelen açılıp denize atıldılar. Oralarda köpekbalıkları var biliyor musun, her çeşit yaratık var."

"Kız kimdi peki?"

"Dunya mı? Bilmiyorum, tek bildiğim orada çalıştığı." Makana'nın yanıtında Mimi'yi öfkeliendiren bir şey vardı. Kızgınca, "Bana inanmıyorsun," dedi. "Böyle bir şeyi neden uydurayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki de intikam peşindesin."

"Söyledim sana, hepsiyle işim bitti, bu ülkeyle işim bitti. Tek istediğim buradan ayrılmama yetecek kadar para. Sen de ötekilerden farksızsın. Âdet yerini bulsun diye hikâyeler uyduran, kafası incelenmesi gereken zihni karışık kızlardan biri olduğumu düşünüyorsun."

Korkmuş görünüyordu. Makana bunu daha önce göremediği için kendine kızdı.

"Korktuğun için mi para istiyorsun? Ülkeden gitmek istemenin nedeni de bu mu?"

"Vronski çok tehlikeli biri." Sesi fısıltı gibiydi.

Makana gitmenin zamanı geldiğine karar verdi. Psikopat kuzenle karşılaşmamayı umarak hol kapısına doğru yöneldi. Cebindeki zarfı çıkardı ve kalan her şeyi Mimi'ye uzattı.

"Kendine bir bilet al. Bir yerlere git. Neresi fark etmez, sen sadece bu kentten uzaklaş."

"Beyrut'ta akrabalarım var."

"Bu iyi işte. Telefonumu biliyorsun. Oraya vardığında beni ara."

"Ya Adil?"

"Nerede olduğunu bana bildir, bir şeyler öğrenir öğrenmez seni ararım."

Mimi elindeki zarfa bakarken Makana delirdiğini düşündü. Mimi zarfı büyük ihtimalle ne içiyor ya da burnuna çekiyorsa ona harcayacaktı. Yine de arada bir insanlarla şansını denemen gerekir, yoksa dünyanın hali ne olur?

Hole adım attığında solundan bir çığlık geldi. İçgüdüyle kendini geri atınca başının hemen yanından kocaman bir vazo geçti. Geçerken hava dalgalandı ve emaye porselen duvarda kızıl bir çiçek gibi patladı. Makana döndü, elini Remzi'nin başına uzattı, kendi ivmesinden yararlanarak itip çevirdi, duvara doğru yüklendi. Berikinin yüzü aynaya çarpıp parçaladı, düşerken üzerine gümüşümsü cam parçaları yağdı.

Mimi, "Remzi!" diye haykırdı.

"Bir şey yok." Makana dönüp genç kadına baktı. "Ya sen?"

"Ben iyiyim, Git. Şimdi git!"

Makana genç kadına son bir kez baktı, sonra döndü, yerde homurdanan Remzi'nin üzerinden atladı. Yüzü kan içinde yerde yatan genç parmağını uzattı.

"Seni öldüreceğim, yemin ederim! Seni ilk gördüğümde öldüreceğim!"

3

Görünmeyen Konuk

Bölüm Otuz İki

Bir sabah Muna telaşla arayıp, *gel beni al* diye yalvardı. Elini telefonun ahizesine dolayarak karısının hıçkırıklarını sanki Muna'nın zihninin sesi hattan geçerken çözülüyormuş gibi çaresizce dinlemiş, onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Kadıncağız kelimeleri telaffuz etmekte zorlanarak deli gibi ağlıyor, Makana'ysa ne yapacağını bilemiyordu.

"Beni almaya geliyorlar," dedi kadın.

Yine, "Sakinleş," dedi. "Kimsenin seni almaya geldiği yok."

Boğuk bir ses çıktı ve sanki çalışma masasına benzer bir cismin üzerine düşmüş gibi ahizenin tıkırtısı işitildi. Başka hiçbir şeyin duyulmadığı iki umutsuzluk saniyesi geçti. Ardından, nihayet yerden kaldırılan ahizeden çıkan sürtünme sesi.

"Makana?" Konuşan, bağa çerçevesi gözlük takan, Muna'yla aynı büroyu paylaşan ufak tefek, ürkek öğretim üyesi İkhlas'tı. "Buraya gelebilir misin?"

Makana arabasını üniversite yolunda sürerken yine bir kızın öldürülüp öldürülmediğini düşünüyordu. Cinayet haberleri artık ona otomatik olarak bildirilmiyordu. Devrenin dışında, sürgün edilmiş, hurdaya ayrılmış bir lokomotif gibi unutulup bir yan yola çekilmişti. Kovulabilirdi, hatta öldürülebilirdi. Bu zahmete katlanmaktan vazgeçip onu neden öldürmediklerini düşünmediği bir gün bile yoktu. O günlerde kaza süsü vermek hiç de güç olmazdı. Belki de böylesi çok kolay olurdu. Sonunda onunla oynamaktan, işe yaramazlığın ıstırabını çekmesinden keyif aldıklarına hükmetti.

Üniversiteye vardığı zaman bölüm çay bardakları ve tavsiyelerle Muna'yı teselli etmeye çabalayan kadınlarla doluydu. Büronun kapısını tıkadıklarından, Makana'nın kendine zorla bir yol açması gerekti. Kocasını görünce Muna'nın gözleri büyüdü. İnanmıyormuş gibi geriye doğru sendeledi. Saçları gözyaşlarından ıslak, şiş yüzüne yapışmıştı. Kelimeleri bulamıyor, durmadan aynı şeyi tekrarlıyordu.

“Beni almaya geliyorlar.”

“Kimse gelmiyor.”

Konuşmayı bir türlü başaramayan Muna titrek elini kaldırdı ve kapıya uzattı. Makana karısının gösterdiği yöne baktı. Kadın hemen başını sallayınca da incelemek için yaklaştı. Kapının dışında tebeşirle çizilmiş büyük bir haç işareti vardı.

“Bu sabah ilk dersten dönerken bunu gördüm.”

Çalışma masasının üzerinde bir tebeşir parçası duruyordu.

“Bir şey ifade etmez.”

Muna, “Böyle deme!” diye bağırdı. “Önemsiz göstermeye çalışma. Diğer kurbanların üzerinde de tebeşir parçaları yok muydu?”

Olabildiğince sakın görünmeye çalışarak, “Sadece seni korkutmak istiyorlar,” dedi. Tebeşir ne anlama gelirdi ki? Bir anlamı olması bile gerekiyor muydu?

“Onları bulmalısın! Durdurmalısın onları!”

“Bulacağım. Yemin ediyorum. Ama önce dinlenmen gerek.” Karısını kanepeye yatırdı, gözleri kapanıncaya kadar yanında oturup elini tuttu. Sonunda odadan çıktığı zaman titrediğinin farkına vardı. İkhlas kalın camlarının ardından iğne gibi bakışlarıyla yanına geldi.

“Bir doktora görünmeli.”

“Evet,” dedi Makana. Karısının ruhsal çöküntüsünün etkisiyle hâlâ bir otomat, bir uyurgezer gibiydi. “Haklısın.”

“Kardeşim tıp fakültesinde hoca. Buraya gelmesini söyleyebilirim.”

“Çok yararlı olur.” Makana’nın dikkati dağılmıştı, çevresindeki dünyanın farkına varması epey sürdü. Karısının aklını kaçırmayı düşüncesi birden gözüne oldukça gerçekçi göründü. Kendi zihnini arındırmak, düşünmeye çalışmak için üst kattaki veranda boyunca yürümeye koyuldu. Tebeşir bir uyarıysa, ne anlama geliyordu? Nereye kadar gitmeye hazırdı bu adamlar?

Verandanın sonuna vardığı zaman ellerini demir korkuluklara dayayıp aşağıya baktı. İhmal edilmiş dar bir yeşil şeridin ötesinde, fakülte binalarının arasından geçen bir yol vardı. Tam

sağında, koca bir hintinciri ağacının altında beyaz bir Toyota pikap gördü. Döndü ve merdivenlere yönelirken önemli haberlerle koşan bir adamla çarpıştı.

Adamı kenara iterek, “Şimdi sırası değil,” dedi. Basamakları ikişer ikişer indi, zemindeki veranda boyunca koştu, öğrenci gruplarını itip kakarak pikapla arasındaki elli metreyi koşmaya başladı. Direksiyon başında oturan adamın usulca gazetesini katladığını gördü. Hemen yakınında çöp bidonu olarak kullanılan, yarısı kesilmiş eski bir yağ varili vardı. Varili tekmeleyerek devirdi, içindekileri çakıltaşlarının üzerine boşaltıp kaldırdı. Arabanın ön camı darbenin şiddetiyle un ufak oldu. Ardından kapıyı açtı, sürücüyü çekip ayaklarının üzerine dikti, itip pikabın kenarına dayadı.

“Karımdan uzak dur, duyuyor musun?”

Beriki yüzüne duygusuzca bakıyordu. Makana karşısındaki- nin nehir kenarındaki sakallı milis olduğunu fark etti. Uzun, çok uzun zaman önceymiş gibi.

“Beni neden izliyorsun?”

Beriki öfkeyle, “Sadece görevimizi yapıyoruz,” dedi. “Senin gibi.”

Makana onu bir kez daha arabanın kenarına ittiğinde direnmedi.

“Yavaş ol,” dedi. “Zaten her şey bitti.”

“Ne diyorsun sen?”

“Şu sırada suçluyu tutukluyorlar.” Bilgiççe gülümsedi, sonra başını çevirerek, “Neden gidip bakmıyorsun?” diye sordu.

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Profesör Manute. O ahlaksız kızları öldüren oydu.”

Makana parmaklarını açtı, adamı son bir kez daha itip bir adım geriledi. Sakallı kollarını kavuşturdu, Makana’nın uzaklaşmasını izlerken güldü, kendi kendine başını salladı.

Makana vardığında Profesör Manute tarih bölümünden sürüklenerek çıkarılıyordu. Bir güneyli olarak uzun boylu ve koyu ciltliydi. Aynı zamanda da yaşlı ve zayıf. Altmışlarındaydı, başında sık beyaz saçları ve yürüyüşünde çocukken felç geçirmişlere

özgü o sarsak adımlar vardı. Bu adamın yirmilerindeki bir kadının üstesinden geleceğini iddia etmek açıkça saçmalıktı. Zavallı adam ırkçı hakaretler de dahil bir küfür sağanağıyla karşılandı. Öfkeli izleyici kalabalığından, hızla gelen öğrencilerden taşlar yağmaya başladı – daha koşanlar da vardı: Güneşten kavrulmuş çimenlerde koşuyor, aceleden alçak çitlerin, bariyerlerin üzerinden atlıyorlardı. Yaşlı profesör dehşete kapıldı, kendini koruma dürtüsüyle kelepçeli ellerini başına götürdü. İki yanındaki milisler tutsaklarını korumaktan çok kendilerine bir zarar gelmemesine çalışıyorlardı. Bir tuğla parçası hedefini buldu, yaşlı adamın alnında patladı. Adamın sol gözünün üzerinden kan fışkırdı. Onu buradan uzaklaştırmaları için yanındakilere yalvarıyor, milisler ise hiç de aceleleri varmış gibi görünmüyorlardı. Aksine onu öne doğru ittiler; artık önlerinde, iki tarafında küfürler, alaycı sözler yağdıran, çiçek tarhlarının kenarlarından alınmış tuğla parçaları fırlatan genç kızlarla erkeklerin sıralandığı bir geçide dönmüş patikada tek başına yürüyordu.

Makana izlerken kalabalıktan bir şey daha geldi ve yaşlı profesör iki büklüm oluverdi. Yanındaki iki milis onu kaldırmaya davranmadı. Birileri bir şey yapmasa, ihtiyar olduğu yerde öldüresiye tekmelenecekti. Makana üniformasının kalabalığı caydırmasına güvenerek olay yerine yaklaştı. İşe yaradı, insanlar geriledi.

Şaşkın profesörün kalkmasına yardım ederken milislere, “Sizin göreviniz ona eşlik etmek, köpeklerin önüne atmak değil,” dedi.

İçlerinden biri, “Ama o hem katil hem de tecavüzcü,” diye karşılık verdi.

“Orası henüz belli değil. Bunun için kanıt göstermeniz gerekecek.”

Diğeri tükürür gibi, “Bu *kâfiri* neden koruyorsun?” diye sordu.

“Benim bildiğim kadarıyla dini nedenlerle kovuşturulmuyor.”

“Cinayetlerinin hesabını vermeli. İyi ve ahlaklı Müslüman kızları kirletip öldürdü.”

“Ona soruşturma karar verir. Bu ülkede hâlâ yasalar hâkim.”

Diğeri Makana'nın karşısına dikilerek, "Bunu yapmaya hakkın yok," dedi.

"İyi ya, git şikâyet et."

Tam o sırada Devrimci Güvenlik Gücü'nün iki pikabı kükreyerek köşeyi döndü, gelip yolun ucunda durdu. İçinden tepeden tırnağa silahlı on iki adam indi. Coşkunuğun yerini korkuya bıraktığı kalabalık geriledi. Öndeki arabadan inen Mek Nimr'di.

"Bu iş seni hiç ilgilendirmez Makana. Bu adamı gözaltına alıyoruz."

"Cinayetle suçlanıyor olsa bile bazı hakları var."

Milislerden biri AK-47'sini omzundan indirince Makana da tabancasını çekti ve adamın kafasına doğrulttu. Mek Nimr şimdi o tuhaf, keyifsiz tebessümüyle gülümsüyordu.

"Bu kez çok ileri gittin Makana. Bana başka bir seçenek bırakmadın."

Bölüm Otuz Üç

Rüzgâr sanki yolu yalayıp yutmak, insanoğlunun doğayı ehlileştirme yolundaki beyhude çabalarını silmek ve burayı olması gereken vahşi tabiata iade etmek istiyormuş gibi ince kumları çıplak asfaltın üzerinde duman gibi döndürüyordu.

Makana gecenin büyük bir bölümünü uyanık geçirmiş, Sami'nin soluk yeşil Datsun'uyla sükün etmesinden çok önce düşüncelere dalmıştı. Son yedi yılda uykusuz geceler sıradanlaşmıştı. Arabaya binerken her zamankinden dalgın duruyordu; zaten kapıyla bir süre uğraşıp bir sonuç alamamış, sonunda Sami içeriden uzanıp kapıya bir yumruk vurmak zorunda kalmıştı.

"Sabır."

"Bu meretin bizi oraya götürebileceğinden emin misin?" Okalıptüs ağacının altında bıraktığı Mercedes'e baktı. Araba o kadar daha güvenli duruyordu ki.

“İnşallah.” Sami omuzlarını filozofça silktilti. Yanındakinin sesinde bir tını yakalayarak başını çevirdi. “Yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

“Neden olsun ki?”

“Öylesine sordum.”

“Her şey yolunda.” Gözlerini önünde uzanan yola dikti. “İyi uyumadım, hepsi bu.”

Sami kısa bir tereddüitten sonra motoru çalıştırdı, vitesi yeri- ne itmeye davrandı. Sabah trafiğinde sabırla yol aldılar, sonra da Fayum Vahası yoluna ulaşana kadar güneye, Gize yönünde ilerlediler. Kent arkalarında kalıp trafik rahatlayınca yolun iki yanındaki arazi açıldı, bir süre sonra ıssız bir manzarada gitmeye başladılar; açık camlardan giren hava da ısınıyor, asfalt şerit göz alabildiğince uzanıp gidiyordu. O gün trafiğin çoğunluğu uzak uydu kentlerden gelip giden yolcuları taşıyan küçük ve tıkkış tıkkış minibüslerden, canlı hayvan, ağır makine veya çuval duvarlarıyla yüklü eski ve paslı kamyonlardan oluşuyordu.

Sağ tarafta geleceğin, lekesiz çölün içine çirkin bir ur gibi nüfuz ederek gelişen kente neler hazırladığının kanıtları uzanıyordu. Yolun kenarına serpiştirilmiş bina kümeleri, başkent üzerindeki baskıyı hafifletmek amacıyla hükümet tarafından oluşturulmuş bir başına sanayi komplekslerinde çalışan işçiler için barınak vazifesi görüyordu. Sonunda bütün bu noktalar birleştirilecek, ortaya kocaman bir yaygınlık çıkacaktı. Çölün içinden tuğla ve çimentodan yapılmış tuhaf vahalar gibi yeni koloniler fıskırıyordu. Bunlar şimdilik geniş bir toz denizinde kaybolmuş tek tek adacıklar gibi birbirinden ayrı, münferit ceplerdi ama bu durum çok sürmeyecekti. Bundan on yıl sonra arkalarındaki metropolün sınırları yayılıp bu vahaları yutacak, sessizlik ve boşluğu öfkeli trafiğe ve çirkin beton üstgeçitlere boğacaktı.

Araba şiddetle sarsılınca Makana tutunmak için elini gösterge panosuna doğru uzattı. Sami arkasına dönmüş, arka koltukta başıboş huşırdayan bir gazeteyi yakalamaya çalışıyordu. Makana, Sami’nin gazeteyi pencereden dışarıya atmasını beklerken dizlerinin üzerine yerleştirdiğini görünce şaşırdı.

Gazete iç sayfadaki küçük bir haberi gösterecek şekilde katlanmıştı. Başkan'ın üst düzey yardımcılarında birisi, Muhsin Taha kalp krizi sonucunda ölmüştü. Haber, hükümetin ülkesine bunca yıldır hizmet eden böylesi saygın bir kişinin kaybından duyduğu üzüntüden bahsediyordu.

"Bunu neden okuyorum şimdi?"

"Kalp krizi falan değildi. Aşırı dozda uyku ilacı almış. Gazeteler için o tarafını sessizce geçiriyor. İntihar aile için, dolaylı olarak da hükümet için bir leke olurdu. Kimse Başkan'ı üzmemek istemez, o yüzden de bu haber bir kaza gibi gösterilip iç sayfalara mahkûm edildi."

"Bu tedbirleri için öbür dünyada ödüllendirileceklerdir."

"Haberde söylenmeyen bir başka şey de Taha'ya şantaj yapıldığı."

"Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Gerçekler abartılıyor."

Makana kaşlarını kaldırdı. "Bir gazetecinin ağzından çıkınca bu cümle hiç de güven vermiyor. Şantajı yapan kimdi?"

"Ah, işte bunu bilmiyoruz, henüz bilmiyoruz. Taha'nın bir üçüncü taraf adına Hanefi'nin borçlarının satın alınması işinin içinde olması senin ilginizi çekebilir."

"Vronski adına mı?"

"Mümkün. Adalet bakanlığındaki bir dostuma bakarsan Taha'yı işini kaybetmekle tehdit etmişler. Skandal konusunda uzmanlaşmış haftalık bir derginin hakkında bir şeyler ifşa edeceği söylentileri var."

Açık pencerelerden içeriye dolan sıcak çöl havası yanında unutulmuş krallıkların kokusunu da taşıyordu. Hiçliğe yürüyen ve bir daha asla dönmeyen orduların kokusunu. Trafik uzaktaki tek araca kadar seyrelmiş, bazen tümüyle ıssızlaşmıştı.

Sami Hanefi'nin mali durumu hakkındaki haberlere, "Kocaman gülücüklerin ardında," diye devam etti, "koskocaman ve kapkara bir delik var. Körfez Savaşı'ndan sonra herkesin mali durumu bozuldu. Ülkeye sağlam para girmemeye başladı. İnsanlar yoksuldu. Terör tehdidi turizmi de vurunca, o kaynak da

kurudu. Hanefi de en az herkes kadar etkilendi. Sadece çoğundan daha iyi haldeymiş gibi görünmeyi başardı.”

“Tüm bunlar gelişmeyle, yeni stadyumla nasıl uyuşuyor?”

“Uyuşmuyor. Bazıları birtakım farklı ve tuhaf iş ilişkileri olduğundan paranın Körfez’deki yatırımcılardan geldiğini söylüyor. Dış finansman olmasa bunlardan hiçbirine imkân bulunamazdı. İnsan donmuş sebze piyasasından bu kadar para kazanamaz, üstelik gayrimenkul pazarı da çökmüş. Arazi almak için uygun dönemdi, ama o dönemde Hanefi’nin kredisi de eskisi gibi değildi. O sırada, yani yaklaşık bir yıl önce, bankalar kredilerini toplamaya başladı.”

“Bunun nedenini biliyor muyuz?”

“Hayır, ama fikirlerini neden değiştirdiklerini öğrenebilirim; ancak denilene göre Körfez’deki büyük müşterilerinden biri durumdan pek memnun değilmiş.”

“Bu dediklerin Rus dostumuzun sahneye çıkmasından sonra mı oldu?”

“Bilmiyorum. Bakarsın muhasebeciden bir şeyler öğrenebiliriz.”

Makana Adil’in kaybolmasının bir şekilde Vronski’yle bağlantılı olduğundan emindi. Vronski ve Daud Bulatt’la. Biri diğerine götürüyor, sonunda hepsi kısır bir döngüye katılıyordu. İstedikğine ulaşmak için Vronski’nin devlet memurlarının yardımına ihtiyacı vardı ve bunların çoğu da eski usul rüşvete duyarlıydı. Öte yandan, örneğin Taha gibi daha inatçı olanlarına daha sert ikna yöntemleri kullanmak gerekmiş olabilirdi. Yoksa bu iş kamerasıyla Farag’a mı düşüyordu? Hem üstelik, Farag da nerelerdeydi? Makana adamın bürosunu kaç kere aramış kimse cevap vermemişti.

Bir süre sonra yavaşlamaya başladılar. Sami direksiyonu sola çevirdi ve araba doğuya dönüp nehir yönünde ilerlemeye koyuldu. Bu yol daha da ıssızdı ve rüzgâr ince kum taneciklerini doğrudan asfaltın üzerine üflüyor, toz zerrelere güneşten çatlamış, kenarı tek tük ağır vasıtanın parçaladığı ziftli çakıltaşlarıyla dolu asfaltın üzerinde soluk tüller örtüyordu.

Her ikisinin de neyle karşılaşacakları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yolda ilerledikçe, Makana da çevresinde gördüklerini Soraya Hanefi’nin anlattıklarıyla bağdaştırmakta giderek daha

zorlanıyordu. Güvenli ve sağlam lüks siteler. İnsanı ve parasını rahatlatacak kadar kalabalıklardan uzak. Mutluluk yolundaki istasyonlar. Makul bir fiyata küçük bir cennet parçası. Adları belirli bir hedefi çağrıştıran, benzer sitelerin önünden geçtiler: Cennet Vahası, Yeşil Topraklar, Mutluluk Vadisi, Güneşli Park. Tüm isimler önce İngilizce icat edilmiş, sonra da uyarlanarak Arapçada pek anlamı olmayan kelimelere döndürülmüştü: Dil, böylesi yerlere gücü yeteceklerle burada hoş görülmeyecekler arasındaki engele bir çentik daha atıyordu. Hanefi ve onun gibiler buralarda başka bir dünya kurmakla meşguldü. Ülkenin geri kalan bölümüne olabildiğince az benzeyecek, farklı bir dünya. İçinde yüzülecek, egzotik balıklarla dolu bir kavanoz. Böylelikle varlıklı sınıflar kenti yoksullara ve daha bahtsızlara –dünyanın sefillerine– terk ediyordu. Yerden peri sarayları gibi biten, etrafları da ayaktakımını dışarıda tutacak dikenli teller ve güvenlikçilerle çevrili, daha çok sayıda yeşil golf sahası ve yüzme havuzu.

Sami tek şeritten farksız bir yola saparken, “Buralarda bir yerde olmalı,” dedi. Makana pek emin değildi. Rüzgâr kuvvetlenmiş, kum da yer yer yolu neredeyse kaplayacak tümsekler oluşturmuştu. Bazen tekerlekler bu tümseklere takılıp patinaj yapıyor, hurda Datsun’un kıcını bir taraftan diğerine savuruyordu. Böyle yaklaşık on dakika kadar gittikten sonra kısa bir yokuş tırmandılar ve kendilerini bir sitenin ortasında, daha doğrusu bir site başlangıcının yükseldiği tozlu bir çanağa bakar buldular.

Arabadan inerlerken rüzgâr Makana’nın elindeki kapıyı öfkeyle kapıp çarptı. Beriki gözlerini kısıtı, bir elini gözüne siper etmeye çalıştı, ayakları yumuşak toprağa batınca, ayakkabılarına dolan ince kumları hissetti. Sami parmağını bir iblis tarafından sallanıyormuş gibi yapraklanan bir reklam panosuna uzattı, üzerinde *Hanefi Cenneti* yazıyordu.

“Bu mu?” diye seslendi.

Oysa yüksek çitin gerisinde vaat edilen mutluluk adına pek bir şey görünmüyordu. Koyu sarı toprakta belli belirsiz bir yeşil göze çarpıyordu ya, bunlar dalları rüzgârda sallanan kuru palmyelerdi. Makana bir çeşit inşaat başlangıcı sezebildi. Sami tel

örgüde altından geçebilecekleri bir aralığı işaret etti. Dikenli tel başlarının üzerinde elektrikliymiş gibi vınlıyordu.

Evler içi boş beton kabuklardan farksızdı. Çoğu tamamlanmamıştı, dört duvarı olanlarda bile bir dam ya da temel bir bölüm eksikti. Şimdiden kuma yarı gömülmüş, terk edilmiş bir kentin kalıntılarını andıran siteyi arşınladılar.

Kaygan bir kum tepesiğine sarsak adımlarla tırmanan, tepesine varmadan küfürler savuran Makana inşaata bir daha bakmak için döndü. Hanefi Şirketler Grubu'nda gördüğü maketi hatırlayınca arazinin yayılımını kestirebiliyordu. Birinci aşama bir yerde işaretlenmişti. Şurada burada, topraktan uçları kırmızıya boyanmış ahşap kazıklar çıkıyordu. Çoğu devrilmiş ya da savrulan kumların altında kalmıştı. Site bitince neye benzeyeceğini düşlemek kolay değildi. Parklar ve göletler, sinema ve alışveriş merkezi, çocuklar için bir eğlence alanı... Burasının dış dünyayla hiçbir temasa gerek kalmadan, kendi kendine yetmesi gerekiyordu. Sami bu arada yanına gelmiş, soluk almak için yere çökmüştü. Makana tepeden aşağıya bir daha baktıktan sonra yürümeye koyuldu. Sami içini çekti, yeniden ayaklanıp peşine takıldı.

Engabeli arsanın içinden kıvrılarak geçen patikada yürürken, Makana, "En azından makalen için bir başlık buldun demektir; tabii eğer yazabileceksen."

Sami tozdan gözlerini kısıarak, "Peki, neymiş o başlık?" diye sordu.

"Ertelenmiş Cennet."

Sami kısmen buradan gitmenin verdiği rahatlamayla, arabaya varana kadar güldü. Oysa daha çekilecek zahmet kalmış, Datsun savrulan kumlara batmıştı. Sami gaza bastıkça, tekerlekler kuma daha da gömülüyordu. Arabadan çıkıp kuma saplanmış tekerleklerle baktılar.

"Şimdi ne olacak?"

Makana dizlerinin üzerine çökerken, "Şimdi, kazmaya başlıyoruz," dedi.

Bölüm Otuz Dört

Muhasebecinin adı Mustafa Debbous'tu ve Bulak'ta bir üstgeçidin altında, sefil bir apartman blokunda oturuyordu. Makana ve Sami loş ışıktaki merdivenleri tırmanıp, muhtemelen bir sokak kedisinin yırttığı çöp torbasından etrafa saçılan atılmış kemikler ve boş tenekelere basıp tökezlediler. Sami dördüncü katta parmağını zile bastı, içeriden titrek ve telaşlı bir ses gelene kadar da çekmedi.

"Kim o?"

"Benim, Sami Barakat."

"Ne istiyorsun?"

"Sana son bir soru sormayı."

"Ama bildiğim her şeyi anlattım," diye yakınırmasına ısrar etti içeriden gelen ses.

"Yanımda biri var. Bir arkadaş."

"Ben... Şey... Açıkladığımı sanıyordum, insanlarla konuşurken bile görünmemem gerek."

Arkalarındaki kapının açıldığını duyunca ikisi de döndü, siyah *jellaba* giymiş, sağlam yapılı bir kadınla karşılaştılar.

"Özür dilenecek birisi varsa o da benim!" diye haykırdı kadın. "Buraya gelip işlerinizi herkesin duyabileceği gibi yapmaya ne hakkınız var?"

Sami, "Özür dilerim," diye söze başlamaya çalıştı.

"Sana mı diyorum? O kapının arkasında saklanan sıçana diyorum."

"Daha önce de söyledim," diye ciyakladı sıçan, "İşlerime karışmaya hakkın yok."

"Dışarı çıkıp yüzünü göstermekten neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum, hele senden hiç."

Kapı açılınca aralıkta dar ve uzun yüzlü, yuvarlak gözlüğün ardında minik gözlü ufacık bir adam belirdi. Kemirgenlerle az da olsa bir benzerliği vardı. Makana ve Sami'nin yanından bakıp hiddetli komşusuna hitap etti.

“Halas, seni rahat bırakacağız.”

“Rahat, öyle mi? O kelimenin anlamını bile bilmiyorsun. Allah sana layığını verene kadar bu evde rahat, huzur olmayacak.”

Karşı kapı bu sözler üzerine gürültüyle kapandı, Debbous konuklarını içeri almak için yana çekildi, kapısını kapatmadan önce de koridoru kolağan etti. Sanki uyuşturmak istiyormuş gibi ellerini birbirine sürtüyordu. Cebinden kocaman bir mendil çıkararak alnını kurulamaya koyuldu.

“Bu kadın dayanılmaz biri,” diye tısladı. “Kocasını öldürdüğünden eminim!”

Sonra, kafese kısılmış bir hayvan gibi dar ve karanlık koridora daldı, önlerine düşüp panjurları indirilmiş, her türlü antika eşyayla tıka basa dolu salona gitti: ayaklı ağır lambalar, şamdanlar, süslü aynalar, yaldızlı masalar ve koltuklar. Etraf çok eskide kalmış, paşaların zamanından kurtarılmış hazinelerle dolu bir mağarayı andırıyordu. Belki de her üçünün salonun ortasında dikilip kalmalarını açıklayan da buranın bir müzeye benzemesiydi.

“Çok etkileyici bir koleksiyon,” dedi Makana. “Hepsi senin mi?”

Debbous Sami’nin koluna yapıştı. Belli belirsiz bir fısıltıyla, “Kim bu?” diye sordu.

“Ortağım, Makana.”

Debbous dudaklarını bir halka gibi yuvarlayarak, “Oh,” dedi. “Bir gazeteci daha yani?” Gömleğinin yakasını asabice çekiştiriyordu. “Galiba ücretini artırmam için ısrar etmem gerekecek.”

“Belki de şimdiye kadar yeterince para aldın,” dedi Makana.

“İyi de o kadar kolay değil,” diye somurttu muhasebeci. “Başımı büyük derde sokabilirim.”

Makana, “Cesur birisin,” dedi. “Hanefi’den bir şeyler çalabilecek çok insan yoktur.”

“Şey... Aslında pek de çaldım denemez.” Debbous’un ağlamaklı iniltiyi andıran sesi Makana’nın sinirlerini akortsuz bir keman gibi kesiyordu. “Buna ödünç aldım da diyebiliriz.”

“Ne için ödünç aldın?”

“Oh, öteberi almak için.” Eliyle odanın içini gösteren bir hareket yaptı. “Anlıyorsun ya, böylesi fırsatlar fazla uzun sürmez. Bir kere satınınca, sonsuza dek kaybolur.”

“Seni nasıl yakaladı peki?”

“Hanefi yakalamadı. Onun olup bitenlerden haberi yoktu. Her şey Gaber’in başının altından çıktı.” Küçük yumruklarını sıkı. “O herif yılanın tekidir. Farkına varmadığı bir şey olamaz.”

“Peki ya kızı, Soraya?”

“Ne olmuş ona?”

Makana sorusunu açıkladı. “Hanefi imparatorluğu içinde nasıl bir yeri var?”

“Oh, o kız akıllı.” Parmağıyla şakağına vurdu. “Ama kız olduğu için, kimse onu ciddiye almıyor tabii. Bu ülkede bir şeyden sorumlu olmak istiyorsan erkek olman gerek.”

“Ama o babasının kızı... Onun vârisi.”

“Bazıları için hiç fark etmez.”

“Yani ipler Gaber’in elinde, öyle mi?”

“Görünüşte öyle, ama onun da elleri bağlı. Hâlâ ihtiyarın emirlerine uymak zorunda. Hanefi yeni stadyumda ısrar edince ne yapabilir ki? Şirket körün dümen tuttuğu bir gemi gibi. Er ya da geç bir yerde karaya oturacaklar.”

“Bu kadar büyük bir şirkette kontrolü ele almak kolay mı?”

“Satın almak mı demek istiyorsun?” İnce kaşlar kalkıverdi. “Bak,” Debbous kollarını kavuşturdu ve odanın bir köşesine şöyle bir baktı. “Bunu seninle paylaşmakla iyi ediyor muyum bilmem...”

Sami’nin, “Vereceğin bilgi işe yararsa, ortağım emeğini telafi etmekten mutluluk duyacaktır,” demesi Debbous’u biraz sevindirdi. Başını bir yana yatırdı.

“Birileri kontrolü gerçekten ele almak istese bu çok kolay olurdu. Banka kredilerini satın alırsa. Yani bu işte doğru olmayan bir taraf yok,” diye ekledi. “Bir iki düzeltme yapsan şirketin batması söz konusu olmaz.”

Makana, “Ne gibi düzeltmeler?” diye sordu.

“Bazı projelerin beklemeye alınması gerekir.”

Sami yardım etmek istermiş gibi, “Stadyum gibi mi?” diye araya girdi.

Beriki ellerini havaya kaldırdı. “Piramit yapmak daha ucuza çıkardı. Şirket fazla açıldı. Konut projesi, stadyum... Bütün bunlar çok fazla. Burada ihtiyacın olan tek şey birinin gelip bankanın elinden kredileri alması. Banka da o borç senetlerinden ayrılmaktan mutlu olacaktır.”

“Hanefi’nin eski ve güvenilir bir müşteri olmasına rağmen mi?”

“Eski, doğru kelime. Her an ölebilir, sonra banka ne yapar? İşi devralacak kimse yok. Kim bu kadar büyük kredilerin altına girer? Böyle krediler bankayı batırır. Hükümet müdahale etmek zorunda kalır, oysa hükümette para olmadığını herkes biliyor.”

Sami, “İskambil kâğıtlarından yapılmış koca bir şato gibi,” deyip bir ıslık çaldı.

“Teorik olarak bakarsak bu kadar ağır kredileri kim yüklenebilir?”

Debbous kollarını kavuşturdu. “Önemli olan, kredilerin büyüklüğü değil. Elbette bunun için hükümet onayı gerekir ama bu da halledilir... Bedeli karşılığında.”

Makana, “Öyleyse sorun ne?” diye sordu.

“Hanefi’nin şirketlerini satın almak için cüret gerekir. Bir sürü düşmanı var, bir sürü de dostu. Şirketlerini Hanefi’nin iradesi dışında almaya kalkan başını aslanın ağızına sokuyor demektir.”

“Öyleyse bize şu Rus’tan bahset, Vronski’den.”

“Ne olmuş ona?” Muhasebecinin gözleri yeniden asabice hareket etmeye koyuldu.

“Bankadan Hanefi’nin borçlarını satın almaya başladı mı?”

“Şey, evet, ama sadece bu son aylarda. En fazla altı aydır.”

Makana kaşlarını çatıp, “Başka biri var mı?” diye sordu.

“Oh, evet.” Debbous yıkıyor gibi ellerini sürtüyordu.

“Kim?”

“Bakın, bunun gerisinde kim var bilmiyorum. Adını daha önce hiç duymadığım bir banka. Green Nakhala Reserve Fund diye bir banka.”

“Ve haklarında hiçbir şey bilmiyorsun?”

Debbous başını salladı. “Sınırsız fonları varmış gibi. Şu Arap prenslerinden birinin milyonlarını Allah’ın emrine verdiği yolunda rivayetler var.”

“Hanefi imparatorluğunun ne kadarına sahipler?”

“Söyleyebilecek durumda değilim, en azından birkaç telefon etmem gerekir, ama bana kalırsa en az yüzde otuz. Bankalar ne yaptıklarını insanların bilmesinden hoşlanmaz. Ama burasının nasıl bir ülke olduğunu bilirsin. Herkes konuşmak için fırsat arar.”

Makana uzunca bir süre sessiz kaldı. Anlaşılan Vronski’nin bir rakibi vardı. Arap bağlantılı başka bir banka. O bankanın arkasında kimin olduğunu merak ediyordu, bir de Adil’in onlarla bir ilişkisi olup olmadığını. Muhasebeci hâlâ bir şeyler anlatıyordu.

“Vronski ve Araplar birlikte yüzde ellisinden fazlasına sahip. Kaynaklarını birleştirseler yarın kontrolü ele geçirirler.”

Ön kapıya doğru dönerken Sami sinirli muhasebeciyi sakinleştirmeye çalıştı. “Korkma, iyi iş çıkardın.”

Debbous ciyaklar gibi, “Sanırım bir telafiden söz edilmişti,” dedi. “Öyle ya, başım büyük bir derde girebilir...”

Makana pazarlık işini Sami’ye bıraktı, ihtimalleri zihninde evirip çevirerek koridorda yürümeye koyuldu. Daire, çoktan geçip gitmiş bir çağdan kalma çirkin ve yararsız eşyalardan kurulu özel bir müze gibiydi. Paşaların döneminde kendisinin bile Debbous gibilerinin her arzusunu yerine getirmeye hazır Nubiyalı bir hizmetkâr olacağını düşündü. Belki de küçük muhasebecinin düşlediği tam da buydu, kendi görkemli saltanatıydı. Anlaşılan herkes kral olmak istiyordu. Herkesin Hanefi’yi sevmesinin nedeni de bu değil miydi? Onun yaşadığı hayatı yaşamayı düşünüyorlardı. Peki ya Adil Romario... O kim gibi olmayı düşlemişti?

Bir süredir beyninin bir tarafını kemiren bu sorudan rahatsızdı. Adil’in öyküsünü kendininkine bağlayan çok fazla rastlantı vardı. Green Nakhala Reserve Fund’ın merkezinin nerede olduğunu bulması gerekiyordu ama içinde bunu zaten biliyormuş

gibi bir duygu vardı. Adil'in hayatı DreemTeem'in gösteri maçı için Hartum'a gitmesinden sonra değişmişe benziyordu. Orada ne olmuştu ki? Kiminle karşılaşmıştı?

Sonunda, Sami muhasebecinin eline para saymayı bitirince, vedalaştılar. Kapıdan çıktıkları sırada ciyak ciyak bağırarak komşunun küfür yağmuruna tutuldular. Makana ve Sami merdivenlerden inerken koca bina kadının yüksek sesiyle yankılanıyordu.

Bölüm Otuz Beş

Faraga Film Productions'ın kapısı açıktı. Makana içeri adımını atarken büronun boşaltıldığını gördü. Üzerinde çizgili bir *jellaba*, yüzünde de somurtkan bir ifade olan biri koltuğunun altında bir televizyonla bir zamanlar Farag'ın bürosu olan daireden çıkıyordu. Makana adamın genellikle aşağıda, ön koridorun başında ilgisizce nöbet bekleyen *bawab* olduğunu hatırladı.

"Burada ne oldu?"

Adam gözlerini kırptırdı, koltuğunun altında onun olmadığı apaçık bir televizyonla oradan çıkmasında hiçbir tuhaflık olmayacağını ima eden bir kayıtsızlıkla, "Oh, gittiler," diye cevap verdi.

"Nasıl gittiler?"

"Birileri gelip filmleri falan aldı."

"Ama her şeyi değil."

Adam sanki ne taşıdığını ilk kez fark ediyormuş gibi gözlerini indirdi. "Bunu alabileceğimi söylediler. Geçen ay hiçbir şey ödemediklerine göre almamda bir sakınca yok."

"Bu adamlar kimdi?"

"Nereden bileyim?" Gitmeye davrandıysa da Makana yolunu kesti.

"Ne dediler?"

Adamın yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Kaçışının geciktirilmesine canı sıkılmıştı.

“Bunlardan sana ne?”

Makana berikinin burnuna polis damgasından başka bir şey göremeyeceği bir çabuklukla Okasha’nın kartını dayadı. Adam homurdandı.

“Kötü bir şey yapmadım. Bana televizyonu alabileceğimi söylediler.” Kucağındaki televizyonu kaldırdı. “Çocuklar için.”

“Alabileceğini sana kim söyledi?”

“Gelen adamlar. Bay Farag’ın bürosunu başka bir yere taşıdığını ve ev sahibiyle her konuda anlaştığını söylediler; onun için bunda bir kötülük yok.”

“Kimdi o adamlar?”

“Ben nereden bileyim?” Gözlerini duvara çevirdi. “Yabancı gibiydiler. Üstelik hızlı çalışıyorlar. Kahvaltıdan erken dönmemiş olsam onları kaçırabilirdim.”

“Nereye olduğunu söylediler mi? Yani Farag’ın eşyasını nereye götürdüklerini?”

Adam yine kapiya yaklaştırmaya çalıştı. “Oh, hayır, doğrusunu söylemek gerekirse burnumu başkalarının işlerine sokmaktan hoşlanmam. Çıkarken kapıyı kapatır mısınız?” Ellerin boş olmadığını göstermeye çalışıp kayboluverdi. Makana adamın basamaklara vuran terliklerinin sesini işitti.

Gözü dönmüş bir akkarınca sürüsünün saldırısına uğramış olsaydı bile Farag’ın bürosu bundan daha iyi boşaltılamazdı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Masanın, çalışma masasının, koltukların, kâğıt yığınlarının, tozlu bilgisayarların, hurda yazıcıyla faks cihazının yerinde yeller esiyordu; telefonun bile. Kargaşa toplandıktan sonra oda hiç de fena sayılmazdı. Makana pencerenin başına gitti ve aşağıya, başının üzerinde bir tepsi guava taşıyan siyahlı bir kadının dikildiği sokağa baktı.

Makana Farag’ı deniz kenarında uzatılmış bir tatil yapar, yanında Vronski’nin güzelleriyle havuzun sularını sıçratırken düşlemeye çalıştıysa da zihnindeki görüntü pek inandırıcı olmadı. Bütün o suçlayıcı bantları burada, bürosunda tutacak

kadar aptal olabilir miydi? Söz konusu Farag olunca her şey mümkün görünüyordu. Sakladığı şeyler hakkında ne düşünüyorlardı bilinmez, ama geride hiçbir şey bırakmadıkları kesindi. Makana duvar kâğıtlarını soymadıklarına şaşırdı. Şimdi her şey gitmiş, eşya ve her şey Rus vücutçular tarafından yürütülmüştü ve bütün bunlar Farag için hiç de hayra alamet değildi.

Çıkarken merdivenin altında, kapıcıyla ailesinin oturduğu minik odaya giden eşikte durdu. *Bawab* bir eliyle televizyonun tepesine vuruyor, gözlerinin önünde titreşen, ama bir görüntüye dönüşmemekte ısrar eden renkli çiçek dürbününe bakıp kaşlarını çatıyordu. Hemen arkasında bir alay kirli pasaklı çocuk itişip bağırsıyor, ötede ancak on sekiz yaşında olabilecek ufak tefek, yusuvarlak bir kadın bitkinlikten gözlerini yummuş, başını duvara yaslamış yatakta uzanıyordu.

“Farag’ın sekreteri buralara geldi mi?”

Bawab, Makana’ya gözünün ucuyla bile bakmayarak, “Onlara dadılık yapmaya mecbur değilim,” dedi. “İstedikleri gibi gelir giderler.”

*

Yaşlı adamın eskici dükkânı kapalıydı. Makana orada dikilip camdan içeri bakar, kat kat tozların ve işe yaramaz eşya yığınının ötesinde bir şeyler görmeye çalışırken yanından göğsüne kaymaktaşıdan kocaman bir kedi dayamış bir çocuk geçti. Kedinin kafası çocuğun başını aşıyordu.

“İhtiyar Yunis’i arıyorsan Bakırcılar Sokağı’nda çay içiyor.”

Makana iki dakika sonra Şaria el-Nahaşin’deki kahveye girdiğinde ihtiyarı masaya ve rakibine oyuncakmış gibi tepeden bakan bir devle satranç oynar buldu. Karşısındaki satranç tahtasının üzerindeki taşlara yoğun bir dikkatle bakarken ihtiyar oylanmak için çevresini araştırıyordu. Başını kaldırıp Makana’yı görünce rahatlamış gibi göründü.

“Ha, geldin demek.” Bir konuk bekliyormuş gibi gülümsedi.

“Seni burada bulabileceğimi söylediler.”

Yunis özür diledi, ayağa kalktı ve kahvenin öbür tarafındaki bir masayı işaret etti. Kamburunu çıkarmış rakibi başını bile kal-

dırmadı, tüm dikkati hâlâ önündeki satranç tahtasındaki meydan okumadaydı.

Makana oturdu ve çaylar neredeyse anında geldi. Masanın üzerindeki bardaktan bir nane filizi alıp önündeki kehribar renkli sıvıya attı.

“Sana bir özür borçluyum,” dedi Yunis.

“Fazla dert etme.”

“Hayır, ısrar ediyorum.” Yaşlı adam başını bir süre eğdikten sonra gözlerini kaldırdı. “Bana ilk gelmeden hemen sonra, çok önceden tanıdığım birisinin adına gelmiş birileriyle karşılaştım. Benden belge yapmamı istiyorlardı – kimlikler, pasaportlar. Yapmak istemedim. Bu işe karışmak istemedim. Bu insanlar çok tehlikeli. İşlerine yaramayacağımı söyledim. Güvenli olmadığını anlattım. İnsanların gelip soru sorduğunu söyledim.” Başını bir yana yatırdı. “Onlara senden bahsettim.”

“Birisi dediğin adam... Daud Bulatt mıydı?”

Yunis başını belli belirsiz salladı. “Sakın yanılma, o ve adamları son derece umutsuz insanlardır.”

“Biliyorum,” dedi Makana. Bir sigara yaktı. “Öğrendim.”

Yunis başını eğdi. “Özür dilerim. Seni tehlikeye atmak istememiştim.”

“Bulatt yaşıyor. İyi de neden döndü?”

“İşte onu bilmiyorum,” dedi ihtiyar. Yandaki masanın üzerindeki gazeteye uzanıp açtı. “O müfettiş arkadaşına söyle, onu böyle kolay yakalayamazlar.”

Parmağı, teröristlerin saklandığı sanılan yere yapılan baskın haberinin üzerindeydi. Okasha’nın Makana’yı davet ettiği baskın. Facia gibi bir şey olmuş, saldırıda on altı sivil ölmüştü. Daud Bulatt’tan söz edilmemesi de onu bulamadıkları anlamına geliyordu.

“Dostum?”

İhtiyar koyu camlı gözlüğünü alına itip tuhaf renkli gözlerini ovuşturdu. “İnsanın, gözü yüksekteki kişilerden sakınması gerekir.”

“Okasha’ya güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

İhtiyar Yunis arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Başını çevirdi, bir süre sokağa baktı. Tekrar konuştuğunda sesi biraz yumuşamış gibiydi.

“Haksızlık ediyor olabilirim. İçimden bir ses az insana güvendiğini söylüyor. Sen de benim gibi dışarıda kalmayı tercih ediyorsun, hiç içeriye girmek istemiyorsun.”

Sokak telaşla gidip gelen, eşyasını taşıyan insanlarla doluydu. Dev bir yük taşıyan karıncalar gibi yüklendikleri çuvalların korkunç ağırlığından iki büklüm olmuş iki kişi geçti. Bisiklete binmiş sıska bir çocuk, fırından yeni çıkmış yuvarlak somunlarla dolu uzun bir tahta tepsiyi dengede tutarak kalabalığın içinden kendine zarafetle yol buldu.

“Hapse girdiği dönemde Bulatt’ın oldukça varlıklı olduğunu bilmiyor muydun? Nesi varsa dağıttı. Tüm maddi varlığından vazgeçti. Evler, arsalar, arabalar. Hepsinden.”

Makana karşıındaki ihtiyarı süzdü. Eskimiş seloteyp şeridi gözlüğünün köprüsü üzerinden bir güve gibi kanat çırpıyordu.

“Bir adam bir kez değişmişse ikinci defa da değişebilir. Belki de yoksulluktan sıkıldı.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” Avurtlarını çökerterek sigarasından bir nefes çekti. “Tanımanın tehlikeli olduğu kadar tanımanın da tehlikeli olduğu insanlar vardır.”

“Sanki ikisinin arasında yakalanmışım gibi.”

Dikkatleri satranç tahtasının üzerine eğilen devin attığı zafer çılgılığıyla dağıldı. İhtiyar içini çekerek sigarasını bastırdıktan sonra ayaklandı.

“O zaman gideceğin yöne çok dikkat etmelisin.”

Makana onun doğrulup öteki masaya yollanmasını izledi. İhtiyar Yunis satranç tahtasının üzerindeki taşlardan birini oynatmadan önce sadece on beş saniye düşündü. Rakibi yeniden homurdandı, bir kez daha kamburunu çıkarıp tahtanın üzerine eğilirken alnı korkunç bir dikkatle kırıştı.

Bölüm Otuz Altı

Makana yoldan indiğinde gün ışığı çekilmeye başlamıştı. Okalıptüs ağacının dibindeki sahilin üzerine yerleştirilmiş küçük kulübenin girişi içerideki açık televizyondan gelen beyaz ışık patlamaları ve gölgelerle canlı gibiydi.

“Sen misin *ya başmühendis*?”

“Evet benim Umm Ali. Her şey yolunda mı?”

“*Ya sidi*, bekle. Sana verilecek bir şey vardı.”

Kulübenin içinden itişip kakışma gürültüleri ve ayak altında dolaşan çocuklara yönelik birkaç küfür duyuldu. Makana, eşikte tanıdık bir silüet belirinceye kadar belirli bir mesafede dikkatle durdu. Umm Ali’nin giydiği, geceliği olması muhtemel uzun kahverengi cüppe birçok standarda göre edepli olsa da Makana’nın rahat edeceğinden daha şeffaftı. Eline kocaman bir zarf tutuşturan kadının gözlerinde sinsi bir bakış yakaladığını düşündü.

“Motosikletli bir polis getirdi bunu. Önemli olmalı,” diye cıvıladı.

“Teşekkürler ve iyi geceler Umm Ali.”

“Keyifli düşler gör *ya sidi*.”

Makama patikadan aceleyle indi ve *awama*’ya ayak bastığında bir rahatlama duygusu hissetti. Mutfakta tabak kadar sert bir ekmek dilimiyle küçük bir kırmızı soğan buldu. Ekmeği yenecek bir şeye benzemeye başlayacak derecede yumuşayana kadar suyun altında tutup birkaç kez gaz alevinin üzerinde çevirdi. Kahve yapmak için önce suyu kaynattı, sonra ateşi kısıp dikkatle taze çekirdekleri kattı, sonra alevi tekrar harlattı. Koyu kahverengi sıvı bakır cezvede mutluluk kabarcıkları çıkarırken soğanı ince ince dilimledi, üzerinde kırmızı *shatta* biberi ve limon suyu gezdirdi. Koltuğunun altında zarf, çekeceği ziyafetle basamakları tırmandı ve büyük hasır koltuğa yerleşti. Artık yatakta bile ayrılmadığı Beretta’yı yanındaki minderin altına soktu. Zarfın içinden, Janet Hayden’dan yeni bir notun yanında bir deste fotokopi çıkardı.

Kadın, "Beklediğimden biraz daha uzun sürdü," diye yazıyordu. "Ancak Strangeways'in Alice Markham'ın kayboluşu hakkında yazdığı ilk raporun tümünü ele geçirmeyi başardım. Kimsenin uğramadığı bir yere, bir depolama alanına gönderilmiş. Soruşturmanızda işinize yarayacağını umuyorum. Biri Müfettiş Okasha, diğeri de sizin için iki kopyasını çıkardım."

Mektup daha sonra Hayden'in raporu nasıl bulduğunun ayrıntılarına giriyordu. Makana fotokopileri sabırsızlıkla karıştırarak asıl aradığı şeyi bulmaya çalıştı. Fazla uğraşması gerekmedi. Sonra arkasına dayandı, birden bastıran bitkinliğin etkisiyle gözlerini yumdu. Raporu baştan sona dikkatle okuması gerekirdi ama bu iş yirmi dakika bekleyebilir, o sırada da uykusunu alabilirdi. Gözlerini yumduğu zaman kendini dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi hissetti.

Gözlerini tekrar açtığında biri ona sesleniyordu. Arada daha elle tutulur bir *ibaya* giymiş olan Umm Ali patikada dikiliyor, asabi görünüyordu. Makana'nın karşısındaki duvarda mavi ve kırmızı ışıklar yansdı. Kadın tek kelime etmeden işaret etti.

Makana patikayı bitkince tırmanınca karşısında Okasha'yı buldu. Okalıptüs ağacının altına bir polis arabası park etmişti. Akşamın erken saatleriydi ve sokaklar gece eğlencelerinin yolunu tutan zevk düşkünleriyle doluydu. Geçen arabaların açık camlarından sonu gelmez bir davul, yaylı saz ve flüt yayını yankılanıyordu. Sokak lambalarının hayaletimsi turuncu aydınlığında Mercedes'in yolcu koltuğuna yığılmış, güneşliğe sıkıştırılmış belgeleri gözden geçiren Okasha'yı seçti. Okasha, Makana açık kapıya yaslanıp bir sigara yaktığında da başını elindekilerden kaldırmadı.

Gözlerini elindeki kâğıtlardan ayırmadan, "İlginç birisin Makana," dedi. "Bunu daha önce söylemiştim ve ileride de tekrarlayacağımdan hiç kuşku yok. Senin durumunda olan çok insan uzun zaman önce yok olur giderdi, ama sen, hayır." Başını kaldırıp baktı. "Güzel araba. Ama hiç senin türün değil. Nereden aldım demiştin?"

"Ödünç aldım."

"Bir arkadaşından, tamam, öyle demiştin zaten. Ben de sana

hiç arkadaşın olmadığını söyledim.”

“Bunların ne anlama geldiğini söylemeyecek misin?”

Okasha içinde bir cisim olan plastik bir torbayı kaldırıp saldı. Makana torbayı alıp turuncu ışığa tuttu. Torbanın içinde büyük, ancak ucuz görünümlü altın bir saat vardı. Saati parmaklarının arasında çevirdi.

“Tanımadın mı?” Okasha arabadan inip araç ruhsatını Makana’ya attı. “Tuhaf, çünkü arabasını kullandığın adama ait.”

Makana elindeki torbayı yeniden ışığa kaldırdı. Saat bir Rolex imitasyonuydu. Altın kaplamasının çoğu sıyrılmış, kenarlarında bakır küfü görünmeye başlamıştı. Çevirince arka kapağına kazınmış bir isim gördü: *Salim Farag*.

“Bunu nerede buldun?”

Okasha, “Bir kola takılıydı,” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse bir kol parçasına.” Kendi dirseğini gösterdi. “Hâlâ var olduğunu sandığımız çağdışı yöntemlerle çalışan bir balıkçı tarafından atılıp çekilen balık dolu bir ağda bulundu.”

“Nerede oldu bu dediğin?”

“El Gouna’nın hemen kuzeyinde bir çöplükte. Bilirsin belki? Hurgada diyorlar.” Ensesini kaşımaya koyuldu. “Tuhaf öyle değil mi? Yani bu kadar şişman olmasaydı asla bulunamazdı. Bir de adamı yiyen yaratığın bunu da yuttuğunu düşün.”

Makana dalgaların köpüklerini saçan rüzgârı, teknelerini kıyıya çeken balıkçıları hatırladı.

“Bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Gouna zamanında bir hiçti. Küçük bir balıkçı köyünün bulunduğu bir gölcük. Birkaç ev. İnşaatçılar el atana kadar oraya kimse gitmezdi. Şimdi komşu Hurgada’dan biraz daha seçkin, lüks bir yer oldu. Haydi ama!” Eğilip işaretparmağını Makana’nın göğsüne dayadı. “Bütün bunların rastlantı olduğunu söyleyeceksin değil mi? Vronski’nin tesisi El Gouna’da. Onunla konuşmaya gittin, üstelik vücudunun gerisi olmadan kıyıya vuran kolun sahibinin arabasını kullanıyorsun. Bunların birbiriyle ilgisi olmadığını söyle bana. Başka biri olsa seni çoktan cinayet zanlısı olarak tutuklardı.”

Makana saati iade ederken, "Bana korkunç bir kaza gibi geliyor," dedi.

"Haberlerden yıkıldığını görüyorum."

"Üzüldüm, ama adamı pek tanımadım."

"Bu da bizi nasıl olup da arabasını kullandığın sorusuna getiriyor."

"Farag, Adil Romario'la iş yapıyordu."

Okasha saati avucunda tartarak, "Onun için sen de Farag'la konuşmaya gittin, peki ya sonra?"

"Sonra birlikte ortağını, Aleksı Vronski'yi görmeye gittik."

"Seni bu konuda uyarmıştım."

"Sana olanları anlatıyorum. Farag'ı Vronski'nin otelinde bıraktım."

Okasha Makana'ya uyarır gibi baktı. "Eğer değerli devlet dostumuz saygın Rus'un Farag'ın balık yemi olmasıyla herhangi bir ilgisi olduğunu ima etmek istiyorsan bunu bir kere daha düşün dostum."

Okalıptüs ağacının filizleri sıcak esintide başlarının üzerinde sallandı, yapraklar tozun içinde şekiller çizdi.

"Eve dönmek için arabasını ödünç aldım. Hepsi bu. Söyledim sana, onu Vronski'nin yanında bıraktım."

"Ben de sana Vronski'nin menzil dışı olduğunu, hakkında hiçbir şey işitmek istemediğimi söyledim."

"Buna cinayet diye mi bakıyorsun?"

"Bakıp da kendimi bütün teşkilata alay konusu mu yapayım? Adamı bir köpekbalığı yemiş. Bu olanlara talihsiz bir kazadan başka bir şey diyemem." Avucundaki saati tartar gibi, "Ancak bu olanlar senin başına büyük dert açabilir," dedi. "Adamın arabasını kullanıyorsun. Yalnız bundan bile bir dava çıkarırım."

"Farag'ı neden öldüreyim ki?"

"Hayatındaki sırları kim bilebilir Makana? Neden çalı çırpıdan yapılma bir yığının üzerinde yaşıyorsun?"

Makana nehre dönerken, "Bana çıkmaz sokak gibi geliyor," dedi. Okasha iç geçirip kollarını kavuşturdu. İkisi de yan yana arabaya yaslandı.

“Ciddiyim, Vronski senin menziline dışında. Herkesin menziline dışında. Sana onun bir milli güvenlik malı olduğunu söyledim. Yüksek makamların korumasında.”

“Anladığım kadarıyla yaptığınız baskın pek başarılı olmamış?”

Müfettiş iini çekerek, “Faciaydı,” dedi. “Bizi bekliyorlardı. Orası kale gibiydi. Bulatt’ın izine bile rastlamadık.”

“Ama elinizde adamın ülkede olduğunu gösteren kanıtlar var değil mi?”

“Oh, burada olduğu kesin, onu yakalayacağız. Ama geleceğimizden haberliydi.” Dönüp Makana’nın gözlerinin içine baktı. “Baskından kimsenin haberi yoktu. Son derecede gizliydi.”

“Yine de bana söyledin.”

“Ama sen başka kimseye söylemedin, değil mi?”

“Sence?”

Okasha dönerken ciğerlerindeki hava ufak bir patlaktan kaçarmış gibi boşaldı. “On altı sivil öldü, yirmi yedi de yaralı var. Katliam oldu. Serrag’ın adamları sanki gözleri dnmş gibi ateş etti. Adamlarımızdan ikisini kaybettik.”

“Devlet için bir büyük zafer daha.”

Okasha Mercedes’in kapısına avucunun iiyle öylesine güçlü bir tokat attı ki devriye arabasında uyuklayan sürücü yerinden sıçradı.

“Senden ahlak dersi almaya ihtiyacım yok, Makana.”

“Bu savaşı böyle asla kazanamayacağını biliyordun değil mi?”

“Ya salaam! şimdi de bana fanatiklere karşı savaşın nasıl kazanılacağı hakkında konferans vereceksin.” Yüzünü Makana’nın yüzüne yaklaştırarak, “Son duyduğumda yardım için bize koşuyordun,” dedi.

“Onlardan len her kişinin karşılığında on yeni mücahit yaratıyorsunuz.”

İki adam, birbirlerinden henüz ayrılmış iki geminin güvertesinden birbirlerine bakan, aralarında giderek açılan mesafeyi izleyen iki yolcu gibi belki de ilk kez farklı rotalarda gittiklerinin bilincine varıyordu.

Okasha sonunda, "Belki de d rmeden söylediklerini dinleyip seni geri göndermem gerekirdi," dedi.

"Her insan kendi sınırlarını bilmeli."

Müfettiş parmağını Makana'ya uzatarak, "Hanefi'nin o güzel apartmanının tepesinde çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi. "Bütün bu işler sona erip unutulunca aşağıya inip aramızda yaşamaya devam edeceğini unutma."

"Hayden'in raporunu okudun mu?"

"Hayır." Okasha çizmesinin topuğıyla tozda çukur a maya çabalarken ev ödevini yapmamış küçük bir oğlan çocuğunu andırıyordu. "Yirmi yıl önce kaybolan bir kız hakkında yazılmış raporları okuyacak zamanım yok."

"Okumuş olsaydın Alice Markham'ın Bulatt'ın kızı olduğunu görürdün."

Okasha'nın yüzündeki ifade öfkeden şaşkınlığa döndü. Dikiliverdi.

"Kızı mı?"

"Liz Markham'ın buraya tatil için ilk geldiğinde tanıştığı delikanlı Daud Bulatt'tı. Esrar arayan genç kızların peşinde, otellerde takılıyormuş. Liz Markham'ın beş yıl sonra kızıyla birlikte gelip bulmaya çalıştığı kişi oydu."

" yleyse kızı kim kaçırdı?"

"Hanefi'nin genç karısıyla oğlu Bulatt'ın adamlarınca yeni öldürülmüştü. Sence kızı kim kaçırmış olabilir?"

"Onu Hanefi mi öldürdü?" Okasha yumruğunu arabanın yan tarafına vurdu. "İyi ama kanıt yok. Bunu kanıtlayacak hiçbir şey yok."

"Kanıt olsa harekete geçer misin?"

Okasha'nın gözleri yuvalarında dönüp Makana'ya dikildi. Yumruklaşacakları bir an varsa, diye düşündü Makana, o an bu olmalıydı. Oysa Okasha başını sallamakla yetindi, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı. Omzunun  zerinden, "Boğulmak üzere olan bir adam gibisin," diye seslendi. "Batan tekneye tutunmaya çalışıyorsun. Seni kurtarmak için uzanan eli tutmana da gururun engel oluyor."

Makana, Okasha'nın gitmesini izledi. Böyle bir adamla düşman olmanın utanç verici olacağını düşünüyordu. Bir süre sonra Umm Ali'nin kendisine seslendiğini fark etti. Uzakta bir yerde telefon çalıyordu.

Bölüm Otuz Yedi

Stadyum ışıklandırılmıştı ve yukarıdan bakıldığında Makana'da bir mezarlık izlenimi yaratıyordu. Tabii mezar yerine karanlıkta parıldayan, çiğ ışıktaki ısıllı ışıllı görünen Hanefi heykelleriyle doluydu. Bu haliyle o büyük insana layık bir anıta benziyordu. Tırnaklarıyla tırmandığı yükseklerin bir simgesi, imparatorluğunu kelimenin tam anlamıyla kumlar üzerine inşa ederek dünyayı yönetme arzusundaki absürdlüğün bir sembolü. Uzaklarda, yıldızların yırtık ağını fırtınada sallanan ısıltılı ağaçlar gibi tırmalayan beyaz projektörleriyle Keops piramidinin sert açıları gökyüzünü ikiye bölüyordu.

Soraya Hanefi pencerenin yanında bir fısıltı, bir gölge parçası gibiydi. İlk buluştukları toplantı odası karanlık olsa da dışarıdan süzülen parıltı odayı etrafı görülebilir kılacak kadar aydınlatmıştı. Soraya pencerenin yanına gelen Makana'ya bakmak için döndü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Makana yarı tamamlanmış stadyumu işaret ederek, "Tapınak gibi," dedi. "Bir firavunun gururlanacağı bir şey."

Genç kadında bir şeyler değişmişti, neredeyse çevresindeki gölgelerin içinde kaybolacakmış gibiydi. Toplanmamış, dağınık saçları değişen yüzünün etrafında sallanıyor gibi görünüyordu.

"Sizi bu geç saatte çağırdığım için özür dilerim."

"Neden hâlâ buradasınız?"

"Çalışıyordum, sonra birden her şey anlamını yitirmeye başladı. Hiç böyle bir duygu yaşamaz mısınız?"

Makana genç kadına bakıp, "Kötü günlerim vardır," dedi. Soraya'nın ona dikkatle baktığının farkındaydı. Gözleri karşılaştığında genç kadın başını çevirdi, stadyuma ve stadyumun ötesindeki karanlığa daldı.

"Bütün bu ışıklar perdelemese yıldızları görebilirdiniz. Bunlar insanoğlunun çılgınlığını özetlemiyor mu?"

"Kulelerinizin erişmesi istenen cennetleri yok etmek mi?"

"Evet, onun gibi bir şey." Yumuşak, kusursuz yüzünün çizgileri ona bir Nefertiti'nin -kâfir Akhenaton'un karısı- krallara özgü havasını veriyordu.

"Bana öldürülen bir İngiliz kadından bahsetmiştiniz..."

"Elizabeth Markham."

"Buraya kızını aramaya gelmişti değil mi? Başına ne geldiğini öğrenebildiniz mi... Yani küçük kızın demek istedim."

"Her şey öldürüldüğünü gösteriyor."

"İnsan küçük bir kızı neden öldürür?"

"İntikam. Göze göz. Bunun gibi bir şey. Çok tehlikeli iki adamın arasında kalıverdi."

"Onlardan biri de babamdı değil mi?"

Makana bir saniye tereddüt etti. "Babanız o günlerde çok kötü şeyler yaptı."

Soraya dengesiz bir tebessümle, "Fark etmez," dedi. "Artık çocuk değilim. Sanırım babamı ilk kez olduğu gibi görmeye başlıyorum."

Makana genç kadına ne kadarını anlatacağını uzun uzun düşünmüştü. Elinde Hanefi'nin Alice Markham'ı öldürdüğünü gösterir hangi kanıt vardı? Küçük Alice'in Bulatt ve Hanefi arasındaki savaşın bir kurbanı olduğundan kuşkulanıyordu ama hiçbir şeyden emin değildi. Oysa ihtiyaç duyduğu şey Soraya'nın olayları anlayabilmesi, babasını olduğu gibi görebilmesiydi.

"Bütün bunların nedeni belki de benim, diye düşündüğüm için sizinle konuşmak istedim. Adil'in kaybolmasının nedeni benim."

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz?"

Genç kadın konuşmaya niyetlendi ama durdu, sonra da arkasını döndü.

"Bu arada o kıza ne oldu, aktrise?"

"Mimi mi? Emin değilim. Beyrut'a gittiğini umuyorum."

Makana sigara çıkarmak için elini cebine attı. Bir an, son seferinde Soraya'nın onu durdurduğunu hatırladı. Oysa bu kez genç kadının zihni başka yerlerde gibiydi. İnce mavi duman odaya yayılırken itiraz etmedi.

"Yeni bir hayata başlamak için Beyrut'a, öyle mi? Ona nasıl gıpta ettiğimi bilerseniz. Bu da tuhaf değil mi? Saçma olduğunun farkındayım." Sırtını pencereye döndü, Makana'ya bakarken başının yanını cama yasladı. "Tabii ona para verdiniz."

Makana, "Biraz," dedi.

"Bu işlerde iyisiniz, öyle değil mi? Muhtaç insanlara yardım etmek konusunda demek istiyorum."

"Becerebilirsem, alışkanlık olmamasına çalışıyorum."

"Ona bütün bunları geride bırakıp her şeye yeniden başlayabildiği için gıpta ediyorum." Yeniden konuşmadan önce gözlerini Makana'nunkilerden ayırmadı. Sakince, "Hamileyim," dedi.

Makana küllerini pencerenin eşiğine düşürdü. İnce küller gri buzdan bir tabaka üzerine yayılmış gül yaprakları gibi kıvrılı-verdi.

"Henüz belli olmuyor ama yakındır." Gülümsemeye çalıştı. "Bir baba olarak anlayacağınızı düşündüm."

"Çocuk Adil'in mi?"

Soraya sesine güvenemediğinden başını bir kez sallayarak onayladı.

"Başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Kimseye söyleyemedim. Ne olurdu bilmiyorum."

"Ne demek ne olurdu?"

"Babam onu öldürürdü." Hiç kuşkusu yokmuş gibi sakince konuşuyordu. "Özellikle şimdi, bildiklerimizi düşününce... Yani, Adil hakkındakileri."

"Ama Adil'e söylediniz?"

Soraya yine başını salladı.

"Yani kaybolunca bütün bunlardan kaçtığını mı düşündünüz?"

“Olanlara alışmak için belki biraz daha zamana ihtiyacı var, diye düşündüm.”

“Bu iş ne zaman başladı? İkinizin arasında?”

Uzun bir suskunluk oldu ve Soraya konuşmaya başladığında gözleri kapalıydı. Sanki pencereye ya da pencerenin ötesindeki karanlığa hitap ediyormuş gibi yüzünü çevirmişti.

“Ben çok küçükken başladı. Bana bir şeyler yaptırırdı. Bunu bir oyun gibi, çocukların her zaman yaptığı bir şey olarak yaptırırdı ama doğru olmadığını bilirdim.” Durakladı, tekrar devam etmeden önce derin bir soluk aldı. “Dünyadan tamamıyla soyutlanmış, saraydaki bir prenses gibi yaşıyordum. Sanırım zamanla doğal gelmeye başladı. Her neyse, devam etti.”

Makana, “İsis ve Osiris de kardeşti,” diyerek sigarasını aslında çiçek ya da meyve için kullanıldığını sandığı kristal bir kâseye bastırıp söndürdü. Görünürde tablaya benzer başka bir şey yoktu. Cam halenin içinde dönenen mavi dumanı izledi.

“Bu dediğiniz olanları haklı göstermez.” Soraya burnunu çekti, çocuk gibi elinin tersiyle burnunu sıvazladı. “Öğrendiğim zaman... O akşam... Üvey kardeşim olduğunu öğrendiğim zaman...” Durakladı. Sesinde korku veya dehşetten çok kendinden nefret vardı. “Ne yapacağım ben?”

“Onunla son konuşmanız bu muydu?”

“Ona anlatmam mı? Evet.”

“Peki o zaman ne oldu?”

“Telefonu çaldı. Acil bir şey, dedi. Sonra arabasına binip gitti. O günden beri onu görmedim.” Sesi çatladı, yumuşak hıçkırıklara döndü. Makana genç kadının başını eğip cama yaslamasını izledi. İçinde Soraya’nın onu burnunun ucundan tutup istediği tarafa götürdüğü duygusu vardı. Genç kadının anlattıkları bazı şeyleri açıklıyordu. Mimi’ye para vermişti çünkü onun Adil’e layık olmadığına inanıyordu, kimse Adil’e layık olamazdı, Soraya’nın dışında hiç kimse. Yine de anlattıklarında Makana’yı tam olarak tatmin etmeyen bir şey vardı. Ne olduğuna parmak basamıyordu, ama doğru olmayan bir şey olduğundan emindi.

“Bütün bunların Hanefi Cenneti konusunda yaydığınız öykülerle nasıl bir ilgisi var?”

Soraya burnunu silerek, “Hanefi Cenneti mi?” dedi.

“Evet, bir servet kazandıracak bu yeni siteyle ilgili incelikli aldatmacayla. Bunun nedeni şirketi batmaktan kurtarmak mıydı?”

“Batmanın eşliğindeyiz.” Soraya dikiliverdi. “Babam farkına varsa ölür.”

“Telaşlanmayın, benden duymayacak.”

Soraya gözpınarlarını sildi. “Bütün bunların Adil’in kayboluşuyla ne ilgisi var?”

“Emin değilim.” Makana gözlerini aşağıdaki stadyuma çevirdi. Stadyum, insan egosunun sınır tanımaksızın serbest bırakılmasının büyüleyici bir manzarasıydı. Bunun için sadece nakit gerekiyordu. Tarih kralların yıkılması konusunda ne öğretiyordu? “Tek bildiğim Adil’in Vronski adlı bir Rus’la işbirliği yaptığı.”

“O adam aylardan beri başımıza her türlü derdi açıyor.”

“Bana kalırsa Hanefi Şirketler Grubu’nun kontrolünü ele geçirmek için Adil’i kullanmayı düşünüyor.”

“Adil asla böyle bir şey yapmaz.”

“Yapmaz mı? Neden yapmaz?”

Soraya bir yanıt bulmak için umutsuzca etrafına baktı. Sonunda bulabildiği en yakın cevabı verdi. “Bunu yapmaya ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey yapması gerekmiyordu. Bana sahipti.”

“Bakın Soraya, bu şirketin ciddi mali sorunları var. Şirketi ele geçirmek isteyen en az iki gruptan söz ediliyor. Bankalara, yatırımcılara, sponsorlara, reklamcılara, dinlemek isteyen başka herkese bütün bunların Hanefi Cenneti’nin tamamlanmasıyla telafi edileceğini söylediniz, oysa orası hazır olmaktan çok uzak. Oraya gittim. Gördüm. Aylardır hiçbir iş yapılmamış. Hazır olması yıllar alır.”

“Sizin işiniz Adil’i bulmak.” Sesi birden çok daha sakindi. Karşısındaki tanıdığı, her şeye hâkim Soraya’ydı. “Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok. Babam sizi bunun için tuttu. Şirketin durumuyla meşgul olmanız gerekmiyor.”

Makana işittiklerini bir süre düşündü.

“Çocuğu ne yapacaksınız?”

“Bunun kararı sadece bana bağlı değil.”

“Adil’e mi bağlı?”

“Her şeye.”

Bölüm Otuz Sekiz

Makana ertesi sabah gözlerini açtığında, Umm Ali’nin şaşı kızını üst güvertede, yanına çömelmiş, yeni gazete destesinden şeritler koparır buldu. Kopardığı şeritleri avucunda top yapıp nehre atıyor, sürüklenerek uzaklaşmalarını seyrediyordu. Makana çalışmadığı günler satıcıların kaldırımlara serdikleri gazetele-
rin ön sayfalarını okumayı, böylelikle de gazete almak zorunda kalmamayı âdet edinmişti. Şimdi, eli biraz para gördüğünden beri her sabah kendisine gazete getirilmesini istiyordu. Küçük kız Makana’nın uyandığını görünce ayaklandı ve gazete yığını-
nı dikkatle ayağının dibine yerleştirdi. Makana uykuya daldığı hasır koltukta doğrulmak için debelendi, gerinince kucağında-
ki Strangeways raporu yere düştü. Sırtında, Beretta’nın battığı yer ağrıyordu. Uyuyakalmıştı. Güneş doğmuş, hızla yükselme-
ye başlamıştı bile. Gazetelerin parasını vermek için iki banknot çıkardı, sonra bir tane daha ekleyince, küçük kız merdivenden
aşağıya kaybolmadan önce bu üçüncüyü eteğinin gizli bir kıvrı-
mına sokuşturdu. Şaşıydı, aptal değil.

Yorumların düzeyine bakılırsa, Adil Romario’nun kaybolma-
sı artık bir devlet sorununa dönmüş, öykü hızla yayılmaya baş-
lamıştı. Basın kan kokusu almıştı. Hanefi DreemTeem bir gece
önce bir maç daha kaybetmiş, bir köşe yazarı da Romario’nun
rakip bir takım tarafından kaçırılmış olabileceğini ileri sürmü-
ştü. Clemenza’nın son yenilgiden sonra umutsuz görüldüğü
fotoğrafın altındaki bir manşette, “Ona bunca ihtiyaç varken

takımın kahramanı nerede?" yazıyordu. Böyle devam ederse, diyordu gazete, en yakın rakipleri sezon sonunda zorlanmadan şampiyon olur. İç sayfalardan biri saygıdeğer Muhsin Taha'ya ayrılmıştı. Ölümü daha şimdiden övgülerden ve kutsal gözyaşlarından bir tülün altında kalıyordu. Taha için bütün görkemiyle bir devlet töreni hazırlanacaktı.

Aşağıda kahve kaynarken hurda televizyonu prize taktı, videonun düğmesine bastı ve çalışmasına dua ederek Farag'dan aldığı kaseti yerleştirdi. Alet biraz saldırganca homurdandıktan sonra çalışmaya başladı. Adil'le Mimi'nin görüldüğü tanıdık sahneleri geçti. Vronski'nin villasından gördüğü deniz manzarasını, uzaktaki palmyeleri tanıdı. Kamera odayı tararken, beklediği sahneyi bulmak için bandı sardı. Görüntüyü arka planda dikilen kadının üzerinde dondururken aşağıda kahvenin kaynadığını işitti. Siyah üniformayı andırır bir elbise giymiş kadının Mimi'nin sözünü ettiği Dünya olabileceğini düşündü. Kahveyi kurtarmak için mutfığa inip geri döndü. Kamera kadına tesadüfen dönmüştü ama zavallının yüzündeki umutsuz ifadeyi görmemek mümkün değildi. Tümüyle kaybolmuş birinin ifadesini.

Bir saat sonra Mercedes'in direksiyonundaydı. Farag'ın ölümüne fazla şaşırmasısının nedeni orada bıraktığı adamın başına kötü bir şeyler geleceğini içinin en derinlerinde hissetmiş olmasıydı. Yine de, daha önce tepki göstermediği için kendi kendine kızılıyordu. Yola çıkınca, en azından Vronski'yi bir kez daha göreceği düşüncesiyle rahatladı. İyi ama insan köpekbalıklarına yem yapılan birinin hakkını nasıl korur? Pek mantıklı gelmiyordu. Vronski'yle görüşmek muhtemelen Okasha'yla anlaşmasının sonu demek olacaktı ama artık bunu önlemenin bir yolu da görünmüyordu.

Trafik sıkıştı ve kentten çıkması bir saatini aldı; ancak uzun ve açık yol hem rahatlatıcı hem de rüzgâr serindi. Haki renkli topraktan soyulan gri bulutlar mavi göğün üzerinde sürükleniyor, güneşin köreltiliciliğini örtüyor, dünyayı donuk, tozlu bir monokroma bürüyordu. Yola çıkmakta gecikmiş olmasına rağmen yine de kendini zorlayarak yol kenarındaki bir kulübede mola

verdi, ayakta iki *shwarma* sandviç yedi. El Gouna'ya vardığında güneş zirveyi geçmiş, öğleden sonranın sıcağı azalmaya yüz tutmuştu. Bu sefer parlak elbiseli SSI görevlilerinden iz yoktu. Mükellef bir öğle yemeğinden sonra odalarında şekerleme yapıyor olmalıydı. Lobi ıssızdı. Lobiden geçti, dış tesisin çevresinden yürüyüp uzak uçtaki kemere, Vronski'nin özel bölümünün girişindeki yüksek yeşil kapıya vardı. Zile bastığı zaman kilit tıkırdadı ve kapı içeriye doğru açıldı. Kapının hemen içinde Makana'nın önceki gelişinden hatırladığı, spor pantolon ve kaslarını göstermek için tişört giymiş iki koruma dikiliyordu. Adamların üzerinde ayrıca omuzlarındaki kayışlardan sarkan sevimli otomatik tüfekler, bellerinde de içi tabancalı kılıflar vardı. Sanki uykulu bir tesis için gereğinden fazla silah varmış gibiydi. Adamlar yaklaşırken Makana silahsız olduğunu göstermek için ceketini kaldırdı. Aslında Beretta'sını da getirmeyi düşünmüş, ancak böylesi bir ateş gücü karşısında bir işe yaramayacağına karar vermişti.

"Bay Vronski'ye benden korkması için bir neden olmadığını söyleyin."

Adamlardan biri gözünü Makana'dan ayırmazken diğeri uzaklaşıp telsiziyle konuştu. Birkaç saniye sonra arkadaşına Makana'nın geçmesine izin vermesini işaret etti.

Biri önünde, diğeri yanında, yeni biçilmiş çimlerin arasından geçen patikadan palmiye ağaçlarına ve denize uzanan ahşap iskeleye doğru yürüdüler. Gün ışığı solmaya yüz tutmuş, deniz kızıla kesmişti. Vronski ötede, güçlü bir deniz motorunun üst güvertesinde duruyordu. Üzerinde çiçekli bir Hawaii gömleği ve beyaz pantolon vardı. Purosunu kaldırıp salladı.

"Ah, Bay Makana, ne güzel sürpriz. Binin de konuşalım."

Makana tereddüt etti. Vronski'yle birlikte tekneye binmek hiç de akıllıca bir harekete benzemiyordu ama bütün yolu boşuna tepmemiştir ve fazla bir seçenek de görünmüyordu. Ufak tefek Filipinli uşak gülümsedi, tekneye binmesine yardım etmek için elini uzattı. Makana adamın elini tutarken şaşırtacak kadar güçlü kavrayışla kolunun arkasına büküldüğünü hissetti. Ensesine sert bir şey çarptı, bilinci kapandı.

Kendine geldiğinde, teknenin kış güvertesinde yan yatıyordu. Tekne hızlı gidiyor, köprüde duran Vronski'nin giysilerinin rüzgârla dolduğunu görüyordu. Oturmaya davranınca ellerinin uzun bir iple birbirine bağlandığını fark etti. Bir ilmek de omuzlarından geçirilmiş, kollarını yanına bağlamıştı. Tekne yön değiştirince dengesini kaybetti ve güverteye devrildi. Bir yanının sızladığını hissetti, vurdukları yerin üzerine düştüğünü anladı. Görebildiği kadarıyla, teknede ikisinden başka kimse yoktu. Ne minik Filipinli uşak, ne de koruma.

Sonunda doğrulmayı ve olabildiğince rahat oturmayı başardı. Altındaki kaplamalardan güçlü motorlarının gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Şimdilik hareketinin aptallığını düşünmekten başka yapılacak hiçbir şey yoktu. Göğe bakıp bu maceranın nasıl biteceğini tahmin etmeye çalıştı.

Bir süre sonra motor sesinin azaldığını, teknenin açık sularda önce biraz fazla sallanarak durduğunu hissetti. Vronski merdivenden indi, kış güverteye geldi, kumanda panelinin başına gitmeden önce Makana'nın bağlarını kontrol etti. Bir panoyu açınca ortaya çıkan buzdolabından iki küçük kadeh ve bir votka şişesi çıkardı.

"İnsanların çoğu şikâyet etmekten hoşlanıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Berrak sıvıyı alışkanlığın verdiği rahatlıkla kadehlere doldurdu, güvertenin sallanmasına rağmen tek bir damlasını bile dökmedi. "Krallar gibi yaşayan bir yabancı. İnsanlar neden o da, ben değil, diye soruyor. Haklılar tabii. Oysa hayatın bize verdiği bir ders varsa, o da hayatın adil olmadığıdır." Gülümsedi, kadehlerinden birini diktikten sonra yaklaştı. Makana'nın önünde diz çöküp öteki kadehi uzattı. "İçki içmeyenlere asla güvenmem."

"Öyleyse buralarda güvenebileceğin fazla insan kalmaz." Makana düşmenin ağrısını çekiyor, parmaklarını hissedemiyordu. Omuzlarını gerdi.

Vronski gülümsedi, eğilip Makana'nın kollarını oynatmasına izin vermeyen ipi çözdü. Sonra elindeki kadehi Makana'nın

ağzına götürdü, içmek zorunda bırakacak gibi eğdi. Alkol mi-
desine inerken dudakları ve boğazı yandı. Kan dolaşımını baş-
latmak için uyuşmuş omuzlarını oynattı. Bu olanların bir Rus
gelenegi, mahkûma gösterilen son bir merhamet örneği olup ol-
madığını düşünüyordu.

“Bir sigarayı tercih ederdim.”

“Korkunç bir alışkanlık.”

Vronski yine de elini Makana’nın ceket cebine soktu, Cleopatra
paketiyle çakmağını buldu. Sigaralardan birini Makana’nın du-
daklarının arasına yerleştirerek yaktı, sonra da kumanda paneline
doğru çekildi. Kendine bir içki daha doldurup suymuş gibi içti.

“Elimizde olanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerek.
Örneğin seni ele alalım. Nelerin var?” Makana’yı tepeden tırnağa
süzdü. “Pek bir şeyin yok. Evin yok. Gerçek bir mesleğin yok.
Burnunu insanların özel hayatına sokarak ayın sonunu getirme-
ye çalışıyorsun.” Bir cevap bekliyormuş gibi purosundan nefesler
çektı. “Seni son gördüğümde bir daha karşıma çıkarsan öldürece-
ğimi söylemiştim. Buna rağmen yine geldin. Sende hayran oldu-
ğum bir inat var. Sebat ediyorsun. Çoğu insan kolayca vazgeçiyor,
ama sen, hayır.” Sanki kabahat etmiş bir köpekmiş gibi Makana’ya
parmağını salladı. “Çok zengin olmanı sağlayabilirim.”

“Farag’a da bunu mu söylediniz?”

Vronski’nin başı önüne düştü. “Bunun için mi geldin? Ahlak
duygusu öyle mi? Böyle bir adamın başına ne geldiği seni ilgi-
lendiriyor olamaz ya? Doğrusunu istersen onu tatsız buldum.
Onun gibi birinin elini sıktıktan sonra insan yıkanmak istiyor.”

“Hayır, artık değil.” Makana sırtını teknenin kış bölmesine
yasladı. Hâlâ bağlı elleriyle uzandı, ağzındaki sigarayı aldı.

“Bu hayatın bir çeşit oyun olduğunu mu sanıyorsun? Farag’ın oy-
nadığı oyunun ne anlama geldiğini bilmediğini mi düşünüyorsun?”

“Benim anlamadığım, neden?”

“Neden mi?” Vronski başını arkaya attı, kızıl ve çivit rengi
çizgilerin flamalar gibi dalgalandığı göğe baktı. “Neden? Neden?
Neden?” Şişeyi ve kadehini aldı ve Makana’nın karşısındaki sa-
bit kanepeye oturdu.

“Son konuşmamızda bana Daud Bulatt’ı sormuştun. Senden başka çoğu insanın öldüğüne inandığı biri. Nasıl olur? Merak ettim.”

“Oysa hayatta olduğunu biliyordunuz, ben de bunu merak etmiştim.”

“Kaynaklarım var, bazıları sınırın hemen ötesinde, senin ülkende; aslında Bulatt da birkaç yıl orada gizlendi. Bundan haberin yoktu değil mi?”

Makana cevap vermedi.

“Bana kalırsa geçen geceki baskını haber verenden de haberin yoktur. Sakın haber veren sen olmayasın?”

“Bulatt’ı neden uyarayım ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Buraya son geldiğinde Hanefi’nin hesabına çalıştığını söyledin.”

“Hâlâ öyle, sanırım. Adil Romario’yu bulmaya çalışıyorum.”

“Pekâlâ, sana iyi şanslar. Bu dert edeceğim son şey.”

“Bütün bu fazladan güvenliğin nedeni bu mu? Bulatt’ın peşine düşmesini mi bekliyorsun?”

“Haberin nereden geldiğini biliyordur. Her yerde gözü kulağı var. Onu yakaladığım zaman bunu ve başka bir sürü şeyi anlattıracağım.” Kadehini boşalttı ve gülümsedi, kalkıp her iki kadehi de ağzına kadar doldurdu. “Şimdi kendi kendime senin neden döndüğünü soruyorum. Yoksa Bulatt’ın buraya, bana gelmesi için yol mu gösteriyordun? Bugün buraya bunun için mi geldin?”

“Buraya bir kız hakkında bir öykü duyduğum için geldim. Burada çalışan bir kız.”

Makana neden bahsettiğini anladığını belirten bir işaret görmek için Vronski’nin yüzüne bakıyordu. Adam duygularını gizlemekte usta olabilirdi ama bu kez gerçekten şaşırmış gibiydi.

“Dunya, kızın adı Dunya’ydı. Anladığım kadarıyla Adil’den hoşlanıyordu.”

Vronski omuz silkti. “Buralı bir kız, büromda gördüğün köyden geldi.” Kaşlarını çatı. “Senin mesleğinde çok şeyin doğru zamanda doğru soruyu sormaya bağlı olduğunu sanırdım. Oysa şimdi gerçeğin çok uzağında kaldın.”

Işık gökyüzünü terk etmek üzereydi. Kumanda konsolunda koyu mavi bir ışık yandı. Makana'nın ayaklarının ucunda bir halat rodası vardı. Bir ucunda da küçük bir ağı içinde büyük bir taş. Taşı tekmeledi. Vronski gülümsedi.

"Birini boğmak zor değil. Ufacık bir ağırlık bile insanları yeterince yorup, işi tamamlıyor."

"Ve köpekbalıkları kanıtı da ortadan kaldırıyor, öyle mi?"

"Sadece köpekbalıkları değil. Hiç barakudanın dişlerini gördün mü? Tek bir ısırışta adamın kolunu koparabiliyor."

"Muhsin Taha gibi hükümet görevlilerine şantaj için Farag'ı kullanıyordunuz. Ağırlık sahibi insanların desteğini istediniz. Farag onların sizin hanım arkadaşlarınızla uygunsuz hallerde kameraya yakalanmalarını sağlıyordu."

"Çok dirençle karşılaştım. Bazı yerlerde hâlâ Hanefi'ye sadakat var. Sadece para yeterli olmadı. Belki de bir çeşit saptırılmış milli gurur. Adil benim Arap prensim olacak sandım. Müdahale edecek ve kontrolü ele alacaktı. Milli bir kahraman olduğu için ülke Hanefi'nin yerini almasını kabul edecekti. Farag'ın hatası bu oldu, Adil'i bana getirmesi."

"Ondan sonra Farag'a ihtiyacınız kalmadı."

"Pis, tatsız bir işti."

"Sizin için bile."

"Benim için bile." İtiraf eder gibi gülümsedi.

"Daud Bulatt'la aranızda ne var?"

Şişeyi almak için eğildiğinde Vronski'nin başı mavi ışık halasının içine girdi. Artık karanlık çökmüştü ve karanlıkta sesi alçak ve kısık çıkıyordu. "Onu yıllar önce, Çeçenistan'da, Grozni dışındaki tepelerde tanıdım. Seçkin bir birliğe kumanda ediyordum. Görevimiz Arapları yakalamak ve önderlerini öldürmekti." Günün son ışıklarında Vronski'nin gözleri çevredeki denizin karanlığındaki kayıp adaları andırıyordu. "Bulatt zeki ve acımasızdı. Kanlı bir savaştı, şimdiye kadar gördüklerimin en kanlısıydı. Afganistan'dan da beter."

"Ne oldu?"

"Onları küçük bir vadide kısırdık. Hava desteğimiz bile var-

dı. Mi-24 Hind savaş helikopterleri. Kımıldayamıyorlardı, yine de tırnak sökmek gibiydi. İlerlediğimiz her metre kan içindeydi. Sonunda Bulatt da dahil birkaçı dağlara kaçmayı başardı. Gittiklerini sandık. Oysa gitmemişler. İki hafta beklediler. Kara birliklerimiz çekilince geldiler, yakındaki köyde kadın, erkek, çocuk demeden herkesin gırtlığını kestiler. Köyden birinin onlara ihanet ettiğini sanmışlar.” Bir kadeh daha boşalttı. “Orada bulunmaları için bir neden yoktu. Onların savaşı değildi, ama bunlar gerçek fanatiklerdi. İnsanlar onlara vız geliyordu. Sadece uğrunda ölecek bir dava arıyorlardı.”

“Sizden kurtuldu.”

“İki kere. İkincisinde o kadar talihli değildi. Kolunu orada kaybetti.” Makana’nın yüzündeki ifadeyi görünce, “Yoksa bunu bilmiyor muydun?” diye sordu. “İlginç. Her neyse, adamlarından ikisini yakaladık. Ötekini konuşturmak için birinin dilini kestik. Böyle olunca elbette diğeri konuştu. Bizi doğruca inlerine götürdü. Bulatt’ı teslim olmaya zorladık.”

“Ne zamandı bu, dört yıl önce mi?”

“Şubat 1995.”

“Kimdi o iki adam?”

“Arap mücahitler. İslam Alayı.”

“Sanırım onları öldürdünüz?”

“Bıraktık. Bulatt ona ihanet ettiklerini öğrenince ikisini de öldürdü ama artık kapan kurulmuştu.” Başını yine arkaya yatırıp yıldızlara baktı. “Kaçmaya çalışırken sel yatağının üzerine bir havan mermisi düştü. Toprak kaydı, kayalar yuvarlandı. Kocaman bir kaya kopup kolunu ezdi. Ama geç olmuştu. Karanlıkta hareket edemezdik, onun için siper kazıp günün ilk ışıklarını bekledik. Bulatt’ın kımıldayamadığını bilmiyorduk. İlk ışıkla birlikte tepesine çökeceğimizin farkındaydı. Ne yaptı biliyor musun?” Sesi öylesine alçaktı ki neredeyse denizin sakinliğinde kaybolacaktı. “Kurtlar kapana yakalanınca ne yaparsa onu yaptı. Kurt kendi bacağını kemirerek koparır. Bulatt da süngüyle kolunu kesti. Dokuyu ve sinirleri doğrayıp, kolunu dirsekten kesti.”

“Epey cesaret ister.”

Vronski elindeki votka kadehini unutmuştı. “Gıkını çıkarmadı. Tek bir sefer bile. Yoksa iştirdik. Bilirsin, öyle bir vadide sesler daha güçlü duyulur.” Alacakaranlıkta Makana’nın gözlerini aradı. “Böylesi bir çılgınlıkla savaşılmaz. Mantıkla yaklaşılmaz. Köklerini kazımak gerekir.”

Tekne suda hafifçe yalpalıyordu. Kıyı boyundaki ışıklar iç tarafların geniş gölgesinin karanlığını kaplayan, soluk elmaslardan bir gerdanlık gibiydi. Vronski biraz sendeleyerek ayaklandı ve çekme halatının ucunu Makana’nın bileklerine bağlamak için eğildi. Tekne aniden sallandı. Makana fırsatı kaçırmadı ve Vronski’yi devirmek için bacaklarıyla bir makas attı. Vronski hızla devrildi, elindeki şişe madeni bir sesle güverteye çarptı. Makana yuvarlanarak ayaklandı. Vronski bir dizinin üzerinde doğrulmuştu. Güçlkle soluk alıyor, sağ kolundan kanlar akıyordu. Makana kolundaki yaranın daha güçlü ve daha idmanlı Rus’u bir şekilde yavaşlatacağını umdu. Umudunda haklı olsa da, Vronski’nin görünüşünden bunu anlamak mümkün değildi. Gözlerinde her şeye hâkim, daha önce elleriyle adam öldürmüş, yine aynını yapmaya hazırlanan insanların sakın güveni okunuyordu.

Silaha benzer bir şey bulmak için etrafına bakan Makana teknenin bordasındaki cankurtaran kemerini kancasından çıkardı. Elinin ulaşabileceği başka hiçbir şey göremiyordu. Hareket edecek fazla yer de yoktu. Vronski eğildi, kırık şişenin ağız tarafını yakaladı; testere gibi dişler kumanda panelinin mavi aydınlığında parıldıyordu. İleri atıldığında Makana yana çekildi, ardından da cankurtaran kemerini tüm gücüyle Vronski’nin yüzüne salladı. Vronski eğildi, her iki gaz kolunu da ileriye itti. Boşta çalışan motorlar hareketlendi, Makana sendeledi, kış küpeştesinin üzerine sırtüstü devrildi. Vronski kendini toparlamasına fırsat vermedi. Atıldı ve Makana adamın bütün ağırlığıyla üzerine düştüğünü hissetti. Ardından, küpeştenin üzerinden denize yuvarlandı.

Bölüm Otuz Dokuz

Çarptığı deniz sert ve soğuktu. Sonra bir hiçliğe batmaya başladı. Bileklerine bağlı taş onu aşağıya çekiyordu. Düşerken elindeki cankurtaran kemerini düşürdüğünden çabalamak zorundaydı. Suyu tekmeleyip avuçladı. Sonra bileklerine bağlı halat gerilmeye başladı. Teknenin dümen suyunda sürüklenirken halatı iki eliyle kavradı. Bileklerindeki ağırlık onu suyun altında tutuyordu. Tekne hızlandıkça başını suyun üzerinde tutmayı başaramazsa boğulacağını anladı. Kendini yukarı çekmeyi, sırtüstü dönüp soluk almayı başarana kadar halata asıldı. Dümen suyunun floresan parıltısında teknenin seyir fenerlerini görebildi. Hemen aynı anda da hızda bir değişiklik algıladı. Tekne dönüyor, Makana da yana doğru, dümen suyunun dışında geniş bir yay çizerek açılıyordu. Vronski'nin niyeti neydi?

Niyetini anlaması uzun sürmedi. Suyun içinde bir şeye sertçe çarptığını hissetti. Teknenin hızıyla suyun üzerine çıkıp sığ kayalığı sıyrıp geçmese kaburgaları kırılacaktı. Mercanlar giysilerini parçaladı, cildine keskin dikenler battı. Binlerce minik tıraş bıçağı derisini yüzüyor gibiydi. Tuzlu suyun ısırıklarından bir yerlerinin kanadığını anladı. Taş göğsüne çarpıp ciğerlerindeki havayı boşalttı, bileklerindeki ağırlık onu yeniden altındaki karanlıklara sürükledi. Başının döndüğünü hissedince bayılmak üzere olduğunu düşündü. Halat biraz gevşeyince yeniden asıldı ve başını su yüzüne çıkarmayı başardı. Tekne dönüyordu. Yine hızlandı, kısa süre sonra yeniden kayalığa yaklaşmaya başladı.

Bu kez daha çok korkuyor, nereden geleceğini bilmeden darbeyi bekliyor, başını korumaya çalışıyordu. Bir kez daha teknenin döndüğünü, vücudunun dümen suyu dalgalarının üzerinden fırladığını, suda sertçe sıçradığını hissetti. Bu sefer kayalara çarptığında mercanların kemiklerine çarpıp kırıldığını, derisinin yırtıldığını hissetti, bir şekilde tutunmaya çabaladı. Halatı bir yere dolayabilse, bir yarığa sıkıştırabilse... Sürtünmenin halatı

aşındıracağı umuduyla bileklerini aşağıya bastırdı, oysa kendini yine kayalığın dışında, derin suda buldu. Tüm vücudu ezilmiş, kırılmış gibiydi. Daha şimdiden dünyanın suyunu yutmuştu ve yorulduğunun, daha fazla dayanamayacağını farkındaydı.

Üçüncü geçişte bileklerini bağlayan halatın zayıfladığını hissetti. Bir şeye sürtünüp kesilmiş ya da düğüm suda gevşemiş olmalıydı. Kaslarındaki son gücü kullanarak halata asıldı, ellerini kurtaracak kadar gevşetmeye çalıştı. Tekne yavaşlayınca, bir kez daha batmaya başladı. Etrafında yükselen karanlığın bilincinde, parmaklarıyla halatı çekmeye çalıştı. Oysa bu kez bir şeyler değişmişti. Motorun sesi uzaklaşırken bile çektiği halat geliyordu. Vronski halatın ucunu çözmüş olmalıydı.

Ucunda onu dibe çeken taş bulunan, bileklerini bağlayan halatı çözmek için çılgın gibi uğraştı. Suda daha derine inerken dişlerini kullandı, düğümün gevşediğini hissedene kadar halatı kemirdi. Bacaklarını vurunca ağırlığın düştüğünü, vücudunun suda yükseldiğini fark etti. Başını su yüzüne çıkardı. Güçlkle soluk aldı, ciğerlerindeki sızının hafiflediğini duydu.

Nerede olduğunu anlamak için çevresine baktığında tek nirengi noktasının kıyı hattını belirleyen ışıklar olduğunu anladı. Denizin ortasında bir yerlerdeydi. Vronski'nin teknesiyle ilgili tek belirti uzakta küçülen ışınmıdı; onun ötesindeyse sadece karanlık su. Kanamasının ne kadar yaygın olduğunu merak etti. Köpekbalıklarının kanı ne derece algıladıklarını hatırlamaya çalıştı. Bir milyon deniz suyu partikülünde bir damla kan yeterli miydi? Bu ona gülünç geldi, yanıldığını umdu. Ne kadar uzakta olmaları gerektiğini düşündü. Suyun serinliğinden ürpermeye başladı. Ya kıyıya yüzecek ya da bacaklarına kramp girip boğulacaktı.

Makana hiç de iyi bir yüzücü olmamıştı. Çocukken diğer tüm küçük oğlanlar gibi arkadaşlarıyla nehirde oynamış, ama kimse ona doğru dürüst yüzmeyi öğretmemişti. Oysa şimdi başka seçeneği yoktu. Gücünü idareli kullanması gerektiğinin bilinciyle ayaklarını vurmaya ve elleriyle suyu itmeye girişti. Kıyı hiç de yaklaşıyor gibi değildi. Yüzerken zihni yine olaya gitti. Vronski'nin muhtemelen Farag'ı ortadan kaldırdığı gibi Adil'i de

öldürdüğünden neredeyse emindi. Neden, işte onu bilmiyordu. Adil, Vronski'ye karşı dönmüş, buyruklarını yerine getirmeyi reddetmiş olabilir miydi?

Kaslarını dinlendirmek için sırtüstü dönerek yıldızlara baktı, insan yerleşimlerinden bu kadar uzakta, böylesine berrak görünmelerine şaşırdı. Sayıları bile dikkat çekiciydi. İçinde bulunduğu duruma rağmen yıldızlar avutucuydu. Onu Muna'yla yaşadığı hayata, dünyanın basit olduğu, hatırladığı en mutlu günlere geri götürüyorlardı. Akşamları bahçede oturup etraflarında usulca değişen göğe baktıkları günlere. Bambaşka bir dünyaydı sanki.

Saatlerdir yüzdüğü kanısındayken, birden artık yalnız olmadığı duygusuna kapıldı. Karanlığın ortasında, suda hareket eden daha büyük, daha koyu bir gölge vardı. Makana hareketlerini olabildiğince azaltarak suyun yüzünde kaldı, bacaklarını çok yavaş hareket ettirmeye çalıştı. Çevresindeki deniz canlı gibiydi, kocaman bir hayvanın solukları gibi yükselip alçalıyordu. Her şeyin bir dakikada biteceği düşüncesiyle teselli bulmaya çalıştı. Hepsi bu kadar sürecekti. Yüzüne sert bir tokat gibi çarpan dalgayla düşlerinden uyandı. Kolunu her uzattığında karanlığın uzanıp onu yutmasını bekleyerek ayaklarını daha güçlü, ama öncelikle daha dikkatle vurmaya başladı, sonra kıyıya varma azmiyle daha da hızlandı. Sonunda eli sert bir şeye değince kalbi duracak gibi oldu. Kayalığa vardığını fark etti. Kendini mercanların üzerine çekti, suyun daha sıcak olduğunu hissedince sıklıkta olduğunu anladı. Birkaç dakika sonra soluk soluğa kıyıya serilecekti. Dünya değişik görünüyordu. Tepesindeki palmiyeler hareketsizdi. Ayağa kalkıp çevresine baktı.

Projeörlerin güçlü aydınlığında Big Blue'nun yüksek duvarları gecenin karanlığında Makana'nın çocukluğundan hatırladığı beyaz kireç boyalı sinema ekranları gibi dikiliyordu. Vronski'nin villasını seçebiliyordu. Denize doğru bakınca rahat bir nefes aldı. Ayaklarının altında toprağı hissetmek güzel bir duyguuydu. Vücudu çürüklerle, şişliklerle kaplıydı ve hareket etmezse kaslarının tutulacağını biliyordu. Kendini hızlı hareket

etmeye zorlayarak beceriksiz bir koşu tutturdu. Tesise yaklaştığı zaman görünürde hiçbir nöbetçi olmamasına, bu kadar yaklaşabilmesine şaştı.

 n nde, gölgelerin içinde patikada hızla yürüyerek villadan uzaklaşan,  itteki kemerli yeşil kapıya doğru giden biri vardı. Adam bir şey duyarak durakladı. Durup arkasına baktı. Makana adamı tanıdı. D şlerine giren, bir seferinde Kahire'deki bir sokakta bir anlığına gördüğü adamdı. Bej ekose g mlekl  adam. Makana'ya baktı, sonra dönüp hızlandı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Makana seslenip elini kaldırdı. Elini kaldırdığı anda, sağ tarafında, Vronski'nin villasının yönünde güçlü bir parıltı görüldü. Bir el omzuna vurdu, ayaklarını yerden kesip havaya fırlattı. Sonra her şey karardı.

Patlama çok kısa aralıklarla yanıp sönen, beyninin arkasında bir yerde  akan bir ampul gibiydi. Patlamanın şiddetiyle en az on metre öteye fırlamıştı. Ardından etrafını saran, ciğerlerini doldurup tıkayan yoğun bulutta soluk almaya çalıştı. Bir süre sonra sağından gelen sıcaklığın farkına vardı. Gözlerini a mayı başardı, dönüp Vronski'nin villasından geriye kalanlara baktı. Neredeyse tümüyle yıkılmıştı. Gökten dev bir pençe uzanıp vurmuş gibi denize bakan cepheyle üst kat olduğu gibi kopmuştu. Arkasındaki otelden haykırışlar ve dehşet çığlıkları geliyordu. İnsanlar koşuşturuyor, çılgınlar gibi birbirlerine sesleniyordu. Mağara gibi kapkara deliği öfkeyle yalayan alevlerden kalın bir duman bulutu yükselmeye koyulmuştu.

Makana yattığı yerde dönünce kendini beyaz ceketini hâlâ çıkarmamış Filipinli uşağın başsız gövdesinin yanında buldu. Midesi bulanarak sendeledi ve çimenlerin üzerine serildi. Kulakları çınlıyordu, sersemlemişti.  evresindeki her şey donuk ve belirsizdi. Bacakları lastikten farksızdı ama yine de ayaklanmayı başardı. Sendeleyerek ana tesise açılan kapıya yürüdü. Kalabalık çitin öbür yanında toplanmaya başlamıştı. Panik çığlıkları, değişik dillerde neler olduğunu soran sesler duydu. Makana'nın ne durumda olduğunu görünce ona sessizce yol a tılar. Personelden bazıları belirdi, Makana geldiği yönü g s-

tererek yardım önerilerini reddetti. “Onlara yardım edin,” diye bağırdı, “Onlara yardım edin.” Oysa kendi sözlerini bile duyamıyordu. Ağzı yakıcı, ekşi safra doluydu, ağız dolusu hava soludu, sonra da eğilip kustu.

Resepsiyon bölümünden çıkarken bekleyen bir arabanın hızla uzaklaştığını, egzozunun stop lambalarının kızılığında sallandığını gördü. İçinde iki adam var gibiydi. Makana içlerinden birinin bej gömlekli adam olduğundan emindi. Farag’ın Mercedes’i bıraktığı yerde duruyordu ve bir mucize sonucu kontak anahtarı hâlâ cebindeydi.

Yaralı elleri kanıyor, direksiyona yapışıp duruyordu. Elbiseleri sıırıslıkmıdı, tüm bedeni tuzdan ve kesiklerden sızlıyordu. Farlarını yakmadı, gözleri önünde giden çift stop lambasına dikili yol alırken ürperdi. Arka arkaya kıyı boyunca güneye doğru ilerlediler. Baş zonklıyor, gözleri bulanıyordu. Açık camlardan giren hava serin ve kuruydu. Önündeki ışıkların dışında düşünmesi gereken başka hiçbir şey yoktu. On beş dakika kadar sonra yavaşlamaya başladılar. Bir kavşağa yaklaşıyorlardı. Görünürde ne bir ev vardı ne de herhangi bir bina. Denizden uzaklaşıp batıya yöneldiler.

Kıyıda uzaktaiken far olmadan önünü görmek daha kolaydı. Açık arazi uzak yıldızların parıltısını emiyor gibiydi. Makana’nın gözleri izlemesi gereken yolun kenarlarını seçebiliyordu. Geçtiği dönemeçleri ezberleyerek öndeki arabanın uzaklaşmasına izin verdi. Etrafta hiçbir şey yoktu, siyahlık dışında hiçbir şey. Herhangi bir yerleşimden en ufak bir iz bile görülmüyordu, sadece uzakta yükselen tepelerin belli belirsiz gölgeleri. Yol dönmeye, sarp bir sırta doğru yükselmeye başladı. Uzun bir virajdan çıkarken kocaman bir kaya yüzünden önündeki yolu göremedi. Kayayı geçtiği zaman öteki araba gözden kaybolmuştu. Yol ıssızdı. Tek bir ışık görünmüyordu.

Yavaşladı, Mercedes’i durdurdu. Motoru susturup arabadan indi. İssiz yolun ortasında dikilip sessizliğe kulak kabarttı. O tepelerin ardında Nil ve Krallar Vadisi vardı. Sonra gözü bir şeye takıldı. Kısa bir parıltı. Karanlıkta tuvale vurulmuş beyaz boya

gibi taşı okşayan farlar. Sağda bir yerde. Motoru çalıştırdı, yol boyunu araştırarak ilerledi, sonunda sağa doğru ayrılan kaba bir patika buldu. Direksiyonu çevirip yoldan ayrıldı.

Bozuk patika dönüp uzuyor, tepelere doğru tırmanıyordu. Kayalık duvarlar giderek yaklaştı, yol Makana'yı gölgelerin derinliğine çekti. Birkaç dakika sonra bir dönemeçten çıkınca kayalıktan boşluğa uzanan yuvarlak bir platforma açılan hafif meyilli bir rampa gördü. Çıkıntının tepesindeki denize bakan yamaca kocaman bir bina tünemişti.

Motoru suskun Mercedes yavaşlayarak durdu. İzlediği arabadan en ufak bir iz yoktu, herhangi bir şey ya da bir insan belirtisi de yoktu. Binada ışık yanmıyordu. Göz çukurlarının yerinde pencereler olan, dişsiz bir surat gibi, terk edilmiş görünüyordu. Arabanın iç lambasının yanmadığından emin olunca, sesin çevresindeki kayalardan nasıl yankılanıp yayılacağına bilinciyle kapıyı usulca açtı.

Arkasından geldiklerini fark ettiğinde artık çok geçti. Ayak altında ezilen taşın hafif gıcırtısı, ardından da ensesine bastırılan tabanca namlusunun soğukluğu. Namlunun dürtmesiyle yürümek zorunda kaldı. Boş binaya doğru tırmanırken, ayağının altında çakıltaşları çatırdıyordu. Onu fener ışığının üzerlerine gelen duvarlardan sıçradığı koridorlardan geçirerek sürekli daha derinlere götürdüler. Karanlık etrafında kayıyordu. Duvarlar yol verdi, sağda solda içinde gölgelerin kötücül ruhlar gibi süzül­düğü odalara açıldı. Hava soğuk ve nemliydi, organik küf kokusu yoğun­du. Kayalardan yaralanan omzu bir duvara tosladı, sonra Makana bir dizi basamaktan aşağıya itildi, dar bir koridordan geçirildi, sonunda bir odaya, bir moloz yığınının üzerine fırlatıldı. Odadaki fenerin ışığı titreyerek söndü. Ayak sesleri uzaklaştı. Bir kapının çarparak kapandığını, bir sürgünün sesini işitti.

Hissettiği korku fiziksel bir duyguydu. Başka bir çağdan be­denine kazınmış bir korku. Düşlerini dolduran, ter içinde uyan­masına neden olan klostrofobi­yi hissetmeye başlamıştı. Her şey öylesine bilindik­ti ki. Göğsündeki ağırlık, boğulma duygusu.

Uzun zaman önceydi, oysa şimdi, sanki dünmüş gibi geri geliyordu. Hapsedilmenin, kilit altında olmanın dayanılmaz bedensel anısı. Yüreği hızlandı, kesik kesik soluk almaya başladı. Kendini daha derin nefesler almaya zorladı, bağırma güdüsüne direndi. Bunu daha önce de yaptım, dedi kendi kendine. Yine yapabilirim.

Karanlıkta topuklarının üzerine çömeldi, dertop oldu, çevresindeki odayı genişleterek olabildiğince az yer kaplamaya çalıştı. Başının üzerindeki karanlığın yüzlerce metreye mi çıktığını, yoksa yüzünün hemen ötesinde mi durduğunu bilemiyordu. Sanki bu dünyanın yüzünden belleğine kazınmış farklı, yeraltı bir varlık düzeyine kaymış gibiydi. Artık bütün bedeni denetlemeyecek gibi sarsılıyordu. Arabadayken soğuktan ürpermişti. Şimdiyse vücudundan ter fışkırıyordu. Mücadele etmenin anlamı olmayacağını düşündü. O, onu alıp geriye götürmeye geliyordu.

Karanlığın içinden gelecekti.

Bölüm Kırk

Yardım et! Yalvarırım yardım et bana!

Bir hayalet ev. Gözlerini açar açmaz anlamıştı. Kendi pisliğinin, ondan önce bu dar duvarlardan geçenlerin pisliğinin içinde uyandı. Kekremsi sidik ve bok kokusuyla ağırlaşan havada soluk almak güçtü. Ondan önce kaybolan, yüzleri silinmiş sayısız insanın dışkısına karışmış kendi atıkları. İsimsiz oldukları yer, burasıydı. Yitip gittikleri yer, burasıydı. İnsanların ailesiz, umutsuz ya da inançsız, isimsiz yaratıklara indirgendiği yer, burasıydı. Bu dünyanın dışına itilmiş gibi bedenleri duvarlara kazınmış.

Kurtar beni Baba!

Kendimi bırakmamalıyım, diye düşündü. Henüz bırakmamalıyım. Güçlkle ayaklandı, bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi,

demir kapı omzuna bir davul gibi vurunca acının darbesini hissetti. Ancak ayağa kalkacak kadar gücü vardı. Tekrar tekrar, ciğerleri sızlayana kadar, "Bırakın gitsin!" diye bağırdı. Sonra geri ledi, sessizce kulağını kapıya yapıştırarak duymaya çalıştı.

Baba!

"Nasra!" diye seslendi. Yüzünün etrafında uçuşan, ağzına girmeye çalışan, burun deliklerinde, kulaklarında vızıldayan sineklerin dışında sessizlik. Kulakları en ufak bir sese karşı uyanıktı. Bir çekirgenin kanatları. Suda dönenen bir yaprak. Bir öksürük, bir iç çekiş. Kızının hayatta, güvende olduğu anlamına gelen havadaki herhangi bir değişiklik. Bitkinlikten bacakları tutmaz oldu, sırtüstü pislik birikintisine devrildi. Hücrelerini hortumla yıkadıklarında kendinden hiçbir iz kalmayacağını düşündü. Ben sadece buyum, benden geriye sadece bu kaldı.

Kıza ne yaptıklarını düşündü. Bazen, kızının haykırıışlarının sadece kendi beyninden kaynaklandığını, çığlıkların kendi içinde, bilmediği bir yerden geldiğini biliyordu. Ama bazen de sabahın erken saatlerinde, sanki birisi üzerine buzlu su dökmüş gibi soluk soluğa uyanıyordu. Günler bir bulanıklık içinde geçti, üzerine her taraftan gölgeler devrildi. Başını kapının dibine bastırıldığı zaman yüzünü okşayan serin gece esintisini hissedebiliyordu. En fazla iki santimetrelik ince bir yarık. Tutunabileceği tek şey. Bir an. Bir soluk hava. Oralarda hayatın devam ettiğini söyleyen minik bir umut. İnsanların yaşadığını, konuştuğunu, güldüğünü ve sevdiğini anlatan. Daha da fazlası olduğuna inanmak önemliydi. Orada, yüzü pisliğin içinde yatarken. Üzerine tırmanan böceklerin ve karıncaların çentmeleri. Gözlerinin üzerinde kurtçuklar kımıldıyordu. Kulaklarında bir dizel motoru gibi vızıldayan bir sivrisinek. Sadece tek solukluk hava. Tüm bunların biteceğini bilmek için ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

Üst üste, "Nasra! Nasra!" diye seslendi. Sessizlik.

Bazen başka sesler oluyordu. Kapının ötesinden gelen fısıltılar. Alçak ama ısrarlı. Sanki onu uyarmak isteyen heyecanlı, telaşlı kelimeler. İyi de ne söylüyorlardı?

Kendini yere atarak, kıvranarak onlara yaklaşıarak, ne dedik-

lerini duymak için kaderinin anahtarını ellerinde tuttuklarına inanarak kapının altından geçmeye çalışarak.

“Ne? Nedir?”

Duvara dayanarak uyurdu, korunmak için duvara yaslanırdı, sıvanın cildine sürtündüğünü hissederek, sıvanın içine girmeye çalışarak. Her saat uyandırılırdı. Kapı açılır, adamlar içeriye girip ona vurmaya koyulurdu. O kadar çoktular ki hepsinin sopalarını kaldıracakları kadar yer olmazdı. Ağır çizmeler kaburgalarını ezerdi. Başka seferlerde üzerinde sular patlardı. Bazen de patlayan su değil, kenef kovasıydı, koku öylesine ağır olurdu ki öğürür, gözleri yanardı.

Günler onyıllar gibi geçti. Hayatı safra, sonra da toz içinde solarken ona yüzyıllar gibi geliyordu. Ateşten gözleri sızlıyor, başı zonkluyordu. İçinde hiçbir şey kalmayınca, çenesinden aşağıya ince bir yeşil damla sızınca kadar kustu. Havada, askıda bir hareket halinde süzülürken artık kim ya da ne olduğundan emin değildi. Hamamböceği? Kınkanat?

Bazı günler, açık havanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak için olacak, onu dışarı çıkarırlardı. Bundan nefret ediyordu. Kafası karışıyordu. Bir parmak özgürlük, istedikleri her an geri alabilecekleri güce sahip olduklarını hatırlatmaları. Yeniden itilerek hücrelerine sokulduğunda tekmeler ve çığlıklar atardı. Duvarlar onu içlerine almak için açılır, tekrar bekleyen karanlık ve pisliğin içine emerdi.

Bir gece, onu içeri attıklarında sendeledi. Yerde bilmediği bir şey vardı. Sessiz kaldı, yüreği dayanamayacağı şeyi, yerdekinin kızı olduğunu fısıldadı. Çılgınca, başka bir açıklama aradı. Panik, yerdekinin çok büyük olduğunu söyleyen mantığıyla mücadele etti. Bir erkek kolu. Bir erkek vücudu. Çocuk vücudu değil. *Elhamdülillah*. Araştırmasını sürdürürken ferahlayıp ağlıyordu. Adamın yüzü, dişlerinin içe göçtüğü yerlerde yumuşamıştı. Elmacikkemiği ve burun kırık. Makana'nın parmakları başının tepesindeki beyaz saçlı haleyi buldu. Profesör Manute. Kurtarmaya çalıştığı adam. Makana müdahale etmemiş olsa acaba yaşayacak mıydı?

Paslı sürgü gıcırdayarak açılınca ışık göründü. Gözlerini aydınlığa alıştırmaya çabaladı. Sonunda uzakta tozlu duvarları, bir ağacın yapraklarını gördü. Varlığını unuttuğu bir dünya. Yine de kıılmıdamadı. Bu oyunu biliyordu. Eşikte tanıdık bir silüet belirdi.

“Onu dışarıya getirin.”

İki adam zorlukla içeri girdiğinde hücre küçülüyordu. Makana’yı kavrayıp ölü profesöre basıp sendeleyerek dışarı çıkardılar, güneşe serilen eski bir şilte gibi yere fırlattılar.

“Yıkayın.”

Hortumdaki su önce onu uyarmak için tısladı, ardından çarparak şaşkınlıktan soluksuz bıraktı. Ne kadar soğuk. Ne kadar temiz. Debelendi, kurtulmak için yuvarlandı. Sonra sessizlik. Damlalar titreyen başının altında oluşan çamurlu gölcüğe düşüyordu. O kahverengi aynada ancak kendisi olabilecek, canavarı andırır bir şey gördü. Göğü bir başka gölge kapladı.

“Seninle ne yapacağız?”

Makana başını kaldırmadan sesi tanıdı. Mek Nimr yanına çömeldi.

“Tehlikeli bir adamsın Makana. Neden, biliyor musun? Çünkü kendini kamu yararının önüne koyuyorsun. Hepimizin üzerinde olduğunu düşünüyorsun; oysa sen dahil kimse ulusun selametinden daha önemli değildir.”

Makana güçlkle soluk alarak, “Selamet mi?” diye sordu. “Buna selamet mi diyorsunuz?”

Mek Nimr gülümsedi. “Senle ben aynıyız. Tek fark senin eğitimli sınıftan bir kadınla evlenmiş olman. Bu seni benden daha iyi yapmaz. Oysa sen hep üstün olduğuna inandın.”

Makana başını kaldırmayı başardı. “Aynı değiliz.”

“Sende eksik olan şey alçakgönüllülük. Bunun için, seni kendinden kurtardığım için bir gün bana teşekkür edeceksin. Bildiklerinin kendisini hepimizin üstünde bir yere çıkardığına inanan o zavallı ihtiyar profesör gibi sonunda ateist olacaktın. Yapmak istediğin bu mu, Allahsızlığınla iyi Müslümanları doğru yoldan saptırmak mı?”

“Ben karımı, kızımı görmek istiyorum.”

“Zamanı gelince. Sabırlı ol.”

Mek Nimr kalkıp uzaklaştı. Makana’yı küçük hücreden çıkaran adamlar ayağa kalkmasına yardım etti. Ayakları şişmişti, yeniden yere devrildi. Ayakta durmak çok ıstıraplıydı. Başka bir hayattan hatırladığı iriyarı bir çavuş acıdı ona.

“Onu buraya taşıyın ve gölgeye bırakın. Sonra da içecek bir şeyler verin.”

İki yandan Makana’nın koluna girip onu avluda sürükleyerek bir büronun duvarına dayalı banka götürdüler. Daha henüz oturtmuşlardı ki devrildi, bir hurma çuvalı gibi yere serildi.

Çavuş, “Yeniden kaldırın,” diye buyurdu.

Üzerinde hâlâ o kokuyla orada ne kadar oturdu? Derisinde, saçında, gözeneklerinde, içinin ta derinliklerindeki kokuyla?

Çavuş duvarın dibinde üzerine eğildi, duvara tütünden kah-verengi kocaman bir tükürük atarak, “Şimdi seni eve götüreceğiz,” dedi. “Ama seninle işi bitinceye kadar rahat etmeyeceğini aklından çıkarma.”

Makana başını çevirmeye, gözlerini kaldırmaya çalıştı; oysa güneş gözlerini kamaştırıyordu. Koca gölge üzerinden kanat gibi geçip kayboldu.

Onu plakasız bir araca bindirip kentin içinden geçirdikten sonra yola attıklarında olan bitenin pek farkında olmadı. Engebeli sokakta sendeleyerek, çıplak ve kırık ayaklarıyla taşlara, cam kırıklarına, paslı tenekelere basarak yürüdü. Komşular eşiklerinde dikilmiş, geçişini izledi. Onu hepsi tanıyordu. İçeri çekildiler. Kapılar sessizce kapandı. Komşularını suçlayamadı. Bir polis müfettişi bile kendini koruyamazsa kim güvende olurdu? Yine de haberler eve ondan önce vardı. Muna dışarıya, sokağa fırladı. Kimlerin izlediğine aldırmadan Makana’yı kollarına aldı ve eve götürdü.

“Öldüğünü düşünüyorduk.” Gözleri kızarık ve şiş, yüzü ger-gindi. Kendi karısını tanımakta zorlandı.

“Kızımız... Kızımız nerede?”

Muna, “O iyi,” diye hıçkırdı. “Uyuyor.”

“Onu görmeliyim... Hemen şimdi.”

Kocasının elini tuttu, bir yabancıymış gibi kendi evinde yolu gösterdi; sürüdüğü ayakları verandanın karolarında kanlı bir iz bırakıyordu. Nasra’nın odada olacağına inanmamıştı. Mek Nimr’in kızı bir şekilde götürdüğünden, Makana’dan yeni boşalan hücreye attığından emindi. Oysa oradaydı işte, anne ve babasının odasında, yatağa uçuyor gibi yayılmıştı.

Muna sakince, “Nasra iyi,” diye mırıldandı. “Bir şeyi yok.”

İşte o zaman daha fazla dayanamadı, karısının kollarında umarsızca hıçkırıklara boğuldu.

Sonunda, “Buradan uzaklaşmalıyız,” dedi.

“Neden? Sen neden bahsediyorsun?”

Burada muhafaza etmek isteyeceği hiçbir şey yoktu. Hepsi artık üzerine geliyordu. Bir dahaki sefer daha iyi olmayacak hiçbir şey yoktu.

“Bizim için güvenli değil.”

Muna kocasının alnını okşayarak, “Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Onlar gelip beni bir daha almadan olabildiğince uzağa gitmek.”

“Nereye gitmek? Neden seni bir daha alsınlar ki?”

“Gelecekler.”

Sanki korkularına yanıt vermek istermiş gibi komodindeki telefon çalmaya başladı. Makana karısının gözlerindeki dehşeti gördü. Onu koruyabilmek istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Muna’nın kollarından kurtularak dönüp dikildi, ayaklarını yere bastı. İstiraptan gözleri yaşardı. Telefona bakıyor, ama bir türlü uzanamıyordu. Muna yanından geçti, ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü.

“Alo? Alo?” Ahizeyi uzattı. “Kimse yok.”

Makana kadının gözlerine baktı. Ailesini rahat bırakmayacaklardı. Şimdi bırakmayacaklardı, asla bırakmayacaklardı.

Ayaklarının üzerine basıp bir dolabın kapısını açtı. “Nasra’yı hazırla, neye ihtiyacı varsa.”

“İyi ama nereye? Nereye gideceğiz?”

Durup düşündü. “Kuzeye. Mısır sınırından geçip Kahire’ye gidebiliriz.”

Yatağın yanındaki kilitli çekmecedен yedek tabancasını, 7.62'lik otomatik Tokarev'i aldı. Dolu olup olmadığına baktı. Sonra oturup tabancanın kısa namlusuna bakarak uzunca bir süre sessiz kaldı. Zamanı geldiğinde yapıp yapamayacağını düşündü. Kuşkusuz her şeyi bitirmek, Muna ve Nasra'yı onlar için hangi korkunçluklar düşünülmüşse onlara maruz bırakmaktan daha iyi olacaktı.

"Hazırız."

Başını kaldırınca Muna'yı kucağında çocuğuyla eşikte dikilir buldu. Kadın tabancayı fark etti, Makana karısı gözlerinde yazılı olanı göremeden başını çevirdi. Ayaklandı, silahı çantasına yerleştirip öne düştü. Araba dar aralığın öbür tarafında duruyordu. Kaportası sayısız eski sahibi tarafından yamultulup ezilmiş, eski bir Volkswagen Passat. Bavulları bagaja koydu, bez çantasını öne, ayaklarının altına yerleştirdi.

"Sen kullanıyorsun," dedi. Direksiyona geçmemesinin nedeni neydi? Ayağının acısı mı, yoksa çektiklerinden sonra hâlâ güçsüz olduğu için yolda bayılma korkusu mu? Ya da böylelikle çevresindekilere göz kulak olabileceği, tabancasına ihtiyaç duyarsa her iki elini de kullanabileceği düşüncesi mi?

Sokaklar sakindi. Sokağa çıkma yasağının zamanı yaklaşıırken yollardaki birkaç otomobil de olabildiğince çabuk evlerine ulaşmaya bakıyordu. Yasaktan önce varmak için acele etmeleri gerekiyordu; yasağın başlamasından hemen sonra durdurulanlar son dakikacı muamelesi görüyor, geçmelerine izin veriliyordu. Köprüdeki muhafızlar milislerden nefret eden düzenli askerlerdi. Kuşku duyulduğunda kullanmak üzere kimliğini almıştı. Köprü, özgürlük iplerinin içinden geçtiği ilmekti. Onun ötesinde kentin sınırları gözenekliydi. Boş açıklıklara süzülebilirlerdi; ondan sonra onları hiçbir şey durduramazdı.

Köprü yolu ıssızdı. Volkswagen uzun açık yolda ilerlerken Makana omuzlarında tüfekleriyle asfaltın ortasına çıkan askerleri gördü. İçlerinden biri elini kaldırdı. Makana camdan çıkardığı elini salladı.

"Yavaşla," dedi.

Muna paniğe kapılıyordu. "Geçmemize izin vermezler," diye sızlandı. "Bizi öldürecekler!"

Makana omzunun üzerinden karısına baktı. Muna'nın gözleri dehşetten kocaman açılmıştı.

"Bir şey olmayacak. Biz eve dönmekte geç kalan bir aileyiz."

Araba yavaşlayıp durdu. İki asker ağır adımlarla yaklaştı. Hâlâ gece için bariyerleri yerleştiriyor, tembel ve ağır hareketlerle petrol varillerini yuvarlıyor, kaldırıp yerlerine bırakıyorlardı. Makana o sırada başka bir şey daha gördü. Köprüyü işaretleyen ışıkların altındaki gölgelerde başka şekiller vardı. Gözlerinin yavaşça seçtiği cisimler. İki pikap ve onların çevresinde, akışkan karanlığın içinde gölgeler gibi hareket eden adamlar. Tuzak olduğunu anladığında artık çok geçti. Tabancasını almak için elini koltuğun altına uzatınca Muna korkulu bir çığlık atıp gaz pedalına yüklendi. Yaşlı Volkswagen öksürüp sarsıldı, hızlanmaya çabalayarak rampayı tırmandı. Muna vitesi yükseltti. Askerlerden biri fırladı, yollarına çıktı, ön çamurluğun darbesiyle kenara uçtu, yan ayna parçalandı.

Köprünün en yüksek noktasına varmak üzereydiler. Yolun öbür tarafında ıssız ve karanlık sokaklara dalmalarını, yumuşak karanlıkta kaybolmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Nereden çıktığı belli olmayan bir askeri kamyon beliriverdi. Rampadan onlara yaklaşan dev gibi bir Magirus Deutz. Uzunlar yandı, karı kocanın gözleri kamaştı. Muna direksiyonu sola çevirdi. Eski, aşınmış lastiklerden biri patlayınca Makana bir "pop" sesi duydu, sonra kaldırımdan sıçrayıp korkuluğa çarptılar. Makana yana, kapıya doğru fırladığını hissetti. Kapı açıldı, Makana dışarı uçup şiddetle yere çarptı. Haykırışlar ve sirenler, yaklaşan çizme gürültüleri. Kulakları çınlıyor, gözleri bulanık görüyordu. Gözlerini birkaç kez yumup açtı, tabancasını bulmaya çalıştı. Görüntü berraklaşınca da durdu.

Volkswagen'in çarptığı ince korkuluklar bel vermiş, uzun ve titrek dallar gibi nehrin üzerine uzanmıştı. Araba kaputu boşlukta yakalanmış, ön tekerlekleri hâlâ dönüyordu. Açık kapıdan yolcu koltuğuna devrilmiş karısını gördü. Yüzünde kanlı bir

çizgi vardı. Bir elini ona doğru uzatarak ayağa kalkmaya çabaladı. Muna başını kaldırdı. Makana'ya uzanıyor, konuşmaya çalışıyordu. Ne? Ne söylüyordu? Yolun üzerinden arabaya doğru süründü. Arka camda on minik parmak göründü, ardından olup bitenlerden şaşırıp sersemlemiş küçük kızının gözleri.

Aceleden çabalarını artırıp ayaklanmaya çalışarak, "Nasra!" diye bağırdı.

Her şey çok yavaş gelişti; belki de yıllardır zihninde sayısız kez baştan oynattığı sahne ona öyle geliyordu. Otomobil kalbinde bir yerde başladığını sandığı bir hareketle yalpaladı. Korkuluk ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyen o birkaç milimetreyi teslim ederken demir çubuklar homurdandı. Sonra eski Volkswagen dev bir terazinin kefeleri gibi yatmaya başladı. Makana ileri atıldı, ama çok geç kalmıştı. Otomobil bir takla atıp karanlık sulara gömülürken içinden geçtiği havada çıkan sürtünme sesi Makana'nın çığlığını bastırdı. Volkswagen kapanan dev bir kapı sesi çıkararak suya çarptı.

Sonra kendini korkuluğun başında buldu. Aşağıda, ters dönmüş şasiden camsı kabarcıklar halinde yükselen köpüklü suları görebiliyordu. Arkasından uzanan eller onu korkuluktan uzaklaştırdı. Direndi, otomobil nehrin karanlıklarında gözden kaybolurken saldırganlarını uzak tutacak gücü buldu. Tekmeler ve yumruklar savurarak ellerinden kurtulmaya, ailesinin peşinden suya atlamaya çabaladı. Ama çok kalabalıktilar. Makana'yı yere yapıştırdılar. Ne kadar direnirse dirensin, ağzını açıp kükremekten başka bir şey yapamadı.

Sonunda Mek Nimr, "Bırakın kalksın," dedi.

Makana'yı ayağa kaldırdılar, korkuluğun başına sürüklediler. Görünürde hiçbir şey kalmamıştı. Karanlık sular otomobilin üzerine, Muna'nın üzerine ve küçük Nasra'nın üzerine kapanmıştı. Hayatının üzerine kapanan bir şal gibi, geriye sadece suyun anaforlu siyah yüzü kalmıştı. Hepsi bu.

Mek Nimr sakince, "Gitmene izin vereceğim," dedi. "Anlıyor musun?" Döndü ve parmağını uzaklara, köprünün, alçak evlerin, sonsuz karanlıkta kibrit çöpleri gibi parlayan sokak lambalarının ötesine uzattı.

“Bunu eski günlerin hatırına yapıyorum,” dedi. Durakladı. “Git,” dedi. “Git ve bir daha geri gelme.”

Makana sendeledi, düştü, ayaklandı, tekrar düştü, doğrulup ilerledi. Önünde uzanan tozlu yolda daha şimdiden kaybolmuş yalnız bir gölge gibi, köprüden topallayarak çıktı, üzerini bir pele- rin gibi örten gecenin karanlık ağına daldı. Asla geriye bakmadan.

Bölüm Kırk Bir

Bir el feneri yandı, ışığı aşağı yukarı gezinince Makana oldukça büyük bir odada bulunduğunu gördü. Işık beyaz fayanslarla kaplı duvarlardan yansıdı. Şurada burada kırık bir boru parçası tuhaf bir açıyla kıvrılıyordu. Eski bir banyoda, bir çeşit kurum gibi bir yerde olduğunu tahmin etti.

“Eskiden, insanların delilerin başından geçenlerle ilgilendiği dönemlerde buraya akıl hastalarını getirirlerdi. Oysa bugün sokaklarda istedikleri gibi dolaşmalarına ses çıkarmıyorlar.”

Adamın sesi mağaramsı loşluktan geliyordu. Makana fenerin ışığında odada gezinen yalnız bir gölge seçebildi. Yansıyan ışıktaki sıska bir silüet görünüyordu. Adam bol giysiler üzerine bir muharebe ceketi giymiş gibiydi. Bir eşofman. Ceketinin sol kolunu cebine sokmuştu. Fenerin ışığı hareket etti, odanın bir köşesinde durdu. Işığın çevresindeki gölgeler uzayıp gerildi.

“Kim olduğumu biliyor musun?”

“Daud Bulatt.”

Adam yaklaştı, Makana’nın önünde topuklarının üzerine çömeldi. Işığı kendi üzerine tuttuktan sonra kocaman feneri yere, ışığı yukarıya yönelecek ve tavana bir yelpaze şeklinde yayılacak gibi yerleştirdi. Makana karşısındakinin yüzünü belli belirsiz görebiliyordu.

“Demek sonunda beni bulmayı başardın.”

“Bomba patladığında oteldeydim. Adamlarını izledim.”

“Böylesine düşünmeden hareket etmesi için insanın ya çok

cesur ya da pervasız olması gerekir. Sen hangisisin?"

"Önemi var mı?"

Bulatt feneri ışık Makana'nın suratına gelecek şekilde tuttu.

"Bana sanki seni bir yerden tanıyormuşum gibi geliyor."

"Beni izleyen sen miydin?"

"Ben değil. Seni gözleyenler adamlarımdı."

"Biri şansını denedi."

"Sen de birinin kaburgalarını kırdın. Böylelikle ödeştik, ne dersin?"

"Bu ilginin sebebi ne?"

"Ne kadar bildiğinden emin değildik." Bulatt yeniden ayaklandı ve karanlıkta Makana'nın etrafında dolaştı. "Bazı ortak tanıdıklarımız var."

"Hangi tanıdıklar?" Adamın hareketlerini izleyebilmek için boynunu çevirdi.

"Her şeyin zamanı var dostum. Şimdi söyle bana, o Rus'la ne işin vardı?"

Makana kuru boğazıyla, "Birini bulmaya çalışıyorum," dedi. "Kız kardeşinin oğlunu."

"Zamanını boşa harcıyorsun, Adil öldü. Rus'un ölmesi için al sana iyi bir neden daha."

"Sence onu Vronski mi öldürdü?"

"Ya sence? Adil Vronski'yle konuşmaya gitti. Onu o günden sonra gören olmadı."

Bulatt feneri olduğu yerde, ışığı tavana dönük bırakarak uzaklaştı. Makana onun gölgeler arasında ilerlemesini, düzensiz zemine dikkatle basan ayaklarının sesini dinledi.

"Hakkımda çok fazla soru sordun." Ses karanlığa doğru çekildi. Makana sesi takip etmeye çalışarak başını ıstırapla çevirdi. "Hanefi seni beni bulman için mi tuttu?"

"Hanefi senin öldüğünü sanıyordu. Herkes öyle sanıyordu."

"Senin dışında."

"Adil babasının kimliği konusunda gerçeği öğrendi. Hanefi'den öğrenmiş olamaz, bunu başka biri, eski günlere tanık olan birisi söylemiş olmalı."

Bulatt bir süre sessiz kaldı. Makana kulak kabarttı ama hiçbir şey duymadı. Bulatt yeniden konuştuğunda sesi o kadar yakın-
dı ki sanki Makana'nın hemen arkasında dikiliyordu.

Makana sakince, "Yıllar önce Hanefi'yi öldürtmeye çalıştın," dedi.

"Şansım yaver gitmedi. Bu iş için tuttuğum adamlar başarısız oldu. Hanefi benim için fazla zekiydi."

"Alice Markham'ı rehin alan Hanefi miydi?"

"Alice onun sigorta poliçesiydi. Bir şeye kalkışsam kızı öldürecekti. Ama kızın benim için önemli olduğundan falan değil. Onu hiç görmedim."

"Liz hiç sana hamile olduğunu söyledi mi?"

"Bu ülkeden ayrıldıktan sonra onu bir daha hiç görmeyeceğimi sanıyordum. Onun gibi yabancı kadınların peşinde olan erkekler vardır, onlarla evleneceklerini ve Avrupa'ya gidip orada yaşayacaklarını umarlar. Ama benim öyle bir merakım yoktu, kendime göre bir hayatım vardı." Kuruntu da olabilirdi ama Makana yine de Bulatt'ın sesinde bir duygusallık sezdiğini sandı. Liz Markham'la arasında bir tatil romantizminin ötesinde bir şeyler yaşanmış gibiydi.

"Hanefi'nin hayatta kaldığını duyduğun zaman ne yaptın?"

"Ne yapabiliydim ki? Teslim oldum, hapse girdim. Hanefi orada bana ulaşamazdı." Hatırlayınca, Bulatt'ın sesi yeniden sertleşti. "İçerideyken, yaptıklarımın yanlış olduğunu anladım. Gençken hatalarım oldu. Kötü bir hayat yaşadım. İçki içtim, kadın peşinde koştum. Eğlenmek için otellere takıldım. Yabancı kızlar kolay hedefti. Güvercinler gibi elimize düşerlerdi."

"Liz Markham gibi."

Bulatt usulca, "Evet," dedi. "Liz Markham gibi."

"Öyleyse onu neden öldürdün?"

"Benim öldürdüğümü nereden çıkardın?" Bulatt elinde gevşekçe tuttuğu otomatik tabancaya bakıyordu.

"Başka kim olabilir?"

"Beni bulmak isteyen kim vardı? Kendine bunu sorsana."

"Liz senin hakkında sorular soruyordu."

“Zararsız biriydi. Tek ilgilendiği şey kızıydı. Kızımız. Aslında ölümünden suçlanacak biri varsa o da sensin.” Makana’nın gözlerinin içine bakarak konuşmasını sürdürdü: “Onunla konuştuğunu görmüşler.”

“Görmüşler?” Oysa daha soruyu sorarken cevabını biliyordu. “Albay Serrag mı demek istiyorsun?”

“Serrag eski günlerde, daha müfettişken Hanefi’den para alıyordu. Bunu bildiğimi bilir. Dünyada her şeyden çok benim postumu ister. Liz’in onu bana getireceğini sandı, onun için ona işkence yapıp öldürdü.”

Makana gözlerini yumdu. İstirap ve yorgunluk birden mücadele edemeyeceği bir bitkinlik yaratmıştı.

Bulatt’ın sesi yakından geldi. “Bunun intikamla bir ilgisi yok Makana. Bu bir savaş. Bu ülkeyi *kâfirden*, İslam dünyasını yolsuzluklarıyla zehirleyen o imansızlardan kurtarmak için bir savaş.”

“Güzel bir nutka benziyor, oysa tüm bunlar Luksor’da son buldu sanmıştım?”

“Hiçbir şey bitmez. İnşallah biz muzaffer oluncaya kadar bu savaş bitmeyecek.”

Kelimeler sanki tekrarlanmış, Bulatt bunları daha önce binlerle kez söylemiş gibiydi. Artık bunlara inanması da gerekmiyordu. Yeniden ayaklanıp uzaklaştı.

“Adil bana ilk geldiği zaman onu öldürmeye hazırdım. Hanefi’den öylesine nefret ediyordum.”

“Oysa Adil kız kardeşinin oğluydu.”

“İntikamını almak için çok daha tatlı bir yol düşündüm.”

“Yani Adil, Hartum’a, seni görmeye geldiğinde onu öldürmeye karar verdin?”

“Adil kayıp bir ruhtu. Gerçek babasını hiç bilmeyen, gayrimişru bir çocuk. Bütün ömrünü insanların hoşuna gitmeye çalışarak geçirdi. Onlar için eğitilmiş bir maymun gibi futbol oynadı. Ardından kendini bir film yıldızı olabileceğine inandırdı. Sadece bir şeye ait olmak istiyordu.”

“Sen de ona bir yol mu önerdin?”

“Ona babasıyla ilgili gerçeği anlattım. Ona intikamımızı nasıl alabileceğimizi, şirketi nasıl ele geçirebileceğimizi gösterdim. Hanefi’yi yok edebildik.”

“Hanefi’nin borçlarını devralması için Green Nakhala Reserve Fund’ı devreye soktun. Adil de karşılığında sana Vronski’yi anlattı.”

“İşler karıştı, özellikle de Adil fikir değiştirdiği için. Duygusal biriydi, ihtiyarla hesaplaşmayı bile göze alamadı. Hanefi’yi onunla birlikte kaçmaya, safariye falan gitmeye razı etmeye çalıştı, sonra da ortadan kayboluverdi.”

“Buraya onun için mi döndün, intikam almak için mi?”

Bulatt yeniden Makana’nın karşısına çıkmak için geldiğinde hafif bir ağırlık değişikliği oldu, yüzü karanlıktan çıkıp, sert düzlemlerle kesilerek ışık konisinin içinde göründü.

“Bu kişisel intikamın ötesinde bir şey. Hanefi bu ülkede yanlış olan her şeyin sembolü. Hanefi Şirketler Grubu batarsa yanında devlet bankasını da götürür. Ekonomik kriz çıkar.”

Kriz insanları yardım için yeniden camilere yöneltirdi. Makana Daud Bulatt’ın çok dengesiz biri olabilmesi ihtimalini düşündü. Mısır’da çoğunluğun Müslüman militanlara fazla aldırmıyor olması Bulatt için önemli değildi. O insanlar sadece iş ve ailelerini doyurmak istiyordu.

“Bütün ülkeye bedel ödetmek istedin.”

“Bırak da kötüler kötülükle ödüllendirilsin.”

Makana, “Allah bağışlayanı ve barış arayanı ödüllendirir,” diye tamamladı.

“İhtiyar senin akıllı olduğunu söylemişti.”

“İhtiyar Yunis mi?”

“Eski günlerde şair ve ressamdı. Tuhaf biri. Ama bizler gibi davasını desteklemek için paraya ihtiyacı vardı. O da sahteciliğe döndü. Bu işin en iyilerindendir. Sana hiç yaptıklarını gösterdi mi?”

“Onda bıraktığın bir yara izini gösterdi.”

Bulatt gülümsedi. “Eskiden çok daha güçlüydü ve içki içerdi. Bunları anlattı mı? Hayır, pek sanmam. Şimdi savaşımızda yeri olmadığını söylüyor, ama eski bağları koparmak güçtür.”

Yaklaşp sesini alçalttı, fısıldar gibi konuştu.

“Tora’da beni yerdeki bir deliğe soktular. Sığ bir mezara. Sırtüstü yatıyor ve kımıldayamıyordum. Kollarım böğrüme de-
ğiyordu. Burnum da kapağa. Kapattıklarında, diri diri gömül-
mek gibi bir şeydi. Kendi kendime zaten öldüğümü, toprağın
içinde kıyamet gününü, zamanın sonunu beklediğimi ve o gün
gelince ölülerle birlikte mezardan kalkıp beni mahkûm edenlerin
ebedi cehennem ateşinde yanmalarını izleyeceğimi söyledim.”

Makana, “Bana bunları neden anlatıyorsun?” diye sordu.

“Hapsin ne olduğunu bilen birisin. Hapis bazılarını ezip yı-
kar. Bense daha da güçlendim. Ve sanırım sen de öyle.”

“Bunu nereden biliyorsun? İhtiyar hapis yattığımı bilmiyordu.”

“Hayır, bunu bana senin eski bir dostun anlattı.” Bulatt bir
süre sustu. Elindeki metal ışıktaki donukça parıldadı. “Mek Nimr’i
unutmuş olamazsın değil mi?”

Makana uzun bir süre suskun kaldı. Sonunda, “Hayır,” dedi.
“Unutmadım.”

“Senin ülken bana bu son üç yıl sığınacak bir yer verdi. Bütün
fedakârlıklarımızdan sonra burada küçümsendik, parya muame-
lesi gördük.” Homurdandı, topuklarının üzerinde geriye doğru
yaylandı. “Hapisten çıktığım zaman başka bir insandım. Önceki
hayatımı geride bırakmak istedim. Arınmak, doğru olanı yapmak
istedim. Dünyanın her yerindeki Müslümanları korumak istedim.
Önce Bosna’da. Onun arkasından Çeçenistan’da. Ölmeye, İslam
davası için, gâvurlarla savaşılarak hayatımı feda etmeye hazırdım.”

Makana sertçe, “Elbette hazırdın,” dedi.

Alaycı sesini duyunca Bulatt başını öfkeyle kaldırdı. “Böyle
bir bağlılığı anlayamazsın. Dindar biri değilsin.”

“Kötü bir tecrübem oldu.”

“Mek Nimr beni korumasına aldı. Oraya vardığımda nere-
deyse ölmek üzereydim. Ona çok şey borçluyum. Beni korudu,
gidecek bir yerim yokken bana kalacağım bir yuva verdi.” Biraz
durakladıktan sonra ekledi: “Ona seni öldüreceğime söz ver-
dim.” Makana sesini çıkarmadı. Bulatt, “Ama şanslı adamsın,”
diye devam etti. “Geçen gün hayatımı kurtardın. Geldiğinde ih-
tiyarın dükkânındaydım. Sen gidince adamlarımdan biri seni

izledi ve bir polis arabasına bindiğini gördü.” Makana ihtiyar Yunis’in ona nasıl soğuk davrandığını hatırladı. Okasha’yla konuştuğu gün. “Sinirlerim gerildi. Alışkanlıklarımı değiştirdim ve o gece, uyumak için gitmem gereken yere gitmedim.”

“Serrag’ın adamları baskın düzenledikleri zaman orada değildin.”

Bulatt, “Allah iman edenlere cömert davranır,” deyip gülümse-di. “Daha sık dua etmeyi düşünmen gerekir.” Ayaklandı ve bacakları uyuşmuş gibi gerindi.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Vronski’nin ölümü işe yaradı. Şu anda Kızıldeniz kıyısındaki bütün turistler bavullarını toplayıp ilk uçakla ülkelerine dönmek için havaalanına koşuyor olmalı.”

“Peşini bırakmazlar.”

“Yıllardır peşimi bırakmıyorlar zaten. Bu *küffar* hükümetten ayrılana ve gerçek İslam ülkeye dönene kadar rahat etmeyeceğiz.”

“Ya demokratik yollar?”

“Demokrasi aşk gibi, mutlu olmamız ve yerimizden kımıldamamız için uydurulmuş bir yalan.”

“Bazıları aynı şeyi din için de söyleyebilir.”

Bulatt’ın kahkahası karanlıkta düşen damlalar gibiydi. “Tehlikeli bir dilin var Makana. Dikkatli olmalısın. Bakarsın keserler.” Bulatt ceketinin boş yenini yerinden çıkardı ve bazen işlerin tasarıldığı gibi gerçekleşmeyebileceğini hatırlatmak istiyormuşçasına Makana’nın burnunun önünde salladı. Çok yükseklerden bir helikopter sesi gökten aceleyle inmeye başladı.

“Nereye gideceksin?”

“Bir süreliğine sınırın öbür yanına. Mek Nimr’e göndermek istediğin bir mesajın var mı?”

“Sadece o tabancayla verebileceğin türden bir mesaj.”

“Selametle git Makana.” Bulatt ışığı da yanında götürerek çekildi. Gölgele Makana’nın üzerine kapandı.

Bölüm Kırk İki

Baba! Uyan, Baba!

Makana irkilerek uyandı, Nasra'yı üzerine eğilmiş bulacağından emin, yerinden sıçradı, oysa yüreği düş kırıklığının acısıyla dolacaktı. Nasra yoktu, sadece odanın öbür yanından belli belirsiz bir telaşlı koşuşturma sesleri geliyordu. Karanlık çekilmeye başlamıştı. Dışarıda şafak sökmüş, loş aydınlıkta karşı duvarın üst tarafında ufak bir pencere belirmişti.

Vücudu bir gece önce kayaların üzerinde hırpalanmaktan, üzerine de sert zeminde geçirdiği rahatsız uykudan katı ve soğuktuktu. Yavaşça ayaklanarak el yordamıyla kapıya yürüdü. İttiği kapı kolayca açıldı. Ucunda bir aydınlık görünen koridora girdi. Sendeleyerek ilerlerken bir gece önce indiği merdivenle karşılaştı. Ayağıyla yoklayarak basamakları tırmanınca açık bir kata ulaştı. Koridorlardan, pencereleri mukavvalarla kapatılmış ıssız ve geniş hollerle odalardan geçti. Kapılar ya açıktı ya da menteşelerinden sarkıyordu. Atılmış, boş teneke kutular. Bir ateşin isli izleriyle kararmış bir duvar. Sonunda, aşağıdaki vadiye hâkim büyük bir odaya girdi. Pencerenin yanında durup kayalık bir uçurumdan alttaki ovaya kadar uzanan görkemli manzaraya baktı. Uzaktan, güneşin altında aydınlık ve mavi parıldayan denizi seçebiliyordu. Vronski'nin diyeceği gibi, temiz. Yol batıdan doğuya doğru boğazdan geçiyor, denize doğru gidiyordu.

Mercedes'i hâlâ aynı yerde bulunca şaşırды. Anahtar bıraktığı yerde, kontağın üzerindeydi. Dönemeçli patikada usulca ilerledi, yere devrilmiş ve ezilmiş madeni bir işaret levhasının yanından geçti. Üzerinden bir tank geçmiş gibiydi. Levhada *Akıl Hastalıkları İçin Askeri Hastane* yazılıydı. Aklını kaybeden askerleri bir zamanlar buraya getiriyor olmalıydılar. Makana belki de artık orduda deli yoktur, diye düşündü, belki de işleri onlar yönetiyordur. Sahile giden yolu izledi. Kıyı şeridinin üzerinde bir helikopterin gümbürtüsü duyuluyordu.

Bütün bölge askeri personel ve kontrol noktalarıyla doluydu. Her zamanki gibi at kaçtıktan sonra ahırın kapısını sürgülemekle

uğraşıyorlardı. Asker ve polis araçlarından bir kalabalığın yolu kapadığı The Big Blue'dan geriye kalanların önüne varana kadar üç kez durması gerekti. Asfaltın üzerine jiletli tel bariyerler ve çivili zincirler sermişlerdi. Tesisin araba yoluna girmeye çalıştığı zaman namlusu yüzüne çevrili bir tabancayla karşılaştı.

"Buraya kimse izinsiz giremez." AK-47'yi tutan vücutta hareket eden her şeyden dehşetle ürken birinin gözleri vardı.

"Kiminle konuşmam gerekiyor?"

"Onu buraya getir!"

Asker Mercedes'in üzerinden Makana'nın lobide gördüğü SSI yetkililerinden birine bakıp başını salladı. Makana yaklaşırken beceriksiz görünüşlü ufak tefek adam burnunu karıştırıyordu.

"Müfettiş Okasha seni aramamı söyledi. Buraya geleceğini tahmin etti."

"Senin adın ne?"

"Marvan." Durmadan düşme eğilimindeki pantolonunu yukarı çekti.

"Çok mü kötü?"

Marvan havaalanına giden turist dolu otobüsün önünden çekilirken, "Şimdilik on bir ölü, hâlâ enkazdan ceset çıkarıyorlar," dedi. Otobüsteki solgun, korkulu yüzler çevrelerindeki manzara-ya yenilenmiş bir dehşetle bakıyordu. Daha bir gün önce havuzda oynamış, midelerine yiyecekler indirmişlerdi; şimdiyse korkuyorlardı.

"Buraya neden döndün? Bildiğim kadarıyla Okasha sana..."

"O burada mı?"

SSI görevlisi omzunun üzerinden bakarak başını salladı; Makana'nın yırtılmış, kan lekeli giysilerini ancak fark etmişti. "Sana ne oldu böyle?"

Makana bir şey demeden yanından geçti. Biraz fazla hızlı. Otelin girişinde duran silahlı iki adam panik içinde tüfeklerini doğrulttu.

"Tamam tamam, bir şey yok." Marvan tüfeklerini indirmelerini işaret etti. "Bizden."

Makana'nın peşinden lobiyi geçti, öbür taraftaki avluya çıktı.

Etrafa sedyeler dizilmişti, turuncu ceketler giymiş acil yardım personeli patlamanın kurbanlarını sağa sola taşıyordu. Çoğu ölmüş görünüyordu, bazıları da yaralıydı. Sol tarafta bir yerlerde birisi bağıırıyordu. Beyaz önlüklü bir hekim elleriyle kenara çekilmelerini işaret edip koşarak aralarından geçti. Makana Vronski'nin kaslı korumalarından birinin sedyede yattığını gördü. Rusça haykırıyordu. Sol bacağı kandan sıırıslıklam olmuş bir çarşıaftan başka bir şey değildi.

"Oysa seni buraya dönmemen için uyardığımı sanıyordum."

Okasha çitin tam iç tarafındaydı. Vronski'nin villasından arta kalanlardan hâlâ duman tütüyordu ve havada yanık insan etinin yapış yapış kokusu asılıydı. Müfettiş öfkeliydi. Öfkesi özellikle Makana'ya değildi, ancak Makana menzili içindeki en yakın insandı.

"Bundan haberin var mıydı?"

"Nasıl olacaktı?"

"Seni uyarıyorum," Okasha parmağını Makana'ya uzattı. "Bir şeyler bulursam..."

"Doğru soruyu sormuyorsun."

"Ya öyle mi? Peki neymiş o doğru soru?"

"Bulatt'ın nasıl olup da sınırdan bu kadar kolay geçebildiğini sorman gerekirdi."

"Pekâlâ, eminim bu konuda bir teorin vardır. Bizi aydınlatma lütfunda bulunur musun?"

Marvan ikisini ayırmaya çalışırken Makana'nın ardından bir ses duyuldu: "Burada neler oluyor? Bu adam da kim?"

Okasha üniformasını düzeltti. "Bu Makana efendim."

Karşısındakinin Albay Serrag olduğunu tahmin etmek için kimsenin tanıştırmasına gerek yoktu. Büyük üniformasını giymişti, güneş pirinç düğmelerinden yansıyor. Koyu gözlüğünü çıkardı, ağır gözkapaklı gözleriyle Makana'nın durumunu inceleyip eksik buldu.

"Nedendir bilmem, bütün işittiklerimden sonra, biraz daha etkileyici bir şeyle karşılaşmayı ummuştum."

Okasha, "Makana gitmek üzereydi," dedi. Serrag kulak asmadı.

Makana'ya dönüp, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Dün gece Vronski'yle konuşmaya geldim."

"Anlıyorum. Peki ondan ilginç bir şeyler öğrendin mi bari?"

"Korkuyordu."

"Evet, üstelik haklıydı da. Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Makana bunun şaka olup olmadığını merak ederek Okasha'ya baktı. "Daud Bulatt adında biri olduğunu işittim."

Serrag öne eğildi, güneş gözlüğünün sapıyla Makana'nın göğsüne dokundu. "Daud Bulatt adında bir ölü. Onu ölü sayabilirsin." Başlarının hemen üzerinde bir helikopter daireler çizdi, Serrag helikoptere dönerken inatçı bir sinek kovar gibi omzunun üzerinden elini sallayarak, "Çıkarın onu buradan," dedi.

"Başüstüne efendim." Okasha'nın başıyla harekete geçirdiği Marvan Makana'yı götürmek için kolundan tutarken Makana elinden kurtuldu. Serrag'ın koruması bir adım atıp yolunu kesti.

Makana, "Neden bize Liz Markham'a ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye seslendi.

Serrag duraklamadı bile. Makana'dan yana şöyle bir bakarak güneş gözlüğünü taktı ve arkasına döndü.

Marvan onu çekerek uzaklaştırırken Makana debelendi, Okasha'ya, "Sorsana, ne duruyorsun?" diye bağırdı. "Ona neden bildiklerini sormuyorsun?"

Okasha başını salladı. "Çok ileri gittin Makana," dedi. "Götür onu."

Makana sürüklenir gibi götürülürken omzunun üzerinden gri helikopterin yere inmesini izledi. Kapılar kayarak açıldı ve helikopterden etrafı takım elbiseli güvenlikçilerle dolu içişleri bakanı çıktı. Albay Serrag bakana doğru ilerledi, elini uzatmadan önce bir selam çaktı. Her taraftan flaşlar patlarken haberciler uygun pozu yakalama yarışına girdi. Serrag peşinde Okasha'yla birlikte bakanı ve maiyetini enkazı denetlemeye götürdü. Makana izlerken Serrag müfettişi tanıştırdı, Okasha da öne çıkıp bakanın elini sıktı.

Makana aksi yönde götürülürken, "Anlaşılan, kaderinde

yüksek mevkilere gelmek yazılı," diye mırıldandı.

Marvan, "Onu suçlama," diye omuz silkti. "Elinden geleni yapıyor işte."

İriyarı sakar memur pantolonunu çekiştirip Makana'yı arabasına kadar götürdü. Sonra da en iyi bildiği şeyi yaptı, insanlara bağırıp yolu açmalarını ve bariyerleri çekmelerini söyledi. Bir gece önceki katliamdan sonra havada yılgın bir panik havası vardı. Askerlerin gergin olması silahlı oldukları da düşünülündüğünde hiç hayra alamet değildi.

Makana dönüş yolundayken tüm bu kargaşanın uzağında olmanın rahatlığını hissetti. Biraz önce gördükleri midesini bulan-dırıyordu. Liz Markham'ın katilleri asla adalet önüne çıkarılmayacaklardı. Herkes kendine vazife biçtiği şeyi yapmaktan tatmin oluyor, Okasha bile Bulatt'ı arayacağına bakanın elini sıkmanın mutluluğunu yaşıyordu. Makana bitkinlikten ve ıstıraptan başının döndüğünü, öfkelenildiğini hissetti. Yola çıkalı on dakika kadar olmuştu ki aceleden bir şeyleri atladığını fark etti. Ayağını gaz pedalından çekti, yoldan çıkıp kenardaki şarampolde durdu. Ağır bir kamyon kornasına basa basa, tekerlekli bir ev gibi geçip gitti. Rüzgârından koca araba sarsıldı. Oysa Makana sallandığının farkında bile değildi. Birkaç dakika öyle bekledikten sonra yeniden vitesi taktı, arabayı çevirip geldiği yöne döndü.

Sapağa yaklaştığında denize ve çamurdan yapılmış evlerin bulunduğu küçük köye inen bozuk yolu gördü. Araba asfalttan kaydı, patikanın çukurlu ve tümsekli zemininde sarsıldı, yayları gıcırdadı, metal aksam tıngırdadı. Çevresinden bir toz bulutu yükseldi. Ya yol hatırladığından da kötüydü ya da aceleden fazla hızlı gidiyordu. Sahilde, evlerden oluşan yarım daireye vardığı zaman suları durgun koy bomboştu. Herkes yola çıkmış, The Big Blue'daki kargaşayı izliyor olmalıydı. Makana otomobili bıraktı, restoranın terasından geçip binanın arkasına dolandı. Ağ yığınının yanına yaklaştı, çatlak bir kürek bulana kadar karıştırdı. Arkasında, tek gözlü köpek köşeden çıkıp teknenin etrafındaki toprağı eşelemeye koyuldu.

Makana evle bitişik depoya doğru yürüdü. Depo ana binayla

aynı kerpiçten yapılmıştı. Küreği kapı görevi gören oluklu levhaların arasına sokup bütün gücüyle abandı. Demir öylesine paslıydı ki fazla çabaya gerek kalmadan teslim oldu. Kapılar ardına kadar açıldığında brandayla yarisı örtülmüş kocaman bir dörtçeker göründü. Makana elindeki küreği bir yana fırlattı, brandayı çekince ortaya bütün görkemiyle Adil Romario'nun gümüş renkli Cherokee Jeep'i çıkıverdi.

"Hey, orada ne yaptığını sanıyorsun?"

Makana adama aldırmadı. Araba kilitli değildi.

"Nerede o?"

"Neden bahsediyorsun?"

Oysa adamın tekinsiz gözleri onu çoktan ele vermişti. Makana onu ilk gördüğünde daha yaşlı biri sanmıştı ama artık çok daha genç, otuzlarının başında olduğundan emindi. Köpek hâlâ kumları eşeliyordu. Makana ters çevrilmiş teknenin yanına gitti. Ağları, şamandıraları çekiştirip bir kenara atmaya koyuldu. Köpek heyecanla dönüyor, burnunu ters çevrilmiş teknenin altına sokmaya çabalıyordu.

Adam, "Oradan uzaklaş!" diye bağırdı. Yüzündeki aptalca şaşkınlığın yerini öfkeli bir ifade almıştı. Küfrederek eğildi, yerde taş aradı. Yeniden doğrulduğunda Makana elini adamın omzuna koydu.

Sakince, "Bırak da kazsın," dedi.

Adam gözlerini kaldırdığında bütün inadı geçmişti. Elindeki taşı düşürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Artık çevrelerinde izleyiciler de vardı. Eşiklerde birkaç çekingen yüz görünüyordu. Terasın köşesinde birkaç çocuk toplanmış, birbirlerine sokulmuş esniyor, kuşkusuz neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Köpeğin bir şeye ulaşması çok sürmedi. Kumlardan çıkan bir erkek eliydi. Katıydı ve bir tür gece yarattığı sığ mezara girmenin yolunu bulmuş olmalıydı zira parmaklarda kemirilme izleri görülüyor, uçlarından kemikler çıkıyordu. Makana köpeği ürkütmek için yerden bir taş alıp fırlattı.

Adam dertli bir sesle, "Yengeçler," dedi. "Geceleri çıkarlar. Yaklaşmamaları için ağları döşedim ama alttan kazmışlar."

“Dunya senin eşin miydi?”

“Tek varlığımı. Sadece bundan bahsederdi... Oteldeki hayattan. Her şeyin ne kadar görkemli olduğundan. Ama en çok ondan bahsederdi.”

“Adil Romario’dan mı?”

“Ne kadar yakışıklı, ne kadar akıllı olduğundan.” Aptal aptal ayaklarına bakıyordu.

Makana yere baktı. Kumlar Adil’in yüzünden geri kalana yapışmış, eski bir mezardan çıkarılan bir mummyya benzetmişti.

“Dunya öldükten sonra buraya geldi.” Adamın gözleri çakmak çakmaktı. “Üzgün olduğunu, telafi etmek istediğini söyledi. Bana kalırsa dediğinde samimiydi.”

“Dunya nasıl öldü?”

Yaşlar adamın yüzünü kaplayan kir tabakasında yollar açtı. “Utançtı, anlıyor musun? O süslü saraydakilerden, onlardan biri olmak yerine bizden olmanın utancı. Kendinden nefret ediyordu.”

Makana usulca, “Nasıl öldü?” diye tekrar sordu.

“Burada onu kendi ellerimle öldürmem gerektiğini söyleyen çok kişi vardı. Onlar için sorun yok, ama bizim için...” Rüzgâr yıpranmış, sıska bedeninin üzerindeki pamuklu giysileri kırbaçlıyordu. “Ama bir türlü yapamadım işte. Kendi kendime, ‘Sevginle bir kadını yanında tutamazsın. Eğer yukarıda olmayı düşünüyorsa, burada asla mutlu olmaz,’ dedim.” Makana’ya dönmeden önce eliyle çevresini gösterdi. “Böyle düşünmekte haksız mıydım?”

Makana cevap vermedi. Başını çevirip denize baktı. Ne kadar sakin ve güzel görüldüğünü düşünürken bir gece önce yaşadıklarını hatırladı.

“Dunya bir gece denize doğru yürüdü, hepsi bu. Sonra ağlardan birinde cesedini buldular.”

Adamın sesinin tonu değişti. “Sonra bu geldi, Dunya için kaygılandığını, işleri yoluna koymak istediğini söyledi... Oysa ölümünün nedeninin *kendisi* olduğunu biliyordu. ‘Ne acı bir kaza,’ dedi. Sanki bir şeyleri halledebilirmiş gibi, bana para vermeye kalktı. İnsanların her istediklerini satın alabileceklerini düşündüğü dünya nasıl bir dünyadır?”

“Bilmiyorum,” dedi Makana. “Sanırım pek güzel bir dünya değildir.”

“Orada oturduk.” Elini terasın yönünde kaldırdı. “Bana sevmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini, başka bir kadına, aktaris miymiş neymiş, âşık olduğunu, o yüzden de elini Dünya’ya asla değdirmediğini anlattı. Söylediklerine inanmam onun için önemliymiş. İşte ona o zaman vurdum.” Yerdeki kırık küreği işaret ederek, “Öldürmek istememiştim,” dedi.

Makana aniden bir bitkinlik hissetti. Sanki Adil birden onu karanlıkta tutan gizemden çıkmış, özür dilemeye –ve bedelini hayatıyla ödemeye– hazır, basit bir insan olarak görünmüştü.

Balıkçı, “Pişman değilim,” dedi. “Dunya geri gelmeyecek, ama pişman değilim.”

Birlikte restorana doğru yürüdüler, Makana devrilmiş bir masayla bir iskemleyi kaldırırken adam da kahve yapmak için mutfığa gitti. Makana bir sigara yakıp etrafta onları izleyen çocuklardan en büyüğünü yanına çağırdı. Eline biraz para sıkıştırdı, bir koşu tatil köyüne gitmesini ve bulacağı en büyük polisi çağırmasını söyledi. “Hemen buraya gelmesini söyle, onsuz sakin gelme. Buraya döndüğünde sana yine bu kadar vereceğim.” Oğlan bir toz bulutu içinde kayboldu, kıyı boyunca koşarken çıplak tabanları peşinden uçuyordu.

Makana oturduğu yerde sigarasını tellendirdi, başının üzerindeki sivri ve kuru otları sarsan rüzgârı dinledi, milyonlarca yıldır yaptığı gibi sahili sabırla döven denizi seyretti. Oğlanın dönmesi biraz zaman alacaktı ama kahve de beklediğinden uzun sürüyordu. Bir süre sonra bir şeylerin yolunda gitmediğine karar verdi. Kalkıp evin içine yürüdü. Mutfak boştu. Ocağın üzerinde cezve falan yoktu. Adamı bulana kadar odadan odaya geçti. Ceset rüzgârda usulca ileri geri sallanıyordu. Adam bir boy naylon balık ağından bir ilmek yapmış, kendini evin arkasındaki ahşap putrelden asmıştı. Başının üzerindeki palmiye yaprakları çılgınca sallanıyordu.

Bölüm Kırk Üç

Makana'nın Kahire'ye dönmesi gece yarısını bulacaktı. Gaber'in bürosu masa lambasının loş ışığının dışında karanlıktı. Makana eşikte bir an durarak adamı izledi. Düzgün dalgalar halindeki beyaz saçlarıyla bir şeyler yazdığı kâğıdın üzerine eğilmişti, dirseğinin dibindeki sigara tablasından sıska bir duman yükseliyordu. Makana'nın varlığını işitmekten çok hissetmiş olmalıydı, birden başını kaldırdı, yüzündeki savunmasızlık ifadesi anında yerini her zamanki duygusuz maskeye bıraktı.

"Ah, geldin demek. Lütfen içeri gir. Ne korkunç bir şey."

Gözleri Makana'nın durumunu bir saniyede kaydetti. Yırtık, kanlı giysiler ve yüzündeki çizik izleri.

"Muharebenin kalbinde kalmışsın gibi." Gırtlığını acemice temizledi.

Makana kuştüyü yataktan daha yumuşak bir deri koltuğa rahatça kuruldu. Gözlerini yumma isteğine direndi, onun yerine izin istemeden masanın üzerindeki sandal ağacı kutuya uzandı. Gaber bir sfenks gibi, altın kaplama çakmağıyla hazırды. Kaplamanın lüksüne rağmen Makana için rahat oturmak güçtü. Vücudunun her santimi sancıyordu. Zengin, rahatlatıcı yabancı tütününü içine çekti.

"Ona söylediniz mi?"

"Tahmin edeceğin gibi çok etkilendi. Doktor yatıştırıcı bir şey vermeye geliyor. Sen geldiğinde haber vereceğimi söylemiştim." Gaber telefona uzanırken Makana parmağını kaldırdı.

"Bir dakika beklemek daha iyi olabilir."

"Anlamadım?" Gaber'in yüzünde cılız, ıslak bir tebessüm belirdi.

"Nelerin peşinde olduğunuzu öğrendiği zaman Hanefi'nin tepkisini düşünmeniz gerekebilir."

Ardından gelen uzun sessizlikte Gaber gözle görünecek gibi yaşlandı. Ahizeyi elinden düşürdü.

"Dün gece Bulatt'la karşılaştım."

Gaber arkasına yaslanıp parmaklarını kavuşturdu.

“Başlangıçtan beri işin içindeydiniz. Her zaman sadık, pisliği temizleyen Gaber. Hanefi’yi alıp ondan saygın biri yaratmak sizin görevinizdi. Başardınız, bütün bu yıllar boyunca çok çalıştınız, peki karşılığında ne aldınız? Hiç denecek kadar az. Sizi hâlâ aşağılıyor. Başkalarının yanında size hakaret ediyor. Neden? Çünkü edebileceğini biliyor, her zaman edebildiğini biliyor, çünkü kabul edeceğinizi ve asla yakınmayacağınızı biliyor.”

Gaber sıkıca elini sigarasına uzattı. Yeniden tablaya bırakmadan önce bir ya da iki nefes çekti. Çekmecasını açarak bir çek defteri çıkardı.

“Bu mu şimdi? Parayı alıp yok mu olacağım?”

Gaber elindeki kalemi bıraktı.

“Benden istediğin nedir?”

“Hiç. Sadece birkaç yanıt, hepsi bu. Meraklı biriyim ve evet, haklısınız, uzun bir gece oldu, onun için belki bana doğruyu söyleme lütfunda bulunursunuz.”

“Neyi öğrenmek istiyorsun?” Yeniden parmaklarını masanın üzerinde kavuşturdu.

“İlk karşılaştığımız zaman adımı kimden aldığınızı sormuştum. Çok belirsiz bir cevap verip eski bir tanıdıktan dediniz. Ama kim olduğunu hiç söylemediniz.”

“Nereye varmak istiyorsun?”

“Bulatt’tı, değil mi? Size adımı Bulatt verdi.”

Gaber kutudan yeni bir Dunhill almak için uzanınca, ışık kaptaki sedef kakmalardan yansıdı. Makana da bir sigara aldı. Bu sefer kendisi yaktı ve yakarken omuzlarında ve sırtında hissettiği keskin sızıya rağmen sigaranın tadı güzeldi.

“Onu eski günlerden, Hanefi’yle birlikte oldukları dönemden tanıyordunuz.”

Gaber bir süre konuşmadan oturdu. Yüzünün üzerine bir gölge yerleşmiş, asla gitmiyordu. Ağır bir ikilem içindeymiş, düşünüyormuş gibi başını eğdi. Kaldırdığında taktığı maske on yıl yaşlanmış gibiydi.

Sigarasının yanık ucunu inceleyerek, “Hayatımın en iyi

yıllarını Hanefi'ye sadakatle hizmet etmeye adadım," dedi. "Tanıştığımızda ben iyi aile çocuğu, genç bir avukattım, Hanefi de... İşte, bir *baltacı*, yolun yanlış tarafında duran basit bir kabadayıydı, ama dünya hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu; en azından bana öyle gelmişti. Gençtim, kolay etki altında kalıyordum. Parasını tehditle kazanıyordu. Hukukta mücadele etmek üzerine okuduğum ne varsa Hanefi oydu. Anne ve babası tarafından şımartılmış bir orta sınıf çocuğunun dertsiz hayatını sürüyordum. Sandıkları kadar akıllı değildim. Olmadığımı üniversitede öğrendim. En iyi işlere asla ulaşamayacağımı biliyordum. Oysa Hanefi bana bir fırsat verdi." Arkasına dayandı, gözlerini tavana dikti. "Bende olmayan ne varsa ona sahipti... Güç, karizma. Kimseden ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Ölümünden bile."

"Siz de becerilerinizi bir suçluyu korumak için kullandınız."

Gaber cümleyi sabırsız bir cık-cık ile savuşturdu. "Bana ihtiyacı vardı. Birlikte dünyayı değiştirecektik. Dürüst bir işadamına dönüşmek için birine ihtiyacı vardı. Çetelerden uzaklaşmak istiyordu. Beni kanatlarının altına aldı, toplumun en karanlık köşelerine götürdü ve kendimi güvende, korunuyor hissettim." Gözlerinde meydan okumanın parıltısı görülüyordu. "Bu imparatorluğu *ben* kurdum, o değil. Ticaretten hiç anlamaz. İnsanları nasıl korkutacağını, nasıl ürküteceğini bilir, ama piyasalardan anlamaz. Politikacıları anlamaz."

"Ama siz anlarsınız."

Gaber aceleyle, "Evet," dedi. "Şimdi de... Aklı gitti. Yaşlılık, hastalık, bilmiyorum. Hepsi elinden kayıyor ama o bırakmaya niyetli değil. Ben müdahale etmezsem hepimizi de batırır."

"Onu kendinden mi korumaya çalışıyordunuz? Yoksa kendiniz için şirketi kurtarmaya mı?"

Gaber sanki artık ağırlığını taşıyamıyormuş gibi başını eğdi, yüzü gölgede kaldı. Oysa sesindeki heyecanı hissetmek için yüzünü görmeye gerek yoktu.

"Hanefi duygusal olmaya başladı. Her şeyi Adil'e devretmeye hazırlandığından haberim vardı. Haklısın. Beni ancak eğitilmiş bir

aptal olarak görüyordu. Şirketin denetimini bana asla bırakmazdı.”

“Onun için Adil’i hesabın dışına çıkarmaya mı karar verdiniz?” Gaber başıyla onayladı. “Ve davanıza Soraya’yı kattınız.”

“Soraya olup bitenleri görüyordu. Şirketin içinde bulunduğu tehlikenin farkına vardı, Adil’in bir engel ve bir tehdit olduğunu gördü.”

“Bulatt’ın hâlâ hayatta olduğunu, iyi olduğunu ve hemen yan tarafta bulunduğunu duydunuz. Kimden acaba? Yoksa arkadaşınız Albay Serrag’dan mı?”

Gaber cevap vermeyince Makana sözünü sürdürdü.

“Hartum’da bir dostluk maçı düzenlediniz ve Bulatt’a haber gönderdiniz. İş orada halledeceğini düşündünüz. Oysa Bulatt’ın başka planları vardı.”

Makana arkasındaki pencereden terastaki rüzgârdan eğilen ağaçları görebiliyordu. Fırtına çıkmıştı, çatı katını aydınlatan spotların ışığında altın zerrelere gibi parıldaayan tozlar havada dönüyordu.

“Bulatt’ı işin içine sokmakla belirli bir risk aldığınızı görmüş olmalısınız.”

Gaber, “Elbette,” diye sözünü kesti. “Ama içinde bulunduğum durumu anlamam gerek. Başka seçeneğim yoktu. Bir şeyler yapılmazsa her şeyin yitirileceğinden emindim.”

“Böylece Adil capcanlı ve sapasağlam geri döndüğü gibi Bulatt’ın intikam planının bir parçası oldu.”

“Bu dediklerinden haberim yok. Tek bildiğim Bulatt’ın beni kandırdığı. Adil’i ortadan kaldırmadı. Tam tersine kendisi buraya geldi.”

“Geldi, çünkü Adil kaybolmuştu. Neler olup bittiğinden habersizsiniz. Tek bildiğiniz, bu konuyu olabildiğince sessiz halletmeniz gerektiği idi. Bulatt sizi beni tutmaya ikna etti.” Bir süre bekledi. “O günlerde hâlâ Bulatt’la konuşabiliyordunuz. Kendine özel planları olduğundan habersizsiniz. Dediğini yapmaktan başka seçeneğiniz yoktu; Adil kaybolunca başvuracak kimseniz kalmamıştı.”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Gaber ellerini yüzüne ka-

pattı. "Tek bildiğim o genç serserinin başını bir başka derde daha soktuğu. Bildiğim bir şey daha var: Birileri biraz araştırma yapsa bir sürü şey bulacaklardı. Bu tehlikeyi göze alamazdım."

"Ve Bulatt zamanı geldiğinde beni ortadan kaldırma sözü de vermişti."

"Onun gibi bir şey."

Gaber başını kaldırdı ve kısaca salladı. Sonra ifadesi dondu ve gözleri Makana'nın sağ omzu üzerinde bir noktaya dikildi. Döndüğünde kapının eşiğinde Hanefi'yi gördü. Orada ne zamandan beri dikildiğini tahmin etmek imkânsızdı ama yüzünden yeterince duyduğu anlaşılıyordu.

"Nedir bu? Neler oluyor?"

Odaya girdi. Sarhoş gibi hareket ediyordu. Verdikleri ilaçlardan olabilirdi ama hareketlerinde vahşi, rahatsız bir şey vardı. Giydiği ipek sabahlığın kuşağı çözülmüş, altından atleti ve donu görünüyordu. Giysilerini düzeltmeye kalkışmadı, görüntüsünden bütünüyle habersiz gibiydi. Saçı sanki üzerine yatmış gibi kalkmıştı. Ya da yolmaya çalışmış gibi. Yanlarına yaklaştı.

"Oğlumu öldürdün ha? Üstelik de sen?" Yalınayaktı ve ayakları halının üzerinde sürünen fareleri andırıyordu. "Seni bulduğumda bir hiçtin."

Gaber ayaklanmaya davrandı. "Şimdi beni dinle Saad. Ne yaptımса hepimizin iyiliği için yaptım... Şirketin iyiliği için."

"Seni mi dinleyeyim? Seni yeterince dinledim."

Artık Gaber'in yanındaydı. Açık elleri yaş ve romatizmanın etkisiyle şişmiş olmasına rağmen yandan çarklı bir vapurun ahşap kürekleri gibi inip Gaber'i yere devirdi. "Ben olmasam orada kışını satacaktın. Yaşlı kadınlara sigorta poliçesi satacaktın..."

Gaber korunmak için ellerini kaldırdı ama darbelerin etkisiyle çöktü. Ayakta kalabilmek için bir şeye tutunmaya çalıştı ve zarif sumenle, telefonla, kesme camdan ağır tablayla birlikte yere devrildi.

"Öldü! Anlayabiliyor musun? Oğlumu öldürdün!"

Gaber, "Öyle değil," diye itiraz etti, burnundan ve kaşındaki yarıktan kanlar akarak kütüphaneye doğru emekledi. Hanefi

yaşını yalancı çıkartıyor gibiydi. Yumrukları ezik bir kavun sesi çıkana kadar Gaber'in kafasına indi. Sonunda doğrulup Makana'ya döndü. Saçları ve giysileri karmakarışık, yüzünde kan izleri. Makana masanın arkasından gelen, öteki adamın hayatta ama pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlatan belli belirsiz bir hırıltı duydu. Hanefi'nin bakışları Makana'yı delip geçiyor, çılgın gözleri hiçbir şey görmüyordu.

"Baba!"

Soraya koşarak odaya girip babasına atılırken o çılgın bakış kayboldu ve Hanefi kızına bakınca hayalet görmüş gibi bir çığlık attı. Kızını yaklaştırmamak için bir kolunu kaldırdı.

"Hayır! Dokunma bana!" Sonra döndü, bir kör gibi arkasındaki balkon kapısına doğru yürüdü. Çarptığında kapının kanatları açıldı, içeriye dolan rüzgâr masanın üzerindeki kâğıtları uçurdu.

Hanefi kendi hareketinin hızıyla sendeledi. Makana Soraya'nın terasta babasının peşinden gitmesini, arada bir ellerini uzatmasını izledi. Hanefi her seferinde o elleri itiyor, biraz daha uzaklaşıyordu. Genç kız sonunda durdu ve terasta, sahnedeymiş gibi tek ayak üzerinde dönen tuhaf silueti umarsızca seyretmeye başladı. Hanefi yaşlı bir balerinin, bir sarhoşun ya da mucizevi bir dengeyle en belirli tuzakları ve tehlikeleri atlatan bir delinin zarafetine sahipti. Sendelerken düşmemeyi başararak, bir şekilde öbür tarafa ulaşmayı başardı. Ufak bir zıplamayla banklardan birinin üzerine sıçradı, sonra birden terasın korkuluğu üzerine çıktı. Aşağıdan gelen hava akımı sabahlığının eteğini kaldırıp dolgun bacaklarına dolayınca kırık bir şemsiyeye, ya da kanatları her türlü eşgüdümü yitirmiş büyük ve çirkin bir akbabaya benzedi. Ellerini kaldırdı ve çok aşağıdaki dünyaya hitap ediyormuş gibi bağırdı. Soraya elini uzattı. *"Baba!"* diye son bir çığlık attı ama Hanefi gitmişti.

Bölüm Kırk Dört

Soraya Hanefi, El Hasaneyn Otelı'nin yemek salonuna girip etrafına tereddütle baktı. Öğleden sonranın o ölü saatinde yemek salonu boştu. Otelde kalan birkaç müşteri çıkmış, kuşkusuz trafikle boğuşuyor, çarşıda pazarlık yapıyor ya da bu geniş, akıl sır ermez kenti ufacak bir kutunun içinde, düzenli bir görüntü dizisine hapsetmeye çalışıyordu. Sonunda Makana'yı geniş salonun bir tarafında görüp minnetle gülümsedi.

Uzak köşede, açık pencerenin yanındaki bir masanın başına oturmuş, aşağıdaki meydana ve eski camiye bakıyordu. Burada tüm sorunları ışıktaki kısa değişiklikler gibi gösteren bir zaman-sızlık olduğu kanısındaydı. Genç kadın gelip yanında durana kadar varlığının farkına varmayacaktı.

Soraya, "Buranın doğru yer olduğundan emin değildim," dedi.

Makana ayaklandı, anında genç kadının yanında kendini sakar hissetmenin rahatsızlığını yaşadı. Onu sinirlendiren bir başka şey de Soraya'nın bir kez daha çarpıcı görünmesiydi. Sanki buna çalışması gerekmiyor, doğal olarak böyle görünüyormuş gibiydi. Koyu renk bir takım giymiş, sanki tanınmak istemiyormuş gibi belinden yukarısını ve başını siyah bir ipek şalla örtmüştü. Hafif esinti giysilerini karıştırıyor, gerçek dışılığını pekiştiriyordu.

"Acil olduğunu söylediniz."

Makana, karşısındaki iskemleyi göstererek, "Evet," dedi, "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Soraya mobilyaya, arkılığı kırık iskemlelere, kirli plastik masa örtüsüne bir bakıp başını salladı. Gözleri şiş ve kırmızı, yüzü sıska ve renksizdi.

Makana başka bir seçenek için umutsuzca çevresine bakınarak, "Daha iyi günler gördü," dedi.

Genç kadın sanki bir mucize olacak ve bir köşeye gizlenmiş o ender bulunur kaliteyi görecekmış gibi etrafına bakarak, "Sanırım, hepsi çekiciliğinin bir parçası," diye cevap verdi.

“Odayı görmenez bir işe yarar diye düşünüyorum.”

Soraya içini çekti. “Pekâlâ ama lütfen bunu çabucak halledelim.”

“Söz veriyorum olabildiğince hızlı olacak.”

Makana öne düşüp merdivene yöneldi. Üçüncü katta cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Genç kadına girmesini işaret etti. Soraya’nın bunu kaldıramayacağını sandığı bir an oldu, ancak sonra başını eğip odaya girdi. Kapının eşiğinde durdu. Makana yanından geçip pencerenin yanına gitti. Bir sonuç alana kadar bir süre kepenklerle uğraşması gerekti, kepenkler öylesine hızlı açıldı ki duvara çarpıp aynı hızla döndü, Makana’nın yüzüne çarpmalarına ramak kaldı. Sonunda kepenklerin kancalarını takip manzaraya baktı.

Kaderin bir cilvesi ya da ihtiyaç nedeniyle kendilerini bu otelde bulanların kalışlarını sürdürmeleri için tek bir neden varsa bunun en elle tutulur nedeni bu manzara olmalıydı. Sayısız romantik romanın yazarı manzarayı tanımlamak için kuşkusuz binbir sıfat bulur, ancak hiçbirisi tam uygun olmazdı. Tek bir görkemli sahnede toplanmış yüzyıllara varan bir tarih birikimi. Başlangıçtan beri böyle olmuştu ve başka türlü düşünen kim varsa ya deli ya da kandırılmış olmalıydı.

“Beni buraya neden getirdiniz?”

Soraya’ya bakmak için döndü. Odadan kasvetli bir hava yayılıyordu. Yuvarlak kadranlı eski ve ağır telefon. Pul pul olmuş ve çatlamış duvarlar. Sertleşmiş bir elektrik kablosunun ucunda sallanan çıplak ampul. İkisinin arasında, yatak tuhaf, haritası çıkarılmamış bir imkânlar denizi oluşturuyor, kırık ve çizik başucuyla, bir tarafa yatmış haliyle çoğu çocukların kulakları için uygunsuz olacak sayısız öykü anlatıyordu. Odanın da başka, çok daha rahatsız edici bir hikâyesi vardı. Özenle temizlenmiş olmasına rağmen Liz Markham’ın kısa süre önceki ölümünün izlerini taşıyordu.

Makana, “Nedenini biliyorsunuz,” dedi.

Soraya Makana’nın yüzüne baktı. Yüzünden bir titreşim geçince davranışlarındaki katılık kaybolur gibi oldu. Bir kez daha bu tuhaf dansa nasıl başlayacağını bilmeyen küçük kız gibiydi.

“Burada mı kalıyordu?”

Makana pencereden görülen manzaraya tekrar bakmak için dönerken, "Hatırlamış olmalı," dedi. "Yıllar önce, kızıyla geldiği zaman burada kalmıştı."

Soraya odaya yeni bir merakla baktı.

Makana, "Başlangıçta hatırlamanızın mümkün olamayacağını düşündüm," dedi. "İnsan beyni bazen böylesi oyunlar oynar. Bana kalırsa bir çeşit koruma dürtüsü. Anlayamadığımız ya da zihnimizin hazmedemediği şeyleri silip atar."

Genç kız gözlerini ondan kaçırdı. Bakışlarını kaçış yolu arayan, tuzağa düşmüş bir kuş gibi odanın içinde gezdirdi.

"Hatırlamak istemediğimiz şeyler... Yüzleşmesi çok ıstıraplı olanlar... Belleğimizin derinliklerinde öylesine saklanır ki varlıklarından haberdar bile olmayız."

Soraya önce bir adım attı, sonra bir adım daha, sonunda çöküp yatağın bir köşesine tünedi. Yaylar öfkeli bir kedi korusu gibi itiraz etti.

"Bir gün birisi ya da bir şey, bizi labirentin içinden geçirecek bir olaylar dizisini, bir sıra ipucunu tetikler. Benim durumumda bu sizdiniz." Bir sigara yakıp dumanı pencereden dışarıya üfledi. "Gidecek bir yeri olmadan, sokaklarda koşan bir çocuk olarak görüntünüz."

Soraya, "Ben mi?" diye sordu.

"Küçük Alice ardında tek bir iz bırakmadan kaybolmayı başardı. Ne bir fidyе yazısı vardı ne de bir para talebi. Kimse bir şey bilmiyordu. Liz Markham da olayın aydınlatılmasına pek yardım edemedi. Kocaman bir kargaşa çıktı. Han el-Halili'de kaybolan küçük bir İngiliz kıızı. Gözünüzün önüne getirebiliyorsunuz. Altına bakmadıkları hiçbir taş bırakmamaya söz verdiler. Oysa çabalarından sonuç çıkmadı. Liz kendini kaybetmişti. Polis anlattıklarına inanıp inanmamakta bile kararsızdı. Kendi konso losluğu bile güvenilmez bir tanık olduğu kanısındaydı. Bir de uyuşturucu geçmişi vardı. Burada ne arıyor, diye düşündüler. Çocuğunu satmış olmasın?"

"Böyle bir şeyin unutulması için epey mevki sahibi olmak gerekir."

“Kesinlikle. Epey mevki sahibi biri... Hanefi gibi birisi.”

Soraya yatağın solmuş örtüsünü okşayarak, “Nasıl anladınız?” diye sordu.

“Gezira Kulüp’te size cinayetten bahsettim. Liz Markham’ın buraya kızını aramaya geldiğini söylemedim. Oysa büronuzda bulduğumuz sonraki sefer bana kızı sordunuz. Biliyordunuz.” Durakladı, söylediklerini sessizce hazmetmeye çalışan Soraya’yı izledi. “Hanefi’nin bürosunda sizin küçükken çekilmiş bir resminiz var. Büyüyünce saçlarınız koyulaşmış olmalı, ama on üç yaşındayken bile oldukça açık tenliydiniz.”

Soraya ayaklandı ve gitmeye davrandı. Makana kapıyı iterek genç kadının yolunu kesti. Soraya çarpan kapının sesini duyunca yüzünü buruşturdu, kendini korumak için elini kaldırdı. Geriledi, yıkılmak üzereymiş gibi duvara yaslandı.

“Hiçbir şey hatırlıyor musunuz?”

“Pek yerine oturtamadığım bir düş gibi, bölük pörçük parçalar. Ne anlama geldiğini bilemediğim şeyler.” Konuşurken Makana’nın yüzüne bakmıyordu. “Sanırım bilmek de istemedim.” Sesi güçsüz ve belirsizdi, dalgın gözlerini önünde bir yere dikmişti. “Başta beni tuhaf bir yerde tuttular.. Taşrada bir evde. İki kadın vardı. Yaşlı olanına Cadı adını takmıştım, kötü biriydi. Beni döverdi. Oysa öteki iyiydi. Akşamları ağladığımda yanımda oturur, fısıldayarak masal anlatırdı. Geceleri evin tepesinde hışırdayan palmyeleri hatırlıyorum. Aslında korkmadım. Kendimi güvende hissettim. Annemi özlemedim. Tuhaf geleceğini biliyorum, ama onun yanına dönmek istemiyordum.” Uzunca bir süre sessiz kaldı. “İnsan alışmayı öğreniyor. Yiyorsun. Uyuyorsun. Ve yavaş yavaş, çok yavaş, unutuyorsun. Dört yaşındaydım. Zamanla beni ailenin yanına götürdüler. Ablalarım ile tanıştım. Bana baktılar. Beni kendilerinden biri gibi benimsediler.” Omuzlarını duvara dayayıp çevirdi, önce öne, sonra da arkaya doğru. “Onunla o kadar ortak yanımız vardı ki. Baba diye birini tanımamıştım. Onun babam olduğuna inanmak kolaydı. Zaman geçtikçe gerçeğe yüzleşmek yalanı yaşamaktan daha zor oluyor.”

Açık pencereden içeriye sesler, bir Kuran suresi okuyan birinin ritmik tınısı yükseldi. Makana pencerenin kenarına gidip aşağıya baktı, kasaya yaslanırken yine ceketinden Cleopatra paketini çıkardı. Aşağıda gidip gelen insanlar vardı. Adamın biri eğildi, bitkinlikten elini caminin duvarına dayadı. Hepsisi de küçük ve meşgul böcekler gibi bir anlığına da olsa hayatlarını iyileştirmenin, ilerlemenin ve yükselmenin, dinlenecek bir yer bulmanın peşindeydi.

“Hanefi’nin kızı olmadığınızı ne zaman anladınız?”

“Her yıl gelip sorular soran bir İngiliz kadın? Gaber’in kulağına gitmesi sadece zaman meselesiydi.”

“Size o mu söyledi?” Başı belli belirsiz sallayarak onaylama. “Ve buna rağmen hiç ona gitmek, onu görmek arzusunu hissetmediniz mi?”

“Beni sattı!” Soraya, Makana’ya doğru döndüğünde sesi pürüzlüydü. “İçkiyle, uyuşturucuyla ve erkeklerle alışverişini sürdürebilmesi için satılmanın nasıl bir duygu olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?”

“Sizi satması diye bir şey yok.”

Soraya’nın saçları çözülmüş, yüzünü örtüyordu. Saçlarını kenara itti. “Onu gördüm. Bir gün izledim onu. Gaber’in adamlarından biri göstermişti onu, ben de bir süre izledim. Ona karşı bir şey hissedeceğimi sandım ama hissetmedim. Benim için yabancı biriydi.” Gözyaşlarını kurutmak için ellerini gözlerine bastırıp inledi.

“Yeni yerinizde daha iyi bir hayatınız vardı. Geri dönmek istemediniz.”

“Onun hakkında beni burada bırakıp gittiğinin dışında hiçbir şey bilmiyordum. Beni terk etti ve İngiltere’deki hayatına döndü. Ona borçlu değilim.”

“Hanefi’nin kızı olmak istediniz. Dahası, Hanefi imparatorluğunun vârisi olmak istediniz. Sonra Gaber size Adil’i anlatınca Hanefi’nin bütün işleri ona devredeceğini anladınız. Hanefi çıkacak kokulara aldırımıyordu. Onun tek istediği bir erkek çocuktur. Bütün hayatı boyunca bir erkek çocuk istedi.” Başını Soraya’nın

başını dayadığı duvara yaklaştırdı. “O zaman Adil’den böyle, bir skandalla kurtulacağınızı umarak onu baştan çıkarmaya kalktınız. Ne var ki sizi reddetti, öyle değil mi? Gönlü bir başkasındaydı. Ve size Mimi Maliki’den bahsedince, o kızıdan kurtulmaya, para verip buradan uzaklaştırmaya çalıştınız.”

“Bu işe karışmaya hiç hakkı yoktu.”

“Bana anlatacaktınız, değil mi? O akşam, büronuzda. Beni oraya bunun için çağırdınız. Bana Liz’in kızı olduğunuzu bildiğinizi söyleyecektiniz. Ama nedense söyleyemediniz, onun için hamilelikle ilgili bir masal uydurdunuz. Böylelikle hedeften sapmamı sağlamak istediniz.”

“Şaşkındım. Ne istediğimi bilmiyorum...”

Makana genç kadına yaklaştı.

“Tuhaf olanı, Adil’le sizin hiç de o kadar farklı olmamanız. Her ikiniz de Hanefi ailesine birer yabancı olarak girdiniz. İkiniz de ait olmak istediniz. Adil bunu her şeyden fazla istiyordu. Sizin ve Gaber’in onu asla kabul etmeyeceğini, ihtiyar ölünce ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağınızı biliyordu.”

“Nasıl biriydi?” Sanki mücadele gücü kalmamış gibi sesi artık yumuşaktı.

“Anneniz mi?” Makana bir an çevresindeki odaya baktı. “Sanırım, iyi bir insandı. Çoğu iyi insan gibi, kusursuz değildi. Bir hata yaptı ve hayatının geri kalanını o hatanın bedelini ödeyerek geçirdi. Buraya yaptığını düzeltmek için geldi ve bu uğurda da öldü.”

Soraya’nın düştteki gibi sesi, “Çarşıda koştüğümü hatırlayabiliyorum,” diye devam etti. “Aynalardan bir dünyanın içine girmiş bir yıldız gibi, bütün parlak cam ve madenî yüzeylerde aksimi görüyordum. İçimin derinliklerinde örgü saçlı sarışın küçük kızın anısını hep sakladım.”

Bölüm Kırk Beş

Güneş caminin önündeki meydanın üzerine batıyordu. Göğü kaplayan ampul dizileri ışıklı şamandıralar gibi parıldadı, yıldızları ağırlara hapsetti. Mağrip duasına ahenkli davetini çağıran müezzinin sesi hızla yoğunlaşan karanlığın içinden süzüldü. Her yönden inananlar çıkagelir, kemerli girişten geçerken ayak-kabıllarını çıkarırken, kimileri de namazı başka bir sefere bırakıp işleriyle meşgul oldu. Makana ağır adımlarla meydandan geçti. Eşikten girerken iki adamı fark etti. Bu akşam kalabalıktı, o kadar kalabalıktı ki Aswani dikkat çekici bir çabuklukla hareket eder, bir taraftan kuşbaşı etleri uzun şişlere herhangi bir faninin kendini yaralayacağı bir hızla dizip sağa sola emirler yağdırırken ancak omzunun üzerinden kısacık bir selam gönderebilecekti.

"Ah, işte geldi." Okasha başını midesine indirdiği salatadan kaldırdı. "Biz de senden bahsediyorduk."

"Umarım iyi şeyler söylüyordunuz."

Sami araya girdi. "Müfettiş nasıl tek kollu bir adamın seni devirdiğini anlatıyordu."

"Pek de devirdiği söylenemez," dedi Makana. "Beni öldürmeden bıraktığına bakarsak kendimi oldukça iyi koruduğum kanısındayım."

Okasha elini uzattı. "Sana bir özür borçluyum."

Makana, "Yo, hayır," dedi. "Değilsin. Sen sadece görevini yapıyordun."

"Sen de öyle." Eli Makana sıkana kadar beceriksizce havada, ikisinin arasında asılı kaldı. Sonra kendine bir iskemle çekip oturdu.

"Bulatt'tan herhangi bir belirti var mı?"

"Hiç yok. Genel varsayıma göre, güney sınırını aşmış olmalı. Belki de onu bulman için seni ülkene göndermek gerekecek." Okasha'nın yaptığı bu şakaya kendinden başka gülümseyen yoktu.

“Buraya beni öldürmeye geldi.”

“Ama sonra duyguları değışti. Günün birinde bunu nasıl başardığını dinlemek isterdim doğrusu.”

Makana, “Ya Soraya?” diye sordu. “O ne olacak?”

“Bize soruşturmamızda yardım ediyor,” dedi Okasha.

“Mahkemeye vermeyi düşünmüyor musun?”

“Neyle suçlayacağım?”

Makana, belki de en iyisi budur, diye düşündü. Genç kadın şimdi Hanefi Şirketler Grubu’nun kontrolünü eline alacak ve istediğı gibi yönetecekti. Başarılı olacağından hiç kuşkusu yoktu.

O sırada Aswani yemeklerle çıkagelince açlık herkesin dik-katini başka yöne çekti. Üç adam müteakip iki saat boyunca konuşup yedi, yiyip biraz daha fazla konuştu. Sayısız çay ve kahve içtiler. Nargile getirildi ve elma aromalı tütünün tatlı kokusu havayı doldurdu. Notlarını karşılaştırdılar, açıkta kalmış uçları düğümlediler, olayın şu ya da bu özelliğini yorumladılar. Garson çocuk maşasını şakırdatıp közleri tazeledikçe ayrıntıları evirip çevirerek olabilecek her açıdan bakmaya çalıştılar. Sami bir iki noktayı açıklığa kavuşturmak istedi, Makana bu aşamada Sami’nin bir kitap yazmayı tasarladığından kuşkulandı.

Sami, “Bana kalırsa,” diye açıklamaya girişti, “Olayın geniş taraflarıyla başlamam, tabii bir karışıklık olmaması için her şeyi başlangıçtan itibaren açıkça ortaya koymam gerekecek.”

“İşte bunu görmek isterdim,” dedi Makana.

“Ama ardından,” dedi Sami bir parmağını kaldırarak, “Her ayrıntıyı mantıklı ve bilimsel bir gözle araştıracağım. Fazla soğuk değil. Elbette işin içinde şiirsellik için de bir yer kalmalı.”

“Elbette.”

“Şiir olmasa insan ruhu ne hale gelirdi?”

Okasha, “Bunun böyle saçmalamasına nasıl dayanabiliyorsun?” diye sordu.

Sami kaşlarını öfkeyle çattı. “Bunu rakipler arasında masalsı bir savaş olarak görüyorum. On yıllardır süren, eski bir kan davası. Her ikisi de acımasız birer yırtıcı... Doğıştan gangster. Biri

zenginlik ve başarıya tutkun bir toplumun saygısını kazanıyor. Diğer rakibini milli kahraman yapan her şeyden ülkeyi kurtarmak için dine sığınıyor. Ne dersiniz?”

Okasha ağzındaki uzun marpucu çıkardı. “Sonunda ikisini de kahraman yapacaksın.”

Makana, “Ona bakma,” dedi. “Binlerce satacaksın. Aslına bakarsan bu hayatını sonsuza dek değiştirecek ve bizler için zaman bulamayacaksın. O muhteşem modellerle, güzel film yıldızlarıyla takılacaksın.”

Sami kaşlarını çatı. “Beğenmiyor musun?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Demen gerekmiyor. Tek bir cümleyle bütün emeği batırdın.”

“Özür dilerim. Lütfen devam et.”

“Özrün kabul edildi.” Sami eliyle önünde geniş bir yay çizdi. “Şimdi her şeyi görebiliyorum... Bir karakter portreleri dizisi. Kulesindeki prenses. Kötü ruhlu baba. Ülkenin idolü genç ve masum futbolcu.” Durakladı, zihninden ciddi bir düşünce geçerken bir süre söyleyeceği sözleri aradı. “Bu ülkenin yazgısıyla ve şu anda olanlarla ilgili. Her şeyle ilgili.”

Okasha başını bir yandan diğerine sallarken ağzının bir köşesinden kokulu bir duman bulutu saldı. “İtiraf etmek gerekir ki kelimeler konusunda oldukça usta. Sinemada göreceğin şeylerden biri gibi. Makana bunların neresinde peki?”

Sami gülümsedi. “Oh, bence perde arkasındaki gizemli gölge olarak kalacak.”

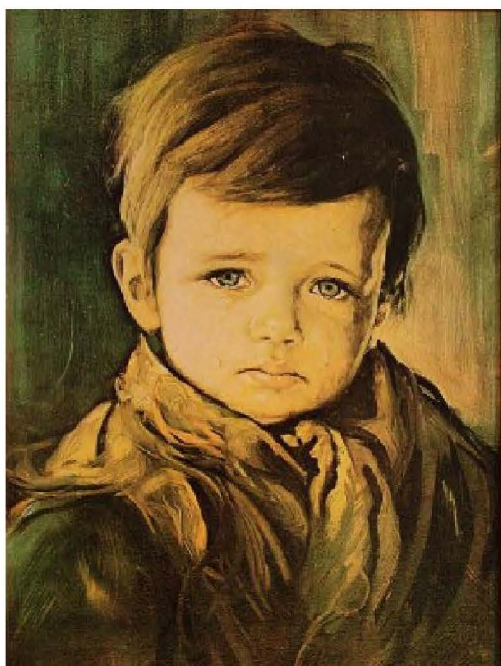
Okasha, “Tamam, bu o işte,” diye onayladı.

“Bizi duyabildiğini sanmıyorum.”

Gözleri açık kapıda, Makana burada Elizabeth Markham’la karşılaştığı ilk günü anımsadı. Çok kısa bir an için olsa da, kendi kızını böylesine canlı hatırlattığı için ona her zaman şükran duyacaktı. Bu duyguyu biraz daha uzatabilmeyi isterdi.

“Burada olduğumuzdan bile haberi yok.”

“Yok, gitti, cinlerin kucağında gitti.”

Yedi yıl önce Sudan'daki İslamcı darbeden kaçıp Kahire'ye yerleşen eski polis memuru Makana'ya, Mısır'ın en önemli simalarından güçlü ve zengin Saad Hanefi, iş teklif eder: Makana'dan, aniden sırra kadem basan Adil Romario'yu bulmasını ister. Geçmişin kâbuslarından kurtulamayan, Nil'deki derme çatma bir teknede yaşayan eski polis memuru bu cömert teklifi ister istemez kabul edecektir.

Şaibeli bir geçmişi olan, serveti de tehlikeye düşen Saad Hanefi'nin sahip olduğu futbol takımının en değerli yıldızı Adil Romario'nun ortadan kaybolması ise, hem Hanefi'nin imparatorluğunu hem de bütün ülkeyi tehdit etmektedir. En üst düzeydeki kişilerle yakınlığı olan büyük iş adamının bu denli önemli bir soruşturma için neden Makana'yı tuttuğu ise bir muammadır.

Piramitlerin gölgesindeki Kahire'de Adil Romario'nun izini sürerken aşırı İslamcılar, Rus mafyası ve kayıp kızını arayan bir kadından oluşan karanlık bir yeraltı dünyasına dalan Makana, Sudanlı ünlü yazar Jamal Mahjoub'un Parker Bilal mahlasıyla yazdığı polisiye dizinin baş kahramanı. Bu ilginç dizi, batılı yazarların polisiyelerine alışık okura farklı bir keyif sunacak ve onu doğunun gizemli dünyasında dolaştıracak.

www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzikedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

